

Giới thiệu Chiến Đội Lập Kỳ Convert

Truyện kể về một thằng con trai có chút ngốc nghếch tham gia chơi một game giả lập nD. Một thằng ngốc tập chơi game vốn chẳng có gì đáng nói, nhưng kinh khủng thay khi hắn lập ra một tổ đội gồm những người tính cách quái gở, lập dị.

Giờ cao phượng châm: "Sống là để thoải mái, chơi game là để tìm vui", tổ đội của họ bước đi trên con đường chinh phục đỉnh cao.

- Nhiệt huyết.

- Sáng tạo.

- Vui vẻ.

...

Nhưng cũng đầy:

- Ngu ngốc.

- Lập dị.

- Sợ chết.

...

Họ sẽ cùng chơi game như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Tạo nhân vật

“Cách... Cách... Cách...”

Trong một căn phòng nhỏ, hắn đang ngồi chăm chú gõ chữ. Thình thoảng từng cơn gió lạnh lùa qua khe cửa, tiến sâu vào trong căn phòng làm cho độ ẩm của căn phòng đột ngột hạ xuống theo cấp số nhân.

- Oh shit! Thế quái nào lạnh vãi ra thế này?

Hắn lẩm bẩm và tiếp tục công việc của mình.

Lúc trước hắn là một người đầy nhiệt huyết là năng động. Thời sinh viên hắn cũng từng đi làm thêm kiếm sống, nhưng chỉ từ khi hắn chính thức đi làm việc, hắn mới rõ cái mặt trái của cuộc sống. “Than ôi, buồn chán đến nản” – Đó là câu nói hắn hay dùng để mô tả cái cuộc sống đầy bận rộn này.

Kể ra thì công việc của hắn cũng bình thường và xoàng xĩnh, hắn là một C.E.O tầm trung của một công ty nhỏ, công việc chủ yếu là đơn đốc(1) mấy cái đũa cấp dưới, thình thoảng hắn lại vạch kế hoạch và hoàn thiện các chiến thuật kinh doanh mà lão sếp yêu cầu. Hắn lại lười đến kinh ngạc, chỉ trước khi hết hạn ba ngày phải nộp báo cáo, hắn lại thức liền 3 ngày, làm một hơi xong hết rồi... cười toe toét và nghỉ ngơi.

Vậy nên, hắn có rất nhiều thời gian rảnh. Và trong những lúc rảnh rỗi ấy, hắn đọc truyện và chơi game. Đôi lúc sếp hắn bắt gặp hắn đang chơi game giữa giờ làm việc, lão ấy cau gắt và chửi mắng, nhưng cũng chỉ dừng lại ở nhắc nhở mà chẳng có phạt gì. Vì sao ư? Bởi vì hắn luôn hoàn thành tốt công việc của mình, bởi vì hắn vốn đã nổi tiếng lập dị như thế.

“Cách... Cách... Cách!”

Cuối cùng hắn cũng hoàn thành công việc của ngày hôm nay, hắn khoái chí đẹp công việc qua một bên và bắt đầu lướt web. Và chỉ một lát sau, hắn lại giống như mọi ngày.

- Mẹ nó, tin tức thì chẳng có gì mới. Đám nhà báo chỉ giỏi đưa tin câu view. Chán thật. Thôi kệ, chạy sang đọc truyện.

Và cũng chỉ khoảng một tiếng sau, hắn lại nhận lấy bi kịch. Hắn thê lương gào thét:

- Chỉ có mấy cái màn với một nội dung mà thằng tác giả nào cũng đem xào đi xào lại. Đọc truyện mới mà nản. Tác giả thời nay hết ý tưởng rồi à? Cứ đưa

nhau lấy những ý tưởng từ những bộ truyện hot mà xài. Cái định mệnh. Thôi dẹp, quay lại truyện cũ.

Và chưa đầy mười phút, tiếng kêu gào lại vang lên:

- Thế là thế nào? Lão Thần Đông(2) mấy ngày hôm nay bị sao thế? Còn lão Phương Tường(3) nữa, mấy ngày mà chả thấy chương mới? Lão già ấy tào bôn à? Chán bỏ xừ thế này. Đếch, thôi qua tìm game chơi.

“Cạch... Cạch... Cạch...”

Tiếng gõ phím lại vang lên. Vn-zoom không có gì, gamek cũng biệt tích, gamevn toàn game lậu... Hấn lướt qua một loạt trang web quen thuộc rồi thất vọng ê chề ôm đầu ngán ngời.

Bỗng dung, một quảng cáo lấy tốc độ kinh khủng lan tràn trên mạng internet. Hơn bảy cái trang web hấn đang xem cũng xuất hiện nhưng hấn hoàn toàn chưa hay biết.

Có tí bực mình, hấn đứng dậy, đi ra phía cửa sổ, và lấy điện thoại gọi số quen thuộc:

- Alo, cô Ba hả, cho con một ly cà phê sữa nhé.

- Vâng, vẫn nhiều sữa như mọi khi cô ạ.

- Vâng, nhanh nhanh tí nha cô.

- Vâng, vâng, con cảm ơn.

Nhìn cái bầu trời xanh xanh vô vị, hấn càng chán chường.

“Hừm, chẳng có gì làm. Chắc mình phải lên diễn đàn chém gió giết thời gian thôi.” – Hấn nghĩ thầm.

Đút cái điện thoại vào túi, hấn lại tiến tới ba lô, lấy ra cái ipad quen thuộc. Hấn lại bắt đầu chơi pokemon, tất nhiên không phải là loại pokemon chọn 2 hình giống nhau, mà là loại FireRed hấn ưa thích.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Bỗng nhiên, một người thanh niên đi tới trước mặt hấn và đặt ly cà phê sữa xuống.

- Trưởng phòng, cà phê của huynh này.

- Ồ, cảm ơn. Mà chú mày tiến bộ rồi đấy. Đã biết cách xưng huynh gọi đệ rồi. Yên tâm, tháng này chắc chắn huynh sẽ không để đệ bị trừ lương đâu.

Hấn mỉm cười đáp lại.

- Xi... Thôi đi ông tướng, suốt ngày cứ truyện với game, phải đi ra ngoài nhiều thì mới nhanh có vợ chứ? Suốt ngày như thế có mà ế.

Giọng một người phụ nữ vang lên, hấn ngẩng đầu nhìn lại, rồi cười nói:

- À, chị Lan đấy hả. Sao giờ này rảnh rồi sang đây?

- Còn gì nữa, biết cậu thích chơi game nên tôi mang sang tin tức mới đây.

Ánh mắt của hấn sáng lên như những vì sao, hấn nhanh nhẩu:

- Sao sao? Game gì mới? Khi nào nó ra?

- Thế cậu chưa đọc tin tức hôm nay à?

- Ờo, lúc sáng em vừa mới đọc, sau đó thì chị biết rồi đấy.

- Khi... Cậu thật là, mau đọc tin tức mới đi.

...

“Nhà phát hành Vi-na-sữa-trầu xin trân trọng thông báo: Chúng tôi vừa phát triển thành công tựa game Huyền Thoại với giả lập đa chiều giống hiện thực đến 98%. Được sự cho phép từ chính phủ và các ban ngành liên quan, nhà phát hành chúng tôi sẽ mở cửa cho phép quý vị vào chơi game bắt đầu từ 9 giờ sáng mai.

Mỗi người chơi khi tham gia vào game sẽ được tặng một viên trứng thú thần kỳ - người bạn sẽ đồng hành trong suốt hành trình của các bạn.

Lưu ý: Để có thể chơi game, quý vị có thể mua mắt kính nD với giá 7 triệu rưỡi tại các siêu thị và các cửa hàng liên quan.”

- Ô? Nhà phát hành Vi-na-sữa-trâu? Chưa nghe bao giờ, mà cái công ty đó không lo kinh doanh sữa trâu đi, còn lếch xác vào nghiên cứu game cơ đấy? Hừm, nghe có vẻ là một dạng huấn luyện thú giống pokemon FireRed đây. Thú vị, thú vị.

...

- Sur huynh, bán cho đệ một cái mắt kính nD.

- Ha ha, lão đệ. Lâu quá không gặp.

Người bán hàng vui mừng chào mời.

- Mắt kính nD giá 8 triệu nhé. Huynh biết đệ sẽ đến nên chuẩn bị sẵn cho đệ rồi.

Hắn ngạc nhiên hỏi lại:

- Đây, không phải giá 7 triệu rưỡi hả?

Người bán hàng vẫn mỉm cười giới thiệu:

- Khả khả... Đệ phải biết có rất nhiều người lùng mua, nó lại là hàng hiếm, giá cao tí là chuyện thường mà.

Hắn có chút khó khăn nói:

- Được rồi, nhưng mà bây giờ đệ không có mang theo nhiều tiền đến thế. Thôi thì huynh cứ đưa cho đệ trước đi. Ngày mai đệ ghé qua trả tiền.

- Hừ, chúng ta giao tình bao nhiêu năm nay, tí tiền đó ta còn không để trong lòng.

Nghe thế, hắn cướp lấy thời cơ hỏi:

- A ha, thế thì huynh tặng đệ cái này nhé?

Mặt người bán hàng lúc trắng lúc đỏ. Nhưng chưa đầy 3 giây sau, người bán hàng đáp:

- Cái này không tặng được rồi. Tháng này vợ huynh sắp đẻ. Huynh hẹn đệ món khác vậy.

- Ha ha ha... Vợ huynh có bầu khi nào mà đến giờ đệ không biết gì? Lần sau huynh nhớ lấy cái lý do tốt hơn nhé.

Người bán hàng trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi loay hoay lấy mắt kính nD ra đưa cho hắn.

- Của chú mày đây. Cút đi cho khuất mắt anh nhé.

- Khả khả, được rồi, đàn em cút ngay đây. Đại ca cứ yên tâm, vợ đại ca sắp đẻ, đại ca lại cần tiền gấp nên chiều nay đàn em chuyển khoản cho đại ca ngay ấy mà.

- Cút. Cút bao xa thì cút.

...

Hắn nhảy lên giường, đọc kĩ hướng dẫn sử dụng rồi đeo mắt kính.

Khi hắn vừa mang mắt kính nD vào mắt, một đạo lục quang đem cả người hắn bao trùm, hắn chỉ nghe một âm thanh điện tử lạnh lùng vang lên:

- Đang quét... Quét hoàn thành. Thân phận phù hợp. Đầy đủ tư cách. Lập tức tiến vào thế giới Huyền Thoại.

Vừa dứt lời, cảnh sắc trước mắt hắn bỗng dung thay đổi. Hắn xuất hiện trong một tòa cung điện phong cách Tây Âu thế kỉ XV.

- Xin chào người chơi ID145645246786 tham gia vào game Huyền Thoại. Hiện tại server vẫn chưa hoạt động, người chơi chỉ có thể tạo nhân vật. Nhân vật được tạo dựa theo thể hình, giới tính hiện tại của người chơi. Người chơi chỉ được phép tạo một nhân vật duy nhất và không thể thay đổi.

Một cái âm thanh trong trẻo truyền tới, thanh âm phi thường dễ nghe và êm tai.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên. Trước mặt hắn là một nữ thiên sứ xinh đẹp tuyệt trần. Hắn có chút ăn không tiêu.

- Xin mời thành lập nhân vật.

Nữ thiên sứ nhắc nhở.

Hắn sực tỉnh. “Quả thật mà yêu tinh. Thật thì thật chút thôi, thật quá như thế này.” – Hắn mắng thảm. Và hắn xác nhận:

- Thành lập nhân vật.
- Xin cho biết tên nhân vật?

Hắn ngẫm nghĩ một chút và lấy tên nhân vật chính của bộ truyện Pokemon.

- Red.
- Thật xin lỗi, tên Red đã có người sử dụng.
- Yellow.

Hắn vẫn tiếp tục tên dùng tên của một nhân vật chính trong bộ truyện ấy.

- Thật xin lỗi, tên Yellow đã có người sử dụng.
- Green?
- Thật xin lỗi, tên Green đã có người sử dụng.

Vẫn âm thanh trong trẻo êm tai, nhưng giờ này hắn hơi thất vọng.

Được rồi, thực ra là hắn rất tệ trong mấy cái vụ đặt tên nhân vật này. Hắn lại tiếp tục:

- RED85.
- Thật xin lỗi, tên RED85 đã có người sử dụng.
- GREEN101085?
- Thật xin lỗi, tên GREEN101085 đã có người sử dụng.
- Oh shit!
- Thật xin lỗi, tên nhân vật không được sử dụng những từ ngữ thô tục.

Hắn đánh mặt(4) lại suy tư ngẫm nghĩ phút chốc rồi nói:

- Alibaba.
- Thật xin lỗi, tên Alibaba đã có người sử dụng.

Tên gì? Tên gì nhỉ? Hắn tự hỏi. Hay là dùng tên riêng của chính mình? Không, hệ lụy quá nhiều.

Lấy tên lão sếp? Không, lão ấy mà biết thì toi com.

Hay lấy tên người yêu cũ? Kiểu như tên hắn love tên nàng? Ôi không, hắn không thể đặt tên kiểu nào thiếu i-ốt như thế này được.

- Xin cho biết tên nhân vật?

Nữ thiên sứ lại nhắc nhở.

- Đùng cắt ngang.
- Tên nhân vật đã được tạo thành công. Người chơi ID145645246786 kể từ giờ phút này sẽ có tên “Đùng Cắt Ngang”. Xin mời chọn trang phục theo các loại có sẵn dưới đây.
- Không không, không phải, ý mình là bạn đừng cắt ngang suy nghĩ của mình.

Hắn giật mình biện hộ. Đáng thương thay, nữ thiên sứ hoàn toàn thờ ơ trước lời nói của hắn.

- Xin mời chọn trang phục theo các loại có sẵn dưới đây.

Nữ thiên sứ tiếp tục nhắc nhở.

Chìm sâu trong tâm trạng tồi tệ, những thao tác chỉnh sửa phía sau, khi nữ thiên sứ gợi ý, hắn không do dự mà lập tức chấp nhận.

“Cái tên còn chẳng ra làm sao thì những cái bề ngoài cần gì quan tâm” – Hắn nghiêng răng nguyên rủa cái nhà phát hành game này.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Thần Long

Hắn đến công ty như mọi ngày, vẫn trên con đường quen thuộc, vẫn với cái ba lô thời sinh viên ngày nào, và vẫn mới cái xe máy cũ kĩ mà hắn kiên quyết không chịu đổi. Không phải vì hắn không có tiền, mà vì cái quan niệm cổ hủ: “Đã xài thì xài đến hư rồi bỏ tiền mua cái mới nhất”, đó có thể là lí do hắn vẫn chưa có người yêu mới.

Hốt hơ hốt hải đỗ xe rồi chạy vào thang máy, sau đó phóng thẳng vào phòng làm việc, hắn thở phào nhẹ nhõm:

- May thật, vẫn còn kịp giờ.

Hôm nay là thứ ba, so với mọi ngày trong tuần, ngày hôm nay nhiều người đổ vào thành phố lúc sáng sớm. Hắn đã đi sớm 15 phút, lại còn chọn con đường vắng người nhất, nhưng hắn gặp vận đen. Không như mọi hôm, những con đường thường ngày vốn vắng người, hôm nay lại kẹt xe.

Vốn dĩ khi hắn vừa tới đầu con đường ấy, nhìn thấy cảnh kẹt xe trước mặt, hắn muốn quay đầu lại rẽ đi đường khác. Nhưng giấc mộng ấy lập tức vỡ tan, dòng xe nhộn nhịp nối đuôi nhau tràn vào khiến hắn bị vây ở giữa, hắn hoàn toàn không thể thoát ra mà chỉ có thể tiếp tục đi tới.

Hắn chỉ có thể âm thầm mắng chửi cái bọn xây dựng dự án, cắn răng nguyên rủa cái lũ quy hoạch đô thị. Thật là tà môn, nay đã là năm 2873 mà cái bọn khốn ấy vẫn ăn hại như ngày nào.

- Sếp, hôm nay sếp định ăn món gì để em gọi luôn.

Thấy hắn vào, một chàng trai cao ráo trong phòng lên tiếng gọi.

Không hổ với cái vị trí hiện tại, dù bức bối, hắn vẫn quay lại, bày ra một bộ mặt thân thiện và mỉm cười:

- Cảm ơn em. Hôm nay anh có mang theo bữa trưa rồi.

Chàng trai cười đáp:

- Thế ạ. Sếp thật chu đáo và cẩn thận.

- Hi hi... Không có gì. Chúc cậu một ngày tốt lành. Anh phải vào phòng đây. Chào cậu.

- Vâng, chào anh.

Bước nhanh vào phòng, hắn bật công tắc điện, mở điều hòa và máy vi tính.

Xong xuôi, hắn cẩn thận xem xét lại những việc phải làm hôm nay. Rồi hắn lấy tốc độ không tưởng bắt đầu làm việc.

“Cạch... Cạch... Cạch...”

Hắn vừa gõ chữ vừa lăm lăm

- Lập xong cái kế hoạch tháng tới là ngon rồi. Nhanh nào, nhanh nào.

Cũng như bao người, hắn vô cùng háo hức mong chờ đến 9 giờ.

...

Cuối cùng, 9 giờ cũng đến.

Hắn lập tức mang lên kính mắt nD.

“Xoẹt...”

Khung cảnh lập tức thay đổi, hắn lại đến cung điện cũ.

Vị nữ thiên sứ đã đợi sẵn từ trước, nàng mỉm cười:

- Chào mừng người chơi “Đừng Cắt Ngang” đã đến với thế giới Huyền Thoại. Server đã mở và hoạt động bình thường. Xin mời lựa chọn: Tiếp tục tiến vào hoặc Lui ra?

Nghe vậy, hắn đáp:

- Tiếp tục tiến vào.

“Đang chuyển cảnh... Vui lòng đợi...” – Âm thanh điện tử vang lên.

“Chuyển cảnh hoàn thành! Bắt đầu tiến vào! Chúc quý vị chơi game vui vẻ.”

“Xoẹt...”

Rất nhanh, hắn xuất hiện trên một quảng đường đông người. Hắn bình tĩnh quan sát xung quanh.

- Thật rực rỡ, thật đẹp đẽ, quá thần kỳ! Còn đẹp hơn hiện thực rất nhiều!

Nhìn khung cảnh như thơ như mộng, hắn không khỏi cảm khái.

Ngay lúc này, một tiểu tinh linh đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn. Nàng dịu dàng nói:

- Chào người chơi “Đừng Cắt Ngang”, xin tự giới thiệu, mình là người sẽ hướng dẫn bạn hai bước cơ bản chơi game.

Hắn mỉm cười:

- Chào bạn, bạn cứ tiếp tục, không cần dừng lại.

- Vâng. Điều thứ nhất, khi vừa mới bắt đầu chơi game, bạn vui lòng đến gặp Thần Long Maria Ozawa để chọn chức nghiệp thích hợp, sau đó phải đến phòng rèn luyện để làm quen với các kỹ năng. Điều thứ hai, khi bạn cần bản đồ, hướng dẫn, khi bạn muốn xem nhiệm vụ đang làm và các nhiệm vụ có thể nhận, ... kể cả khi bạn cần thêm thông tin, bạn có thể tự nhắm trong đầu, hệ thống sẽ đưa ra một bảng thông tin trước mặt để bạn tra xét. Bạn có điều gì thắc mắc không?

- Hừm, cũng rõ ràng rồi. Cảm ơn.

- Vậy mình xin phép. Chúc bạn chơi game vui vẻ. Chào bạn.

...

Sau một lúc vòng vo tìm hiểu, cuối cùng hắn cũng đến nơi cần tìm.

- Thật đông người.

Hắn nhận xét. Sau đó hắn đánh giá căn nhà.

Nói ra thì thật khó tin, mang danh là Thần Long mà lại sống trong một ngôi nhà tàn tạ, xơ xác. Chỉ nhìn thôi cũng đủ biết mỗi khi trời mưa, cái lão Thần Long phải lấy xô hứng nước mưa rồi.

Sau khi đánh giá, hắn thân nhiên mở cửa bước vào.

“Lần đầu chuyển cảnh... Vui lòng chờ... Đang chuyển cảnh... Xin đợi... Chuyển cảnh hoàn thành!” – Âm thanh điện tử lại vang lên.

Vừa mới xuất hiện trong căn nhà, hắn đã nghe một giọng nam vọng lại.

- Naru fufufu... Lại có nhân loại đến tìm ta.

Hắn đang định mở miệng, thì giọng nói kia lại vang lên:

- Không cần nói, ta đã biết ngươi muốn gì.

Lời nói vừa dứt, một người thanh niên chừng hai mươi tuổi bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

“Đây là rỗng?” – Đây là điều đầu tiên hắn nghĩ đến.

- Không cần nghĩ loạn. Ta biết ngươi đang tự hỏi ta là rỗng hay là nhân loại. Ta rất tốt bụng, vì thế ta chân thành giải đáp khúc mắc này cho ngươi: Ta là nhân loại. Nhưng không phải nhân loại bình thường, ta là một anh hùng.

Nghe lời giới thiệu, hắn nhìn tên này với ánh mắt là lạ đầy nghi ngờ.

- Địch, ngươi không đọc thông tin trên trang chủ à?

Nghe tên đó hỏi, hắn lắc đầu.

- Thế ngươi có vào diễn đàn xem tin tức không?

Hắn lại lắc đầu.

- Thế khi ngươi mới vào thế giới này, ngươi không hỏi thêm thông tin gì từ con tiểu tinh linh xinh xắn à?

Hắn vẫn lắc đầu.

- Ôi địch, ngươi thiếu i-ốt à? Trước khi chơi game gì thì cũng phải đọc thông tin về nó chứ? Có ngu đi nữa cũng phải hỏi chứ? Vãi thật, được rồi, địa chỉ nhà của ngươi ở đâu để ta còn gửi vài xe i-ốt tới.

Bị si nhục, hắn giận dữ quát:

- Mẹ nó, mày bị nảo à. Có mà cả nhà mày thiếu i-ốt ấy. Không đọc tin tức thì sao? Không hỏi thì thế nào? Không phải bây giờ vẫn có thể hỏi thằng ngu đứng trước mặt sao?

- Thằng này kiao, số tuổi của tao bằng ông tổ của mày đấy, ăn nói cho cẩn thận. Lão này là Thần Long, là anh hùng chứ không phải loại rơm rác như mày đâu thằng nảo level 0.

Nghe thế, hắn mắng:

- Muốn đánh cái không?

- Địch, mày khinh thường anh hùng hay mày cho rằng mày là trùm thế giới này hả thằng nảo lộn.

- Muốn đánh cái không?

Hắn vẫn hỏi lại.

- Chó má. Đánh thì đánh, ai sợ ai. Bây giờ lập tức đánh liền, làm ngay và luôn.

Nhận được lời nói đó, hắn cười gằn:

- Lập tức ra bên ngoài đời thực đánh nhau. Cho địa chỉ, tao tới.

Chàng thanh niên đối diện dựng ngón giữa lên và nói:

- Fuck you.

Hắn cũng chẳng chịu thua kém, hắn cũng chửi lại:

- Đ... m... nhà mày nhé.

“Người chơi “Đừng Cắt Ngang” vui lòng chú ý. Trong game Huyền Thoại cấm dùng lời lẽ thô tục. Vi phạm lần thứ nhất, người chơi sẽ nhận được nhắc nhở. Vi phạm lần thứ hai, người chơi sẽ nhận được cảnh cáo. Vi phạm lần thứ ba, người chơi sẽ bị cấm vào game trong vòng 3 giờ tiếp theo. Người chơi “Đừng Cắt Ngang” đã vi phạm lần thứ nhất, xin vui lòng lưu ý. Chân thành cảm ơn.”

Nhận được thông báo từ âm thanh điện tử lạnh lùng, hắn hậm hực mắng to:

- Mẹ nó, sao thằng NPC này chửi tục mà không bị phạt.

Tên thanh niên đối diện nghe vậy thì cất tiếng cười to:

- Ha ha ha... Cười chết ta rồi. Thằng nảo lộn này, ha ha ha... Tao là NPC đấy, quy định chỉ áp dụng cho người chơi thôi nảo lộn ạ.

Cười xong, tên đó lại tiếp tục mắng:

- Fuck you. Fuck you. Fuck you.

Nhìn cái mặt đắc ý của tên đối diện, hắn bực tức giờ nắm đấm xông tới. Và lập tức, hắn nhận lấy hậu quả.

“Àm... Âm... Đùng...”

Trận hành hạ kéo dài hơn 30 phút. Kết quả cuối cùng, hắn bầm tím khắp người, đau nhức mọi nơi(*).

Tên đối diện phui nhẹ quần áo và cười lạnh:

- Người trẻ tuổi thật nông nổi a. Muốn đánh thắng ta sao? Không có cửa đâu.

“Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó...” – Hắn nghiêng răng nghiêng lợi chửi bới trong lòng. Rồi hắn nói:

- Đừng dài dòng. Ta muốn biết các chức nghiệp, ta muốn chọn chức nghiệp, ta muốn nhanh chóng bắt đầu chơi game.

Khi hắn nhắc tới chức nghiệp, người thanh niên trước mặt hắn trở nên nghiêm túc hẳn. Đợi hắn nói xong, tên đó nói:

- Chức nghiệp có thể chia làm hai loại là vật lý và phép thuật. Người chọn loại nào?

- Vật lý.

- Tấn công gần hay tấn công xa?

- Tấn công xa.

- Chiến đấu là chính hay phụ trợ là chính?

- Chiến đấu.

- Có hai loại chức nghiệp thỏa mãn yêu cầu của người: Cung thủ và Pháo kích. Xin hãy chọn một.

Hắn suy nghĩ trong giây lát, và hỏi:

- Này tên khốn, giới thiệu sơ lược về hai chức nghiệp Cung thủ và Pháo kích đi.

Tên thanh niên đối diện có chút tức giận, nhưng hắn vẫn trả lời:

- Cung thủ, như tên gọi, đó là chức nghiệp sử dụng cung làm vũ khí, có khả năng tấn công tầm xa. Uy lực, tỉ lệ sinh tồn khá cao, tuy nhiên nếu không sử dụng mũi tên đặc chế mua được ở cửa hàng và tự chế tạo, mà sử dụng những mũi tên sẵn có ở hệ thống thì sẽ hao tổn khí công rất nhiều và uy lực của đòn đánh sẽ giảm mạnh. Pháo kích là chức nghiệp có thể sử dụng mọi loại vũ khí, là chuyên gia máy móc, là người có khả năng điều khiển rô-bốt tham chiến, là người có khả năng đào hầm, đặt mìn. Chức nghiệp pháo kích gắn liền với uy lực cực cao, tỉ lệ sinh tồn thấp. Khí công là gì thì khi vào phòng luyện tập sẽ có người giải đáp cho người.

- Được, vậy ta chọn chức nghiệp Cung thủ.

Tên thanh niên đối diện chỉ đợi có thể.

- Khi đạt các mốc level 20 – 40 – 60, người chơi sẽ nhận được nhiệm vụ chuyển chức. Đây là túi quà tân thủ. Vậy là xong rồi, nhanh rút.

Nghe vậy, hắn thờ phào.

Hắn đang định mở cửa bước ra khỏi phòng thì sực nhớ điều gì. Hắn lập tức quay lại trở lại hỏi tên kia:

- Hừ, có phải người mong muốn ta rời khỏi đây càng nhanh càng tốt có phải không? Ha ha... Đừng có mơ. Đợi ta nghĩ lại xem ta còn quên cái gì không.

Tên đối diện không nói gì nhưng có chút khó chịu nhìn hắn.

5 phút trôi qua... 10 phút trôi qua... 1 tiếng trôi qua...

Rốt cuộc tên đó nổi giận quát:

- Này thằng nào lộn kia, mày không lo đi cày level mà đứng đó là cái chó gì vậy? Nhanh chóng rút để tao còn nghỉ ngơi.

Mặc kệ tên đó, hắn vẫn nhủ mày suy tư.

Lại 5 phút trôi qua... 10 phút trôi qua...

Đột nhiên hắn nhảy cẫng lên:

- A ha, nhớ ra rồi.

Chỉ nghe hắn kinh hãi thét to ngay sau đó:

- Mà có phải là Thánh nữ chuyển giới không?

Khuôn mặt của tên đối diện bỗng biến thành màu đen, chỉ nghe tên đó gào thét:

- Mẹ nó, thằng nào này. Mà phí bao nhiêu thời gian suy nghĩ chỉ để hỏi cái câu ngu ngốc đấy à? Bộ mày không biết thế giới này có vô số người cùng tên cùng họ sao thằng nào? Tao chỉ là một trong số đó. Mẹ nó, cái thằng nào này.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Người được kỳ vọng

- Ha ha ha... Quá là vui...

Vừa ra khỏi nhà ở của Thần Long, hắn cất tiếng cười to.

Hành động của hắn lập tức làm mọi người xung quanh chú ý. Họ bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

- Thằng này có vấn đề chắc? Có quái gì mà cười ghê thế?

- Chắc là nó mới nhặt được một món vũ khí cực phẩm.

- Tao thấy không hắn, có khi nó mới bị bỏ đá.

- Sặc, bị bỏ đá mà vui thế à? Vậy tao cũng muốn bị bỏ đá.

- Khà khà, mày không nghe thấy câu: “Không có người yêu thật bình yên – Chẳng cần mua sắm đồ tốn tiền – Ra đường khỏi lo phải ăn diện – Nằm nhà ăn ngủ sướng như tiên” của anh Phờ sao? Tao nghĩ thằng đó là trường hợp đó đó.

- Hô hô hô... F.A thì có gì vui? F.A làm gì biết mùi sò hả mày?

Hai thằng con trai liếc mắt nhìn nhau đầy ẩn ý rồi cùng nhau cười phá lên.

Bên cạnh hai thằng ấy, một tên khác có chút ngạc nhiên, rồi sau đó ôm đầu trong suy sụp.

- Choáng, thời nay bệnh cười đại cũng bị lây nhiễm à? Không, bệnh đại cười chứ? Không, bệnh cười đại? Không đúng. Aaaaa... Cái nào mới đúng. Khốn nạn thật, ngữ pháp tiếng Việt đúng là như phong ba bão táp mà. Aaaaa...

Phía bên trái, một người trung niên nhìn thấy vậy thì lắc đầu thì thầm:

- Giới trẻ thời nay thật khó hiểu.

Khung cảnh có chút lộn xộn, nhưng “hắn” đã lui mất từ lâu.

...

Vừa vào phòng, hắn nghe thấy một giọng nữ truyền đến.

- Naru fufufu... Lại có nhân loại đến tìm ta.

Hắn mở miệng mỉm cười nhỏ:

- Cái đám NPC này bị sao thế? Có mỗi câu lời thoại mở đầu thế này? Có nhảm quá không?

- Hừ, ta nghe hết đấy nhé.

Một người con gái khoảng mười tám đến hai mươi hai tuổi xuất hiện trước mặt hắn, nàng lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Hắn bình tĩnh mặt đối mặt, rồi khẽ cười hỏi:

- Này nhóc, muốn đánh cái không?

Cô nàng khinh bỉ nói:

- Kêu đại tỷ, còn không thì kêu ta là Yulia xinh đẹp.

Hắn liếc nhìn nàng, dùng ánh mắt xâm lược soi mói khắp cơ thể nàng rồi khinh thường đáp lại:

- Vâng, chào lão, Yulia xấu xa.

- Thằng nhóc chết tiệt, mày mới nói cái gì? Dám trêu chọc cả bà à? Mày chán sống rồi.

“Àm... Âm... Đùng...”

- Thằng này, có biết khi xưa tung hoành khắp chốn, ta còn được gọi là Yulia bạo lực không?

“Àm... Âm... Đùng...”

- Lão này, lão này...

“Àm... Âm...”

- Ngay cả bà cũng dám chọc, mày sống đủ rồi phải không?

“Đùng... Đùng...”

...

Hơn 30 phút sau, nàng Yulia mỉm cười giới thiệu:

- Ha ha... Lâu quá không động tay động chân. Tư vị thật thoải mái.

Yulia liếc nhìn hắn, bốn cợt nói:

- Đừng làm bộ, nhanh đứng dậy. Vì phần quà ngươi mới tặng, ta sẽ không tiếp tục lãng phí thời gian của ngươi.

Sau đó, nàng thao thao bất tuyệt:

- Cơ thể con người có thể chia ra làm hai bộ phận chính: Thứ nhất là sinh mệnh, thứ hai là khí công. Sinh mệnh càng cao thì tỉ lệ sống sót càng lớn, khí công càng cao thì càng sử dụng được nhiều chiêu thức võ công. Muốn bổ sung sinh mệnh và khí công có thể nuốt cái loại thuốc hoặc các loại nguyên liệu tương đương, những nguyên liệu này khi ngươi đánh chết quái vật, ngươi có thể nhặt được với xác suất nhất định. Mỗi khi lên một cấp độ, mỗi người chơi sẽ có thêm 5 điểm, còn phân phối thế nào là tùy theo con đường mà ngươi sẽ đi. Khuyến mãi thêm cho ngươi: Chúc nghiệp cung thủ mỗi khi lên một cấp độ thì cứ tăng 3 điểm thân pháp và 2 điểm sức mạnh, hoặc 4 điểm thân pháp và 1 điểm sức mạnh, cũng có thể tăng 3 sức mạnh và 2 thân pháp. Cuối cùng, lần sau gặp lại tỷ tỷ, nhớ gọi ta là tỷ tỷ xinh đẹp, đại tỷ xinh đẹp hoặc Yulia xinh đẹp. Khuyến cáo thêm là trong tổ đội Hero, tỷ tỷ là người bạo lực nhất, lần sau ngươi liệu hồn đấy. Cũng gần xong rồi, Yulia xinh đẹp tiễn ngươi một đoạn đường vậy.

Nói xong, nàng phất tay một cái. Và hắn nhận được tin báo từ âm thanh điện tử quen thuộc:

“Người chơi “Đùng Cát Ngang” bị cưỡng chế chuyển cảnh. Vì bị cưỡng chế chuyển cảnh, xin người chơi vui lòng chờ...”

...

Chuyển cảnh hoàn thành! Chúc quý vị chơi game vui vẻ.”

...

“Keng... Keng...”

“Leng keng... Đùng...”

“Keng... Leng keng...”

Nơi đây là căn phòng đầy người máy và máy móc liên quan. Chỉ cần nhìn qua một chút, bạn sẽ thấy mình bị lạc vào một sở nghiên cứu, thậm chí là một sở chế tạo kim khí.

Hắn thận trọng nhìn khu vực xung quanh, cẩn thận nhìn bọn rô-bốt nhộn nhịp đi lại, náo nhiệt thao tác.

“Hú... Hú... Hú...”

Đột nhiên, tiếng còi báo động vang lên.

- Ailen 012 báo cáo, phát hiện một nhân loại trong căn cứ. Xin vui lòng cho chỉ thị. Sau 5 giây không có chỉ thị, Ailen 012 lập tức sử dụng quy tắc b khoản 4 điều 5.

Chưa đầy 3 giây sau, có tiếng điện từ truyền lại:

- Trung tâm đã nhận được báo cáo số F02461 từ Ailen 012. Báo cáo đã xử lý xong. Ailen 002 sẽ nhanh chóng tới tiếp dẫn nhân loại này. Ailen 012 trở về vị trí.

- Đã nhận được mệnh lệnh. Ailen 012 trở về vị trí.

Hắn sững sờ đứng nghe mọi việc. Sau đó lại ngạc nhiên thốt lên:

- Quá đỉnh rồi. Cả một căn cứ rô-bốt.

Đúng lúc này, một chiếc rô-bốt bay tới. Vài cái đèn trên cửa miệng nhấp nháy, nó phát ra âm thanh trầm bổng:

- Xin chào bạn hữu, rất vui khi được gặp ngài. Chủ nhân đã nhận được thông báo từ Yulia xinh đẹp. Đáng tiếc là từ trận chiến định mệnh, chủ nhân không được may mắn như các vị anh hùng khác, chủ nhân vẫn chưa kiềm chế được độc tố đã bị lây nhiễm, cho nên hiện tại ngài ấy vẫn còn phải nằm trong buồng áp chế.

Hắn ngạc nhiên hỏi:

- Độc tố?

- Phải. Sau trận chiến định mệnh, dù phong ấn được Ác Long Zusie, nhưng tất cả các vị anh hùng đều bị nhiễm độc tố theo mức độ nặng nhẹ khác nhau. Ngài cũng đã gặp Thần Long Maria và Man Nữ Yulia, à không, Yulia xinh đẹp rồi chứ?

- Hừm, cũng đã gặp qua.

Hắn gật gù xác nhận.

- Vậy ngài thấy rồi đấy, họ cũng bị nhiễm độc tố, mặc dù đã sử dụng năng lực kiềm chế nó lại, nhưng họ cũng phải trả giá tương ứng.

Suy nghĩ trong chốc lát, hồi tưởng những gì đã qua, hắn cũng gật đầu đồng ý.

- Ngài rất may mắn, khi được Thần Long giới thiệu tới chỗ Yulia, ngài càng may mắn khi được Yulia giới thiệu tới đây. Xem ra ngài được hai vị ấy đặt kỳ vọng rất cao. Còn việc may mắn như thế nào thì ngài cứ từ từ mà lĩnh hội.

- Ta rất may mắn?

- Phải, ngài rất may mắn. Xin hãy tin tưởng Ailen 002. Được rồi, xin mời ngài theo tôi tới phòng luyện tập tốt nhất trên xứ sở này.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Các chỉ số cơ bản

Cho tí sữa lên bánh mì, hấn ngấu nghiến ăn. Vừa ăn vừa lăm bằm:

- Lâu lâu ăn lại món cũ vẫn thấy ngon. Có điều hơi khó nuốt.

10 phút sau, khi đã giải quyết 2 ổ bánh mì, hấn dùng phần sữa còn lại pha thành 2 cốc sữa nóng. Uống ực uống, chẳng bao lâu sau cũng hoàn thành sứ mệnh.

Hấn đứng dậy lăm vài động tác thể dục, đi dạo quanh căn phòng vài vòng.

- Oa... Thật thoải mái.

Đây đúng là cảm giác sung sướng mà hấn cần mỗi khi mệt mỏi vì chơi game. Lâng lâng cảm nhận xương cốt vang lên từng tiếng răng rắc, hấn khoái trá cười.

- Được rồi, tiếp tục vào game.

“Xoẹt...”

Vừa xuất hiện trên quảng trường, dựa vào bản đồ, hấn tìm tới vị trí trưởng làng Koha. Hấn ngao mạn nói:

- Trưởng thôn, có nhiệm vụ gì thì giao nhanh đi. Đừng phí thời gian của ta.

Vị trưởng thôn hơi nhăn mặt, nhưng vẫn trả lời đầy thiện cảm:

- Anh hùng thân mến, hiện tại ngài có thể nhận những nhiệm vụ chính tuyến: Ngôi làng bị tấn công. Xin hỏi ngài có tiếp nhận hay không?

Hấn thất vọng hỏi:

- Chỉ có những nhiệm vụ tôm tép này thôi hả? Thế thì người giữ lại mà xài đi. Thật vớ vẩn.

Nhìn thái độ ngông cuồng của hấn, vị trưởng thôn cười nhạt:

- Nhiệm vụ phụ tuyến ngài có thể không làm, còn nhiệm vụ chính tuyến thì bắt buộc phải làm. Nếu ngài không làm nhiệm vụ chính tuyến thì đừng mơ chuyển chức. Đừng làm loạn, nhận hay không thì nói một lời.

Hấn hừ lạnh:

- Có cái gì mà trơ tráo, ta nhận hết. Vài phút sau là hoàn thành thôi mà. Hừ.

“Nhiệm vụ mở ra.

I. Nhiệm vụ chính tuyến:

1. Ngôi làng bị tấn công (Đang làm):

Mô tả: Một tháng trước, không rõ nguyên nhân vì sao làng Koha bị quái vật tập kích. Từ đó đến nay, cư dân làng hoàn toàn không dám ra bên ngoài. Hãy thể hiện tinh thần hiệp nghĩa của mình: Giúp dân làng tiêu diệt quái vật.

Mục tiêu:

- Thu thập gỗ: Tiêu diệt Mộc tinh sơ sinh (cấp độ 1 đến 3) có xác suất nhận được gỗ. Mang gỗ về cho trưởng thôn. Tiến độ: 0/20.
- Thu thập tơ nhện: Tiêu diệt Nhện tinh sơ cấp (cấp độ 3 đến 5) có xác suất nhận được tơ nhện. Mang tơ nhện về cho trưởng thôn. Tiến độ: 0/20
- Thu thập nanh sói: Tiêu diệt sói trắng và sói xám (cấp độ 4 đến 5) có xác suất nhận được nanh sói. Mang nanh sói về cho trưởng thôn. Tiến độ: 0/30.

II. Nhiệm vụ phụ tuyến: Không.”

- Nghe giống như nhiệm vụ cây cấp độ. Chả có gì hấp dẫn.

Hấn nhắm “Bảng thuộc tính nhân vật” trong đầu. Lập tức trước mặt hấn hiện ra một bảng thông tin.

“Bảng thuộc tính nhân vật:

Nhân vật: Đùng Cát Ngang.

Chức nghiệp: Cung thủ

Cấp độ: 0

Kinh nghiệm: 0/100

Máu: 80/80

Khí công: 30/30

Tấn công vật lý: 3 – 5

Phòng thủ vật lý: 0

Tấn công ma pháp: 0

Phòng thủ ma pháp: 0

Sức mạnh: 0

Thân pháp: 0

Ma pháp: 0

Trí lực: 0

Sinh mệnh: 0

Tỉ lệ bạo kích: 0

Tỉ lệ né tránh: 0

Tốc độ: 5

Thuộc tính: Không

Danh hiệu: Không

*** (Phần còn lại hiện chưa mở ra)”

Hắn hơi bị khó chịu, hắn chính là người chơi mới chính gốc. Chỉ số vô cùng cùi bắp, không thể nào cùi bắp hơn.

Liếc nhìn về phía túi trang bị, khuôn mặt của hắn trở nên khó chịu hơn. Cái nhà phát hành game keo kiệt đến không đỡ được. Quà tặng tân thủ chỉ có một cái vũ khí “hư hỏng nặng” chỉ có mỗi một dòng tăng thêm lực tấn công 3 – 5, thêm cái trứng thú quái đản cấp độ 20 mới sử dụng được. Với cái cảnh “yếu đến không thể khó chết hơn được nữa” thì thật sự chỉ có cách tổ đội thì mới cày cấp độ nhanh được một chút.

Cũng may là hắn khác những người khác. Bỏ hai tiếng ra tập luyện một đồng kỹ xảo tại cái phòng tập được mệnh danh “tốt nhất xứ sở”, hắn cũng thông thạo được vài điều. Càng may mắn hơn là hắn lựa chọn chức nghiệp cung thủ, một chức nghiệp tấn công tầm xa. Vì vậy, hắn có khả năng tự đi cày cấp độ một mình.

Nhìn túi tiền chả có một đồng, hắn bỏ ngay cái ý nghĩ đi tới tiệm tạp hóa mua mũi tên. Hắn hậm hực bước ra khỏi cổng ngôi làng.

Xuyên qua vàng sáng bảo hộ ngôi làng, hắn giáp mặt ngay với một con Mộc tinh sơ sinh.

“Mộc tinh sơ sinh cấp độ 1 (bị động) : Một khúc gỗ mới thành tinh.”

Cầm cung lên, kéo căng dây, xạ một mũi tên của hệ thống.

“– 1 khí công” – Âm thanh nhắc nhở vang lên.

“-5”

Khúc gỗ thành tinh trúng đòn, sinh mệnh của nó lập tức còn 27/32.

Bị đánh trúng, nó tức giận lao tới. Thân gỗ của nó hóa ra hai sợi dây, nó đập thẳng hai sợi dây về phía hắn.

Hắn vẫn không nhúc nhích, hắn muốn xem thử bị dính đòn sẽ mất bao nhiêu sinh mệnh. Và sự thật nghiệt ngã đã đến.

“Dừng...”

Hắn bị đẩy văng ra hơn 3 mét. Đồng thời tin báo của hệ thống vang lên:

“- 30 sinh mệnh”

- Ôi, vãi.

Hắn thốt lên và nhanh chóng nhảy ra xa né tránh.

Đánh con quái cấp độ 1, khi quái trúng đòn, nó chỉ mất 1/7 sinh mệnh. Khi nhân vật trúng đòn, lập tức mất hơn 1/3 cây sinh mệnh. Như vậy muốn giết chết quái cấp thấp nhất này, cần phải đánh trúng ít nhất 7 lần, trong khi chỉ cần hắn sơ ý dính đòn 3 lần, hắn lập tức “về làng dưỡng sức”. Thật không biết gương mặt mày trắng cha cận chiến đơn độc cây cấp độ sẽ như thế nào? Mấy thằng làm game cũng làm khó người chơi ra phết.

Suy nghĩ là thế, nhưng hắn vẫn không ngừng tránh né và xạ kích. Nói gì thì nói, hai giờ tập luyện cũng không uổng phí.

...

“Phốc”

“- 5”

“Quái vật Mộc tinh đã bị tiêu diệt. Điểm kinh nghiệm tăng 2.”

- What the hell. Đánh một con mà được có 2 kinh nghiệm. Trong khi muốn lên cấp độ 1 cần phải tích lũy đủ 100 điểm? Vị chi là phải giết 50 con quái như thế này?

Hắn thật muốn chửi thề một phát. Quá kinh hoàng rồi, chỉ nhìn vài chỉ số ban đầu là biết muốn lên level ở cái game này thì phải chặt vật như thế nào.

Ngạc nhiên là thế, nhưng hắn cũng chả thèm quan tâm gì nhiều. Mục đích chính của hắn khi nhận nhiệm vụ chỉ là khám phá game mà thôi.

Suy nghĩ chốc lát, hắn lại nhìn về mặt đất, quái vật chết đi để lại trên mặt đất duy nhất một vật phẩm.

Hắn tiến tới nhặt lên.

“Cành cây nhỏ: Roi ra từ Mộc tinh sơ sinh. Công dụng: Chế tạo mũ tên bình thường cấp độ 1.”

Hắn muốn kết thúc nhiệm vụ thật nhanh nhưng mà vận khí của hắn có vẻ không tốt lắm.

Hắn lại tiến về phía trước, hắn bắt đầu săn quái.

30 phút sau, một vầng sáng bao phủ bên ngoài cơ thể hắn trong phút chốc rồi biến mất, hắn lên cấp độ 1.

“Nhắc nhở: Người chơi nhận được 5 điểm tiềm năng và 1 điểm kỹ năng. Vui lòng lựa chọn hình thức phân phối.”

Nhận được thông báo, hắn nói:

- Mở bảng thuộc tính tiềm năng và bảng kỹ năng.

“Thuộc tính tiềm năng:

- Sức mạnh: 0

- Thân pháp: 0

- Ma pháp: 0

- Trí lực: 0

- Sinh mệnh: 0

Kỹ năng: Hiện tại có thể tăng:

- Tấn công cơ bản (bị động): Mỗi một cấp độ tăng thêm 2 điểm sát thương vật lý.

- Chuẩn xác (bị động): Tăng tỉ lệ bắn trúng.

- Lướt ngang (chủ động): Lập tức sang trái nửa mét.”

Hắn ngẫm nghĩ rồi nói:

- Điểm tiềm năng phân phối: 3 sức mạnh, 1 thân pháp, 1 sinh mệnh. Điểm kĩ năng phân phối vào tấn công cơ bản.

“Xác nhận.

Bảng thuộc tính nhân vật (Làm mới):

Nhân vật: Đùng Cắt Ngang.

Chức nghiệp: Cung thủ

Cấp độ: 1

Kinh nghiệm: 1/300

Máu: 60/83

Khí công: 31/31

Tấn công vật lý: 5.15 – 7.21

Phòng thủ vật lý: 0

Tấn công ma pháp: 0

Phòng thủ ma pháp: 0

Sức mạnh: 3

Thân pháp: 1

Ma pháp: 0

Trí lực: 0

Sinh mệnh: 1

Tỉ lệ bạo kích: 0

Tỉ lệ né tránh: 0.001

Tốc độ: 5.05

Thuộc tính: Không

Kĩ năng: Tấn công cơ bản (1).

Danh hiệu: Không

*** (Phần còn lại hiện chưa mở ra)”

Hắn nhẩm tính:

- Lên một cấp độ được khuyến mãi thêm 1 điểm máu và 1 điểm khí công, tăng 1 điểm sinh mệnh được 2 điểm máu. Mỗi một điểm sức mạnh ta được cộng thêm 1% tổng sát thương vật lý, mỗi 1 điểm thân pháp ta được 0.001 điểm né tránh và 1% tổng tốc độ. Hừm, cũng thật thê thảm, nhìn vào là biết lên cấp độ cao, đồng nghĩa có nhiều điểm tiềm năng để tăng thì mới có lợi. Xem ra tăng vào sinh mệnh chỉ phí điểm.

Lại nhìn vào túi đồ, hắn âm thầm cười khò:

- Giết hơn 40 con Mộc tinh sơ cấp mà mới chỉ được có 10 cây gỗ. Lại chẳng có rút một cái trang bị nào. Tỉ lệ rơi đồ cũng quá thấp đi chứ? 30 phút rồi mà nhiệm vụ đầu tiên vẫn chưa đầu ra đầu, cấp độ thì chuỗi hột thế này. Đó là còn chưa kể mỗi một lần bắn tên lại tiêu hao một điểm khí công, mà khí công và máu chẳng có hồi lại, mỗi khi hết khí công lại phải ngồi xuống vận công, đáng lòng thay 5 giây vận công mới hồi được 1 điểm, cây cấp độ kiểu này chắc chết sớm.

Lấy từ túi đồ ra một miếng “tinh túy mộc tinh” tăng 5 điểm máu, hắn nuốt vào và tiếp tục cuộc đi săn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Phó bản vực sâu

- Thật chán.

Nghỉ lại về 1 tuần trôi qua chỉ toàn đánh quái, hần muốn ới.

Game Huyền Thoại từ lúc mở ra đến bây giờ, không ít người chơi đã đạt đến cấp 10, trong số đó tất nhiên không có hần.

Với các tin đồ game, game mới có sức hấp dẫn rất lớn, đặc biệt nó lại là dòng game duy nhất mô phỏng thực tế, cũng là dòng game duy nhất không cần dùng đến máy tính để hỗ trợ chơi game. Hần cũng mê mẩn với sự hấp dẫn này. Nhưng cái kiểu lên cấp độ chậm như rùa bò, còn chưa kể tỉ lệ rớt đồ thảm hại như thế này thì đúng là không còn gì để nói.

Thử hỏi hơn 1 tuần chơi game, hần giết hơn 5000 con quái mà vẫn không thấy chúng rơi ra cái trang bị nào, cho nên cho đến hiện tại, trừ cây cung “hư hỏng nặng” hần đang cầm, có thể xem hần là một người mẫu nude để bảo vệ môi trường.

Bực mình lâu bầu chửi rủa, hần lại tiếp tục săn quái. Hần âm thầm thề rằng nếu tới cấp độ 10 mà chẳng có gì thay đổi thì hần nghỉ game cho khỏe.

...

1 tuần sau.

Vị trưởng thôn Koha rất thoải mái đứng trước cửa nhà hưởng thụ ánh sáng tươi đẹp của ngày mới. Vị lão nhân này khẽ phất đi chút bụi dính trên quần áo. Xong xuôi hần nở nụ cười mà ngẩng mặt nhìn tới quảng trường.

“Phốc.”

Bỗng lão nhân phun ra một ngụm nước bọt, hoảng sợ nhìn về phía trước – nơi có một chàng trai tò mò soi mói nhìn hần với ánh mắt muốn ăn thịt người.

- Ngươi... Ngươi làm cái gì thế?

Lão nhân lắp bắp nói từng tiếng một, hần thật sự bị dọa sợ.

Bên phía đối diện, người thanh niên hừ lạnh:

- Ta đến trả nhiệm vụ.

- Trả nhiệm vụ thì làm ơn lịch sự dù chỉ một tí thôi. Ngươi có biết cái bộ dạng hiện tại của ngươi có thể hù chết bao nhiêu người không?

- Chỉ hù chết những người nhất gan như lão thôi. Thôi dẹp, ta đến trả nhiệm vụ, nhanh lên một điểm đi.

Hần thả một cái bao chứa đủ thứ: bùn đất có, cây cỏ có, da nhện với lông sói cũng có...

Vị trưởng thôn tức tối:

- Ngươi không thể thay đổi một tí ti hay sao? Kính lão đắc thọ đấy.

- Thật phiền phức, làm nhanh lên, ta còn việc khác.

- Hừ, như ngươi mong muốn.

Sau khi kiểm tra, trưởng thôn Koha nói:

- Được rồi tiểu tử, nhiệm vụ “Truy tung” hoàn thành. Tiếp đến là nhiệm vụ “Giải cứu Vasi và chú heo con”, ngươi có tiếp nhận không?

Lúc này, một vệt kim quang lóe qua, hần đã lên cấp độ 10. Hần ngay lập tức phân phối điểm tiềm năng: 3 điểm sức mạnh, 2 điểm thân pháp; đồng thời nâng thêm 1 điểm kỹ năng vừa có vào kỹ năng “Bắn hạ”.

- Tiếp nhận.

Thoáng nhìn qua bảng nhiệm vụ, nhớ kỹ những nội dung chính, hấn chạy tới tiệm tạp hóa, bán đi một ít thứ lặt vặt, mua thêm vài bình máu và khí công. Hấn nhanh chóng lên đường, trong miệng thì thầm:

- Hừ, lên cấp độ 10 rồi. Để xem có gì đổi mới hay không.

Một đường xuyên qua bản đồ đầu tiên là bãi quái cấp độ 1 – 5, hấn tiến về Thung lũng Gió, sau đó chạy đến trước một cái hang động.

Chiều cao hang động hơi thấp, khoảng 1 mét 7, đầy rêu và bụi rậm. Hai bên cửa hang là hai cây cổ thụ 3 người ôm không xuể. Cần thận quan sát sẽ nhận ra những vết cắt gọt tron bóng trên 2 thân cây, đây chắc chắn không phải là tự nhiên mà là do có người tác dụng.

Đứng trước cửa hang có 7 người, trong đó có 5 người đứng tụ tập thì thầm trò chuyện, còn 2 người khác thì đang trầm ngâm nhìn cái hang này.

“5 người kia chắc là một đội ngũ.” – Hấn len lén quan sát và kết luận.

Qua 5 phút, 7 người vẫn chưa đi vào, hấn hơi nghi hoặc.

Qua 10 phút, vẫn chưa ai đi vào.

Nhìn tổ đội 5 người vẫn còn xì xầm bàn tán, còn 2 người kia vẫn đang nhìn cái hang động mà suy nghĩ, hấn thật sự khó hiểu.

- Thôi kệ, mấy thằng này chắc là hạng chết nhất. Bọn người này đang đợi người khác đi trước mở đường cho chúng sao? Nghĩ hay thật.

Hấn lăm bắm. Sau đó hấn cắn răng, dựa theo chỉ dẫn của nhiệm vụ, hấn bước vào. Khi hấn vừa đặt chân vào, âm thanh nhắc nhở vang lên:

“Phó bản vực sâu mở ra.

Lần đầu tham gia phó bản vực sâu, xin vui lòng lưu ý những điểm sau:

1. Muốn vào phó bản vực sâu trước hết phải làm tới nhiệm vụ chính tuyến tương ứng.

2. Từ các bản đồ có quái vật cấp độ 10 trở lên, mỗi một bản đồ sẽ có một phó bản vực sâu.

3. Phó bản vực sâu được chia làm 7 loại:

- Phó bản mức độ dễ.

- Phó bản mức độ trung bình.

- Phó bản mức độ khó.

- Phó bản Anh Hùng: Là nơi người chơi phải tiến vào làm nhiệm vụ chủ tuyến tương ứng.

- Phó bản Huyền Thoại: Bản nâng cấp của phó bản Anh hùng.

- Phó bản Thủ Hộ: Bảo vệ tượng thần. Nội dung sẽ được giới thiệu kỹ khi người chơi tiến vào.

- Phó bản Truyền Thuyết: Ngăn cản quái vật xâm nhập cấm địa. Nội dung sẽ được giới thiệu kỹ khi người chơi tiến vào.

Sau khi lựa chọn phó bản vực sâu, người chơi sẽ được chuyển đến địa điểm tương ứng. Sau khi được chuyển vào, người chơi có 5 giây chuẩn bị. Trong 5 giây này, người chơi bị cố định tại chỗ không thể di chuyển, không thể hành động, không thể sử dụng kỹ năng, không thể dùng vật phẩm... Sau 5 giây chuẩn bị, phó bản mở ra, người chơi bắt đầu chinh phục.

Thời gian hoàn thành phó bản càng ngắn, số lần bị quái vật đánh trúng càng thấp, tổng lượng máu người chơi mất đi khi chinh phục phó bản càng thấp thì tỉ lệ đánh giá khi kết thúc phó bản càng cao. Tỉ lệ đánh giá càng cao thì lượng kinh nghiệm nhận được càng lớn, xác suất nhận được quà tặng càng nhiều và chất lượng quà tặng nhận được càng cao.

Muốn vào các phó bản mức độ cao hơn thì phải hoàn thành các phó bản trước đó. Ví dụ muốn vào phó bản Anh Hùng, người chơi cần phải hoàn thành lần lượt các phó bản mức độ dễ, mức độ trung bình và mức độ khó.

Trong các phó bản mức độ dễ đến phó bản Anh Hùng, mỗi khi đánh chết trùm cuối phó bản sẽ nhận được một tấm vé thông hành phó bản.

Phó bản Thủ Hộ và phó bản Truyền Thuyết chỉ chấp nhận tổ đội 2 người trở lên, đồng thời mỗi người phải có 1 tấm vé thông hành thì mới có thể đi vào.

Hiện tại người chơi đang vào phó bản vực sâu: “Khu rừng gào thét”. Người chơi hiện chưa hoàn thành bất kì mức độ nào của phó bản, cho nên người chơi sẽ tiến vào phó bản mức độ dễ. Trong vòng 5 giây, hệ thống sẽ chuyển cảnh, xin vui lòng chuẩn bị.

5...

4...

3...

2...

1...

Chuyển cảnh. Hoàn thành.”

“Xoẹt...”

Hắn chỉ kịp mở mắt nhìn khung cảnh trước mắt và nhận ra đây là một khung rừng rậm thì tiếng nhắc nhở lại vang lên.

“Lần thứ nhất tiến vào phó bản vực sâu, hệ thống nhắc nhở: Người chơi có 5 giây chuẩn bị. Bắt đầu đếm ngược.

5...

4...”

Tuy không thể di chuyển và làm ra các hành động khác, nhưng cũng chẳng sao, hắn có thể dành thời gian này làm quen với hoàn cảnh nơi đây. Đây là một khu rừng với nhiều cây to, bụi rậm, hoa cỏ... Và trước mặt hắn, cũng có thể xem như là giữa khu rừng là một con đường mòn nhỏ đầy cỏ dại. Đường như đã rất lâu chưa từng có người tới đây.

“3...”

Nhìn thẳng về nơi phương xa, hắn có một cảm giác không chân thực lắm. Đột nhiên bị đưa tới một nơi xa lạ, hắn khó có thể tiếp thu, có vẻ cảm giác cứ như bị người ngoài hành tinh bắt cóc.

“2...”

Bỗng, phía xa có tiếng sói tru, cũng có những tiếng động rất nhỏ, dường như giống với tiếng của Mộc tinh và Nhện tinh đang chuyển động – điều này khiến hắn rút ra được khi đã chém giết không biết bao nhiêu con Mộc tinh và Nhện tinh.

“1...”

Go >>>>”

Bật thẳng người hướng về phía trước, hắn không chút do dự mà xông tới. Dù sao thời gian ở phó bản không khác gì vàng bạc.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Bắt Hạ

“Viu...”

Một mũi tên phá không mà bay, nhanh như chớp giạt ghim thẳng vào mắt của một con Nhện tinh.

“-22”

“Giết chết Nhện tinh sơ cấp cấp độ 9 nhận được kinh nghiệm 20”

“Số lượng quái đã giết: 6/50”

Nhận được âm thanh nhắc nhở, hắn khoái trá cười. Nếu hắn đoán không lầm, cứ chạy thẳng theo con đường mòn này, đồng thời tiêu diệt hết những con

quái vật trên đường, thì khi đến cuối đường hắn sẽ gặp con trùm

Suy nghĩ là thế, nhưng hắn chưa từng dừng lại một giây một phút nào. Thoăn thoắt chạy tới, hắn lại đụng phải một bầy 6 con quái vật có Mộc tính, có Nhện tính, có Sói đều cấp độ 9.

Tốc độ không hề giảm, hắn vẫn lao tới. 2 con Nhện tính thấy hắn lao lại thì lập tức mở to cái miệng đầy lông lá phun ra một tấm tơ nhện đen kịt với đường kính một mét. Chỉ nhìn sơ qua là đủ để nhận ra tấm tơ nhện này chứa đầy chất độc. Kinh nghiệm săn giết Nhện tính ngoài bản đồ cày cấp cho hắn biết nếu bị tấm tơ nhện này quệt trúng một chút thôi là hắn lập tức rơi vào trạng thái trúng độc, mỗi giây mất 10 máu duy trì trong 5 giây, đó là khủng bố cỡ nào khi hắn chỉ có 92 máu? Trong 5 giây lập tức hơn một nửa máu của hắn bốc hơi, gấp thêm vận đen trúng 2 đòn từ 2 con khác là hắn về làng đường sức.

Hắn đã thấy tơ nhện bay tới, thế nhưng tốc độ của hắn vẫn không có dấu hiệu giảm xuống. Mắt thấy tơ nhện sắp chụp vào người hắn thì thân ảnh của hắn bỗng biến mất. Chính xác hơn là hắn đang sử dụng kỹ năng “Bắn hạ”.

“Bắn hạ (chủ động) (4): Lấy thể sét đánh cường ép bản thân bay thẳng lên 4 mét rồi dừng lại trên không trung. Sau đó nghiêng cung 1 góc 45 độ tiến hành xạ kích. Có 3 lần xạ kích, số lượng mũi tên mỗi lần xạ kích phụ thuộc vào cấp độ kỹ năng. Mỗi mũi tên có 95% - 100% lực tấn công vật lý của nhân vật. Thời gian chờ: 7 giây.”

Đây là kỹ năng hắn có thể học được lúc hắn lên cấp độ 3. Sau cấp độ 3 cũng có một vài kỹ năng có thể học được như: Xạ Nguyệt, Nhị Tiễn,... nhưng hắn không lựa chọn học những kỹ năng đó mà dùng điểm kỹ năng nâng Tấn công cơ bản và Bắn hạ. Bởi vì hắn cho rằng những kỹ năng còn lại không có thực tế bằng kỹ năng Bắn hạ. Cứ thử nghĩ mà xem, trong bảng liệt kê các kỹ năng công kích hắn có thể học, lực công kích tuy 115% - 120% tùy kỹ năng, nhưng hoàn toàn không có kỹ năng nào có hiệu ứng hỗ trợ, mà ở cái cấp độ quá thấp như bây giờ, 15% - 20% thì lượng tổn thương kỹ năng mang lại cho quái vật có được bao nhiêu đâu? Đó là chưa kể hao phí khi công cũng không phải là ít. Nhưng Bắn hạ thì khác, kỹ năng Bắn hạ được sử dụng trên không trung cách mặt đất 4 mét. Ở giai đoạn ban đầu này, hầu như là không có con quái vật nào có khả năng dùng kỹ năng tấn công lên không trung, đồng thời chỉ cần tăng một điểm kỹ năng vào Bắn hạ, ta được 3 lần xạ kích - tương ứng 300% lực công kích rồi. Mặt khác, Bắn hạ có khả năng tấn công nhiều mục tiêu, tuy rằng những mũi tên phát ra đều bay không có chủ đích, hay nói cách khác là đều bay theo những quy luật đã được nhà phát hành định sẵn, nhưng cũng không thể phủ nhận được sức mạnh của Bắn hạ khi quần công một đám quái đứng cạnh nhau.

Nói thì nói vậy chứ bây giờ hắn đã tăng 4 điểm cho kỹ năng Bắn hạ, kỹ năng Bắn hạ lúc này cứ mỗi lần xạ kích là 2 mũi tên cũng đủ khiến hắn hài lòng.

“Viu... Viu...”

“Viu... Viu...”

“Viu... Viu...”

“-23”

“-21”

“-23”

“-23”

“-22”

“-23”

6 con quái này đi chung lại còn đi gần nhau, nên 6 mũi tên đều trúng đích, dẫn cho có vài mũi tên trúng một con, nhưng như vậy cũng khiến hắn cực kỳ hài lòng.

Vừa bắn xong đợt xạ kích cuối cùng, hắn xoay eo mượn thế lướt về phía sau. Nhân cơ hội bọn quái trúng đòn gầm rú trong đau đớn, hắn đã lui lại khá xa. Giữ được khoảng cách an toàn, hắn nhe răng cười, rồi xạ kích.

Khi bọn quái nổi giận lao tới, hắn lại chạy ra xa giữ khoảng cách an toàn rồi lại xạ kích. Đợi xong 7 giây, kỹ năng Bắn hạ đã có thể tiếp tục sử dụng, hắn lại chạy thẳng tới phía bọn quái rồi lặp lại một vòng tấn công như vậy.

Đây là những cuộc đi săn nhàm chán, nhưng hắn cũng không có cách nào tốt hơn để áp dụng. Thử hỏi trong cái giai đoạn “vạn sự khởi đầu nan” này, khi mà cái tiệm tạp hóa làng Kōha bán thuốc hồi máu chỉ có một loại hồi lại 30 máu với giá cắt cổ 20 đồng. Trong khi sơ sẩy bị một con quái “vô tình” quệt trúng, hắn đã mất đi chừng ấy máu, cộng thêm số tiền quái rút ra khi chết cũng chỉ có 2 đồng, mà tỉ lệ rút đồ thì vô cùng thảm hại. Hắn giết hơn 5000 con quái, trừ đi chi phí sửa đồ, mua vật dụng, thuốc thang linh tinh, hắn cũng chỉ dư có 2 bạc 6 đồng (1 bạc = 100 đồng). Ấy là chưa kể có vài nhiệm vụ đánh trùm, hắn phải tốn thêm kha khá tiền tài mua máu với khí công. Thật sự là nghèo phát rầu.

...

Trên đường đi, vừa tiêu diệt quái, hắn vừa nhăm nhăm.

Tính ra thì quái vật ở đây cấp độ vô cùng đồng đều. Hắn cấp độ 10, vào phó bản mức độ dễ này mà từ đầu đến giờ toàn gặp quái cấp độ 9. Mặt khác,

lượng kinh nghiệm thu được khi giết quái cũng cao hơn bên ngoài một ít, khoảng 1 - 2 điểm.

Tỉ lệ rơi đồ cũng khả quan hơn bên ngoài rất nhiều. Mặc dù từ lúc vào phó bản đến bây giờ còn chưa rơi ra cái trang bị nào, nhưng tỉ lệ rơi tiền khá cao: cứ 7 con có 1 con rơi tiền.

Hiện tại chưa tính đến phần thưởng cuối phó bản cũng như phần quà khi giết trùm mà chỉ tính quái bình thường của phó bản, thì phó bản là nơi cày cấp hay kiếm tiền thoải mái rất nhiều so với bên ngoài. Tuy nhiên cũng không phải là không có nhược điểm. Nhược điểm thứ nhất, quái ở đây đi theo bầy; hiện tại hẳn đi phó bản một mình mà đã gặp một bầy 6 con thì khi tổ đội nhiều người số lượng quái một bầy chắc chắn sẽ không tăng theo cấp số cộng rồi. Nhược điểm thứ hai chính là quái ở đây da dày thịt béo, tí mĩ một chút thì quái ở đây có lượng máu cao hơn quái ở bên ngoài một nửa. Chỉ 2 cái nhược điểm này thôi cũng đủ khiến cho nhiều người chơi đau đầu.

Ưu điểm cũng có, nhược điểm cũng rất rõ. Vậy nhưng rất rõ ràng là ưu điểm đè bẹp nhược điểm. Hấp dẫn nhất là tỉ lệ rơi đồ ở đây cao hơn bên ngoài quá nhiều, đặc biệt là khi người chơi liên tưởng đến tình cảnh giết xong con trùm. Lúc ấy thì không biết bao nhiêu đồ sẽ rơi xuống đây? Với cái cảnh bàn hàn của người chơi khi cày cấp và làm nhiệm vụ ở bên ngoài, thì phó bản vực sâu chẳng khác gì thiên đường và nơi cứu rỗi, nơi bổ sung nguồn tài chính dồi dào.

Đối với người khác, tiền bạc nhiều hay ít có lẽ không mấy quan trọng. Nhưng đối với một kẻ thích khám phá những cái mới lạ của game thì tiền tài còn quan trọng hơn cả mạng sống. Chết ư? Chết thì cày lại. Tiền mất đi thì khi nào mới kiếm trở về được? Tồn một đồng thời gian vất vả kiếm lại tiền thì đã mất đi bao nhiêu thú vui? Có nhiều tiền bạc hẳn mới có thể làm được nhiều thứ. Có nhiều tiền bạc hẳn mới có thể phiêu lưu khắp nơi mà không lo lắng. Có nhiều tiền bạc hẳn mới có thể dành nhiều thời gian nghiên cứu này nọ. Có nhiều tiền bạc hẳn mới có khả năng mua được nhiều thứ “thú vị”. Bởi vậy, khi tính toán ra được những điều này, hẳn đối với phó bản vực sâu này sinh ra thật nhiều ham muốn.

Loáng thoáng hẳn có thể tưởng tượng ra một góc của tương lai. Ở đó hẳn dùng vô số tiền tài cung cấp cho nhiều nhà nghiên cứu nghiên cứu bom hạt nhân ở trong game. Sau đó hẳn mang bom đi oanh tạc khắp nơi. Chỉ tưởng tượng thế thôi là hẳn không ức chế được vui sướng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Lợi ích khổng lồ

Khi đã nhận được tiếng nhắc nhở tiêu diệt xong 60/60 con quái, hẳn bước vào một vòng sáng cuối đường.

“Qua màn. Chuyển cảnh!”

“Xoẹt...”

Hắn bị đưa đến một khu vườn, đằng xa là một ngôi nhà nhỏ. Nhưng có lẽ hẳn không có thời gian để quan sát tiếp, bởi vì con trùm phó bản đã nhào tới.

- Gào...

Một con sói xám to lớn, cao có hơn 4 mét phóng về phía hắn. Đằng sau nó là 11 con Mộc tinh, Nhện tinh.

- Ôi đêch. Không có thời gian chuẩn bị à?

Thô tục mắng một tiếng, hắn lập tức sử dụng kỹ năng Bắn hạ.

“-22”

“-23”

“Trượt”

“-22”

“-21”

“-20”

Sau đó hắn lại tránh xa ra, hắn định kéo dài khoảng cách nhưng hắn lại nhận ra vô dụng. Không gian chỉ được cố định trong khoảng một đường tròn bán kính 9 mét.

Hắn kéo dài không được. Con trùn lại dí sát theo phía sau. Cho nên hầu như hắn không thể bắn được phát nào kể từ khi kéo dài khoảng cách.

- Gào...

Con trùn gào lên một tiếng, và nó lập tức sử dụng kỹ năng là một bộ móng vuốt thô to đập thẳng về phía hắn.

- Âm...

Một vuốt sói dài 2 mét đánh xuống đất. Mặt đất nứt toát ra, cát đất bay mù mịt.

Hắn nhảy về phía sau nó, lại kéo dài khoảng cách. Tranh thủ nó và đồng bọn chưa kịp phản ứng, hắn thở dốc.

Con trùn hung ác lại quay sang, nó lại dùng hai chân sau đập lên mặt đất, mượn lực đó phóng tới. Hắn chưa kịp phản ứng thì bị nó cắn một phát.

“-60”

Âm thanh nhắc nhở khiến hắn chửi rủa. Nó cắn thường đã như thế này thì khi trúng phải kỹ năng của nó chẳng phải là hắn sẽ ngủ sao? Nghĩ là vậy, nhưng hắn vẫn kịp phản ứng. Hắn lăn người qua bên trái, hiểm lại hiểm tránh thoát đòn thứ hai của con trùn.

Hắn nhảy lên không trung, tiếp tục dùng Bắn hạ.

“-22”

“Trượt”

“Trượt”

“-20”

“-20”

“-21”

- Mẹ nó, lại trượt.

Hắn hận hận nghiêng răng.

Vừa nuốt thuốc, hắn vừa nhảy lui lại.

- Gào...

Con trùn lại phát động kỹ năng.

- Âm...

Hắn lượn qua bên trái nó, tranh thủ thở dốc nhìn cấp độ của bọn quái và máu của con trùn. Mới liếc nhìn, hai mắt của hắn tròn trũng, miệng thì há thật to. Chỉ nghe hắn gầm gừ:

- Quái cấp 10, trùn cấp 11. Mà thế nào con trùn hơn 12.000 máu thế kia. Kiểu này bắn tới sáng cũng chưa chết nó nữa.

Tuy có hơi phóng đại, nhưng thật sự cũng chẳng khác gì. Bắn trúng con trùn một phát, nó mất 19 – 23 máu, bách phát bách trúng thì hắn cần phải bắn ít nhất 522 lần. Hắn vì tiết kiệm nên không mua mũi tên, bởi vậy ít nhất hắn tốn mất 522 khí công. Điểm khí công hiện tại của hắn là 40, nuốt một bình khí công chỉ được 30 điểm, vậy hắn cần dùng ít nhất 16 bình. Kiểu này thì mặt sớm chứ chẳng giàu lên nổi.

Đầy bụng bội nhìn con trùn, hắn tức giận xạ tiễn.

“Vù... Vù... Vù...”

“-22”

“-19”

“-23”

...

Không rõ qua bao lâu, hấn đã thanh lý xong bọn quái theo đuôi con trùn. Giờ hấn chỉ còn đối phó với nó là được.

Nhờ việc thanh lý bọn đàn em của con trùn, không gian như trở nên rộng hơn. Hấn cũng không còn bị bọn quái ấy đâm sau lưng mỗi lúc né đòn của con trùn.

Hấn nhàn nhả tránh né, sau đó lẩn ra xa xạ kích. Chờ đợi 7 giây lại dùng Bắn hạ. Cứ lặp đi lặp lại như thế.

...

Thời gian lại tiếp tục trôi đi. Âm thanh nhắc nhở vẫn vang lên mỗi khi hấn bắn trúng con trùn.

“-22”

“-23”

“-20”

“Vù...” – Tiếng hấn bắn tên.

“-20”

“Giết chết Boss Sói Xám cấp độ 11 của phó bản “Khung rừng gào thét” mức độ dễ, nhận được 20.000 kinh nghiệm”

“Giết chết Boss Sói Xám của phó bản “Khung rừng gào thét” mức độ dễ, nhận được giấy thông hành tương ứng”

“Giết chết Boss Sói Xám của phó bản “Khung rừng gào thét” mức độ dễ, nhận được 10 bạc.”

Nghe được âm thanh này, hấn mừng rơn. Nhưng khi nhìn về mặt đất, hấn lại gào thét:

- Không có trang bị rớt ra? Ngay cả boss phó bản cũng không có trang bị?

Mặc hấn gào thét phản đối, âm thanh điện tử vẫn vang lên như thường:

“Đánh giá mức độ hoàn thành phó bản sẽ bắt đầu sau 5 giây. Bắt đầu đếm ngược.

5...

4...

3...

2...

1...

Tổng kết:

- Tổng số lần trúng đòn : 20

- Tổng lượng máu đã mất: 432.

- Thời gian vượt qua phó bản: 47 phút 32 giây.

Đánh giá: 95/120. Mức độ: BBB.

Kinh nghiệm nhận được: 26.000

Chất lượng quà tặng: Khá.

Hiện có thể nhận được 3 phần quà. Xin lựa chọn xác nhận quay quà hay thủ tiêu?”

- Xác nhận.

“Bắt đầu quay.

Quà nhận được:

1. Áo lông sói:

- Phòng thủ vật lý: 2 - 3.

- Phòng thủ pháp thuật: 1 - 2.

2. Túi vàng màu lam: Mở ra nhận được 2/10 số vàng giết boss.

3. Răng sói xám: Vật liệu chế tạo kiếm, đao.

Quà may mắn đã được gửi thẳng vào túi đồ.

Phó bản “Khu rừng gào thét” mức độ dễ đã hoàn thành. Xin hỏi tiếp tục lựa chọn phó bản hay là rời đi?”

- Rời đi.

Hắn nói. Cũng phải thôi, mức độ dễ mà hắn xài hết 15 bình máu, 18 bình khí công. Trong túi đồ của hắn chẳng còn đủ bình thuốc để xài. Muốn đi phó bản cấp độ cao hơn, hắn phải về mua thêm nhiều hơn nữa mới được.

“Xác nhận rời đi.

Bắt đầu chuyển cảnh về bản đồ Khu rừng gào thét.”

“Xoẹt...”

Ngay tức khắc, hắn xuất hiện tại ngay trước cửa động hắn tiến vào phó bản.

Mặc kệ mọi người xung quanh, hắn nhanh chóng chạy bộ về làng Koha. Vừa đi hắn vừa suy nghĩ.

Sau khi hoàn thành phó bản “Khu rừng gào thét” mức độ dễ, hắn yên lặng tính toán:

1. Cày phó bản vực sâu:

- Kinh nghiệm: 47.200 (khoảng 8% tổng kinh nghiệm cần thiết để lên cấp 11)

+ Từ quái thường: $20 \times 60 = 1.200$ điểm

+ Từ boss: 20.000 điểm

+ Từ đánh giá độ hoàn thành: 26.000 điểm

- Tiền: 12 bạc 45 đồng.

+ Từ quái: $5 \times 7 = 45$ đồng.

+ Từ boss: 10 bạc.

+ Từ đánh giá độ hoàn thành: 2 bạc (túi vàng màu lam).

- Giá phải trả:

+ Căng thần kinh trong suốt 47 phút 32 giây.

+ 15 bình máu, 18 bình khí công: $15 \times 20 + 18 \times 22 = 696$ đồng = 6 bạc 96 đồng, làm chẵn 7 bạc.

Vậy tiền lời thu được sau khi đánh quái là 5 bạc.

2. Giả sử dùng thời gian 47 phút 32 giây đi đánh quái ở bản đồ bên ngoài. Ta có các giả định sau:

- Giả định một phút làm thịt được 5 con, mỗi con nhận được 18 kinh nghiệm thì ta có: $5 \times 48 \times 18 = 4320$ kinh nghiệm.

- Giả định cứ mười con quái ta thì một con rớt tiền và hai con rớt đồ linh tinh bán tiệm tạp hóa. Một con quái rớt 5 đồng, một món đồ linh tinh trung bình bán được 1 đồng. Tổng tiền nhận được: $5 \times 5 + 1 \times 24 = 49$ đồng.

- Quái bản đồ ít đi theo bầy nên sẽ không tốn tiền mua máu. Giả định có thời gian ngồi vận khí công, tiêu hao số bình hồi phục khí công là 5, thì số tiền bỏ ra là: $5 \times 22 = 110$ đồng = 1 bạc 10 đồng.

Vậy nên cày phó bản vực sâu lợi hơn cày bản đồ rất nhiều lần.

Xem ra một thời gian dài tiếp theo, hẳn chỉ làm nhiệm vụ chính tuyến và cày phó bản vực sâu mà thôi.

*****

1. Kinh nghiệm cần lên cấp:

- Từ 0 lên 1: 100.
- Từ 1 lên 2: 300.
- Từ 2 lên 3: 700.
- Từ 3 lên 4: 1500.
- Từ 4 lên 5: 3500.
- Từ 5 lên 6: 8000.
- Từ 6 lên 7: 18.000
- Từ 7 lên 8: 40.000
- Từ 8 lên 9: 100.000
- Từ 9 lên 10: 250.000
- Từ 10 lên 11: 600.000
- Từ 11 lên 12: 1.400.000

2. Đánh giá độ hoàn thành phó bản:

- Không hoàn thành phó bản: F.
- 10/120: W, kinh nghiệm nhận được bằng kinh nghiệm giết boss phó bản.
- 20/120: E, x1,1 lần.
- 40/120: D, x1,2 lần.
- 60/120: C, x1,3 lần.
- 80/120: B, x1,4 lần.
- 100/120: A, x1,5 lần.
- 110/120: S, x 1,8 lần.
- 115/120: SS, x2 lần.
- 119/120 hoặc 120/120: SSS, x3 lần.

Giữa các mức độ ấy còn các mức độ xen giữa. Ví dụ như giữa D và C có các mức độ DD, DDD, số lần kinh nghiệm được nhân lên cũng dao động ở giữa 1,2 - 1,3.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: 2 câu hỏi hại não

Hắn lại đang chạy từ hang động vào phó bản vực sâu “Khu rừng gào thét” về làng Koha. Đây tất nhiên không phải là lần đầu tiên hắn chạy đi chạy về như vậy.

Đây chính xác là lần thứ 4, chính xác thêm một chút nữa là lần thất bại thảm hại nhất của hắn. Không biết các bạn nghĩ thế nào, chứ với hắn, lần thất bại này chẳng khác gì si nhục.

Thử hỏi hắn đánh tới con trùm cuối phó bản rồi, hắn cũng tiêu diệt hết mấy con quái khác rồi, chỉ còn mỗi con trùm mà thôi. Như ở các mức dễ, trung bình và khó, khi đã đi tới bước này, hắn trở nên thành thoi: hắn chỉ lo né tránh công kích của con trùm và đánh trả.

Nhưng mọi việc không hề tiến triển theo hướng tốt đẹp. Khi con trùm còn 25% máu, nó phát động kỹ năng lao về phía hắn, hắn may mắn tránh khỏi đòn đó. Sau đó, khi hắn chưa kịp định thần, con trùm ngẩng đầu hú lên, và ngay lập tức, gần 20 con Mộc tinh, Nhện tinh hai mắt đỏ bùng điên cuồng lao về phía hắn. Lúc ấy, kỹ năng Bắn hạ của hắn vẫn chưa thể sử dụng lại, mặc dù hắn cố gắng né tránh, nên kết quả hắn bị quái vật đè chết.

Có lẽ khi trải qua 3 mức đầu tiên của phó bản vực sâu, khi nhìn thấy con trùm chỉ có một kịch bản nhảm chán như vậy nên hắn phạm vào sai lầm chủ quan khinh địch khi vào phó bản mức độ Anh Hùng. Và thế là hắn mất toi hơn 1 giờ 30 phút từ lúc bắt đầu chinh phục phó bản, hắn từ giữa hơn 10 bạc tiền thuốc hồi máu và khí công.

Hắn cảm thấy bị si nhục, nhưng hắn càng cảm thấy phấn khích. Không phải hắn chơi game vì thú vui hay sao? Đơn giản mà nói, với hắn, cứ mỗi một kịch bản thì nó quá nhảm chán, kịch bản thay đổi liên tục nó mới hay chứ.

Vừa tức giận vì sự thất bại, vừa run rẩy vui sướng, hắn mở hết tốc lực chạy về làng Koha.

...

- Ha ha ha... Lần này tao chuẩn bị kĩ rồi, để xem mày còn có thể lật nên sóng gió gì?

Nhìn con trùm còn 26% máu, hắn ngửa mặt cười to.

Vẫn né tránh và sử dụng bắn thường chứ không xài kỹ năng, hắn liên tục tía máu con trùm mà không biết chán.

Khi con trùm có 25% máu, nó lao tới vào phát động kỹ năng. Hắn nhanh chóng lách người tránh thoát.

- Ầm...

Đòn đánh của nó va chạm với mặt đất phát ra tiếng vang điếc tai. Sau tiếng nổ, con trùm ngẩng mặt lên trời hú dài. Và bản cũ soạn lại, 18 con quái mắt đỏ chót đầy điên cuồng lao về phía hắn.

Hắn liền sử dụng Bắn hạ.

“-23”

“-20”

“-21”

“-23”

“-20”

“-22”

Vài con quái bị trúng đòn, chúng trở nên bình thường trở lại. Còn những con không trúng đòn, chúng vẫn đỏ mắt lao tới.

Thấy vậy, hắn co chân bỏ chạy thực mạng, để lại đằng sau là đám quái đang điên cuồng đuổi theo. Hắn âm thầm chờ đợi qua 7 giây để có thể sử dụng Bắn hạ.

...

Hơn 40 phút anh dũng chiến đấu, cuối cùng hắn cũng nhận được thành quả.

“Vượt cấp giết chết Boss Sói Xám cấp độ 15 của phó bản “Khu rừng gào thét” mức độ Anh Hùng, nhận được 40.000 kinh nghiệm”

“Giết chết Boss Sói Xám của phó bản “Khu rừng gào thét” mức độ Anh Hùng, nhận được giấy thông hành tương ứng.”

“Vượt cấp giết chết Boss Sói Xám của phó bản “Khu rừng gào thét” mức độ Anh Hùng, nhận được 15 bạc.”

“Tổng kết:

- Tổng số lần trúng đòn : 25
- Tổng lượng máu đã mất: 743
- Thời gian vượt qua phó bản: 2 giờ 18 phút 43 giây.

Đánh giá: 105/120. Mức độ: AA.

Kinh nghiệm nhận được: 64.000

Chất lượng quà tặng: Cao

Hiện có thể nhận được 4 phần quà. Xin lựa chọn xác nhận quay quà hay thủ tiêu?”

Hắn không do dự mà đáp:

- Xác nhận.

“Bắt đầu quay.

Quà nhận được:

1. Túi vàng màu vàng x2: Mở ra nhận được 4/10 số vàng giết boss.
2. Thực tập kiếm: Dành cho nhân vật sử dụng kiếm cấp 10 trở lên.
  - Tấn công vật lý: 7 – 8
  - Tấn công ma pháp: 6 – 7
3. Da sói: Bán được ít tiền.

Quà may mắn đã được gửi thẳng vào túi đồ.”

Không giấu được vui mừng, hắn cười to:

- Ha ha... Quả thật hấp dẫn, hóa ra đánh quái vượt 5 cấp trở lên thì nhận được thêm phần thưởng cơ đấy.

Ngay lúc này, âm thanh điện tử lại vang lên, nội dung lại khác hẳn điều hắn dự đoán:

“Xác nhận nhiệm vụ “Giải cứu Vasi và chú heo con”. Bắt đầu chuyển cảnh.

Chuyển cảnh hoàn thành.”

“Xoẹt...”

Tình huống đột nhiên làm hắn giật mình, nhưng chưa đầy 3 giây, hắn đã vút nó ra khỏi đầu.

Nhìn khu vườn trồng đầy nho phía trước, lại nhìn về phía căn nhà mà tới cảnh đánh con trùm mức độ nào hắn cũng thấy thì hắn ngẩn ra.

Chẳng lẽ khung cảnh được sử dụng trong trận đánh con trùm là ở phía đối diện bên kia căn nhà? Hắn xuất thần.

Bỗng hắn nghe thấy có tiếng khóc của một bé gái vang lên:

- Hu hu hu... Ai cứu em với. Ai đưa em về nhà với. Em sợ lắm... Hu hu hu...

Một cô bé tám, chín tuổi đang ngồi dưới đất, hai tay ôm chặt một con heo con xinh xắn và không ngừng khóc.

Sau khi đánh bại con trùm, tâm trạng của hắn vẫn còn vui vẻ hơn ha hơn hơ, vì thế hắn vội vã tiến đến bên cô bé, hắn bày ra khuôn mặt thân thiện và mỉm cười:

- Cô bé đừng sợ. Em không sao chứ? Anh được trưởng làng giới thiệu đến đây đón em về.

Cô bé ngừng khóc, nó ngẩng mặt lên nhìn hắn, nghi ngờ hỏi:

- Anh có thật là người được trưởng làng nhờ vả mang em về không? Hay anh là tay sai của tên bác sĩ điên?

Hắn thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói:

- Bác sĩ điên? Bác sĩ điên nào? Sao anh lại làm tay sai cho hắn chứ?

Cô bé ngây thơ trả lời:

- Là tên bác sĩ điên bắt em đấy.

Hắn lại cười:

- À, em yên tâm. Anh vừa mới đánh bại hắn xong, hắn co giò bỏ trốn rồi.

- Thật không?

- Thật mà.

- Em ừ tin đâu, anh phải mang ra bằng chứng thì em mới tin cơ.

- Bằng chứng?

Hắn bỏ dở câu hỏi và chìm trong suy tư. Rõ ràng lão trưởng thôn chẳng có giao cho hắn cái gì gọi là bằng chứng mà? Chết tiệt, hay là lão ấy chơi xỏ mình? Cũng có thể lắm, nhưng xác suất không cao. Mà hắn cũng chẳng biết cái bằng chứng mà cô bé cần là cái gì. Suy tư hồi lâu, hắn bắt đầu ý tưởng đoán mò của mình.

Hắn lấy từ túi xách ra một bình hồi máu. Đưa nó về phía cô bé và nói:

- Đây có thể xem là bằng chứng không? Anh mua nó ở tiệm tạp hóa làng Koha đấy.

Cô bé lắc đầu:

- Mấy tên tay sai của lão bác sĩ điên cũng có thể mua được chúng.

Hắn bối rối hỏi lại:

- Vậy chứ em cần bằng chứng gì?

Cô bé phân trần:

- Em hỏi anh trả lời. Anh đáp đúng em mới tin.

- Được rồi, em hỏi đi.

- Câu thứ nhất: Cây bàng đầu thôn Koha mỗi mùa kết bao nhiêu trái?

Nghe câu hỏi của cô bé, hắn há mồm thật to, hắn đứng như trời trồng, đầy ngỡ ngàng nhìn cô bé.

“Hỏi như thế thì bỏ ai mà trả lời được.” – Hắn oán thán.

Có chút rối rắm và bất an, hắn đành gọi:

- Tư liệu.

Một bảng thông tin xuất hiện trước mặt hắn, hắn bắt đầu tra cứu.

- Anh mới nói gì cơ? Em hỏi về số trái của cây bàng đầu thôn mà?

Hắn liến thoắng trả lời và tiếp tục tra cứu:

- À không, anh đang nhớ lại.

...

Tra một lúc lâu cũng chả ra kết quả, hắn bắt đầu bực mình.

- Anh đã nhớ lại đáp án chưa?

Cô bé không kiên nhẫn hỏi .

Hắn chỉ có thể hàm hồ ứng phó:

- Gần nhớ lại rồi. Em đừng mãi làm phiền. Chờ anh 5 phút.

Thông qua bảng kết nối của game, hắn vào diễn đàn nhanh như chớp. Và rất nhanh hắn tìm thấy thứ cần tìm. Hắn nheo mắt trả lời:

- Mỗi mùa cây bàng kết 3 trái. Một trái cho bố em, một trái cho mẹ em và một trái cho em có phải không?

Nghe vậy, cô bé nở nụ cười:

- Ô, anh còn biết tường tận thật đấy. Vậy em hỏi tiếp câu thứ hai: Nhà em nuôi chó hay nuôi mèo?

Hắn không nghĩ ngợi mà đáp:

- Nhà em chỉ nuôi con heo em đang ôm thôi.

Cô bé cười tươi rói:

- Hi hi... Anh đáp đúng rồi. Vậy chúng ta về thôi.

“Người chơi “Đừng Cắt Ngang” hoàn thành nhiệm vụ “Giải cứu Vasi và chú heo con” giai đoạn phó bản Anh Hùng. Tiếp theo xin mời người chơi đưa cô bé và chú heo về làng Koha an toàn.

Bắt đầu đếm ngược chuyển cảnh.

5...

4...

3...”

Hắn rảnh rồi chờ đếm ngược. Trong phút chốc nổi hứng, hắn quan sát con heo cô bé đang ôm và nói:

- Cái đuôi con heo của em sao nó to và màu tím thế kia? Con heo của em nó bị đột biến à?

“Người chơi “Đừng Cắt Ngang” phát hiện phó bản ẩn giấu. Mở ra nhiệm vụ ẩn giấu: “Phân thân của bác sĩ điên”.

Cường chế chuyển cảnh về phó bản ẩn giấu. Xin người chơi vui lòng chuẩn bị. Bắt đầu đếm ngược.

5...

4...

3...”

- Hả? Nhiệm vụ ẩn giấu?

“2...

1...

Chuyển cảnh hoàn thành.”

“Xoẹt...”

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Bị boss vây đánh

“Nhiệm vụ ẩn giấu: Phân thân của bác sĩ điên.

Mô tả nhiệm vụ: Tiêu diệt nhân bản của bác sĩ điên.

Phần thưởng: Không biết.”

- Kukuku... Ta trốn kĩ thế mà vẫn bị người phát hiện.

Hắn vừa mới chuyển cạnh thì nghe thấy giọng nói này. Ở đối diện, một lão bác sĩ với áo blouse trắng, thân hình hơi cồng, đầu hói và cặp mắt kính dày và to cất tiếng cười.

Hắn hỏi xác nhận:

- Bác sĩ điên?

Lão bác sĩ dừng cười, gãi nheo mắt nói:

- Ta là Armstrong Nguyễn, mọi người hay gọi ta bằng cái tên “Bác sĩ vĩ đại nhất mọi thời đại”. Chỉ có những kẻ ngu dốt và bị Chúa ruồng bỏ mới gọi ta bằng cái tên kia mà thôi. Hừ, thay mặt Chúa, ta sẽ giúp ngươi giải thoát.

Nhân bản Armstrong Nguyễn hậm hực rút từ trong túi ra một mũi tiêm chứa chất lỏng màu lục kì dị. Lão ngắm nghía nó thật lâu, sau đó hơi hột dùng tay còn lại kéo một con chó nhỏ màu trắng ở phía sau rồi nâng lên.

“Đinh! Bây giờ người chơi đã có thể bắt đầu công kích.”

Tiếng hệ thống vang lên, nhưng hắn hoàn toàn không có hứng thú công kích ngay lập tức. Hắn đang chờ xem sự việc sắp xảy ra, hắn cực kỳ hứng thú mong chờ.

Sau tiếng nhắc nhở của hệ thống, nhân bản Armstrong Nguyễn quay lại nhìn hắn:

- Này thằng lỏi, tại sao ngươi không ra tay ngăn cản? Ngươi sợ phát sinh điều gì ngoài dự liệu sao?

Hắn nhìn tên bác sĩ đầy tò mò:

- Sao phải sợ? Ta đang muốn biết điều gì xảy ra tiếp theo sau khi ngươi tiêm mũi thuốc ấy vào con chó nhỏ đáng thương kia.

- Điếc không sợ súng. Ta cho ngươi miễn nguyện.

Lão bác sĩ nói xong thì bắt đầu chích mũi tiêm vào con chó xấu số rồi bơm chất lỏng kia vào người nó.

- Grừ... Grừ... Rống...

Con chó đau đớn giãy giụa và rống lên.

Tiêm xong mũi thuốc, tên nhân bản vứt con chó tới trước mặt rồi rút lui về phía sau.

“Bạch... Bạch... Bạch...”

Con chó không ngừng lăn qua lăn lại trên nền đất. Miệng nó bắt đầu sùi bọt mép, cơ thể co giật liên hồi. Trông thế nào cũng giống như người bị động kinh.

Vài giây sau, con chó nhỏ càng ngày càng rống giận. Cơ thể nó bắt đầu phát ra những tiếng răng rắc, lách cách và dần dần phồng lên. Chốc lát sau, nguyên bản chỉ là một con chó nhỏ đáng yêu, đã trở thành một con vật trông như chó sói, nhưng to hơn gấp 5 có thừa. Bộ lông màu trắng bao phủ toàn thân lại xuất hiện một vài vằn tím. Nhưng điều đáng sợ nhất, đó là những chiếc móng vuốt màu đen và cái hàm răng sắc nhọn với 2 chiếc răng nanh to đùng. Nhìn thế nào cũng thấy 2 chữ hung dữ.

Hắn nhìn về phía nó, đọc thông tin của nó mà khoe miệng giật giật. Đúng là tò mò hại chết mèo mà.

“Chó trắng (Cuồng bạo).

Cấp độ: 16

Máu: 9.560

Mô tả: Vốn là một chú chó con, sau khi bị bác sĩ Armstrong Nguyễn tiêm thuốc kích thích đã trở thành thể này. Là một quái vật có sát thương cao, nhưng

mức phòng thấp, máu thấp.”

Lão bác sĩ ở đằng sau con chó cười nói:

- Hắc hắc. Ném thử sản phẩm mới của ta đi tên dị giáo.

Nói xong, tên nhân bản ra lệnh:

- Lên giết hắn.

Nhận được mệnh lệnh từ chủ nhân, con chó điên cuồng xông tới. Khi còn vài thước, nó mạnh mẽ phóng tới, đồng thời dùng bộ móng vuốt ở hai chân trước đập mạnh xuống.

“Đừng...”

- Mẹ nó.

Hắn mắng lên một tiếng, sau đó phi thân sử dụng Bản hạ.

Sáu mũi tên lao ra, một hàng tổn thương cũng hiện lên.

Hắn cũng chẳng quan tâm gì đến chúng, ngay ở trên không, hắn nhào người sang bên phải và dùng hai chân tiếp đất.

Vừa tiếp đất, hắn đã nghe giọng nói đầy giận dữ của tên nhân bản Amstrong Nguyễn truyền lại.

- Ghê tởm. Thật đáng ghê tởm. Người dám tổn thương ta? Người dám ám hại bác sĩ vĩ đại nhất mọi thời đại. Người chán sống rồi.

Hiển nhiên khi hắn sử dụng Bản hạ thì đã có một hoặc một vài mũi tên đụng trúng tên nhân bản. Vì thế mà gã nổi giận. Chỉ thấy gã ấy lại lấy trong người ra một mũi tiêm chứa thứ dung dịch màu lam đặc sệt. Gã liếc nhìn về phía hắn rồi dờ dợn gầm rú:

- Ghê tởm. Ta sẽ cho người thấy sức mạnh của Chúa.

“Phập...”

Lần này không phải nhẹ nhàng như lần tiêm vào con chó, lão bác sĩ điên mạnh tay cắm ống tiêm vào vai trái của gã rồi bom thẳng vào.

“Răng rắc... Răng rắc...”

“Đùng... Đùng...”

Động tĩnh lần này còn to hơn lần trước. Hắn vừa tránh né con chó khổng lồ vừa trợn mắt ngoác mồm nhìn về hướng này.

Chưa đến 5 giây sau, thân thể gã bác sĩ điên nhanh chóng biến lớn. Từ một người với tầm vóc trung bình, tên bác sĩ điên trở thành một người khổng lồ xanh. Khác với người khổng lồ xanh Hulk, cơ thể hắn chẳng có tí cơ bắp nào, phần trên cơ thể to quá mức khiến nửa trên của gã ngã ra phía trước, trông như bị còng. Và đặc biệt là bàn tay trái của hắn to và dài ra bất thường, các ngón tay nhìn giống như những cái móc sắt, đồng thời tay trái còn nắm một viên kim loại màu đỏ. Khắp nơi trông thật tà dị.

- Mẹ nó. Thật là vụng hớ.

Hắn chửi to. Thấy thế nào cũng như bị gài bẫy. Cho dù lúc nhận được tin báo công kích của hệ thống hắn tấn công ngay thì tên bác sĩ điên cũng tiêm thuốc vào cơ thể gã, sau đó lại tiêm cho con chó, xem ra cũng chẳng khác gì. Hắn càng nghi ngờ rằng khi hắn tấn công con chó chẳng được bao lâu, tên điên này cũng tiêm thuốc vào cơ thể rồi nhảy vào nhập bọn vậy công. Nghĩ đi nghĩ lại suy đoán này không sai, xem ra là hệ thống cố tình gây nên rồi.

Lại nhìn về thuộc tính của tên bác sĩ điên, hắn chỉ có thể khổ sở mà nguyên rủa.

“Nhân bản bác sĩ Amstrong Nguyễn (1 - Cường hóa)

Cấp độ: 20

Máu: 35.210

Mô tả: Là nhân bản số 1, một trong các nhân bản tiêu biểu của bác sĩ Amstrong Nguyễn. Sau khi tiêm vào thuốc kích thích đặc biệt mà gã dày công nghiên cứu, nhân bản số 1 đã được cường hóa về mọi mặt.”

Nếu không bị hệ thống giới hạn chiến đấu trong cái không gian này, hắn thật sự muốn bỏ chạy thật nhanh. Cấp 10 đánh nhau với cấp 16 thì thôi đi, đánh với cấp 20 cũng quá đáng rồi. Vậy mà giờ này với cái thân 10 cấp độ, hắn phải đánh cả hai con cùng lúc. Thật là hăm hại mà. Biết thế hắn đã không xúc động mở miệng đề rồi gây nên nhiệm vụ ẩn này.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Sơ nhập giang hồ (1)

“Đỉnh! Chúc mừng người chơi lên cấp 15.”

Hắn thở phào một hơi. Lại thêm 1 tháng cây cối, cuối cùng hắn cũng lên cấp 15. Nhìn lại vài món trang bị trắng với một dòng, hắn cũng khá hài lòng.

“Người chơi đạt đến cấp 15. Hệ thống nhắc nhở những điểm chính như sau:

- Thứ nhất, khi đã đạt cấp 15, người chơi có thể dùng chế độ tự động (gọi tắt là auto) để mặc định làm nhiệm vụ, cây cấp. Chế độ tự động chỉ có thể dùng khi người chơi ở trong game. Về cài đặt chế độ tự động, người chơi vui lòng tham khảo chi tiết trên trang chủ.

- Ngày 11/8 tới đây, tức là sau 20 ngày nữa, tất cả các người chơi đạt cấp 15 đều có thể tham gia vào phó bản “Đại Giang Hồ”. Nội dung chi tiết về phó bản “Đại Giang Hồ”, người chơi vui lòng tham khảo trên trang chủ.”

- Phó bản “Đại Giang Hồ”?

Hắn thì thầm sau đó tự nhẩm:

- Bảng tra thông tin.

Ngay tức khắc, một bảng tra xuất hiện trước mặt. Hắn bắt đầu dựa vào đó lần mò lên trang chủ. Và hắn nhận được tin tức cần tìm.

“Tên: Phó bản “Đại Giang Hồ”.

1. Mô tả: Lấy bối cảnh võ lâm theo các tiểu thuyết của nhà văn Kim Dung tạo nên. Là một giang hồ loạn lạc với hơn hai mươi môn phái chính – tà riêng biệt. Ở nơi đây, người chơi có thể thoải mái vùng tay trở thành một hiệp khách thật sự.

2. Nội dung: Giang hồ tranh đấu, mình ta độc tôn.

- Phó bản “Đại Giang Hồ” được xem là một game phụ. Ở đây người chơi có tất cả các quyền lợi như ở game chính.

- Người chơi có quyền gia nhập các môn phái, phe phái yêu thích. Như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mĩ, Minh Giáo, Ngũ Độc, Đường Môn,...

- Qua việc gia nhập, qua việc hoàn thành nội dung chính tuyến, qua việc hoàn thành các nhiệm vụ liên quan, các nhiệm vụ ẩn,... người chơi có thể đạt được bí kíp, bí tịch, mật tịch... liên quan.

- Người chơi dựa vào khai phá của bản thân để giúp nhân vật trong phó bản trở nên mạnh mẽ nhằm thu được địa vị, quyền lợi cao hơn.

- Tất cả những gì người chơi thu gặt ở phó bản này đều góp nên một phần sức mạnh cho nhân vật tại game chính.

*Lưu ý:

- Người chơi từ 15 cấp độ mới có thể tham gia.

- Mọi chi tiết xin vui lòng gia nhập phó bản để biết rõ hơn.

- Mỗi thôn làng, thành thị đều có nơi tiếp dẫn vào phó bản “Đại Giang Hồ”.

- 9h sáng ngày 11/8, phó bản chính thức mở ra.

Chúc quý vị chơi game vui vẻ!”

Xem xong, hắn bật thốt:

- Game trong game?

...

9h ngày 11/8.

Sau khi cài đặt Auto thành công, ủy thác cho nó liên tục đánh phỏ bản vực sâu “Đèo gió hú” theo cách của lần vượt qua mới nhất, hấn cũng như bao nhiều người khác, tiến thẳng vào vòng xoáy dẫn đến phỏ bản “Đại Giang Hồ”.

“Lần đầu vào phỏ bản Đại Giang Hồ, người chơi vui lòng đợi...”

Chuyển cảnh...

Hoàn thành!”

“Xoẹt...”

Lần này hấn được đưa đến một căn phòng. Bên trong phòng cũng chẳng có gì đặc biệt, nói trắng ra là đơn sơ, toàn gỗ là gỗ.

- Chào mừng người chơi ID145645246786 tham gia vào Đại Giang Hồ. Vì quyền lợi của người chơi, xin người chơi ID145645246786 vui lòng đặt tên cho nhân vật mới.

Một thôn nữ - hấn nghĩ vậy, tiến đến và mỉm cười mở lời.

Hoàn toàn mới mẻ và không được thông báo trên trang chủ, hấn hơi giật mình. Nhưng rất nhanh hấn lấy lại bình tĩnh. Rút kinh nghiệm từ lần trước, rút kinh nghiệm từ cái lần ngu không ai bằng ấy, lần này hấn đắn đo suy nghĩ thật kĩ cho cái tên nhân vật. Lần này người tiếp dẫn im lặng chờ đợi hấn, không như cái người kia, liên tục thúc dục hấn.

Tâm tư liên tục chuyển biến, sau vài phút hấn nói:

- Nhất Nhân Nhất Kiếm.

Cái tên này hấn vắt và suy nghĩ lắm mới nghĩ ra. Thứ nhất là bởi vì sở thích, hấn muốn trở thành một kiếm khách. Thứ hai, là bởi vì tên càng dài thì xác suất có người dùng tên này trước hấn cũng giảm thấp nhất. Thứ ba là bởi vì hấn nghĩ thông, ví dụ như ở phỏ bản này hấn là không thiếu người đặt những cái tên như Trương Tam Phong, Kiều Phong, Đoàn Dự,... thậm chí cả Dịch Cân Kinh, Cửu Âm Bạch Cốt Trảo,... Nói chung là những cái tên không thể thông thường hơn nữa như vậy.

- Chúc mừng người chơi ID145645246786 đặt tên thành công. Từ bây giờ, người chơi ID145645246786 có tên “Nhất Nhân Nhất Kiếm”.

Sau đó, thiếu nữ tiếp tục nói:

- Phỏ bản Đại Giang Hồ không có nhiều thủ tục rườm rà như khi mới bắt đầu vào game. Người chơi chỉ cần đặt tên rồi sẽ được đưa vào phỏ bản. Khi khởi đầu, mọi người chơi đều có chỉ số giống nhau. Xin hỏi ngài còn thắc mắc gì không?

Hấn lập tức đáp:

- Không còn thắc mắc.

- Vâng. Người chơi đã không còn thắc mắc. Xin đợi hệ thống chuyển cảnh.

Thiếu nữ biến mất, âm thanh điện tử lạnh lẽo lại vang lên:

“Lần đầu tiến vào thế giới Đại Giang Hồ, người chơi vui lòng đợi...”

Chuyển cảnh...

Hoàn thành...

Chúc quý vị vui vẻ!”

“Xoẹt...”

“Đình. Người chơi Nhất Nhân Nhất Kiếm đã tiến vào thế giới Đại Giang Hồ.

Nội dung chính tuyến mở ra.

Nhiệm vụ chính tuyến đầu tiên: Gia nhập môn phái.

Mô tả: Giang hồ thị phi, đen trắng khó lường. Là một người có chí tiến thủ, là một người có khát khao trở thành một hiệp khách thì có thể nào chấp nhận

một cuộc sống bình dân? Vì lẽ ấy, người chơi hãy lựa chọn môn phái bản thân cảm thấy thích hợp. Xin vui lòng lưu ý, mỗi môn phái có những yêu cầu tuyển chọn khác nhau. Môn phái danh tiếng càng lớn thì những yêu cầu ấy càng khắc khe và khó đáp ứng. Xin người chơi vui lòng lựa chọn cẩn trọng. Địa điểm các môn phái như sau:

- Thiếu Lâm Tự: Thiếu Thất Sơn, thành Biện Kinh.
- Côn Luân Phái: Côn Luân Sơn, thành Phượng Tường.
- Cái Bang: Mỗi thành thị đều có phân đà.

...”

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Sơ nhập giang hồ (2) -

“Pặc... Pặc...”

- Đứng lại, đứng lại cho tao.

Hắn vừa đuổi theo một con hươu vừa hét to. Dù hắn hét khan cả cổ, con hươu chỉ càng chạy nhanh hơn, tóm lại là lợi chẳng thấy đâu, chỉ thấy hại trước mắt.

“Hồn hên... Hồn hên...”

Uể oải tựa vào một thân cây, hắn không ngừng thở dốc. Lại nhìn sang đằng trước, chỗ mà con hươu đã khuất bóng từ lâu, hắn tiếc hận không thôi. Lại quay sang nhìn cái hồ hắn đào thêm vào hôm qua đã được nguyệt trang bằng cỏ khô, hắn ủ rũ ngồi bệt xuống đất.

- Đúng là cái game hắc ám.

Hắn mắng nhỏ một tiếng. Hắn cũng muốn rộng to cho hạ hòa, nhưng hắn còn muốn sống nên hắn dẹp ngay cái ý định đó. Nói đâu xa, mới hôm qua có một thằng người chơi mạnh mẽ nhất là hết trong khu rừng này, và rồi hành động ngu ngốc ấy dẫn ra một con hổ tinh, thế là kẻ xấu số về làng dưỡng sức.

- Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Mấy thằng làm game chó chết. Chúng nó có thử trải nghiệm game trước khi phát hành không? Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó...

Hắn sắp điên mất. Cái game chính khó nhằn, lên cấp chậm hơn tổ tông mấy chục đời của con rùa, game chán như bọ chó thì cũng thôi đi. Mẹ nhà nó chứ, ngay cả cái phó bản để giải nhiệt cũng không nên thân.

Thử hỏi tiên sư thằng nào làm phó bản này? Đầu óc của nó có vấn đề hay là bị nước vô? Vào phó bản chẳng có đồng tiền nào, muốn đi đến các môn phái khác thì chạy bộ tới đó à? Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Phó bản như cái thế giới thật, chạy tới tết Công - gô cũng chẳng tới mấy đại phái.

Thôi thì không cho tiền thì cũng ừ ừ ngầm hiểu đi. Thế cái đêch gì mà quanh đi quẩn lại cả cái thôn mà chẳng có NPC nào giao nhiệm vụ cho người chơi làm để kiếm tí tiền? Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Ăn uống cũng cần tiền chứ chẳng nói gì cao xa? Cái thằng làm phó bản nó muốn toàn bộ người chơi đi ăn mày mới vừa lòng à? Thật là tức chết, không ăn uống thì chịu nằm co một chỗ chờ chết đói để bị trừ tiền bạc. Phó bản kiểu cái meo meo gì mà người chơi bị âm tiền bạc một đồng, tiếng than đầy trời? Ôi đêch, tổ tông cái meo meo nhà nó.

Thôi thì cho rằng thiết lập là như thế đó thì cũng ừ ừ ngầm hiểu đi. Thế cái chó gì mà người chơi muốn sống sót phải liều mạng chạy vào rừng đánh quái. Đã thế trừ mấy con quái bình thường như khỉ, hươu, gà rừng... thì toàn lũ trâu bò như trấn tinh, hồ tinh, thụ quái...? Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Mươi lần lên rừng đánh quái thì hết mười một lần ngậm ngùi nhìn hồn rời khỏi xác bay về làng dưỡng sức. Thật là ức chế.

Thôi thì cho rằng cái hệ thống đặt ra thì cũng ừ ừ hiểu ngầm hiểu thế đi. Thế cái xxx gì mà mấy tiểu môn phái ở lân cận cũng chẳng cho gia nhập? Nhất là cái gâu gâu gì vừa tới phân đà Cái Bang thì ngay lập tức bị đánh đuổi vì tội “giành nghề làm ăn”? Gâu gâu, gâu gâu, gâu gâu con mẹ nó... Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Thế này không được thế khác cũng không xong. Tiếng kêu rên vang vọng khắp đất trời, bom quảng đạn nổ khắp cả diễn đàn mà chỉ có một câu trả lời: “Người chơi nào cảm thấy bất mãn với game Huyền Thoại thì xin đừng hao tâm tốn sức cố gắng chơi, mà hãy chuyển sang chơi game khác. Đó là quyền tự do của người chơi, nhà phát hành chỉ làm tốt phận sự của mình. Thân!”. Thân con mẹ nó chứ.

Hắn vò đầu bứt tóc. Hắn tràn ngập lửa giận.

Cứ cho rằng vào rừng bị đuổi giết vô số lần, cuối cùng cũng có những người chơi rút ra được kinh nghiệm và trụ lại như hắc. Không chỉ thế, hắc và họ còn tiến thêm một bước là đào hố đặt bẫy như thế này. Nhưng mà cái meo meo, gâu gâu tiên sư mấy thằng làm game. Hắc đuổi tới đuổi lui, chờ từ sáng đến trưa, từ trưa đến tối, từ tối hôm trước tới tối hôm sau, hơn mấy chục con quái chạy qua đây, ấy vậy mà chẳng có con nào sập bẫy. Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Thôi thì bọn quái thành tinh với chỉ số IQ hơn 10.000 thì cũng ừ ừ ngậm hiểu đi. Thế cái meo gâu chó má gì mà hơn một tuần nay cái hố bẫy của hắc đã rộng hơn 10 lần mà cũng chẳng có con nào sập bẫy? Aaaaaaa... Aaaaaaa... Hắc muốn ăn tươi uống sống mấy thằng làm game, hắc muốn tới tận nhà mà chửi thẳng vào mặt mấy thằng lãnh đạo cái nhà phát hành game chết tiệt này.

Ừ thì chúng mày trâu, chúng mày bò, chúng mày trâu bò, chúng mày trâu chó, chúng mày là lũ chó chết, là bọn lợn ngu ngốc, là bọn kiến đen tao giẫm đạp hằng ngày. Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Thôi thì tao chỉ là một thằng người chơi ngu ngốc, còn bọn làm game chúng mày là thần phật, là tiên nhân chín lần chín là năm trăm sáu mươi tám ngàn phép thuật bất tử trường sinh; cứ mặc định là ừ ừ ngậm hiểu đi. Nhưng mà ngậm hiểu cái meo meo, cái gâu gâu, cái shit bọn nhà chúng mày chứ. Tao là tao ức chế lắm rồi.

Rốt cuộc, lửa giận thiêu cháy cả thân thể và tâm hồn hắc, hắc ngửa mặt rống giận:

- Aaaaaa... Bọn làm game chó chết. Bọn chết tiệt chúng mày. Tao muốn băm thây xẻo thịt từng đũa một. Tao muốn giết tất cả chúng mày. Bọn chó chết, lũ bại não, bọn cá mui, lũ giun bọ. Aaaaaa...

“Xoẹt...”

Một đạo màu xanh lục bay qua chỗ hắc. Và hắc nhận được tin báo của hệ thống.

“Người chơi đã bị Trần tình giết chết. Số tiền bị mất là hai ngàn lượng. Hiện tại số tiền người chơi có là âm 154 lượng vàng 23 ngàn lượng.

Vì người chơi đã chết. Hệ thống sẽ tiến hành hồi sinh người chơi tại làng tân thủ. Xin vui lòng chờ một giây chuyển cảnh.

Chuyển cảnh bắt đầu...

Hoàn thành!

Chúc quý vị chơi game vui vẻ.”

Đứng ở làng tân thủ, hắc không ngừng gặm thét:

- Chơi game vui vẻ cái ###@#@# chúng mày. Chơi con mẹ nó vui vẻ. Aaaaa...

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Sơ nhập giang hồ (3)

Quãng thời gian đen tối vẫn còn kéo dài. Cho đến cuối cùng, hắc quyết định chạy bộ từ làng tân thủ đến núi Võ Đang. Hắc quyết tâm phải tới đó cho bằng được. Đói thì hái trái dại ăn, hoặc ăn nhờ những người nông dân tốt bụng. Hắc không tin hắc đi mãi mà không đến.

...

Rong rã 2 tháng trời gian khổ vất vả vương đầu đường xó chợ. Trời không phụ lòng người, hắc rốt cuộc tới nơi cần đến.

Quần áo tả tơi, râu ria xồm xoàm, tóc tai ngổn ngang. Bộ dáng ăn xin chính hiệu. Ngẩng mặt nhìn con đường đông người, hắc gia nhập vào đó, cùng họ tiến lên núi Võ Đang.

Vừa đến trước cổng chào, chỉ kịp nhìn vô số ăn mày giống như hắc chen chúc khắp nơi, hắc đã nghe một giọng quát lớn:

- Im lặng, im lặng... Đừng ồn ào, cũng đừng gây mất trật tự.

Dòng người náo nhiệt thoáng chốc trở nên yên tĩnh. Dĩ nhiên rồi, qua bao nhiêu cực khổ mới đến được nơi này, chẳng ai muốn bị đuổi đi cả.

Khi thấy tiếng ồn đã giảm nhiều, vị đạo sĩ với chiếc áo lam có thêu hình trận đồ bát quái trước ngực hài lòng nói tiếp:

- Tất cả nghe đây. Thứ nhất, Võ Đang chúng ta không tuyển ăn mày, đệ tử Cái Bang xin vui lòng rời đi.

Vừa nghe câu đầu tiên, những người chơi trải qua những tháng ngày hắc ám, lam lũ sâu kín thờ dài. Có kẻ lại âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi: “Có phải bọn tao muốn thế đâu. Đang yên đang lành, trừ cái bọn muốn gia nhập Cái Bang thì ai lại muốn đi làm ăn mày?”

- Thứ hai, hiện tại Võ Đang không có nhu cầu tuyển thêm đệ tử. Những ai đến xin gia nhập phái Võ Đang xin vui lòng rời đi.

Lần này đến phiên hần cắn răng chửi rủa: “Rời đi cái meo meo. Bỏ bao nhiêu công sức tới đây để rồi quay về à?”

Tất nhiên cũng có nhiều người có cùng suy nghĩ với hần, họ đều tiếp tục ở lại. Tuy nhiên, một số thành phần “không phải ăn mày” đã rời đi. Nhìn cái lũ “lịch sự” ấy rời đi, hần mắng to trong lòng: “NPC, NPC con mẹ chúng mày. Cút, cút đi, cút!”.

Khi không ai rời đi nữa, vị đạo sĩ tiếp tục nói:

- Thứ ba, Võ Đang đang cần khoảng 500 người hầu, người làm việc vặt như nấu ăn, trồng rau, nuôi gia súc, xây dựng phòng ốc...

“Xôn xao... Xôn xao...”

Nghe vậy, ở bên dưới bắt đầu bàn tán.

Cho dù làm người hầu hay làm việc vặt thì đều có cơ hội tiếp xúc với võ công phái Võ Đang. Nếu am hiểu một chút, có thể thông qua đệ tử phái Võ Đang mà trao đổi lấy thứ mình cần. Còn nham hiểm thì trà trộn vào rồi trực tiếp giết người cướp của. Tuy rằng cái phương pháp này độ khả thi không lớn lắm.

Thậm chí những kẻ tài cao thì lập ra cái âm mưu kinh thiên cửu đoạt bí tịch, bí kíp phái Võ Đang cũng không phải là không thể nào. Nói chung là có bước vào thì mới có thể suy nghĩ và làm tiếp những bước tiếp theo.

Thế nên, những người còn lại vẫn dậm chân tại chỗ, không ai rời đi.

Vị đạo sĩ thấy thế, mỉm cười nói tiếp:

- Phái Võ Đang sẽ không để các ngươi làm không công. Đầu tiên, việc ăn ở của các ngươi, phái Võ Đang sẽ chăm lo chu toàn. Về phúc lợi, các ngươi sẽ được phái Võ Đang truyền thụ trụ cột kiếm pháp. Đừng mơ tưởng hảo huyền, trụ cột kiếm pháp chỉ đơn giản là những động tác cơ bản của người cầm kiếm như chém, đâm, phách, xoay người...

“Trụ cột kiếm pháp thì làm được cái gâu gâu gì. Đại phái mà keo kiệt đến chảy nước” - Hần mặc niệm khinh bỉ.

- Được rồi. Ở đây có khoảng bốn trăm người. Nếu tất cả đều quyết định cống hiến một phần sức lực cho phái Võ Đang thì Võ Đang chúng ta chào mừng các ngươi. Nào, hãy theo ta, ta và các sư đệ sẽ sắp xếp công việc và nơi ăn ở cho các ngươi.

...

Lại hai tháng nữa qua đi, phái Võ Đang vẫn không có tiến hành thu nhận đệ tử. Người chơi bắt đầu ngoảnh mặt quay lưng với phái Võ Đang.

Hần vẫn đang chìm trong cái sinh hoạt bị nhiều người mỉa mai và coi thường với biệt danh: “Kẻ sai vặt phái Võ Đang”. Từ sáng đến chiều, hần phụ trách tưới nước, bón phân, bắt sâu cho một mẫu rau xanh. Đến tối, hần và những gã cùng cảnh ngộ được tự giác tiến đến trước công chào phái Võ Đang để được truyền thụ trụ cột kiếm pháp.

Được một đại phái truyền thụ võ công hần là rất vui mới phải. Nhưng họ chẳng có người nào vui nổi. Mấy tháng đệ tử phái Võ Đang chết bầm chi mất có 3 ngày là “truyền thụ” xong tất tần tật cái gọi là trụ cột ấy. Trụ cột đến nổi mà nó thành trụ nhà luôn rồi.

Chỉ sau một tuần, nhiều người bắt đầu hối hận, nhiều người cũng chán nản rời đi. Số lượng người chơi ở lại phái Võ Đang bắt đầu giảm dần, nhưng số còn lại vẫn sống chết không đi. Hần cũng như họ, tuy rằng hần không phải tài cao nhưng mà hần gan lì.

Thời gian cứ thế trôi đi, cho tới 2 tuần trước, các phái khác ào ạt tuyển nhận đệ tử. Nhiều người chơi được thu nhận, nhóm người đó nhận được bí kíp, nhận được mật tịch. Bọn họ còn được môn phái đặc biệt bồi dưỡng bằng tiền và đan dược hằng tháng. Bọn họ bắt đầu chuối ngày đáng mơ ước, bắt đầu thực sự xôn xao giăng hồ.

Nhờ ơn của họ, diễn đàn trở nên nóng phồng tay. Lượng tin tức khổng lồ từ họ như con lũ quét âm ỉ đánh tan tâm lý đen tối một thời “chết đói vì không có gì để ăn và liên tục âm thầm”.

Và nhờ ơn của họ, số lượng người chơi ở lại phái Võ Đang giảm mạnh. Không ai muốn ở lại một phái mà không có hi vọng, hoặc hi vọng quá nhỏ nhoi. Thà rằng họ gia nhập phái khác, tuy rằng trẻ một chút, nhưng so với bọn đầu đất vẫn tiếp tục ôm lấy phái Võ Đang thì họ đã bắt đầu cuộc hành trình hiệp khách sớm hơn quá nhiều. Thà rằng bây giờ họ gia nhập tiểu phái, sau này khi phái Võ Đang tiến hành thu nhận đệ tử, họ có thể có khả năng quay về còn hơn sống ngu ngơ qua ngày. À không, là sống làm việc không công qua ngày.

Ai rời đi thì cứ rời đi, bọn đầu đất mà họ gọi vẫn cứ ở lại. Trong số những kẻ đầu đất ấy, có sự góp mặt của hần.

...

Một tháng sau, hấn tạm thời rời khỏi mẩu rau xanh, mặc định auto tự động làm việc và quay về game chính bởi vì nhiệm vụ chuyển chức đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Đệ Nhất Mỹ Nam

“Dùng...”

Một bộ móng vuốt sói đập thẳng xuống lớp nham thạch cứng rắn dưới mặt đất.

Hấn vừa thờ hồng học vừa lẩn qua trái tránh né.

- Nhân loại vô si, nhận lấy cái chết.

Tên Người Sói hét lớn rồi phát động kỹ năng “Cẩn giết”.

Hấn còn chưa kịp làm ra phản ứng thì đã nhận trọn đòn này.

“-142”

“Người chơi đã bị Người Sói Win Knight giết chết. Số kinh nghiệm bị mất là 12.000, số tiền bị mất là 85 đồng. Hiện tại số tiền người chơi có là 0 đồng.”

“Xoẹt...”

Hấn được “đưa tiễn” về địa điểm hồi sinh của “Thung lũng ác mộng”.

Hấn buồn bực ngồi bệt xuống đất và bất chèo chân. Tạo dáng của hấn cứ như một kẻ “có vấn đề”. Mọi người chơi xung quanh tự giác tách xa hấn ra.

“Có lẽ muốn làm nhiệm vụ chuyển chức phải lập tổ đội, chứ làm một mình thì chẳng xong.” – Hấn hận hận nghĩ đến 2 lần bị boss Người Sói giết chết.

Bỏ hơn gần 5 tiếng vượt qua hai con boss phụ, đề rồi đến con boss cuối cùng kia lại bị chết oan chết uổng. Như vậy làm sao mà không ức chế được? Chết lại còn bị trừ kinh nghiệm và tiền, thảm cảnh đó khiến hấn không có can đảm đi thử thêm một lần.

Đúng lúc này, tại địa điểm hồi sinh cũng có một tên người chơi bước ra. Vâng, gã đó là một mỹ nam với khuôn mặt lạnh. Mẹ nó, con trai mà có gương mặt tròn bầu bĩnh, thêm 2 cái má lúm đồng tiền và một làn da trắng bóc. Móa, kiểu này chắc gái theo nhiều lắm đây. Hấn nhìn về phía gã nọ chẳng mấy thân thiện, còn trong lòng thì nghĩ ngợi linh tinh.

Vừa ra khỏi trụ hồi sinh, gã mỹ nam ấy rất tự nhiên vuốt tóc và chỉnh lại những sợi tóc mất trật tự. Rồi gã thân nhiên phui quần áo. Sau đó, gã lấy ra một cái gương, soi đi soi lại mà ngắm nghía để tiếp tục công cuộc vĩ đại đang làm.

Nhìn thấy tình cảnh này, hấn cảm thấy nhức hết cả mông. “Mèn ơi, thằng này gay chắc luôn. Không biết làm ăn được con mẹ gì không mà quốn vãi ra. Rảnh rồi sinh nông nổi chắc luôn.” – Hấn âm thầm đồ lên đầu thằng đó một đồng nước bần.

Gã đó mất một thời gian khá dài để hoàn thành công việc dị hợm này. Đến khi gã nhìn về xung quanh thì chỉ còn mỗi hấn vẫn ngồi ở đó. Gã mỉm cười bước về phía hấn và nói:

- Này you, you cũng làm nhiệm vụ chuyển chức hả? Tổ đội không cung?

“Móa thằng gay này. Sao mày không đặt tên là “Đệ Nhất Gái Lầu Xanh” đi. Đệch, tránh xa bố ra, bố không có bị gay.” – Hấn thô tục rên rĩ trong lòng.

Dù có hơi sợ hãi và cảm thấy tê dại nơi trái tim, nhưng hấn vẫn trả lời theo phép lịch sự tối thiểu:

- Cảm ơn ý tốt của bạn. Nhưng mình vẫn chưa có ý định lập tổ đội.

Nhận được câu trả lời của hắn, gã vẫn mỉm cười nói tiếp:

- Xin giới thiệu, mình là “Đệ Nhất Mỹ Nam”, mình rất vui nếu có thể add friend với you.

“Nhắc nhở: Người chơi “Đệ Nhất Mỹ Nam” đưa ra yêu cầu kết bạn, xác nhận hay hủy bỏ?” – Âm báo điện tử vang lên.

Hắn quặp môi bỏ ra 2 chữ:

- Xác nhận.

“Đình. Chúc mừng người chơi “Đừng Cắt Ngang” và người chơi “Đệ Nhất Mỹ Nam” đã trở thành hảo hữu.”

Hắn tự cắn răng ở trong lòng, không ngừng gào to: “Mẹ nó, cái thằng biến dị này. Tao là tao chọn xác nhận theo phép lịch sự thôi, chứ bỏ đêch có thèm dính lủ gì tới mặt mày nhè thằng cò hó. Tốt nhất đừng có bám theo tao là được, cũng đừng có lôi kéo tao gia nhập thế giới thứ 3. Nếu không bỏ không ngại cho mày thấy hối hận là như thế nào”.

Thực tế hắn chính là một kẻ dở hơi. Hắn ghen ghét cái vẻ bề ngoài trời sinh của gã kia. Vì thế bao nhiêu ý nghĩ tệ hại hắn đều dội lên đầu gã.

Hắn còn ghét cay ghét đắng cái lũ bất nam bất nữ như thế này. Cứ nhìn mấy thằng thái giám trong phim là đã thấy sồn gai ốc, đừng nói chi là việc nghĩ đến cái lũ đánh kiếm với nhau mỗi khi đêm về như vậy.

Hắn còn nhớ rõ kỉ niệm khó quên hồi cấp 2. Đó là năm hắn học lớp 8. Có 2 thằng con trai vì muốn gây chú ý, vì muốn thu hút ánh mắt của mọi người, và vì muốn được nổi tiếng, kể cả vì cái lộn gì ở trong đầu chúng hắn cũng không rõ, thế là 2 thằng đó tự nhận mình là bê đê. Cứ mỗi 15 phút ôn bài đầu giờ, chúng lại uốn éo lắc mông rồi giả giọng con gái dễ dãi ọ ọ này nọ. Thế nhưng chúng nó vẫn chưa thấy thỏa mãn, cho nên đến tháng sau, chúng nó còn cố tình khoe quần sịp đỏ, sịp vàng, sịp xanh, sịp đủ màu, sịp hỗn hợp... Giả như đến đó rồi dừng thì hắn còn có thể xem chúng còn một tí bình thường. Đáng tiếc chúng nó còn ôm nhau hôn hít, sờ mó, vỗ mông nhau bành bạch... Mẹ nó, vốn dĩ hắn cũng không quá ác cảm với cái thế giới thứ 3. Nhưng bởi vì ảnh hưởng quá nặng từ 2 thằng mất dạy ấy mà cho đến bây giờ hắn nhìn những người đó với ánh mắt kinh tởm và buồn nôn.

Thời gian dần trôi, không hiểu vì sao ở nơi đây chỉ còn lại hắn và gã. Không thấy đứa nào khác lui tới, cũng chả có ma nào bị chết rồi được hồi sinh tại đây. Với ý định chờ đợi rồi lập tổ đội với người khác, nhưng chờ mãi không có bóng hình nào khác, hắn bắt đầu nguyên rủa.

Vì thế mà ở nơi đây lại là một khung cảnh mui phần ý vị. Một thằng người chơi tướng mạo bình thường ngồi bệt dưới đất với khuôn mặt chán chường và uể oải, lâu lâu lại tiến hành chửi tục. Còn phía đối diện, một mỹ nam rảnh hết cả trứng đứng đó vuốt tóc.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Lập Kỳ ra đời

Hắn nhứt chí xoay đi xoay lại, hắn xoắn xít không biết nên làm thế nào cho tốt. Thời gian cứ trôi qua mà mãi ngồi chơi như thế này thì không ổn. Không khéo bị bọn trâu bò đằng trước bỏ càng ngày càng xa. Thế này chắc hắn sẽ thành con gà của game Huyền Thoại mất.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hắn nhắm mắt liều mình.

“Người chơi gửi lời mời lập đội đến “Đệ Nhất Mỹ Nam”. Xác nhận hay hủy bỏ?”

- Xác nhận.

Tên kia kinh ngạc nhìn sang phía hắn. Sau đó gã mỉm cười bước tới. Còn hắn thì khổ sở trong lòng. Thôi, đã lỡ trèo lên lưng hổ thì chơi luôn cứ ngại con meo meo gì.

“Móa, đàn ông phải giữ vững phong độ của mình mới được.” – Hắn tự an ủi bản thân.

“Đình! Người chơi “Đệ Nhất Mỹ Nam” xác nhận tham gia vào tổ đội. Xin hai người chơi thảo luận tên đội. Trong vòng 10 phút nếu tổ đội không có tên thì ngay lập tức tổ đội đó sẽ bị hủy. Xin trân trọng thông báo!”

Đối với Đệ Nhất Mỹ Nam, gã có thể hiểu được phần nào vì sao thằng bé Đừng Cắt Ngang từ chối lời mời của gã cũng như không tự lập đội từ đầu. Gã là một người từng trải, thế sự cuộc đời đối với gã vốn đã đen bạc như thế rồi. Bao nhiêu người khinh bỉ cái bộ dáng của gã đến chính gã còn không rõ.

Bao nhiêu lần gã bị người ta xem thường mà châm chọc đến chính gã gã cũng không nhớ hết. Dù mọi người ghê lạnh, dù dòng đời xô đẩy, gã vẫn là chính gã. Ngoài đời cũng vậy, trong game cũng thế, gã sống với chính con người thật của mình. Được làm chính mình, gã hoàn toàn thoải mái, hoàn toàn tự tin, hoàn toàn vui vẻ.

Cho dù đôi lúc gã sẽ gặp những tình huống như xưa cũ, cho dù đôi khi gã bắt gặp những con người có thái độ tương tự nhau như thế này. Thế nhưng gã không chút phật lòng, gã không chút khó chịu, gã không bối vì thế mà buồn rầu. Gã sống với bản tâm, gã là chính mình, chỉ như thế gã đã rất vui vẻ và thỏa mãn rồi. Gã không ước ao gì khác quá xa vời.

Lần đầu gặp gã, đa phần mọi người đều không có thiện cảm với gã, đa phần mọi người đều không muốn kết bạn với gã, đa phần mọi người đều cố gắng tránh hần càng xa càng tốt. Tuy nhiên gã tin tưởng khi mọi người tiếp xúc với gã nhiều hơn, mọi người sẽ hiểu gã, mọi người sẽ không còn ác cảm với gã nữa. Vì... gã cũng chỉ là một con người bình thường mà thôi. Vì... gã cũng như mọi người, gã không có gì khác biệt cả.

Cái người chơi Đứng Cát Ngang với gã cũng như thế, có thể vì hoàn cảnh mà hần mời gã cùng làm nhiệm vụ chuyển chức. Nhưng mà rồi mọi chuyện cũng sẽ đâu vào đấy. Hần rồi cũng sẽ nhận ra ưu điểm của gã, hần rồi cũng phát hiện gã vốn bình thường như mọi người, hần rồi cũng sẽ có suy nghĩ khác, qua đó hần sẽ có những hành động tích cực hơn. Gã tự tin như vậy, gã tin chắc như thế, gã cũng có phần mong chờ có thêm một người bạn mới.

Gã cũng nhận được tin nhắc nhở của hệ thống. Nên gã tiến tới, mỉm cười nói:

- Ngươi là đội trưởng, vì thế ngươi phải nghĩ cái tên cho tổ đội đi.

Hần khẽ sờ bứt tóc mà than:

- Khó lắm, ta đốt mấy vụ này lắm cơ.

Gã trầm tư rồi nói:

- Thế lấy tên “Biệt Đội Cát Ngang” được chứ?

Rồi cuộc trò chuyện giữa 2 thành viên đầu tiên của đội diễn ra xoay quanh cái tên tổ đội:

- Không được, dù ta là tổ trưởng, nhưng lấy tên nhân vật của ta vào đó thì nó hơi kì kì.

- Vậy “Tổ Đội Anh Hùng”, ok chứ?

- Tên tổ đội đã có người khác đăng kí rồi.

- “Long Thần”?

- Có người xài rồi.

- “Light And Dark” thì sao?

- Cũng có người sử dụng rồi.

- “Tiềm Long”??

- Có người dùng luôn rồi.

...

7 phút trôi qua vẫn chưa xong việc đặt tên cho tổ đội, hần ngồi vắt vẻo dưới nền đất mà suy nghĩ.

Ở bên cạnh, gã Đệ Nhất Mỹ Nam cũng bức mình không kém.

Người ta lập đội từ lúc mới vào chơi game, còn hai thằng này thì qua hơn 6 tháng mới bắt đầu lập tổ đội, mới bắt đầu quy trình đặt tên tổ đội. Vì cái nguyên nhân chậm trễ có hơi vô lý cho nên bao nhiêu tên hay đều bị người khác lấy đi, chỉ còn mấy cái tên cực độc, cực lạ ít người biết tới mới chưa được sử dụng.

8 phút trôi qua, không phải tên dở bị hai thằng tự bác bỏ thì cũng là tên đã được sử dụng.

9 phút trôi qua, cũng không khá hơn tí nào, mọi sự vẫn giậm chân tại chỗ. Cả hai thằng đều bắt đầu cuồng quýt.

9 phút 45 giây trôi qua, hệ thống đưa ra nhắc nhở: “Quy trình đặt tên tổ đội còn lại 15 giây, đội trưởng xin vui lòng xác nhận tên của tổ đội. Sau 15 giây nữa mà vẫn chưa có xác nhận tên tổ đội, thì tổ đội mới sẽ lập tức bị hủy bỏ. Xin tổ đội người chơi lưu ý.”

Cuối cùng, khi gần hết hạn, hần gào to:

- Xác nhận tổ đội mới có tên: “Lập Kỳ”.

“Hệ thống xác nhận. Tổ đội mới do người chơi Đùng Cắt Ngang làm đội trưởng, hiện tại chỉ có một đội viên là Đệ Nhất Mỹ Nhân. Từ đây tổ đội này có tên là Lập Kỳ.”

Nhận được tin báo của hệ thống, gã kỳ quái hỏi hần:

- Tổ đội Lập Kỳ?

Nhận được ánh mắt u oán ấy, hần cười gượng:

- A ha ha... Vì gấp gáp quá nên chọn đại ấy mà. Không ngờ là chưa ai dùng.

Nghe hần nói thế, gã thất vọng thở dài:

- Thế nhưng mà cái tên chẳng có ý nghĩa gì cả. Chẳng lẽ người tên Lập? Mà ta cũng đâu có tên Kỳ?

Hần lắc đầu, rồi nói với giọng thất lạc:

- Không, không phải vậy. Vì mọi người hay gọi ta là kẻ lập dị, mà ta thấy người là một người kỳ lạ. Thế nên ta lấy hai chữ đầu ấy gộp lại ấy mà.

- ...

Gã im lặng hồi lâu rồi tiến tới vỗ vai an ủi hần:

- Người đã rất cố gắng. Cái tên cũng rất độc và lạ.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Loli Ngực Bự

Trong một hang động tối đen với vài ánh sáng leo lét, nhìn về Đệ Nhất Mỹ Nam, hần rít lên:

- Người nhìn boss làm gì thế? Đánh nó đi chứ.

Đệ Nhất Mỹ Nam đáp lại một câu làm hần đứng hình:

- Nhạc sĩ tập sự không có chiêu công kích, chỉ có chiêu phụ trợ với khống chế mà thôi.

Nhảy lên trên đầu boss dùng Bắn Hạ, hần mắng to:

- Làm thế quái nào lại vững hớ như vậy. Chỉ có chiêu phụ trợ với khống chế thì một kẻ cô độc như chú làm sao mà lên cấp thế hả?

Đệ Nhất Mỹ Nam thông dong đưa cây tiêu lên miệng, thổi một hơi, thả ra chiêu Tạt Kỳ Gây Choáng rồi nói:

- Thông thường thì mình mua thuốc độc từ cửa hàng rồi đứng từ xa ném nó vào quái, rồi chờ quái chết là được.

Hần dẫn boss chạy quanh, thờ hờn hờn mà hỏi:

- Thế khi gặp boss thì đánh thế nào?

- Tránh ra.

Bỗng nhiên Đệ Nhất Mỹ Nam hét lên và văng về phía boss Người Sói một chai chứa chất lỏng màu lục. Chai thủy tinh đập vào người boss thì vỡ tung, chất lỏng màu lục dội hết vào thân thể boss. Lập tức, Đệ Nhất Mỹ Nam thổi một khúc Tạt Âm Độc Hại.

“-110”

Nhìn thương tổn trên đầu boss, Đệ Nhất Mỹ Nam rất tự nhiên mỉm cười trả lời:

- Thì mua độc được tốt hơn là được. Và lại mình còn có chiêu Tập Âm Độc Hại này mà. Khi... Chiêu này kết hợp với độc được là tuyệt phối.

Hắn nhảy lên dùng Bán Hạ rồi nói:

- Mang nó thả lên kênh đội xem thử chiêu đó thế nào.

- Ok baby.

Đệ Nhất Mỹ Nam thổi một khúc Tập Kỹ Gây Choáng rồi đưa chiêu thức Tập Âm Độc Hại lên kênh đội.

“Tập Âm Độc Hại (Nghề nghiệp: Nhạc sĩ – Loại: Sóng Âm, Vô – Bán kính tác dụng: 5 mét trở lại.): Một khúc nhạc bình thường, vô vị, tẻ nhạt không có tác dụng gì. Thế nhưng hãy thử ném thuốc độc vào đôi phương và biểu diễn nó xem sao. Sẽ có bất ngờ lớn đấy!

Trạng thái hiện tại: Đã kích hoạt.

Kích hoạt: Khúc nhạc nhiễu loạn tâm thần làm độc tố phát tác nhanh gấp mười lần.

Loại độc được sơ cấp cấp trung dẫn đến phát sinh dị biến sau khi biểu diễn khúc nhạc: Mỗi giây đối phương giảm 10 máu do độc được + 100 máu do ảnh hưởng của khúc nhạc. Ảnh hưởng của khúc nhạc duy trì 30 giây.”

Nhìn thấy thông tin chiêu này, hắn giật mình. Phải biết hiện tại cấp độ của hắn là 20, hắn có 121 điểm máu, nhưng mà khi trúng độc mà dính phải chiêu này thì hai giây sau là chết rồi.

Chiêu này đánh boss thì sướng phải biết. Tấn công vật lý cơ bản của hắn cũng chỉ mới 50 – 53 điểm, đánh một đòn bình thường thì quái chỉ mất nhiều đó máu, đánh boss thì tùy con mà lại giảm tiếp xuống vài điểm, như hiện tại hắn bắn thường thì boss chỉ mất có 45 điểm máu. Trong khi đó cái chiêu Tập Âm Độc Hại kia có nhìn phòng thủ vật lý hay phòng thủ ma pháp của boss đâu? Cứ mỗi 30 giây, boss mất 110 máu, xem ra gấp gần 2.5 lần một đòn đánh của hắn. Đó là chưa kể hắn không thể mỗi giây bắn ra một mũi tên, vì hắn còn phải né boss nữa mà. Thế nhưng cái chiêu này làm boss mỗi giây mất 110 máu, thật là kinh khủng.

Boss đã thế thì đi đánh nhau sướng phải biết. Có khi làm trùm game cũng nên.

Vậy nhưng hắn rất nhanh tỉnh táo lại. Chiêu này cũng không phải quá thần kỳ như thế. Thứ nhất, phải xài thuốc độc phối hợp, mà thuốc độc hiện nay chỉ có bán ở cửa hàng tạp hóa. Vậy là muốn đánh nhau hay giết boss phải tốn một đồng tiền mua thuốc độc cái đã. Cho tới hiện tại, game Huyền Thoại vẫn chưa mở cửa cho quy đổi tiền mặt thành tiền game. Thế nên đến bây giờ, tiền game vẫn là đánh quái mà ra, nghĩ sơ sơ cũng thấy tiền game quá quý rồi. Thứ hai, đối phương phải dính thuốc độc. Như vậy trừ những tên gà mờ chưa biết cộng thêm những con boss trí tuệ thấp như con boss trước mặt đây thì ai mà ngu để cho dễ dàng bị đối thủ gây độc vào người? Thế nên mọi chuyện cũng không phải đơn giản.

Rất nhanh hắn vứt bỏ tất cả những suy nghĩ linh tinh ra khỏi đầu mà tập trung đánh boss.

Dần dần hắn và đồng bạn Đệ Nhất Mỹ Nam phối hợp ngày càng thuần thục và ăn ý. Một tên phụ trợ, một tên chủ công. Hắn chuyên dẫn boss chạy vòng quanh, mỗi khi boss sắp dùng kỹ năng, đồng bạn hắn lại sử dụng Tập Kỹ Gây Choáng cắt đứt.

Hai người cứ thế phối hợp.

Thời gian trôi qua, phó bản cũng đi đến chung kết.

“Giết chết Boss Người Sói Win Knight cấp 22, nhận được kinh nghiệm 500.000.”

“Giết chết Boss Người Sói Win Knight cấp 22, nhận được 1 vàng 12 bạc.”

“Đánh giá mức độ hoàn thành phó bản.

Tổng kết:

- Tổng số lần trúng đòn: 0
- Tổng lượng máu đã mất: 0
- Thời gian vượt qua phó bản: 7 giờ 2 phút 3 giây.

Đánh giá: 119/120. Mức độ: SSS.

Kinh nghiệm nhận được: 1.500.000

Chất lượng quà tặng: Xuất sắc.

Hiện tại có thể chọn được 1 trong 6 hộp quà may mắn. Xin vui lòng xác nhận hộp quà muốn nhận hoặc đưa tay chạm vào hộp quà muốn nhận. 10 giây lựa chọn bắt đầu.

Lần đầu nhận quà, nhắc nhở: Sau thời gian 10 giây mà người chơi không lựa chọn, hệ thống tiến hành tự chỉ định người chơi nhận được hộp quà đầu tiên.”

Trước mặt hắn xuất hiện 6 cái hộp màu nâu đỏ có vô số đường vân xen kẽ. Hắn ngạc nhiên thì thào:

- Xem ra phó bản này khác những phó bản khác.

Đệ Nhất Mỹ Nam ở bên kia cười trừ:

- Xem ra người ít đọc tin tức trên diễn đàn nhỉ? Đây là phó bản chuyển chức. Khi mở hộp quà phó bản chuyển chức sẽ nhận được một món đồ chức nghiệp ngẫu nhiên thuộc bộ đồ của chức nghiệp đó và vài thứ bình thường khác. Theo thông tin thì một bộ đồ chức nghiệp gồm 6 món và chia thành ba đẳng cấp khác nhau tương ứng với các mức độ của phó bản là: Bình Thường, Anh Hùng và Huyền Thoại. Nghe là hiểu chỉ số cơ bản của 3 loại bộ đồ đó khác nhau một trời một vực rồi, chứ đừng nói chỉ đến các thuộc tính ẩn.

Nghe vậy, hắn đưa tay chạm vào hộp quà số 2. Ngay tức thì âm thanh nhắc nhở vang lên:

“Người chơi Đùng Cát Ngang nhận được:

1. Áo thun “Loli Ngực Bự”: (Bộ - Chức nghiệp: Triệu Hồi – Loại: Bình Thường)

- Phòng thủ vật lý: 12

- Phòng thủ phép thuật: 10

- Máu thêm vào: 10

- Thuộc tính ẩn:

+ Quái vật triệu hồi nhận thêm sức tấn công: 5 (Kích hoạt khi thu thập được 2 món “Loli Ngực Bự”).

+ Khí công thêm vào: 20 (Kích hoạt khi thu thập được 4 món “Loli Ngực Bự”).

+ Máu thêm vào: 35 (Kích hoạt khi thu thập được 6 món “Loli Ngực Bự”).

2. Hai túi vàng hoàng kim: Mở ra nhận được số vàng giết boss.

3. Một bột cường hóa (thường).”

Hắn quay sang nhìn Đệ Nhất Mỹ Nam, hỏi đầy hứng thú:

- Một bộ đồ bộ chỉ có 3 thuộc tính ẩn thôi à?

Đệ Nhất Mỹ Nam lắc đầu:

- Không. Theo thông tin nhận được từ các đội đánh qua phó bản mức độ Anh Hùng thì đồ bộ Anh Hùng có 5 thuộc tính ẩn. Như thế cho nên suy đoán được nhiều người chấp nhận nhất đó là đồ bộ Huyền Thoại có 7 thuộc tính ẩn.

- Loại bộ đồ cao cấp hơn thì hơn bộ đồ cấp thấp liền kề nó 2 thuộc tính ẩn? Suy đoán này được nhiều người chấp nhận cũng phải thôi.

“Phó bản Người Sói Win Knight kết thúc. Bắt đầu chuyển cảnh.”

“Xoẹt...”

Đứng ở trước cửa hang động phó bản Người Sói Win Knight, hắn mỉm cười nói:

- Xong nhiệm vụ rồi, ta còn phải về trả nhiệm vụ, chúng ta tạm thời chia tay ở đây.

- Hi hi... Tớ cũng vậy. Khi khác gặp lại.

- Ok, bye bye.

Lựa chọn giải tán tổ đội xong xuôi, hắn lấy từ trong túi ra một cái quyền trục hồi thành sau đó xé rách.

“Xoẹt...”

Nhìn cái làng Koha quen thuộc, hấn cười cười bước tới chỗ trường thôn.

- Cái gì, nhiệm vụ chưa xong? Phải đi tới Cảng Gió làm thêm nhiệm vụ?

Hấn đau nhức gào thét.

Vị trưởng thôn cười gượng làm lành:

- Dừng sĩ, bình tĩnh đã nào. Nhiệm vụ chuyển chức nào có đơn giản như vậy. Được rồi, đây là thư tiễn cử ngài đến trường trấn Cảng Gió.

Hấn nhăn mặt, đầy tức tối mắng nhỏ:

- Mẹ nó, đánh xuyên cái pho bản Người Sói Win Knight mất hơn 7 giờ mà kêu đơn giản. Khi thật.

Hấn bực bội mở ra chế độ trò chuyện kênh bạn bè nói chuyện.

Nhìn tên kia vừa hí hục chạy vừa quay lại nhìn hấn, hấn bắt đầu hỏi:

- Này nhạc sĩ tập sự, lão trả nhiệm vụ chuyển chức xong chưa?

“Tích! Người chơi Đệ Nhất Mỹ Nam đang chuyển động, chế độ thu hình tạm đóng, chuyển qua chế độ trò chuyện bằng giọng nói.”

Góc trái màn hình hiện lên dòng chữ xanh lam của hấn. Hiển nhiên câu nói của hấn biến thành dòng chữ.

“Khoa học kỹ thuật trong game phát triển kinh thật.” – Hấn âm thầm suy nghĩ.

[Bạn] - [Đừng Cắt Ngang]: Này nhạc sĩ tập sự, lão trả nhiệm vụ chuyển chức xong chưa?

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Mới trả xong nhiệm vụ vừa rồi. Trưởng thôn kêu đi qua Cảng Gió nhận tiếp nhiệm vụ chuyển chức giai đoạn hai.

[Bạn] – [Đừng Cắt Ngang]: Đêch, thế sao ta trả nhiệm vụ, lão ấy chỉ nói đơn giản là qua đó nhận nhiệm vụ mới? Mẹ nó, lão già chết toi này.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Do ăn ở cả thôi.

[Bạn] – [Đừng Cắt Ngang]: Mẹ kiếp. Bớt nói nhảm. Nói vấn đề chính.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Vấn đề này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là do tớ đẹp trai nhất thế giới rồi.

[Bạn] – [Đừng Cắt Ngang]: Bớt tự kỷ. Nói vấn đề chính.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Ô hay cái tên này, nói thật còn không tin thì còn nói gì nữa??

[Bạn] – [Đừng Cắt Ngang]: Đêch, bớt vớ vẩn đi được không? Nói vấn đề chính.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Haiz... Thì đó, nói rồi còn gì. Thứ nhất là do ăn ở. Không nghe câu người tốt có tốt phúc hay sao? Thứ hai chính là về bề ngoài anh minh thần võ của ta khiến cả nam lẫn nữ, cả trẻ lẫn già đều phải cúi đầu khâm phục và chấp nhận là fan trung thành nhất.

[Bạn] – [Đừng Cắt Ngang]: Cái định mệnh. Thằng hâm, đi chết đi.

Hấn âm trầm tắt chế độ trò chuyện kênh bạn bè.

Do ăn ở? Có ma mà tin.

Do về đẹp bề ngoài? Khùng nặng.

Lập tức đưa ra 2 kết luận đó, hấn nhanh chân hướng về bản đồ Khu rừng gào thét. Tất cả cũng bởi vì muốn qua Cảng Gió ít tốn tiền nhất thì chỉ có cách chạy bộ đến đó.

Quyển 1 - Chương 16: Trận chiến chuyển chức (1)

Tối hôm sau.

- A, người được lão già Xies Zhang giới thiệu qua đây?

Trưởng trấn Cảng Gió vuốt chòm râu bạc, mở ra lá thư tiến cử, đọc qua rồi hỏi.

“Rõ ràng là thế mà. Có gì phải hỏi lại?” – Hấn lú lười oán thăm.

Nặng ra một nụ cười thân thiện, hấn xác nhận:

- Vâng, con được trưởng làng Koha giới thiệu tới đây.

Hấn đôi tính? Trở nên tốt hơn? Biết ăn nói lễ phép với NPC hơn?? A ha ha ha... Nằm mơ đi thôi, chẳng qua là hấn không muốn ăn thiệt thòi như lần trước nên lần này hấn “bắt buộc” đôi tính.

Adam Smith mỉm cười:

- Dừng sĩ, người rất tốt. Được rồi, đây là nhiệm vụ chuyển chức giai đoạn 2.

“Tích! Người chơi nhận được nhiệm vụ chuyển chức giai đoạn 2 “Cổng Ngầm Cảng Gió”, xác nhận hay hủy bỏ?”

- Xác nhận.

“Nhiệm vụ mở ra.

I. Nhiệm vụ chính tuyến:

1. Cổng Ngầm Cảng Gió:

Mô tả: Mấy tháng gần đây Cổng Ngầm Cảng Gió liên tục truyền ra những âm thanh quái lạ. Yêu cầu người chơi tiến vào điều tra rõ ngọn ngành.

2. Tinh linh nước.

3. Cảng biển Held.

II. Nhiệm vụ phụ tuyến:

1. Thu thập vỏ cua.

2. Tiêu diệt sao biển.

3. Vượt qua phó bản vực sâu “Cảng biển Held” mức độ dễ.

4. Phó thuyền Audi Shoa.

III. Nhiệm vụ ẩn: Không.”

Hấn đang định chạy về phía tây thì trưởng trấn Adam Smith bất ngờ gọi hấn lại:

- Dừng sĩ, dừng gấp. Theo thông tin từ những dừng sĩ mà chúng ta phái ra tiến vào Cổng Ngầm hai lần mới đây thì Cổng Ngầm tràn đầy độc tố không xác định. Vì thế để đảm bảo tính mạng thì dừng sĩ nên đến gặp quý cô Stax Vaqn để nhận một cái mặt nạ chống độc.

Nghe vậy hấn roi lệ đầy mặt. Hóa ra đây là ăn ở hay sao.

Đáng tiếc hấn không biết rằng cho dù hấn có lịch sự hay không thì lão già Adam Smith vẫn nhắc nhở hấn. Khắc khắc...

Hấn mỉm cười đầy chân thành hướng về trưởng trấn Cảng Gió:

- Cảm ơn ngài. Con vô cùng cảm kích và biết ơn.

Bề ngoài là thế, còn trong lòng hấn nguyên rủa không thôi. Ở ngoài đời luôn sống với một bộ mặt “tốt đẹp”, trong game chẳng lẽ cũng vẫn phải sống như

thế? Vậy thì ở đâu hẳn mới có thể sống với chính con người thật của mình? Khổ rồi ta ơi.

Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

Hắn phóng như bay đến một ngôi nhà 2 tầng theo phong cách Tây Âu. Nhìn thấy một cô gái đứng trước cửa nhà, nhìn tên nàng, hắn dùng phong cách quý tộc khề khom người mở lời:

- Tiểu thư, nàng có cần kẻ hèn này giúp đỡ việc gì không?

Cô gái đang tưới hoa bỗng dừng lại. Nàng dùng giọng nói ảm áp trả lời:

- Cảm ơn ngài. Ta vẫn không có việc gì có thể cần tới sự giúp đỡ cao quý của ngài.

Hắn đơ ra. “Không phải là nhận mặt nạ chống độc ở đây sao? Thế thì thế quái nào lại không có phát nhiệm vụ?” – Hắn có chút hồi hận.

Xấu hổ cười cười, hắn ngập ngừng nói:

- Thật có lỗi vì sự khiêm nhã vừa rồi thưa tiểu thư Stax Vaqn. Chỉ là kẻ hèn này được trưởng trấn Adam Smith cho biết tiểu thư có mặt nạ chống độc, mà ta lại cần dùng nó để tiến vào Cổng Ngầm.

Stax Vaqn nhẹ nhàng đặt thùng nước tưới hoa xuống, nàng dịu dàng đáp lại:

- Hóa ra dũng sĩ được trưởng trấn giới thiệu tới đây. Hiện tại ta không có sẵn mặt nạ chống độc, thế nhưng chỉ cần ngài thu thập được 10 túi độc của Sao biển Lu Lu mang về đây là được. Ta rất sẵn lòng bỏ chút thời gian chế tạo một chiếc mặt nạ mới cho ngài.

“Tích! Người chơi nhận được nhiệm vụ “Chế tạo mặt nạ chống độc”, đây là loại nhiệm vụ phụ trợ, phải chăng nhận nhiệm vụ?”

- Xác nhận.

“Hệ thống nhiệm vụ bắt đầu thay đổi. Nhiệm vụ mở ra.

I. Nhiệm vụ chính tuyến.

II. Nhiệm vụ phụ tuyến.

III. Nhiệm vụ phụ trợ:

1. Chế tạo mặt nạ chống độc:

Mô tả: Thu thập đủ 10 túi độc của Sao biển Lu Lu.

- Sao biển Lu Lu xuất hiện tại các bản đồ xung quanh bản đồ Cảng biển Held.

- Tỷ lệ nhận được túi độc vô cùng thấp. Vì vậy xin vui lòng kiên nhẫn chờ đợi. Kiến nghị người chơi nên lập tổ đội.

- Số lượng: 0/10.

IV. Nhiệm vụ ẩn: Không.”

- Chân thành cảm ơn tiểu thư.

Hắn khom người, nhã nhặn cảm ơn rồi quay bước đi.

Hắn mở ra danh mục bạn bè rồi đau khổ oán hận. Danh mục bạn bè của hắn hiện tại chỉ có mỗi Đệ Nhất Mỹ Nam, thế nên hắn đau lòng mở trò chuyện với gã hâm ấy.

Chưa kịp nhìn được gì qua màn hình thu hình, hắn đã nhận được tin báo từ hệ thống:

“Tích! Người chơi Đệ Nhất Mỹ Nam đang chuyển động, chế độ thu hình tạm đóng, chuyển qua chế độ trò chuyện bằng giọng nói.”

“Khi thật! Hai lần mở ra trò chuyện thì hai lần tên kia đang chuyển động.” – Hắn chỉ vào màn hình đen thui đã tự động biến mất mà mắng thảm.

Hắn rất bất đắc dĩ lắc đầu và bắt đầu cuộc trò chuyện tệ hại thứ hai này.

[Bạn] – [Đùng Cát Ngang]: Lão đang ở đâu, đang làm gì thế?

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Đang làm nhiệm vụ phụ trợ, vẫn còn hăng say đánh sao biển đây.

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Móa, đi làm nhiệm vụ mà không kêu anh em một tiếng. Lén lén lút lút như thế mà coi được à?

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Ai đâu biết thím có làm chung hay không? Ta còn không biết thím đã làm rồi hay chưa nên chỉ lặng thầm làm một mình thôi.

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Được rồi má. Đang ở đâu?

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Sao? Tính chạy qua chơi à?

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Bớt nói nhảm. Ta vừa nhận nhiệm vụ đó xong, giờ chạy qua làm chung.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: À, ra thế. Thế thì qua đây.

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Qua đâu? Cho cái tọa độ.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: 125 – 856 – 645, bản đồ Cảng biển Held.

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Rồi, ở đó chờ đi, ta chạy qua liền. Lần sao bớt nói nhảm đi, hỏi gì thì trả lời vào thẳng vấn đề là được.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Câu nào ta trả lời không vào thẳng vấn đề?

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Mẹ nó!! Tự đọc lại đi.

Một lúc sau.

[Bạn] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Vừa đọc xong, chả thấy cái vẹo gì? Thím có vấn đề gì à?

[Bạn] – [Đùng Cắt Ngang]: Đệch, thôi im được rồi. Vớ vẩn hết sức.

Cắt đứt chế độ trò chuyện cái rụp, hấn một đường chạy nhanh về tọa độ Đệ Nhất Mỹ Nam đã đưa.

...

Hơn 2 tiếng sau, hấn và Đệ Nhất Mỹ Nam cũng hoàn thành nhiệm vụ phụ trợ này. Cả hai tên kéo nhau về chỗ Stax Vaqn.

Nhận được 10 túi độc của Sao biển Lu Lu từ hấn, Stax Vaqn vui vẻ nói:

- Dững sĩ, thật tốt. Đã có thứ này thì mặt nạ chống độc không thành vấn đề.

“Nói nhảm quá nhiều đấy tiểu thư. Rõ ràng nàng bảo ta đi tìm túi độc còn gì, dư hơi nói cái lời lằng nhách này làm gì?” – Hấn bực bội mắng thảm.

Quả nhiên sau đó Stax Vaqn đi vào chủ đề chính:

- Dững sĩ xin vui lòng đợi trong giây lát. Ta lập tức tiến vào phòng thí nghiệm chế tạo mặt nạ chống độc giúp ngài.

Hấn nhột nhột mỉm cười:

- Vâng, xin mời tiểu thư tự nhiên.

...

30 phút sau, hấn cầm trong tay mặt nạ chống độc và cùng với Đệ Nhất Mỹ Nam chạy đến nắp cống đi vào Cổng Ngầm Cảng Gió.

“Mặt nạ chống độc (Chức năng: Không – Loại: Đặc thù)

- Phòng thủ vật lý: 2

- Phòng thủ phép thuật: 2

*Đặc tính riêng: Trợ giúp người chơi hít thở bình thường trong môi trường đầy rẫy độc tố. Loại trừ độ giảm máu của người chơi khi đi vào môi trường ô nhiễm”

Trong lúc hấn vẫn còn phân vân không biết vào phó bản như thế nào thì ở bên cạnh hấn, Đệ Nhất Mỹ Nam mở miệng:

- Đã sẵn sàng, vào đi thôi.

Hấn tò mò hỏi:

- Làm thế nào để đi vào phó bản?

Đệ Nhất Mỹ Nam lên giọng:

- Không đọc trên diễn đàn à? Lần sau nhớ lên đó tìm hiểu rõ ràng rồi hãy làm nhiệm vụ.
- Rồi rồi. Rồi rồi. Giờ nói đi.
- Giờ nắp cống lên rồi nhảy xuống.
- Đã rồi.

Dứt lời, hắn nhảy lên dùng Bắn Hạ.

“Vút... Vút... Vút... Vút... Vút...” x3

Sau khi tăng điểm tối đa 10/10 cho kỹ năng Bắn Hạ, cuối cùng hắn bắn được năm mũi tên trong 1 lần phát ra. Vị chi là dùng kỹ năng này hắn bắn được 15 mũi tên liên tục.

“Bùm... Bùm... Bùm... Xoẹt... Đùng...”

“Phốc... Phốc... Phốc... Phốc... Phốc...” x2

Lượt tên đầu bắn vỡ nắp cống, 2 lượt sau mũi tên cắm bậy bạ trên mặt đá của con đường này.

Sau khi sử dụng kỹ năng Bắn Hạ, vốn ở trên nắp cống, hắn thân nhiên rơi tự do xuống cái lỗ sâu đầy mùi hôi phía dưới.

Nhìn hắn tạo mẫu như thế, Đệ Nhất Mỹ Nam vừa lắc đầu vừa lấy tay chỉnh lại những vết nhăn trên quần áo.

“Tích! Phó bản Cổng Ngầm Cảng Gió mở ra.

Lần đầu tiên tiến vào phó bản Cổng Ngầm Cảng Gió, hệ thống mặc định người chơi/ tổ đội người chơi tiến vào mức độ dễ.”

“Tích! Đang chuyển cảnh... Chuyển cảnh hoàn thành!

Chúc quý vị chơi game vui vẻ.”

“Xoẹt...”

“Người chơi có 5 giây chuẩn bị. Đếm ngược bắt đầu.

5...

4...”

Hắn mỉm cười nhìn về phía Đệ Nhất Mỹ Nam. Tươi cười hỏi:

- Đã chuẩn bị xong chưa?

Đệ Nhất Mỹ Nam bĩu môi:

- Gớm! Đã chuẩn bị xong từ lâu rồi.

“3...”

Hắn ha ha cười nói:

- Ha ha... Thế thì được, chúng ta lại bắt đầu cuộc chơi mới thôi. Are you ready?

“2...”

Đệ Nhất Mỹ Nam bận rộn chỉnh lại vài sợi tóc rối, đồng thời đáp:

- Bệnh.

“1...”

Phó bản bắt đầu!

GO GO GO >>>”

Hắn gào gào kêu to:

- Xông lên. Làm thịt chúng nó thôi. Giết!

“-60”

“-60”

“-60”

“Người chơi đã từ vong. Số kinh nghiệm bị mất là 40.000, số tiền bị mất là 2 vàng. Hiện tại số tiền người chơi đang có là 7 vàng 32 bạc 15 đồng.”

“Xoẹt...”

Vừa đặt chân vào phó bản 3 giây, vẫn còn dư âm của lời hò hét vừa rồi, thế mà hắn nhận được tin báo của hệ thống rồi hóa thành một luồng ánh sáng bay ra khỏi phó bản, hướng thẳng về địa điểm hồi sinh tại Cảng Gió.

Đứng tại địa điểm hồi sinh, hắn nghi hoặc tự hỏi:

- Tình huống thế nào?

Đúng lúc này hắn nhận được tin báo của hệ thống:

“Tích! Người chơi Đệ Nhất Mỹ Nam đề nghị được trò chuyện, có chấp nhận hay không?”

Không chút nghĩ ngợi, hắn đáp:

- Chấp nhận.

“Tích! Người chơi Đệ Nhất Mỹ Nam đang chuyển động, chế độ thu hình tạm đóng, chuyển qua chế độ trò chuyện bằng giọng nói.”

Ngay lập tức hắn nhận được tiếng rống giận truyền lại từ bên kia.

[Đội] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Thăng ngu này, làm gì mới vào phó bản đã chết rồi?

[Đội] – [Đùng Cắt Ngang]: Ta cũng không rõ.

[Đội] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Cái thằng hai lúa này, mày không xem tin nhắc nhở của hệ thống khi mày vừa chết à?

[Đội] – [Đùng Cắt Ngang]: Có xem, nhưng chỉ có tin báo trừ kinh nghiệm và tiền. Vậy nghĩa là ta không bị quái đánh chết.

Sau 10 phút im lặng, Đệ Nhất Mỹ Nam phát ra nghi vấn.

[Đội] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Thế mày có đeo mặt nạ chống độc vào không vậy?

Hắn sững sờ, rồi xấu hổ cười gượng.

[Đội] – [Đùng Cắt Ngang]: Hà hà... Cao hứng quá nên quên.

Bên kia lại im lặng. Sau 5 phút, một tiếng thở dài truyền lại.

[Đội] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Nhất mày rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Trận chiến chuyển chức (2)

Nhìn một bầy quái đông đúc phía trước, hắn vừa bắn tên, vừa cảm thấy nhụt chí:

- Má nó, kinh quá. Quái đông vật vờ ra. Chỉ có hai thằng thì khi nào mới đánh thông phó bản?

Đệ Nhất Mỹ Nam dùng tay trái vân vê bờ môi mà cười nhạt:

- Khi... Muốn nhanh thì đánh quái chăm chú vào.

Như đánh vào cục bông, hắn cảm thấy nhức hết cả nách. Thằng khi Đệ Nhất Mỹ Nam nó chẳng biết an ủi hay khích lệ một cái, nói năng hời hợt như vậy nên hắn chỉ càng thêm nản.

Bỗng nhiên mấy con quái “Xương Khô Chui Thùng Vỡ” co rút thân thể vào cái thùng và lăn thẳng về phía này. Cảm nhận được sự kinh khủng khi một bầy quái lao tới đánh hội đồng, hắn đau khổ thét to:

- Chạy, chạy nhanh, chạy lẹ.

Hai tên vọt giề lên cổ tháo chạy về hướng cửa vào.

“Rầm... Rầm... Rầm...”

Lũ quái Xương Khô Chui Thùng Vỡ lăn tới được 3 mét lại vùng lên đứng dậy, thò cái đầu và tứ chi và ra khỏi cái thùng trên thân thể của nó. Lúc này đây trên tay của chúng lại xuất hiện một cái xương đùi to tởm.

Hắn và Đệ Nhất Mỹ Nam sợ hãi tiếp tục công cuộc sử dụng kế thứ 36 mà bảo toàn tính mạng.

“Vèo... Vèo... Vèo...”

Mấy chục cái xương đùi bay ầm ầm về phía hai gã.

Đệ Nhất Mỹ Nam phát lạnh kêu rên:

- Mạng ai nấy lo, thằng nào chết thì cắn móng tự tử.

Nghe tên đó nói, hắn hừ lạnh:

- Lần này mày chết nữa thì có, còn bố thì không.

Khục khặc... Lý do là hai tên này bị đợt quái Xương Khô Chui Thùng Vỡ hành hạ mấy lần rồi. Hai tên ấy cứ thay nhau mà chết để rồi lại bắt đầu đánh phó bản lại từ đầu. Thế nên bây giờ hai thằng này không ngừng trào phúng lẫn nhau.

“-60”

“-40”

- Mém chết.

Nhìn chút máu còn sót lại, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Ở bên kia, Đệ Nhất Mỹ Nam cười lạnh:

- Kỹ thuật quá tệ. Nhìn xem tao có trúng đòn nào không.

Hắn liếc nhìn Đệ Nhất Mỹ Nam mà cười gằn:

- Thế mày lên làm chủ công đi rồi biết. Chết mấy lần mà còn không biết phần lớn bọn quái tập trung vào chủ công à.

Đệ Nhất Mỹ Nam hừ một tiếng:

- Hừ, rảnh thì tranh thủ mà tiêu diệt bọn chúng đi. Rảnh quá nên ngồi tự sướng ta đây à.

40 phút sau, hai cái tên chuỗi hột cũng vượt qua rào cản đầu tiên.

Hiện giờ hai tên đó đang đứng trước một vết nứt rộng 1 mét 8, còn dài thì không nhìn thấy điểm cuối.

Hắn buồn bực hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Gã còn lại thở dài:

- Nhảy qua chứ sao?

- Hồi cấp 3 thành tích nhảy xa tốt nhất của mày là bao nhiêu thế?

- 1 mét 72.

Nghe vậy, hấn phát tay:

- Thế mày nhảy trước đi.

Đệ Nhất Mỹ Nam khinh bỉ nhìn hấn:

- Là thằng đàn ông thì phải nhảy ra nhận nhiệm vụ gian khổ ngay lúc vừa thấy, chứ không phải đổ qua cho người khác.

- Thế mày không phải là đàn ông à?

Hấn phản pháo, đồng thời đảo ánh mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá thân thể tên Đệ Nhất Mỹ Nam và rất đồng tình tự đáp:

- Rất xin lỗi, lời nói vừa rồi tao rút lại. Thằng ẻo lả như mày thì có thể nào là đàn ông được.

Đệ Nhất Mỹ Nam phát cáu:

- Mẹ nó, ăn nói cho cẩn thận. Tao là đàn ông chính gốc. Chỉ có lũ xấu xí mới ghen tỵ rồi đâm thọt như thế thôi.

A, đúng là gần mực thì đen, Đệ Nhất Mỹ Nam bị hấn lây nhiễm virus mắng “mẹ nó”.

Cuộc trò chuyện trở nên nhạt nhẽo và vô vị, hấn không hề chán chừ mà cắt đứt:

- Cả hai thằng cùng nhảy. Rồi, lui ra xa lấy đà đi.

Cả hai thằng cùng lui ra phía sau, khi cảm thấy mọi sự đã ổn, hấn quát to:

- Chuẩn bị. 3... 2... 1... Nhảy!

Đệ Nhất Mỹ Nam mở hết tốc lực chạy đến bờ vết nứt rồi giẫm mạnh nhảy thẳng qua bên kia.

Ở phía bên trái là tiếng cười to của tên kia:

- A ha ha... Đã quá. Đã lâu không có cảm giác Yomost như thế này.

Vừa đặt chân lên mặt đất, Đệ Nhất Mỹ Nam quay sang đá xoáy:

- Sao mày không rớt xuống dưới mà chết luôn đi.

- Hừ, nhân vật quan trọng nhất của tổ đội có thể nào chết lẳng xẹt như vậy.

- Ủ, chỉ chết lẳng nhách mà thôi.

- Mày thì biết cái gì, cái đó gọi là hi sinh vì đồng đội.

- Hi sinh vì đồng đội hay là vì ngu?

- Nói nhảm, là hi sinh vì đồng đội.

Hai thằng vừa đi tới vừa cãi vã ầm ĩ.

Đến cuối đường hầm, khi nhìn thấy đã tới ngõ cụt và thấy có một cái thang dẫn lên trên thì hai thằng mới dừng lại.

- Mày leo lên trước đi.

Đệ Nhất Mỹ Nam bấu môi xem thường:

- Chủ công thì leo lên trước, mày bảo phụ trợ đi đầu à? Có biết xấu hổ không?

- Phân biệt cái mộng. Chủ công lên trước gặp phải bảy quái thì có nước chết. Mây thiên về hệ không chế thì có gặp vẫn còn có thể thả ra một chiêu quái nhiều chúng rồi quay xuống. An toàn là trên hết, đừng nhiều lời, lên đi.

Mặc dù không tình nguyện, nhưng Đệ Nhất Mỹ Nam vẫn leo lên.

Chốc sau, có tiếng gã vọng lại:

- Không sao cả, bình yên vô sự. Lên đi thẳng nhất cây.

Khi hấn vừa ló đầu lên tầng hai.

“~70”

Hấn giật mình giật mạnh lên bậc thang mượn lực nhảy thẳng lên dùng Bán Hạ rồi chạy nhanh về phía khác.

- Ôi vãi. Thế này mà mây bảo là bình yên vô sự.

Hấn điên tiết run rẩy chỉ về phía tên kia mà mắng to.

Đệ Nhất Mỹ Nam cười phá lên:

- Ha ha... Ngu thì chết chứ bệnh tật gì.

Hấn vừa nhảy lên dùng Bán Hạ vừa oán thán:

- Số tao thật khổ. Không biết kiếp trước nợ tình cô nào mà kiếp này tổ đội với một thằng rắm thúi như mây.

- Có liên quan gì sao?

- So sánh vậy thôi.

- Chỉ là những lời nói khập khiễng cũng bày đặt. Xấu xí như mây thì ma nó để ý.

- Mẹ nó, tao là đàn ông chính hiệu, góc cạnh rõ ràng, phong sương thâm đượm chứ không phải thứ công tử bột mặt trắng éo là như mây.

- Gu thẩm mỹ của mây thật tệ hại.

- Gu của tao là gu mạnh mẽ, gu của mây là gu xăng nhớt lẫn lộn.

- Thôi đi, bốc mùi rồi kìa. Mây mà nói nữa thì chắc ruồi muỗi nó chết sạch.

Hai thằng vừa đánh quái vừa giết thời gian bằng cách xía xói nhau như thế này.

Đang lúc hai tên hăng say ăn miếng trả miếng thì dị biến lại phát sinh.

Bọn quái “Xác Ướp Gậy Đinh” bắt đầu nổi điên. Chúng điên cuồng dùng đôi tay đầy đinh lao tới phía hai người mà đánh loạn xạ.

“~40”

“~30”

“~40”

Máy mấn hấn nhảy lên dùng Bán Hạ rồi lúi nhanh trốn về chỗ cầu thang, nếu không hấn đã toi đời.

Nhìn máu còn có 11 điểm, hấn tự ngắt một bả mò hôi và bắt đầu cắn thuốc hồi phục máu.

Đệ Nhất Mỹ Nam thấy vậy liền lên tiếng giễu cợt:

- Gà vẫn là gà.

Thế là hai thằng bắt đầu vừa chém gió vừa đánh quái.

- Mẹ nó. Tao mà có kỹ năng không chế như mây thì tao chẳng mất giọt máu nào đâu.

- Lại ghen ăn tức ở.

- Đó là sự thật.
- Thế thì mày xóa nhân vật đi. Sau đó tạo nhân vật mới rồi chọn chức nghiệp nhạc sĩ là được.
- Tao không có rảnh hơi như vậy.
- Thế thì im đi, nói làm cái shit gì?
- Luật nào cấm phản nản?
- Cần phải có luật mới được sao? Mày đang làm phiền người khác đấy. Biết lịch sự là gì không?
- Với mày thì không cần lịch sự.
- Bệnh.

45 phút sau, hai tên lại đang đứng trước một vết nứt y chang cái vết nứt trước đó.

Hắn sợ hãi than:

- Mấy thằng làm game làm biếng vãi linh hồn. Đã tạo thì tạo cái mới mẹ nó đi. Sao chép y chang cái lúc trước. Hết thuốc chữa.

Đệ Nhất Mỹ Nam gật đầu:

- Điểm này tao đồng ý với mày.

Một lúc sau, hai thằng lại tiến về cuối con đường.

Nhìn thấy một căn phòng ở đó và một cái cầu thang dẫn lên tầng trên. Hắn quay sang chém bão:

- Mày vào mở cửa đi thôi. Tao thấy trong phòng phía trước có khả năng giấu kho báu. Vì tinh thần đồng đội, tao rất hào phóng để mày vào trước rồi chọn trước.

Đệ Nhất Mỹ Nam cười đầy mỉa mai:

- Nhìn cái cầu thang thì thằng ngu cũng biết trong phòng có boss ải thứ nhất. Còn kho báu? Mày dụ con nít đấy à?
- Mày chẳng biết gì sất. Kho báu quá lớn nên không bỏ hết vào rương, thế nên phải đặt hết vào trong kho, mà cái kho chứa ấy là cái căn phòng phía trước đấy.
- Thế thì tao bỏ quyền. Mày cứ tự vào mà hưởng một mình đi.
- Ha ha ha... Vậy tao không khách khí.

Nói xong hắn đẩy cửa bước vào.

Chưa đầy hai mươi giây sau Đệ Nhất Mỹ Nam nhận được tin báo của hệ thống.

“Tích! Người chơi nhận được đề nghị trò chuyện từ người chơi Đùng Cắt Ngang. Xác nhận bắt đầu trò chuyện hay hủy bỏ?”

- Xác nhận.

[Đội] – [Đùng Cắt Ngang]: Khử khử... Tao lấy hết kho báu rồi nhé.

Nghe thế, Đệ Nhất Mỹ Nam đáp:

[Đội] – [Đệ Nhất Mỹ Nam]: Nếu là kho báu thì đã không phải là trò chuyện bằng giọng nói. Mày đang đánh boss nên không trò chuyện video được chứ gì. Còn không nghĩ xem mày đang nói chuyện với ai mà xạo xạo.

Ở bên kia, hắn gầm lên:

[Đội] – [Đùng Cắt Ngang]: Biết thế thì vào phụ lệ đi, ở đó thành thoi vuốt tóc à? Mẹ nó, tao mà phát hiện kho báu thật thì tao giữ làm của riêng.

Đệ Nhất Mỹ Nam cười ha ha rồi tiến vào.

Ở bên trong là hơn chục con chó sói đủ loại, nào là Sói Nâu, Sói Đen, Sói Xám, Sói Tím... Nhìn màu sắc và tên chúng cũng đủ để lú lười.

Đệ Nhất Mỹ Nam quay về hướng hắn mà hỏi:

- Mà nhận được bộ sưu tập chó sói?

Hắn bực mình gầm gừ:

- Tập trung vào đi thẳng này. Con boss đang đứng ở bên kia kia. Nhanh giải quyết hết quái để còn đánh boss.

Đệ Nhất Mỹ Nam thả ra Tạt Kỳ Gây Choáng làm cả bọn sói bị choáng váng ngã xuống rồi khinh thường nói với hắn:

- Tao có chút hối hận khi kết đội với một thằng chủ công cùi bắp như mày. Chủ công của đội người ta thì lao vào giữa bầy quái đại khai sát giới. Còn mày thì chỉ biết chạy xung quanh và bay lên trốn tránh.

Hắn cũng quay đầu sang rồi trần trụi khinh bỉ Đệ Nhất Mỹ Nam:

- Như nhau cả thôi. Tao cũng rất hối hận vì tổ đội với một thằng phụ trợ củ chuối như mày.

Đệ Nhất Mỹ Nam đang định trào phúng thì boss đã lao tới. Gã chỉ có thể tránh né rồi bỏ ra một câu:

- Giết boss xong đi rồi ra ngoài chúng ta tính tiếp vấn đề vô cùng quan trọng này.

- Đồng ý.

Hắn đáp lại rồi không ngừng bắn tên về phía bầy quái.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Trận chiến chuyển chức (3)

- Pắc... Pắc... Pắc...

Tiếng gì vậy? Tiếng gì vậy? Có phải là tiếng bắn tên của người chơi Đùng Cát Ngang không? Hay là kỹ năng của tên nào đó??

Nhất định không phải là tiếng phát ra từ người chơi Đùng Cát Ngang. Bởi vì cho đến bây giờ, mũi tên của hắn toàn lao ra với âm thanh “vút... vút...”.

Có phải là kỹ năng của Đệ Nhất Mỹ Nam? Ngu ngốc. Chức nghiệp của Đệ Nhất Mỹ Nam là nhạc sĩ, thằng mặt trắng đó lại sử dụng tiêu. Thổi tiêu thì làm quái gì mà ra tiếng “pắc... pắc...” được?

Khà khà, vậy là tiếng do boss phát ra rồi. Con boss này cũng dị thật.

Câu nhận định ở trên là của một thằng nào đó chen vào đấy. Chứ còn nhìn boss thì... Con sói trắng biến dị thì phát ra tiếng “pắc... pắc...” bằng cách nào? Bộ nó thả rắm à? Hi vọng ở bên ngoài sẽ có như vậy, còn ở trong game Huyền Thoại thì không có chuyện chó sói đánh rắm.

Thật ra cái âm thanh “pắc... pắc... pắc...” ấy được phát ra từ miệng của Đệ Nhất Mỹ Nam thưa quý vị. Sự thật là gã ta rảnh hết cả trứng, nhức hết cả lông cho nên mỗi khi Đùng Cát Ngang bắn tên hắn lại “pắc... pắc... pắc...” như thế.

Cũng không thể trách được người chơi Đệ Nhất Mỹ Nam. Ôi, vốn là chức nghiệp phụ trợ thiên về khống chế. Cho nên gã chỉ lăm lăm canh boss rồi thả kỹ năng kịp thời là được. Vâng, rất thoải mái và dễ dàng cùng nhẹ nhõm.

Như ông bà ta đã từng nói: “Nhàn cư vi bất thiện”. Cho nên vì rảnh rồi, cộng thêm cái không khí im ắng vô cùng nhàm chán trong thời gian dài đánh boss nên gã ta mới sinh ra “hông nổi” như thế.

Ai da... Đời là bể khổ!

Thế nhưng mà khổ là khổ người chơi Đùng Cát Ngang. Khục khục...

Đùng Cát Ngang hắn phải căng dây thần kinh ra vật lộn sống chết với boss. Đã mệt mỏi cùng với mỗi một cho nên hắn rất nhạy cảm. Bởi vậy cái âm thanh “pắc... pắc... pắc...” nghe thế nào cũng thấy chói tai.

Và cũng dễ hiểu khi hắn không ngừng chửi rủa:

- #@#@###@...

- Thăng nào lợn, có ngâm mồm vào không.

- Mày có vấn đề về thần kinh à?

- Thăng chó điên, mày đang làm cái quái gì thế hả? Không im lặng được giây phút nào sao?

- ###@#@#...

- Tao nguyên rủa mặt móc mày sống không yên lành.

Ai da... Đòi là bể khổ! Mà nó là... bể đầu.

- Pắc... Pắc... Pắc...

Mặc kệ hắn gào thét, chửi rủa, si và như thế nào thì âm thanh “pắc... pắc... pắc...” này vẫn phát ra đều đều mỗi khi hắn bắn tên.

Nghe đi nghe lại cứ như âm thanh của tự nhiên, thậm chí như là một dàn nhạc giao hưởng.

A, thật có lỗi. Lời nói trên là của một gã có sở thích khác người. Nói chính xác hơn là gã này có sở thích giống Đệ Nhất Mỹ Nam. Ha ha...

Trong một khung cảnh quái lạ và không khí đầy mùi nguy hiểm như thế, boss Sói Trắng Vô Địch vẫn giảm máu đều đặn.

Và qua 20 phút sau, boss này ngã xuống.

“Bịch...”

Thân thể của boss ngã xuống đập vào đất tạo nên tiếng vang này? Không, không... Nếu bình thường thì có lẽ là như vậy. Còn lần này, sau khi boss chết, nó hóa thành một tia ánh sáng và biến mất. Và tại vị trí nó chết đi xuất hiện một cái rương. Cho nên âm thanh kia chính là do cái rương va chạm với mặt đất tạo nên.

Có ai thắc mắc vì sao rương va chạm với mặt đất mà phát ra âm thanh như thế không? Đáng ra phải là “đùng”, “ầm”, hoặc “xoảng” gì gì đó, hoặc không có tiếng nào mới đúng chứ? Xin thưa rằng cái rương này được bao bọc bằng một lớp vải dày ở bên ngoài cho nên mới có xuất hiện âm thanh này.

Lúc này, hắn nhìn về cái rương mà cười lên như điên:

- Ha ha... Phát. Bỏ phát tài rồi.

Đồng thời hắn cảnh giác nhìn về phía Đệ Nhất Mỹ Nam:

- Chính mày bảo mày bỏ quyền nên cái rương này thuộc về tao. Đồ vật trong này toàn bộ thuộc về tao hết.

Khuôn mặt cứng ngắc, Đệ Nhất Mỹ Nam cười cười:

- Này cung. Cung không thể qua cầu rút ván được. Thứ nhất là mình cũng có công giết boss. Thứ hai, cung là đội trưởng. Là đội trưởng thì phải lấy tổ đội lên làm đầu. Cho nên khi cung đạt được lợi ích thì phải chia đều cho đội viên. Cuối cùng, không phải cung từng nói vì tinh thần đồng đội, cung rất hào phóng sao? Thế sao lần này lại ích kỷ như thế.

Nhìn Đệ Nhất Mỹ Nam như nhìn một thằng ngu, hắn nói:

- Đồ vật rơi xuống, ai nhặt được thì là của người đó không phải à?

- Nhặt được của rơi thì phải đem trả lại. Thầy cô giáo không dạy cung điều này sao?

- Xi... Đây là vật vô chủ chứ có phải của mày đâu.

- Nó là của con boss Sói Trắng Vô Địch.

- Thế thì trả lại cho con boss chứ trả lại cho mày à?

- Nhưng mà con boss là do mấy thằng làm game làm ra.

- Thế thì trả cho mấy thằng làm game chứ trả lại cho mày à?

- Mày thằng làm game phải đóng tiền cho tao, cái rương này chính là một phần trong số tiền đó.
- Mày đang lừa thằng ngu nào thế? Tao không có ngu. Mày thằng làm game sao lại phải đóng tiền cho mày?
- Bởi vì tao cho chúng nó thuê nhà để ở.

Nghe đến đây, hấn trợn mắt ngoác mồm, rồi sợ hãi than:

- Vì một cái rương game ảo có cần phải vô si đến mức này không?

Đệ Nhất Mỹ Nam lập tức bắt lấy lời nói của hấn mà xuôi theo:

- Đúng vậy, đúng vậy. Vì một cái rương game ảo có cần keo kiệt đến thế không?
- Mẹ nó, mày có cần phải bắt bẻ câu chữ như vậy không?
- Mẹ nó, mày có cần phải cố chấp như vậy không?
- Thằng này, nào mày bị vô nước à? Cái biên lời nói của tao làm gì thế?
- Thằng kia, đầu mày bị nước vào có phải không? Tao chỉ cần được phân một chén canh, mày có cần phải ích kỷ như thế không?
- Thằng nào lộn này, mày đang lãng phí thời gian vượt phó bản đấy. Cứ lãng phí kiểu này là đánh giá A còn không nhận được đâu.
- Thằng đầu heo kia, mày không chỉ lãng phí thời gian, mày còn lãng phí nước bọt nữa. Cứ cái kiểu ngu xuẩn này thì về nhà húp cháo mà sống qua ngày.

Hấn ủ rũ chìm trong tuyệt vọng. Cuối cùng suy đi nghĩ lại hấn đành lựa chọn thỏa hiệp:

- Được rồi, tao 7 mày 3.

Đệ Nhất Mỹ Nam không phục nói:

- Tao xài nhiều thuốc độc làm giảm máu boss. Tao lại dùng kỹ năng liên tục. Vì thế mày 3 tao 7.

Hấn gơ tay phải, dùng ngón trỏ chỉ về phía Đệ Nhất Mỹ Nam mà nói:

- Rồi, thế là mày 3 tao 7 có phải không.
- Mày ngu à? Là mày 3 tao 7.

Hấn tiếp tục chỉ về phía Đệ Nhất Mỹ Nam mà cố bày ra bộ dáng đã hiểu:

- Đây. Mày mới nói mày 3 tao 7 xong.

Đệ Nhất Mỹ Nam khinh bỉ liếc xéo hấn:

- Lớn rồi còn chơi cái trò trẻ con này à. Tao 6 mày 4 là điểm máu chết.

Hấn cười lạnh:

- Mày nghĩ mày là ai? Mày 5 tao 5 còn được chứ mày 6 tao 4 thì miễn đi nhé.

Bỗng nhiên Đệ Nhất Mỹ Nam lẩn ra cười:

- Được rồi. Mày nói rồi đấy nhé. Tao 5 mày 5.

Hấn chột sùng sốt rồi phần nộ mắng to:

- Mẹ nó. Mày dám chơi gài bẫy hả?
- Tại sao tao lại không dám? Mày ngu thì tự chấp nhận số phận đi.
- Đệch, mày nhớ lấy. Tao sẽ không quên thiệt thòi ngày hôm nay.

Đệ Nhất Mỹ Nam cười gằn:

- Mày nhớ hay quên thì kệ mày chứ. Tao đếch sợ. Được rồi, đừng phí thời gian và nước bọt, nhanh mở rương ra xem có gì trong đó.

Nhìn thấy cái rương không khóa. Không chán chừ thêm nữa, hắn đưa tay mở nắp rương ra.

“Tách... Tách...”

Chỉ thấy một màu vàng chói mắt rọi sáng cả căn phòng.

Đứng ở bên kia, nhìn thấy màu vàng óng này, Đệ Nhất Mỹ Nam hưng phấn thét to:

- Ôi mẹ ơi, rương vàng, là cả một rương tiền vàng. Giàu to, lần này giàu to rồi.

Gã nhảy cẫng lên vì vui sướng. Sau khi kiểm chế lại niềm vui, gã nhìn về phía hắn và cái rương.

“Ồ, có gì đó không đúng?” – Nhìn tình cảnh trước mắt, suy nghĩ này lóe qua trong đầu gã.

Bỗng gã tỉnh ngộ. Nhận được rương tiền vàng thì đáng ra tên kia phải vui mới đúng. Thế thì tại sao tên ấy lại có khuôn mặt ỉu xìu thế kia?

Gã nhăn mặt đặt câu hỏi:

- Có phải vì phải chia một nửa cho tao mà mày đau khổ đến mức độ này không?

Bên kia, hắn buồn bã đáp:

- Tao không có buồn vì phải chia cho mày một nửa.

Nghe vậy gã chế giễu:

- Chứ cái thằng nào keo kiệt bo bo giữ lấy không tha? Mãi đến khi phải thỏa hiệp thì vẫn còn kè mặc cả?

Hắn bực bội đáp lại:

- Hừ, mày không cần phải chế giễu tao. Nếu mày ở trường hợp của tao thì mày còn chẳng thỏa hiệp chứ đừng nói là chấp nhận chia sẻ.

Ngẫm nghĩ một thoáng, gã ái ngại nói:

- À... Ồ... Thế rốt cuộc vì sao con khóc?

- Khóc cái ông nội mày, thằng hâm.

- Vì sao con buồn?

- Tao buồn vì con chuồn chuồn.

Gã cười phá lên:

- Chuồn chuồn ở đâu hả thằng nào.

Hắn âm trầm trả lời:

- Mày không nghe câu “Chuồn chuồn bay thấp thì mưa, bay cao thì nắng, bay vừa thì râm” à?

- Thế thì liên quan con mẹ gì ở đây?

- Thằng ngu học. Đơn giản là vì không gian này u ám, và không có một chút ánh nắng nào cho nên tao buồn vì con chuồn chuồn không bay cao.

Gã ngẩn ngơ chốc lát rồi chửi ầm lên:

- Ngu học là mặt lợn mày thì có. Hai cái điều đó có cái rắm gì liên quan đến nhau.

Đáp lại gã, hắn cười lạnh:

- Chim sẻ làm sao hiểu được chí hướng của đại bàng.

Giờ thì gã giận dữ:

- Mày có thấy chúng nó liên quan cái vẹo gì không thế?

Nhìn thấy gã nổi khùng, hắn rất biết điều thu tay lại. Hắn khép cái rương lại và vút về phía gã mà nói:

- Tao đã nói rồi, vì tinh thần đồng đội, tao hào phóng tặng cho mày.

Nhặt cái rương lên, gã có chút không dám tin. Không phải lúc này tên đó còn chơi trò gian này nọ, nọ kia hay sao? Bây giờ lương tâm tên đó thức tỉnh rồi?

Thoáng nghĩ thế nhưng gã cũng chẳng để tâm làm gì. Giờ phút này gã đã cầm cái rương trong tay thì tên kia cũng chẳng thể làm gì được nữa.

Gã hớn hờ mở nắp rương ra và trông mong sẽ được ít nhất một nghìn đồng tiền vàng. Khi đó thì gã sẽ trở thành đệ nhất phú hộ trong game. Đến lúc ấy thì ai còn có thể xem thường gã được nữa. Ha ha ha...

Vậy nhưng rất nhanh gã biết được cái gì gọi là vui quá hóa buồn.

“Chìa khóa vàng (Bộ - Loại: Vật phẩm đặc thù)

Mô tả: Là một trong số bốn chìa khóa cần thiết để mở cánh cửa bí mật.

*Lưu ý: Chỉ có thể sử dụng trong phó bản Cổng Ngầm Cảng Gió. Vật phẩm không thể mang ra ngoài.”

Vâng, trong rương chỉ có mỗi một cái chìa khóa màu vàng rực này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Trận chiến chuyển chức (4)

Khuôn mặt vắn vẹo dữ tợn, Đệ Nhất Mỹ Nam bắt lấy vai hắn mà gầm lên:

- Con mẹ nó, thằng chó chết này, mau trả lại cho tao một nghìn đồng tiền vàng. Đậu xanh rau má cả nhà mày nhè thằng khốn, mày giấu vàng của tao đi đâu rồi?

Bị xô ngã trái ngã phải, tai ù mắt hoa, đầu óc choáng váng, hắn hét rầm lên:

- Mẹ nó, buông tao ra cái thằng gay này. Mẹ nó, có buông tay ra không, không buông là bố làm thịt mày.

Gã Đệ Nhất Mỹ Nam dường như không nghe thấy, gã vẫn chìm trong hi vọng:

- Chó chết, trả vàng cho tao. Mau trả vàng cho tao.

Đau khổ chống đỡ với tình cảnh trở trêu này, hắn bực mình rống to:

- Tránh ra thằng cò hó. Tránh ra ngay cho tao. Vàng con chó ghê ấy, đi mà hỏi mấy thằng làm game. Không phải mặt thộn mày bảo chúng nó còn nợ tiền thuê nhà của mày sao? Cái đậu phộng!

Gã kia vẫn không từ bỏ:

- Thằng lộn này, mày làm mất trình tiết của tao. Lộn... Mày làm tao tổn thất tiền, tổn thất tinh thần, tổn thất danh tiếng cho nên mày phải bồi thường. Như vậy đi, kí ngay giấy nợ 1000 vàng thì tao bỏ qua.

Nghe vậy hắn kéo cung nhắm bắn gã.

“Vút... Vút... Vút...”

Đồng thời quát mắng:

- Đi chết con mẹ mày đi thằng chó. Đồ mặt lộn tham tiền. Mẹ nó, thì ra này giờ mày âm mưu nhiều đó. #@#@###, đi tìm chết!

Đệ Nhất Mỹ Nam tranh thủ kéo dài khoảng cách với hắn rồi cười khan:

- Dừng tay. Dừng tay lại không là tao chết thật đấy.
- Đi chết đi con chó ghê. Móa nó.
- Dừng tay. Nhanh dừng tay. Lúc này là do thần kinh của tao xảy ra sự cố. Mày phải tin tao.
- Tin cái định mệnh mày.

“Vút... Vút...”

- Dừng tay. Đạp phông. Mày không muốn làm xong nhiệm vụ chuyển chức à? Mày muốn vào đánh lại từ đầu có phải không?

Hắn cười gằn:

- Im mẹ mày đi thằng cờ hó. Tao tự biết chừng mực.

15 phút sau, Đệ Nhất Mỹ Nam leo lên cầu thang, còn hắn thì bò theo ở ngay phía dưới.

Vừa lên tầng 2 họ lại đụng độ một đợt quái.

Hai thằng ngu như đã quên xích xích vừa rồi, chúng vô cùng ăn ý đánh quái và trò chuyện giết thời gian.

Đệ Nhất Mỹ Nam thả ra Tạp Kỳ Gây Choáng rồi nhảm chán mở đầu:

- O này, mày thích kiểu con gái nào?
- Bién, tao không thích chơi gay.
- Cái định mệnh, tao đang hỏi về gái.
- Phấn con mẹ mày đi thằng ẻo lả.
- ##@#@###... Tao là boy chính hiệu, mày có muốn thử không?
- Đạp phông, tao không có chơi gay, cũng không có thói quen xài bông, chẳng thích xài dầu ăn, càng ghét xài nhớt.
- Mày bị não à thằng cờ hó này. Tao là đàn ông chính hiệu ISO 10.000, mày tuổi gì mà dám xàm lông? Con gái vào tay tao là một phút sau biến thành đàn bà ngay.

Hắn ôm bụng cười to:

- Ha ha ha... Thế ra mày là thằng yếu sinh lý. Yên tâm, tao có thể lý giải. Tao cũng đảm bảo tao không tiết lộ cho ai.

Đệ Nhất Mỹ Nam thất vọng lắc đầu thở dài:

- Ai... Tao quá ngu khi nói chuyện với thằng thiếu não như mày.
- Hừ, IQ của tao tuy chỉ có 1 tỷ nhưng vẫn còn hơn mày. Nếu tao thiếu não thì mày là gì? Bại não à?

Đệ Nhất Mỹ Nam cười lạnh:

- IQ 1 tỷ đã thấm vào đâu, IQ của tao gấp hai lần IQ của mày đấy.

Hắn quay mặt sang cười mỉa mai:

- Chết cười. Mày mặt dày cũng vừa thôi cu em ơi. Chém bão cũng có mức độ thôi, kéo có ngày bão đè.
- Hừ, chê cười. Nhìn lại mình trước đi rồi hãy nói người khác.
- Cái đêch, tao chỉ là phóng đại chút xíu mà thôi.

Hắn giơ ra ngón trỏ tay phải, lấy ngón cái mà chỉ vào đốt đầu ngón trỏ mà nói:

- Tao chỉ phóng đại một chút xíu như thế này. Mày có hiểu không?

Đệ Nhất Mỹ Nam cười cợt:

- Phải rồi, chỉ một chút xíu thể thôi. Mày xài bằng cấp giả có phải không?

Nghe thế, hần ha ha cười:

- Khả khả... Tao biết thằng mặt thộn mày sẽ không hiểu được điều cao xa ấy. Tao cũng biết thằng mặt thộn mày sẽ ghen tỵ với trí thông minh của tao mà thốt ra câu đó.

Đệ Nhất Mỹ Nam chế giễu:

- Cái thứ chỉ biết sống trong ảo tưởng như mày thì cả đời cũng chỉ biết tự kỷ như vậy mà thôi. Tốt nhất mày đừng có bày đặt dự đoán trước. Thằng ngu nó còn biết mày nguy hiểm nữa là. Nghe buồn ối với mắc ỉa lắm.

Bị châm chọc, hần đâm lại một kiếm:

- Hừ, một thằng bê – đê như mày có thể nào hiểu được lý tưởng cao cả của tao? Một thằng bóng như mày thì suốt ngày chỉ biết nghĩ đến xà bông, dầu ăn với nhót mà thôi. Cho nên cái loại như mày chỉ nghĩ được vài điều đơn giản như thế kia thôi. Mày còn non lắm, lo mà học sử dụng thuốc tránh thai đi.

- Mày đang nói cái chó gì thế hả con? Tao là đàn ông đích thực. Cho dù là gay đi nữa thì gay cũng đêch cần phải học sử dụng thuốc tránh thai.

- Hừ, cái thứ đàn ông thích đực. Mày làm sao có thể hiểu được nhân sinh của những người cao quý như tao? Chúng tao học cách dụ dỗ con ghê dùng thuốc tránh thai hằng ngày chứ đêch phải lấy thuốc tránh thai nuốt vào thằng ngu ẹ.

- Hừ hừ, cái bọn đầu óc đen tối như mày có thể nào có ghê được? Gái thấy mày thì đã tránh xa mấy vách Vạn Lý Trường Thành rồi. Mày chỉ có thể là Chó Zone với Osin Zone thôi con trai ạ. Ở đó mà tự kỷ đi con.

- Mày thì biết cái lộn gì mà nói thế? Con gái chỉ thích con trai xấu xa mà thôi. Con trai tốt chỉ là Friend Zone, thậm chí được cất nhắc lên làm Family Zone. A ha ha ha... “Em chi xem anh là bạn”, “Em chi xem anh là anh trai”, “Em chi xem anh là chị Hội, ấy nhầm, chị gái”... Đến nản với mấy thằng ngu như mày.

- Đây là mấy thằng nhẹ dạ đê chúng dắt mũi và lợi dụng chứ không phải thiên tài như tao.

- Biết rồi, khổ lắm. Tao biết mày là thiên tài quăng bom với lựu đạn mà. Gay thì gái gú con mẹ gì?

- Gay con chim. Bộ dạng của tao là anh tuấn tiêu sái, là anh minh thần võ. Mày bớt gan tỵ đi. Gan tỵ nhiều thì sống tốt sao được.

40 phút sau, hai thằng khùng lại đứng trước một cái vực sâu. Lần này thì Đệ Nhất Mỹ Nam đã nhanh chân cảm khái trước:

- Tao rất nghi ngờ tính kỷ luật của cái bọn làm game. Tao càng hoài nghi tính lô – gic của game Huyền Thoại. Và tao càng sợ hãi trước mức độ ngu ngốc của cái ban điều hành game này.

Hần trắng mắt khinh thường:

- Nói thẳng ra là mày thấy thất vọng chứ gì? Nói trắng ra là mày thấy cái game cùi bắp này chẳng đi về đâu chứ gì? Rõ trề trâu. Dùng từ điển đặt một câu nói cũng không ra hồn. Cho địa chỉ đi rồi mai tao gửi quyền sách Tiếng Việt lớp 1 qua cho mày tham khảo.

Đệ Nhất Mỹ Nam khó xử thờ dãi:

- Nhà tao ở giữa biển Đông. Mày cứ từ thành phố Hồ Chí Minh bơi thẳng ra cho đến khi gặp anh cá mập xinh trai thì cứ nói mày là bạn của tao thì anh ấy sẽ dẫn mày đến nhà tao.

- Vãi cả nhà ở biển Đông. Sao mày không nói nhà mày ở sao Hòa luôn đi.

“Phốc... Phốc...” - Hai thằng lấy đà nhảy qua tới bên kia.

- Hừ hừ, sao Hòa là cái quái gì? Trên đó chỉ toàn đá với đá. Nó có tao nhả, lịch sự và đẹp đẽ như biển Đông không?

- Thôi cầm mồm đi thằng mấm. Tới nhà kho nữa rồi kìa.

Nhìn cái căn phòng cuối đường, Đệ Nhất Mỹ Nam hừ lạnh:

- Nhà kho cái đầu mày. Kho báu của mày đấy, nhanh vào mà lấy đi.

Rồi gã cười gằn:

- Tao rất có tinh thần đồng đội, tao rất hào phóng để mày vào ăn hết kho báu một mình.

- Hừ, đánh nhanh thắng nhanh. Xâm xí mấi.

Nói xong, hần nhanh chóng bước vào. Đệ Nhất Mỹ Nam cũng thu lại vẻ đùa cợt, hần nghiêm chỉnh sửa lại quần áo, vuốt lại mái tóc rồi mới bước vào.

“Đùng... Đùng... Đùng...”

Vừa bước vào đã nghe tiếng súng, gã giật mình và hét hoảng la to:

- Ôi cái con mẹ gì thế?

Rồi gã thả ra Tập Kỹ Gây Choáng và lui về phía sau.

Ở trên không trung, hắn bắn tên và âm trầm mở miệng:

- Cá sấu với cá mập phiên bản tiến hóa. Không biết chúng là phiên bản bị lỗi của thằng lợn nào mà xài cả súng hơi với đạn bụi chà bá như vậy đấy.

Nhìn tạo hình đầy đủ vây cá nhưng lại mặc đồ, đội mũ và cầm súng của bọn cá phiên bản tiến hóa bị lỗi, Đệ Nhất Mỹ Nam cũng phải thốt lên:

- Á đù, mấy thằng làm game có sáng tạo. Cái đầu phồng, chúng nó sao chép ở đâu mà tao thấy quen quen thế này?

- Câu đầu chuẩn com mẹ nấu. Câu sau ngu như con heo.

- Cái định mệnh. Mày rảnh hết cả lông nách thế hả con. Lo mà giết quái đi.

Đột nhiên nơi hòng súng con boss Cá Sấu Hơi Nước tỏa ra thứ ánh sáng mãnh liệt. Nhìn thấy không khí xung quanh cũng bị kéo về phía đó, hắn thét to:

- Ôi cái đêch. Nó xài kỹ năng rầm thú gì mà như tụ khí trong truyện kiếm hiệp thế này? Má nó, hay là con boss xài vũ khí thuộc thể hệ khoa học kỹ thuật mới nhất?

Đệ Nhất Mỹ Nam nghe hắn nói mà thấy đau hết cả mông:

- Móa, mày bị ngu à? Boss dùng đại chiêu còn không lo tranh thủ chạy đi, còn ở đó mà nhận với chả xét.

Hắn lướt ngang tránh con quái đằng sau tập kích rồi rất thản nhiên trả lời gã:

- Bỏ cũng có kỹ năng bảo vệ tính mạng cho nên bỏ đêch sợ. Chỉ có cái chức nghiệp nhạc sĩ trứng gà hủ của mày mới đáng lo thôi con ạ.

“Gào... Gào... Gào...”

Boss Cá Sấu Hơi Nước đang tích tụ năng lượng nơi hòng súng bỗng nhiên thông khổ kêu to.

Hắn ngăn người mắng to:

- Ô mai chúa, máu boss đang rót nhanh. Mẹ nó, đại chiêu của boss không phải đùa rồi.

Đệ Nhất Mỹ Nam khinh bỉ nhìn hắn:

- Tao tự biết. Không cần thằng IQ thấp hơn nhắc nhở.

- Đâu, bố muốn tốt cho mày thôi.

- Im đi thằng ôn con.

Đang lúc hai thằng sa lầy vào trận cãi vã, boss đã nã đạn.

“Bùm... Bùm... Tùm...”

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Trận chiến chuyển chức (5)

“Bùm... Bùm... Tùm...”

“Bịch...”

Hắn và Đệ Nhất Mỹ Nam hết sức lo lắng mạng sống của mình, hắn và gã ta cũng chuẩn bị đau khổ ứng phó một phen. Thế nhưng nhìn cái tình cảnh trước mắt, hắn nghẹn họng trân trối.

- Cù lạc giòn tan? Đâu phòng, mấy thằng làm game thiết kế boss tự vẫn giữ trình tiết à?

Thì ra boss “tự xử” rồi hóa thành ánh sáng bay mất, đồng thời để lại một cái rương vàng.

Đệ Nhất Mỹ Nam cũng tròn xoe mắt mà thi thảm:

- Điên rồi, điên rồi. Mấy thằng làm game điên rồi.

Hắn nhào tới nhặt cái rương rồi kéo gã Đệ Nhất Mỹ Nam vẫn còn đang há hốc mồm đi ra ngoài.

5 phút sau, họ đã lên tầng 3.

30 phút sau, họ giết xong bọn quái.

5 phút sau đó, bọn họ lại đứng trước một cái vực sâu. Vẫn mô – típ cũ, hai thằng đầu đất này dễ dàng vượt qua.

Thêm 5 phút nữa họ bước vào căn phòng số 3 và đối mặt với boss Cua Bể Boi. Nhìn thấy cái tên con boss, hắn rất trấn định quay sang hỏi Đệ Nhất Mỹ Nam:

- Con cua này nuôi trong bể bơi nhà mày kia thằng công tử bột. Nhanh lên xích nó mang về đi.

Đệ Nhất Mỹ Nam lười biếng đáp:

- Cua chứ không phải chó mà đòi xích về. Và lại tao rất nghi ngờ mày chích lộn thuốc cho nó nên nó mới to con như thế này.

- Ta chỉ tiêm nó một liều giảm béo mà thôi.

Nhìn boss dẫn đệ tử nhào sang, hắn gấp giọng:

- Bớt quờn, boss với đàn em tới rồi.

Hắn phóng một câu rồi nhào tới dẫn quái.

Trận chiến chẳng có gì đặc sắc, con boss Cua Bể Boi chỉ có kỹ năng cận chiến, thế nên nó chỉ có thể nuốt hận mà chết trong khi chưa làm ăn được miếng nào.

“Bịch... Bịch...”

Hai cái rương rơi xuống. Hai thằng lại ngơ ngác.

Hắn chán nản ôm đầu:

- Là cái game bị lỗi hay mấy thằng làm game có sở thích trêu chọc người khác? Phía trước thì thiết kế cho khó vào, còn ở sau thì dễ tẹt như thế này.

Đệ Nhất Mỹ Nam rất đồng tình quan điểm của hắn:

- Thôi bớt khổ. Chỉ là cái nhiệm vụ chuyển chữ cấp độ 20 thôi mà, làm khó quá thì mà nào chơi?

- Mẹ nó, thế thì ngay từ đầu thiết kế dễ con mẹ nó đi. Để cuối cùng thiết kế con boss cuối kho khó một tí thì mới hợp lô – gic. Đằng này trước thì khó cho cố vào, còn ở sau thì... như shit.

- Tao lại thấy thú vị. Mấy thằng ngu ngốc chỉ vì cái khó ban đầu mà bỏ cuộc chắc là nhiều lắm đây. Như thế không phải rất tốt à?

Hắn sáng mắt lên:

- Mày nói có lý. Như mà cái lý lẹo gì thế này? Người ta toàn đánh theo đội, chứ cái thằng nào heo nào rảnh không có chuyện gì làm đi vào phó bản tự tử?

- Đòi lắm thằng có sở thích khác người lắm mày ạ.

- Như mày có phải không?

- Không. Như này!

- Thôi im mẹ đi thằng cò hó. Đã đủ 4 rương thì đã đủ 4 chìa khóa, nhanh chóng tiến vào đánh con boss cuối cho xong phó bản.

- Ok con dê.

“Tách... Tách... Tách...”

Đệ Nhất Mỹ Nam mở ra ba cái rương còn lại, và dĩ nhiên, tổng cộng tổ đội 2 người đã có đủ 4 chiếc chìa khóa.

“Nhắc nhở: Người chơi/ tổ đội người chơi đã thu thập đủ vật phẩm yêu cầu. Xin vui lòng tiến về cuối đường hầm và tra chìa khóa vào ổ, sau đó vận chuyển về bên trái.”

Rất nhanh hai thằng này cũng đến nơi cần đến.

Đứng nhìn bốn cái ổ khóa to đùng, đồng thời nhìn về 4 cái chìa khóa như cây tăm này, cả hai thằng đều nhúc nhích răng không thôi. Đây là ổ khóa mẹ còn chìa khóa con, có vận cả đời cũng đừng mong mở được. Tất nhiên là ở ngoài đời mới vậy, còn ở trong game thì có trời mới biết mấy thằng nào tàn làm game sẽ thiết kế thế nào.

Hắn liếc nhìn Đệ Nhất Mỹ Nam, Đệ Nhất Mỹ Nam cũng hiểu ý gật đầu.

Đệ Nhất Mỹ Nam tiến lên cho lần lượt 4 cái chìa khóa vào 4 cái ổ khóa. Sau đó hắn lần lượt vận 3 cái về phía trái. Đến cái thứ 4, hắn dùng tay phải cầm tiêu đưa lên miệng, tay trái nhẹ nhàng vận chiếc còn lại về bên trái. Hiển nhiên, hắn đã chuẩn bị sẵn kỹ năng Tạt Kỳ Gây Choáng cho bất cứ tình huống nào phát sinh.

Thế nhưng họ đã nghĩ quá xa.

Sau khi vận xong, 4 cái chìa khóa bỗng nhiên tan chảy hòa lẫn vào 4 cái ổ khóa, rồi 4 thứ ánh sáng lục, lam, tím, vàng lóe lên.

“Thùng... Thùng... Rắc...”

Nghe tiếng vang, cả hắn và Đệ Nhất Mỹ Nam đều tự giác lùi lại phía xa. Ai bảo con boss Cá Sấu Hơi Nước tự sát cũng cho ra 2 cái âm thanh không liên quan với nhau với nhịp điệu y chang như lần này?

Thế nhưng họ lại lo quá xa.

Chẳng có tình huống ngoài ý muốn nào phát sinh ngoài một tiếng gầm gừ phát ra từ bên trong sau khi cánh cửa vỡ ra:

- Ai? Kẻ nào dám tới phá đám công việc nghiên cứu của ta? Là ai? Là kẻ nào?

Qua khe hở lớn trước mặt, hắn giật mình bật thốt:

- Bác sĩ điên Armstrong Nguyễn!

Với áo blouse trắng, và cái ống tiêm quen thuộc, Armstrong Nguyễn ngẩng mặt nhìn sang:

- Là người? Há há... Xem ra người chán sống rồi nên mới tới đây.

Hắn ngó ra:

- Làm thế nào người biết ta?

Ở bên cạnh, Đệ Nhất Mỹ Nam kinh ngạc hỏi hắn:

- Mày và boss quen biết nhau? Mày là con riêng của chủ tịch nhà phát hành game?

Hắn học máu mắng:

- Biến đi. Bớt nhảm.

Lão bác sĩ lạnh lùng nhìn 2 thằng ngu nói chuyện, đợi xong, lão ta bước tới phía trước cánh cửa, đứng đối diện với 2 người. Rồi vắn cái trò xưa cũ: Tự tiêm thuốc vào người.

- Đừng Cắt Ngang, người dám tiêu diệt nhân bản số 1 của ta. Hôm nay người phải trả giá. Hừ hừ, thằng nhân bản số 1 xài nước thuốc vẫn còn trong giai đoạn thử nghiệm mới bị người nhặt tiện nghi. Còn ta thì không, ta xài nước thuốc đã điều chế hoàn thành.

“Răng rắc... Răng rắc... Răng rắc...”

Sau khi biến hình thành... “yêu quái”, lão ta rống lên:

- Nạp mạng đi.

Đệ Nhất Mỹ Nam thả Tật Kỹ Gây Choáng rồi nhìn về phía hắn:

- Dù là con người, thế nhưng con boss này trí tuệ vẫn kém vãi lều. Không biết đến khi nào mới trông thấy một con thông minh một chút nhì.

Hắn thả người dùng Bán Hạ rồi trả lời:

- Mới vào game mà đã thấy rồi còn gì. Thần Long của chúng ta đấy. Khắc khắc...

2 thằng xảo trá đề đánh 1 boss nên cũng chẳng có gì bất ngờ. Đợi đến khi boss còn 50% máu, nó gọi đàn em:

- Số 2, số 3 đâu? Nhanh ra làm thịt 2 thằng này cho ta.

“Àm... Âm...”

Cánh cửa vốn tàn tạ lập tức bị đập vỡ, mảnh vụn bay tứ tung. Hai con “quái” giống hệt “con trước mặt” này như đúc lao ra.

Đệ Nhất Mỹ Nam cười gượng:

- Đây thì đánh hội đồng boss, bây giờ thì lại bị boss đánh hội đồng.

Hắn cười phá lên:

- Ha ha... Mà cứ nghĩ nhiều. Mấy con nhân bản kia cùi không chịu được. Nhanh thả độc làm thịt chúng đi. Bên này tao lo.

- Ok baby.

20 phút sau khi boss còn 30% máu, nó ném khối kim loại màu đỏ trên tay trái về phía hắn phát ra những âm thanh “vù vù” đáng sợ.

Hắn lách ngang rồi đột ngột tăng tốc lướt ra sau lưng lão bác sĩ rồi tiếp tục công cuộc tía máu boss.

“Dừng...” – Viên kim loại đập thẳng vào bức tường khiến bức tường lõm vào.

Thế nhưng không chỉ dừng lại ở đó, viên kim loại như bị phép thuật điều khiển, nó tự động bay về phía lão.

Hắn có chút xúc động muốn chửi thề. Không phải mấy thằng làm game bảo rằng game giống với thực tế 98% hay sao? Thế cái quái gì thế này?

Đáp lại hắn là thêm một cú đập nữa.

“Dừng...”

Và rồi con boss điên cuồng tấn công.

“Dừng... Dừng... Dừng...”

Mặt mày xanh mét, hắn chỉ có thể lùi xa ra và hiểm lại hiểm tránh con mưa... kim loại đỏ này.

10 phút sau, Đệ Nhất Mỹ Nam giải quyết xong 2 con nhân bản số 2 và số 3. Gã lập tức gia nhập vào trận chiến của hắn. Thế nên hắn thoải mái hơn nhiều.

Thế mới biết dù hắn cũng như gã om sòm cãi nhau, to tiếng chê bai nhau. Nhưng với họ, trong suy nghĩ của họ, đó cũng chỉ là một cách đùa vui với nhau mà thôi, hoàn toàn không có ác ý gì. Họ rất tự nhiên tiếp nhận điều đó, họ rất tự nhiên lao vào các cuộc trò chuyện không đi về đâu ấy. Ít nhất họ đối xử với nhau chân thành, thật tâm... chứ không giả dối và đạo đức giả.

“Bất cứ mối quan hệ nào đều bắt đầu bằng niềm tin và lòng chân thành.” – Người xưa đã nói thế thì đó có sai.

Bởi vậy mà bây giờ, tuy khác khẩu, nhưng họ hoàn toàn tin tưởng nhau. Họ không hề nghi kị hay ngờ vực. Họ có thể để đồng đội chắn phía sau lưng mà không hề lo sợ bị đâm một nhát.

Một tiếng “bạn thân” chỉ đơn giản như thế. Một tiếng “bạn thân” không hoa lệ như vậy. Hai con người đồng cảm cùng sở thích, hai con người cùng chí hướng và đam mê, hai con người có chung tiếng nói và ước mơ... Như định mệnh, họ tiến vào cuộc đời nhau rất đối bình thường như thế.

30 phút liều mạng đánh boss, cuối cùng họ cũng đại công cáo thành.

Boss vẫy vùng gầm gừ tiếng cuối cùng:

- Ta sẽ còn quay lại. Ta sẽ không bỏ qua. Nhân loại nhỏ bé, hãy mở to mắt chờ đợi con giận của Nữ hoàng của chúng ta.

“Vượt cấp giết chết boss Bác sĩ điên Armstrong Nguyễn cấp độ 24 của phó bản “Cổng Ngầm Cảng Gió” nhận được 900.000 kinh nghiệm”

“Vượt cấp giết chết boss Bác sĩ điên Armstrong Nguyễn cấp độ 24 nhận được 5 vàng.”

Âm báo của hệ thống làm cho 2 tên ướt đầm mồ hôi nhẹ nhõm thở ra.

Vì đánh boss, đến bây giờ 2 tên đã kiệt sức. Bọn họ chỉ có thể lẳng lặng ngồi xuống nền nhà thờ hồn hèn và nghỉ ngơi.

Như đã ước định từ trước, họ cùng lúc quay sang mỉm cười nhìn nhau rồi bắt đầu chọn quà.

...

- Người đã hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức? Hừ, cái f*** your ***** gì mà lâu vậy? Ta chờ người biết bao năm tháng rồi. Người làm ta quá thất vọng. F*** you.

Hắn mỉm cười nhìn về phía Thần Long:

- Lão già ngài vẫn như xưa. Có điều cái khoảng thời gian 1 năm đối với ngài thì cũng như bọt biển thôi mà? Phải không con quái vật sống hơn nghìn năm?

Thần Long Maria Ozawa nhìn kỹ hắn rồi xua đuổi:

- Đã có xác nhận của ta rồi. Mau về gặp trưởng trấn Adam Smith nhận giấy chuyển chức. Rồi tới chỗ Thánh Cung Fath Xwe tiến hành lột xác. Nhớ, cơ hội chỉ có một lần nên hãy chọn con đường sẽ đi cho phù hợp. Cút đi!

...

Thánh Cung Fath Xwe là một người phụ nữ trung niên với hai hàng lông mày trắng, bà ta nhìn về phía hắn không chút nào che giấu thất vọng:

- Người đã cô phụ kỳ vọng của các Anh Hùng. Thật đáng tiếc!

Sau đó bà ta nghiêm túc nhắc nhở:

- Cung thủ chuyển chức lần đầu có thể lựa chọn 2 chức nghiệp thích hợp: Thợ săn thực tập và Cung thủ thực tập. Hãy tự chọn lựa lấy.

Rồi bà ta quay lại chỉ về phía căn nhà phía sau lưng:

- Chọn xong rồi thì tiến vào căn nhà kia. Người cứ đẩy cửa vào và đi về bên trái thì người sẽ gặp một cái hồ đầy nước thuốc. Người có quyền ngâm ở trong đó trong một ngày. Đây là giấy giới thiệu.

Và bà ta phất tay đuổi khéo:

- Chúc may mắn chàng trai trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Sơ nhập giang hồ (4) - Đệ tử ngoại môn

Sau khi hoàn thành chuyển chức, hắn và Đệ Nhất Mỹ Nam lại lập tổ đội rồi cùng nhau vượt phó bản Cổng Ngầm Cảng Gió mức độ Anh Hùng. Sau đó, cả hai quyết định để chế độ auto tự động đi phó bản Cổng Ngầm Cảng Gió với mục đích lấy cho đủ bộ đồ chức nghiệp cấp độ 20 loại Anh Hùng.

Hắn và gã ta đặt luôn chế độ mặc định thay đồ nếu có món đồ nhiều sao hơn. Theo thiết lập của hệ thống thì đồ nhiều sao là đồ có chỉ số cao hơn, trong đó đồ bộ có số sao cao nhất là bảy. Vì sao phải như vậy? Thứ nhất bởi vì lên cấp ở game chính vô cùng chậm chạp, hơn 6 tháng họ mới cấp 20, mà giờ kinh nghiệm lên cấp lại tăng vọt về chất khiến họ cảm thấy vô lực khi mãi ngồi cây. Cây ngày càng đậm chắc phải 5 tháng sau mới lên cấp 30. Thứ hai là

vì Thế giới Đại Giang Hồ vô cùng hấp dẫn đang kêu gọi họ tiến vào xông xáo một phen.

Nghe Đệ Nhất Mỹ Nam nói rằng gã ta là đệ tử phái Hoa Sơn, hẳn vô cùng hâm mộ. Mà khi gã biết hẳn đang ở phái Võ Đang thì gã khốn đó vỗ vai hẳn đây thâm ý rồi quay mặt đi. Bị xem thường, hẳn tức giận không thôi, hẳn càng oán hận cái lũ đạo sĩ Võ Đang.

Vậy nhưng hẳn vẫn như một con trâu siêng năng, ban ngày hoàn thành tốt công việc lật vật, ban đêm lại điên cuồng tập luyện. Ấy không, là điên cuồng trút giận lên các vách đá.

Bẵng đến một tháng sau, khi mọi công việc xây dựng đã hoàn tất. Trong khi mọi tên người chơi ở đây đang lo lắng không biết có bị đuổi khỏi đây không thì hẳn chẳng quan tâm. Nói gì thì nói, từ lúc đầu tham gia vào Đại Giang Hồ hẳn quá nản rồi, giờ này thì tính cách trở nên chai lỳ cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng mà mọi việc lại bỗng chốc tốt đẹp hơn mức tưởng tượng.

Ngay đêm hôm sau, một lão đạo sĩ ăn mặc trường bào màu lam tiến về đến vị trí họ thường tập luyện, lão đạo sĩ vỗ tay khen ngợi:

- Tốt. Các ngươi rất chăm chỉ. Ta cũng thấy được các ngươi rất yêu kiếm cũng như vô cùng quý núi Võ Đang này.

Mọi người chơi “ồ” lên. Đa phần họ như đã nghĩ ra cái gì, họ kinh ngạc nhìn về phía lão đạo sĩ và cực kỳ chờ đợi phần tiếp theo mà họ đang nghĩ.

Và đúng như họ mong đợi, lão đạo sĩ mỉm cười:

- Phái Võ Đang chúng ta không cần số lượng, phái Võ Đang chúng ta chỉ cần những đệ tử siêng năng và một lòng trung thành với nơi này. Ta xin xác nhận một điều rằng phái Võ Đang sẽ không bao giờ mở cửa ồ ạt tuyển nhận đệ tử mà chỉ lấy những con người có cống hiến lớn cho chúng ta. Bởi vậy, chúc mừng các ngươi, kể từ ngày mai các ngươi sẽ chính thức trở thành đệ tử phái Võ Đang.

Nói đến đây, lão đạo sĩ khẽ dừng lại. Hắn nhìn về những ánh mắt rạng rỡ bên dưới mà vui mừng nói tiếp:

- Sáng mai các ngươi có thể đến Ngoại Sự Đường nhận một thanh kiếm và một bộ quần áo cũng như một bản Võ Đang tâm pháp sơ cấp, một bộ kiếm thuật và một bộ chiêu pháp. Mỗi tháng các ngươi có thể nhận được 50 lượng bạc. Các ngươi có thể yên tâm, mọi thứ ở Võ Đang các ngươi có thể dùng điểm cống hiến để đổi. Thân phận và điểm cống hiến càng cao thì các ngươi sẽ đạt được càng nhiều thứ tốt. Không chỉ bí kíp còn có đan dược, không chỉ vũ khí còn có tiền bạc.

Nhìn về vẻ mặt hào hứng bên dưới, lão ta bình thản nói tiếp:

- Điểm cống hiến các ngươi có thể kiếm được bằng cách làm nhiệm vụ từ Nhiệm Vụ Đường. Hoàn thành nhiệm vụ nào đó thì sẽ nhận được điểm cống hiến tương đương. Tùy mức độ dễ đến khó của nhiệm vụ phát ra mà số điểm cống hiến các ngươi sẽ nhận được là thấp hay cao. Tuy nhiên các ngươi tốt nhất phải nên tùy theo khả năng và thực lực, chớ nên tự đi tìm cái chết. Đối với phái Võ Đang, các ngươi đều là những người quan trọng, mọi sự phải lấy sinh mạng của mình làm đầu, chúng ta hoàn toàn không muốn nhìn thấy những kết thúc buồn.

Nghe vậy mọi người chơi đã biết lựa chọn trước kia của mình vô cùng chính xác. Bao công sức của họ đã được đền đáp. Hẳn cũng không thể không cảm thấy như vậy. Sự hạnh phúc át đi tất cả mọi ưu tư và oán hận trước đó.

...

Nhìn 3 quyền bí kíp nhận được, hẳn vui sướng phát điên.

“Võ Đang tâm pháp (3 thức mở đầu — Phái: Võ Đang -- Loại: Nội công – Phân cấp: Trung phẩm Đỉnh cấp).

Mô tả: Nội công tâm pháp cơ bản của phái Võ Đang. Do các tiền bối Võ Đang bỏ ra nhiều thời gian cải tiến.

Tu luyện xong 3 thức mở đầu:

- Máu: +500

- Nội công: +1.000

- Căn cốt: +3

- Ngộ tính: +4

- Sức chịu đựng: +2

- Độ linh hoạt: +2

- Tỷ lệ làm choáng: 1%

- Xác suất hóa giải hoàn toàn đòn tấn công của địch: 0.05%

- Xác suất phản lại 30% sức mạnh đòn đánh của địch: 0.1%

** Sau khi tu luyện thành công, các chỉ số của nhân vật trong game chính tăng lên:

- Máu: +50

- Khí công: +100

- Tốc độ chạy: +1

- Tấn công vật lý hoặc tấn công phép thuật: +10

- Phòng thủ vật lý hoặc phòng thủ phép thuật: +7

- Kháng tính: Kháng lời + 5%

- Tỷ lệ bạo kích: + 0.1%

- Tỷ lệ né tránh: +0.05%

“Xuất Vân Chương (Đầy đủ - Phái: Võ Đang – Loại: Chương pháp – Phân cấp: Thượng phẩm Nhất lưu).

Mô tả: Chương pháp nhập phái. Chương pháp cơ bản nhất của Võ Đang. Mọi đệ tử Võ Đang đều có thể học. Chương pháp mạnh mẽ và linh hoạt.

Tu luyện hoàn thành:

- Máu: +30

- Nội công: +150

- Sức chịu đựng: +1

- Độ linh hoạt: +1

** Sau khi tu luyện thành công, các chỉ số của nhân vật trong game chính tăng lên:

- Máu: +3

- Khí công: +15

- Tấn công vật lý hoặc tấn công phép thuật: +1”

Và bộ cuối cùng:

“Tiểu Phong Ảnh Kiếm (Đầy đủ - Phái: Võ Đang – Loại: Kiếm pháp – Phân cấp: Thượng phẩm Nhất lưu).

Mô tả: Kiếm pháp nhập phái. Kiếm pháp cơ bản nhất của Võ Đang. Mọi đệ tử Võ Đang đều có thể học. Ảnh kiếm giấu sau con gió nhẹ, đi vô tung, đến vô ảnh, khó đề phòng.

Tu luyện hoàn thành:

- Máu: +40

- Nội công: +120

- Sức chịu đựng: +1.5

- Độ linh hoạt: +1

** Sau khi tu luyện thành công, các chỉ số của nhân vật trong game chính tăng lên:

- Máu: +4

- Khí công: +12

- Tấn công vật lý hoặc tấn công phép thuật: +1.5”

...

Vì cuộc sống trùm sò sau này, hấn không thể không bắt đầu bằng những công việc nhỏ bé không đáng kể trước tiên.

Sau khi đi nhận được quần áo, kiếm, bí tịch và thẻ chứng nhận thân phận đệ tử ngoại môn. Hấn rào bước đến Nhiệm Vụ Đường.

Hấn rất biết điều “đưa tặng” một chút bạc cho một người đồng môn đứng gác phía trước cửa Nhiệm Vụ Đường để hỏi thăm thứ mình cần biết.

- Sur huynh, tiểu đệ mới gia nhập phái Võ Đang. Hôm nay cũng vừa đến Nhiệm Vụ Đường. Sur huynh là đàn anh đi trước, ngài có thể chỉ bảo một vài điều cần thiết cho tiểu đệ hay không?

Người “sur huynh” đứng canh cửa nhanh tay lấy bạc hấn đưa cất vào ngực và đằng hắng một tiếng:

- Sur đệ khổ cực. Là lớp người đi trước, sur huynh ta có thể nào không chiếu cố giúp các ngươi. Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giải thích tường tận cho ngươi. Nhiệm Vụ Đường chia làm ngoại viện và nội viện. Ngươi là đệ tử ngoại môn thì cứ đi về phía bên trái, ở đó là khu vực ngoại viện. Tất cả nhiệm vụ sẽ được đệ tử phụ trách Nhiệm Vụ Đường viết ra giấy rồi dán lên cái bảng ở đó. Nếu ngươi muốn nhận nhiệm vụ nào thì cứ xé tờ giấy ghi nhiệm vụ đó rồi mang tới bên cái bàn góc phải có 4 tên đệ tử đang luân phiên ghi chép kia. Ngươi đến đó đưa họ tờ giấy nhiệm vụ, họ sẽ ghi chép lại. Khi hoàn thành nhiệm vụ, ngươi chỉ cần mang vật phẩm nhiệm vụ tới gặp trực tiếp người phát ra nhiệm vụ hoặc thông qua Nhiệm Vụ Đường trả nhiệm vụ là được.

- Sur huynh, thẻ điểm công hiến nhận như thế nào?

Người sur huynh nghe vậy thì bật cười:

- Ở phái Võ Đang chúng ta, điểm công hiến chính là những đồng tiền xu như thế này.

Gã sur huynh tìm tòi trong ngực chốc lát rồi móc ra một đồng tiền hình tròn màu lam có in khung cảnh núi Võ Đang lên trên đó rồi nói tiếp:

- Mỗi khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ, tùy nhiệm vụ mà ngươi có thể nhận được điểm công hiến tương ứng từ người phát nhiệm vụ hoặc từ Nhiệm Vụ Đường. Để đơn giản hóa, tiền xu điểm công hiến của phái Võ Đang cũng có 7 màu rõ rệt: màu trắng, màu lục, màu lam, màu vàng, màu đỏ, màu cam và màu tím. Tỷ lệ trao đổi như sau: 100 tiền xu màu trắng đổi được 1 tiền xu màu lục, 100 tiền xu màu lục đổi được 1 tiền xu màu lam... Hay nói cách khác: 1 tiền xu màu trắng bằng 1 điểm công hiến, 1 tiền xu màu lục bằng 100 điểm công hiến, 1 tiền xu màu lam bằng 1 vạn điểm công hiến, 1 tiền xu màu vàng bằng 100 vạn điểm công hiến. Cứ thế mà tính lên. Nhìn chung cho tới bây giờ ta còn chưa nhìn thấy tiền xu màu cam. Còn tiền xu màu đỏ thì ta từng may mắn nhìn thấy các vị trưởng lão đem ra khoe rồi.

Người sur huynh đầy đắc ý khi nhắc lại chuyện này. Phải biết 1 tiền xu màu đỏ tương đương với 10.000 vạn điểm công hiến – một con số phi thường không lồ và kinh khủng.

Nhìn vẻ mặt đầy tinh thần đấu chí của hấn, người sur huynh dội cho một gáo nước lạnh:

- Nể tình ngươi rất lễ phép với sur huynh ta. Ta nhắc nhở cho ngươi: Ngươi đừng quá ảo tưởng. Trừ khi ngươi làm ra công hiến lớn lao cho phái Võ Đang hoặc ngươi trợ giúp phái Võ Đang thoát ra khỏi nguy nan, hoặc là ngươi không hề sử dụng đến điểm công hiến mà tích lũy qua hàng chục năm. Còn không thì đừng mơ tưởng đến tiền xu màu đỏ. Nói không phải chơi, ở ngoại viện, nhiệm vụ có điểm công hiến kékch xù cũng chỉ có một trăm hai mươi. Ở nội viện, nhiệm vụ có điểm công hiến cao nhất từ xưa đến nay cũng chỉ có 1.500 mà thôi.

Dù đã đoán được, nhưng khi nghe nói, hấn cũng thất vọng thờ dài. Nếu mãi như thế này thì khi nào hấn với tới Thái cực kiếm và Thái cực quyền?

*****

- Game chính:

+ Cấp độ 30: Mở thế giới Pokemon.

+ Cấp độ 40: Chuyển chức lần 2 và mở chế độ gia tộc.

+ Cấp độ 50: (Bí mật).

+ Cấp độ 60: Chuyển chức lần 3 và mở chế độ công hội.

- Thế giới Đại Giang Hồ: Tam lưu - Nhị lưu - Nhất lưu - Đinh cấp - Nhân cấp - Địa cấp - Thiên cấp.

- Thế giới Pokemon: Chỉ 159 loài ban đầu.

+ Bình thường và biến dị.

+ Thế hệ thứ nhất và thế hệ thứ 2 (Xem như là cho chúng sinh sản ra đời 2).

+ Loại: Thường thấy - Hiếm thấy - Sơn trại - Thủ lĩnh - Tướng cấp - Vương cấp - Hoàng cấp - Đế cấp.

(Không phải bất cứ pokemon nào sinh ra cũng là Đế cấp. Vì thế các bạn đừng nên cho rằng tác giả sẽ dễ main bắt được 1 con như thế)

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Sơ nhập giang hồ (5) - Cái giá của tự cao tự đại

Sau một tháng tầm tã cày nhiệm vụ môn phái lấy điểm cống hiến đổi thuốc cần, cộng thêm vật vã tu luyện võ công phái Võ Đang, cuối cùng đến hôm nay võ công cũng đại thành. Nếu nói hần mất ăn mất ngủ vì luyện công thì cũng chẳng sai.

Gần một tháng hần điên cuồng đến nỗi tơ máu còn in lên cả 2 con mắt. Than ôi! Từ một gã sai vặt phái Võ Đang, hần đã trở thành một thằng đệ tử ngoại môn đầy điên cuồng. Tất cả cũng bởi vì hần là một người hâm mộ phái Võ Đang cuồng nhiệt. Tính ra là còn cuồng hơn những bạn trẻ cuồng Kpop.

- Wa ha ha ha... Đã tới thời của anh rồi. Ha ha ha...

Hần ngửa mặt lên trời cất tiếng cười to, mặc kệ cho những cái lắc đầu và thờ dài đầy cảm thông từ những người đang chỉ trở xung quanh.

...

- Người xác định nhận nhiệm vụ này?

Hần không hề lo ngại trả lời:

- Vâng, ta xác định.

Gã ngồi ghi chép lại thân thiện nhắc nhở:

- Nhiệm vụ này không phải dạng vừa đâu. Đã có 3 người mất mạng vì nó rồi đấy. Người chắc chắn chứ?

Hần ngoáp một cái rồi đáp:

- Cảm ơn sư huynh nhắc nhở. Vậy nhưng đệ vẫn lựa chọn nhiệm vụ này.

Vị sư huynh ghi chép cũng chỉ có thể thuận theo ý hần:

- Được rồi.

“Roẹt... Roẹt...”

- Đây là giấy chứng nhận nhiệm vụ. Người có thể đi.

- Đa tạ sư huynh.

...

“Vèo... Vèo... Vèo...”

Hần lướt về phía trước nhanh như cắt.

“Rống...”

Bỗng ở phía xa nơi trung tâm khu rừng, một tiếng thú rống vang lên. Ngay cả vừa bước lên hàng cao thủ Nhất lưu như hần cũng cảm thấy màng tai đau nhức.

Hần vội vàng nép người sau lưng một cây cỏ thụ rồi nín thở quan sát phía trước.

Vâng, nhiệm vụ của hần chính là xông vào trung tâm khu rừng cướp lấy Nhân sâm hai ngàn năm tuổi mà con quái vật kinh khủng kia đang trông giữ.

“Có nên tới làm thịt nó không nhỉ?” – Hấn có chút tự đại nghĩ như vậy.

Dù sao mới luyện thành “thần công” nên cũng muốn giết võ dương oai một phen. Đáng tiếc hấn chọn sai đối tượng. Ban đầu còn tưởng rằng dễ ăn, giờ này đối mặt thì...

“#@#####... Con mẹ nó, có cần phải khó khăn tới mức độ này không? Đây mà là nhiệm vụ của đệ tử ngoại môn sao? Vãi cả linh hồn.”

Mặc dù oán thăm, thế nhưng hấn cũng tỉnh táo và nhẹ nhàng tiến từng chút một đến nơi con quái vật “trâu bò” kia. Cho dù đánh không lại hấn cũng không tin hấn không thể nào trộm lấy và trốn không thoát sự truy đuổi của nó. Hấn là cao thủ Nhất lưu, hấn có tự tin ấy.

Chẳng bao lâu, hấn lên đến gần hang con quái vật này. Nhưng mà đời không như là mơ. Khi hấn đến gần hang nó vài chục trượng thì nó phát hiện ra hấn và nó lập tức ra đòn.

“Rống...” - Một tiếng rống khủng bố vang lên.

Ở khoảng cách gần, đầu óc hấn ong ong đau nhức, mũi trào máu tươi. Hấn cố gắng kiềm chế lạc lối trong mê muội. Nhưng hầu như đều vô dụng.

Con quái vật hoàn toàn không để hấn có cơ hội thở dốc, nó khinh bỉ dùng chiếc vuốt phách xuống một cái.

Giữa ranh giới sống và chết, Võ Đang tâm pháp như dòng nước lũ cuộn trào mãnh liệt, Võ Đang tâm pháp điên cuồng xoay quanh đan điền. Trong phút chốc, hấn tỉnh táo lại.

Nhìn bốn cái móng vuốt che ngợp bầu trời võ xuống, hấn kinh hồn táng đảm. Dưới khí thế mạnh mẽ ấy, hấn sợ hãi không thôi, dẫu vậy, hấn hét to một tiếng:

- Xuất Vân Chương thức thứ nhất: Phong Vân Dừng Động.

Nội lực tràn vào lòng bàn tay, thân hình hấn bỗng vang lên những tiếng “xoẹt... xoẹt...” không rõ. Như phong như vân, cơ thể hấn cũng trở nên mờ ảo thất thường. Thật ra đó là do cơ thể của hấn chuyển động quá nhanh tạo nên.

Nơi lòng bàn tay, một tia khí không dễ phát giác bỗng chốc biến lớn. Theo tiếng hét, theo một chương hấn đẩy tới, nó lướt nhẹ lao thẳng về phía những chiếc vuốt trên không trung.

“Dùng... Âm...”

Hấn bị lực phản chấn của va chạm đẩy ra rơi thẳng xuống mặt đất.

Trong cái hố sâu, hấn không chút chần chừ lao ra đồng thời rút ra thanh kiếm mang theo sau lưng.

“Phốc... Phốc...”

Bỏ mặc hai ngum máu vừa phun ra, bỏ mặc cơn tức ngực, hấn nhanh chóng vận chuyển nội công. Võ Đang tâm pháp cấp tốc vận chuyển khiến hấn tỉnh táo đôi chút. Và theo sự dẫn dắt của hấn, nó tan ra hòa lẫn vào thanh kiếm màu xanh lam hấn đang cầm.

Trong chớp mắt ấy, chỉ thấy hấn hét lớn lấy dũng khí và ra đòn:

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm: Kiếm Phong Tùy Tâm.

“Keng... Keng... Keng... Keng...”

Theo âm thanh réo rắt của thanh kiếm, bốn ánh sáng vô hình phát ra biến mất trong không gian. Những gợn sóng như có như không cắt thẳng về phía con quái thú.

“Phốc... Keng... Keng... Xoẹt...”

Hai gợn sóng vô hình cắt trúng hai chiếc vuốt tạo nên những tia lửa nhỏ, hai gợn sóng còn lại cắt thẳng vào lớp da thịt xen giữa những chiếc móng vuốt ấy. Trong chốc lát, máu tươi từ đó vẩy ra.

Nơi chân trước bỗng nhiên bị thương khiến con quái thú ngập tràn phẫn nộ, nó gầm lên đầy giận dữ:

“Rống... Rống... Rống...”

Và ở khoảng cách quá gần, lại bị trọng thương từ đòn trước, hấn bị tiếng rống bức lùi lại ba bước có hơn. Vết thương nơi ngực nhói đau, đầu óc cũng trở thành một mảnh hỗn loạn, hấn lại tiếp tục phun ra ba ngum máu.

“Phốc... Phốc... Phốc...”

Khuôn mặt không chút huyết sắc, hấn cắn răng nhìn về con quái thú khổng lồ trên không trung.

Không ngoài dự đoán, nó chính là một con Hồ tinh với bộ lông trắng và chữ Vương to đùng giữa trán, cộng thêm 2 chiếc răng nanh lộ hết ra bên ngoài và bốn bộ móng vuốt đồ sộ. Xem ra hoàn toàn trùng khớp với miêu tả trên nhiệm vụ.

Khẽ nhìn nó, rồi lại nhìn bản thân mình, hấn khò sở trong lòng. Nếu như hấn không quá tự cao tự đại thì đã chẳng đến nông nỗi này.

Tuy nhiên giờ phút này có hối hận thì cũng đã muộn. Hấn lại chưa học kinh công, nên ý tưởng chạy trốn không khả thi, vì thế không còn cách nào khác ngoài việc phải liều mạng.

Ngẩng đầu nhìn thẳng về không trung – nơi con Hồ tinh đang đứng, ánh mắt sáng lên vẻ điên cuồng. Trong cơ thể nội lực âm ỉ chấn động, Võ Đang tâm pháp vận chuyển với tốc độ nhanh phát ra từng tiếng “rít”.

Hấn nhanh chóng lướt sang trái, đồng thời đâm một kiếm về phía bụng con quái thú. Vậy nhưng con Hồ tinh này dễ dàng tránh né – nó phản ứng cực nhanh. Không dừng lại ở đó, nó còn xòe ra bộ móng vuốt sắc bén chụp xuống đầu hấn.

Nhìn thấy đòn đánh kinh khủng này, hấn vội vã giẫm mạnh lên mặt đất mượn lực lướt sang bên trái.

“Dừng...”

Lặng nhìn về những vết dài sâu hoắm trên mặt đất, hấn rùng mình. Nếu như hấn trúng đòn này, e rằng hấn cũng bị cắt ra làm bốn phần chứ? Hay là hấn sẽ bị đập bẹp đi? Cứ nghĩ mà sợ khiến tinh thần chiến đấu của hấn giảm xuống theo cấp số nhân. Giờ này thì hấn cũng không còn sót lại tí dũng cảm nào.

Trong đầu liên tục suy nghĩ. Trong nháy mắt, hấn làm ra quyết định.

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm: Nhất Kiếm Định Phong.

Giữa khu rừng già liên miên tiếng gió, âm thanh róc rắt xao động không phút giây nào không có thoáng chốc tại xung quanh hấn 3 mét lại trở nên yên tĩnh dị thường. Khi hấn chém ra một kiếm, một tia sáng chói lòa lao thẳng ra như chớp giật.

“Gào...”

Con Hồ tinh thấy thế, nó tự biết không thể tránh khỏi. Vì lẽ đó, nó gầm lên giận dữ và liều mạng dùng đôi vuốt hai chân trước đón đỡ đòn đánh này.

“Keng... Keng...”

Thật may mắn, với những chiếc vuốt cứng hơn sắt thép, nó đã thành công chặn lại đòn đánh. Tuy nhiên dù với thân thể khổng lồ và trọng lượng to lớn, nó vẫn bị đòn đánh hất văng về phía sau 10 mét.

Nhân cơ hội này, hấn lui lại và bỏ chạy như bay.

Nhưng... đó cũng chỉ là những giây giữa cuối cùng.

“Rống... Rống... Rống...”

Như trúng phải phép định thân, hấn bỗng nhiên cứng đờ tại chỗ. Máu tươi từ mũi và miệng liên tục trào ra.

Và kết quả đã được định sẵn.

“Dừng...”

“Người chơi Nhất Nhân Nhất Kiếm bị quái Hồ tinh giết chết. 3 thức mở đầu Võ Đang tâm pháp, Xuất Vân Chương và Tiểu Phong Ảnh Kiếm từ cảnh giới đại thành giảm về cảnh giới tiểu thành. Chiến lực người chơi giảm từ Nhất lưu về Nhị lưu.

Hệ thống lập tức hồi sinh người chơi tại địa điểm gần nhất!

Xác định địa điểm hồi sinh gần nhất: Núi Võ Đang.

Bắt đầu chuyển cảnh...

Chuyển cảnh hoàn thành!”

“Roẹt...”

Đứng trước căn phòng của mình, hấn không khỏi buồn bã cúi đầu. Vì một chút tự tin quá lớn, hậu quả là hấn đi toi 10 ngày tu luyện.

Ai... Số khổ!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Chuyện lớn phát sinh

Giang hồ đen trắng thị phi,

Chính tà chìm đắm trong ly rượu nồng.

...

Mười ngày sau.

Với hai mắt thâm quầng, hần mở cửa bước ra. Cuối cùng hần cũng trở về với thực lực Nhất lưu.

Việc đầu tiên hần làm là tiến về Nhiệm Vụ Đường. Hần rất muốn hủy bỏ cái nhiệm vụ vượt quá thực lực kia. Nhưng nghĩ lại thì cái nhiệm vụ ấy không có giới hạn thời gian. Cho nên hần vẫn có thể giữ nó. Đợi đến khi hần có đủ khả năng thì đi hoàn thành nhiệm vụ này cũng là ổn cả thôi.

Vậy nên lần này, hần đến nơi đây là để nhận nhiệm vụ khác nhằm kiếm đủ công hiến đổi lấy bí tịch và đan dược để nâng cao thực lực.

Và rồi hần lại bắt đầu chặn đường cày nhiệm vụ nhằm chán đến tận răng.

Thời gian này và thật chính là một cuộc thử thách sức chịu đựng. Thử hỏi cứ chạy đi chạy lại, chạy tới chạy lui một mình và chỉ nói chuyện với NPC thì có chán không? Rất chán là đằng khác. Hần cũng muốn trò chuyện giết thời gian với gã gay Đại Nam Nhân - tên nhân vật của gã Đệ Nhất Mỹ Nam trong thế giới Đại Giang Hồ. Thế nhưng trong thế giới này không có kênh trò chuyện, hòm thư hay cái gì khác. Nhà phát hành rất “tự giác” đóng những cái máy móc như vậy để thế giới Đại Giang Hồ trở nên “thật” hơn.

Nếu như muốn nói chuyện thì hoặc là gửi bỏ câu với quy trình phức tạp, nhức mông hết sức, và chờ đợi bỏ câu trả lời. Hoặc là ở ngoài đời hay ở trong game chính Huyền Thoại hẹn nhau tại một địa điểm nào đó rồi cả hai tới đó mà trò chuyện. Tuy nhiên ắt hẳn không có ai lại rảnh đến độ chỉ vì gặp nhau nói chuyện mà chạy đi chạy lại giữa các thành lớn. Dĩ nhiên là trừ mấy cặp tình nhân yêu nhau say đắm, có bệnh mà không có thuốc nào chữa được. Lờn nhận xét ấy thật ra có chút cay cú vì chính hần là một gã F. A, nhưng mà đúng là bọn trẻ yêu nhau cuồng dại quá mức thì có thuốc nào chữa được đâu?

...

Và có lẽ nhà phát hành nắm bắt được tình huống hồng bét của nhánh game Đại Giang Hồ cho nên trong game lập tức có một thằng phản diện lớ đầu ra gây nên sóng lớn.

“Coong... Coong... Coong...”

Trong một buổi sáng trưa hè nóng bức, ba tiếng chuông giữa trung tâm núi Võ Đang vang lên.

Toàn bộ đệ tử phái Võ Đang đều kinh nghi bất định ngẩng mặt nhìn về chính điện to lớn ở trung tâm núi.

Hần vừa trả nhiệm vụ và vừa nhận được 20 điểm công hiến thì nghe được tiếng chuông này. Hần cũng không khỏi sửng sò.

“Có chuyện lớn phát sinh!” – Ý nghĩ này lập tức nổ vang trong đầu của hần.

Từ khi hần gia nhập phái Võ Đang đến nay chưa lần nào hần nghe thấy tiếng chuông vọng ra từ khu vực trung tâm phái. Hiện nhiên đột nhiên bây giờ lại xuất hiện trường hợp kỳ quái này thì chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn. Phán đoán này không thể sai được.

Chẳng mấy chốc sau, một giọng nói giả nua mang theo những âm thanh trầm thấp đầy tang thương như sấm sét vang lên:

“Tất cả đệ tử phái Võ Đang đang không có nhiệm vụ trên người mà đang ở trong phái lập tức tiến về trước sân Nhiệm Vụ Đường tập hợp.”

Không hề chần chừ, hần vọt thẳng ra sân trước, đứng ở một góc mà chờ đợi.

Chỉ trong chốc lát, cả chục bóng người cũng đã đến nơi này. Ngay sau đó từng bóng người lướt trên mặt đất hay bay trên không trung đều tiến về nơi đây.

Nửa nén nhang sau tất cả gần hai trăm người đã đứng đầy đủ trong sân Nhiệm Vụ Đường.

Hắn ngẩng mặt nhìn số lượng người ở đây và âm thầm tính toán. Qua một hồi giằng co tự đếm, dựa theo màu sắc quần áo đang mặc của họ, hắn xác định trong sân có: 12 tên đệ tử chân truyền mặc quần áo màu trắng, 70 tên đệ tử nội môn mặc áo màu lam và 104 tên đệ tử ngoại môn mặc áo màu lục.

“Vèo... Vèo... Vèo...”

Phút chốc trước cửa Nhiệm Vụ Đường, ở phía đối diện đám đệ tử này xuất hiện 7 lão nhân mặc áo màu xám. Xem ra là 7 vị trưởng lão.

Họ vừa xuất hiện liền gây ra sự chú ý. 3 người gật đầu ra hiệu, vị lão nhân chính giữa hiểu ý tiến lên phía trước 4 bước rồi nói:

- Mọi việc cấp bách. Mọi chuyện liên quan thì trên đường đi chúng ta sẽ giải thích sau. Còn bây giờ tất cả nhanh chóng trở về phòng chuẩn bị hành lý. Đứng canh 1 chúng ta sẽ xuất phát về Tương Dương. Nhớ kỹ là không được chậm trễ, kẻ nào chậm trễ thì phải gánh chịu hậu quả. Bất cứ kẻ nào dám chống lệnh thì lập tức bị phế bỏ nội công và đuổi ra khỏi sư môn. Được rồi, nhanh đi chuẩn bị.

Nghe vậy, hắn cũng rung mình một phát. Vậy ra là đã có chuyện cực lớn phát sinh nên mấy vị trưởng lão mới vô cùng nghiêm nghị, hình phạt mới nặng như thế.

Mọi người lục tục tiến đi chuẩn bị. Trong sân chỉ còn lại hơn 30 người vẫn đứng lì nơi đó.

Các vị trưởng lão nhìn về hơn 30 người đệ tử ngoại môn vẫn còn đứng ở sân mà nhú mày, một vị trưởng lão tính khí nóng nảy quát lên:

- Các ngươi còn đứng đó làm gì? Sao còn chưa đi chuẩn bị?

Hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã có người đứng ra trả lời:

- Bẩm các vị trưởng lão, chúng ta là những đệ tử ngoại môn mới vào nên chúng ta không có hành lý gì nhiều cả chỉ có vài ba bộ quần áo và vài thứ lặt vặt cất trong ngực thôi.

- Há. Thì ra là vậy. Vậy thì các ngươi cứ đứng chờ những người khác thôi.

Tận mắt nhìn đoạn đối thoại này, hắn cũng vờn ra ngón cái tán thưởng cái tên nhanh nhạy kia. Phải nói tên đó xử lý cực tốt, ngắn gọn mà đầy đủ, kín không kể hở.

Tên đó là một gã mập mạp, ít nhất cũng 70 kí chứ? Với khối cơ thể khổng lồ và màn đối đáp trôi chảy này thì hẳn nghề nghiệp của gã đó chắc cũng tương tự như hắn, chỉ có điều gã có lẽ là bộ phận ngoại giao hoặc bộ phận chăm sóc khách hàng gì gì đó.

...

Thoáng chốc đã đến canh 1. Gần 200 người đệ tử cũng đã đến đông đủ với hành lý trên vai cùng thanh kiếm thường trực giắt ở lưng quần.

Vị trưởng lão ban đầu lại đứng ra phát lệnh:

- Các ngươi phải đuổi kịp chúng ta. Xuất phát!

“Vù... Vù... Vù...”

Năm trong số bảy vị trưởng lão phóng thẳng về hướng đông. Đệ tử chân truyền và đệ tử nội môn cũng vận dụng khinh công bay theo sau. Chỉ tội cho hơn 100 tên đệ tử ngoại môn, kẻ dùng thân pháp lướt tới, và cũng không ít kẻ phải... chạy bộ đuổi theo như hắn.

Hắn đau đớn nghĩ đến số phận tiếp theo đây của mình. Ban đầu nhìn thấy phái Võ Đang mở cửa trao đổi đan dược, bí tịch, vũ khí... hắn còn ham hố, còn mừng rỡ kêu to. Còn lúc này đã trải qua mấy tháng chăm chỉ và cần mẫn cày điểm cống hiến thì mới biết muốn tích lũy đủ điểm cống hiến để đổi mật tịch là công việc gian khổ đến cỡ nào. Thử hỏi hắn cũng cần đan dược phụ trợ luyện công cũng như phụ trợ tăng cường nội lực, tăng độ dẻo dai của gân cốt, sức mạnh cơ bắp của bản thân... Mà lại không phải cần số lượng ít mà là số lượng lớn vô cùng. Nếu hắn không “đua” theo như những tên người chơi cùng phái thì hẳn rút lại phía sau mất. Vì lẽ ấy, hắn quần quật làm nhiệm vụ rồi lấy điểm cống hiến đổi đan dược mà cần. Cũng bởi vậy mà thường thường một tháng hắn không tích lũy được bao nhiêu điểm cống hiến.

Qua mấy tháng, điểm cống hiến hắn tích lũy gần như là con số không tròn trĩnh. Bí tịch lại đắt đỏ đến gần sợi người. 1 vạn điểm, 1 vạn 5000 điểm, 2 vạn điểm, 2 vạn 3000 điểm... Mẹ nó chứ, có bán hắn đi thì còn chẳng đủ mua một quyển bí tịch mà xài. Số khổ, số khổ... Nam mô a di đà phật... Ấy chết, nhầm mẹ nó rồi. Vô lượng thiên tôn!

Bị quăng qua quăng lại như trái banh, hắn cũng tức học máu. Đã gia nhập phái cũng như tu luyện sau người khác quá nhiều thời gian mà bây giờ võ học chẳng có bao nhiêu. Một bộ tâm pháp, 2 bộ võ kĩ. Trong khi phái khác đếm bằng hàng chục. Ôi đêch! Thảm cảnh quá kinh khủng!

Hắn không rõ cái bọn làm game có thù hận gì với phái Võ Đang hay không mà thiết kế làm khó người chơi ở đây như vậy? Hắn càng không rõ với sự bồi dưỡng quá quắt như thế này thì phái Võ Đang mạnh ở chỗ nào được mà là 7 đại phái chính phái mạnh nhất? Mấy lão già chương môn với trưởng lão mạnh là được hay sao? Hay là 12 tên đệ tử chân truyền mạnh là được, còn bọn hắn thì thế nào cũng xong? Thế thì tuyển đệ tử ngoại môn làm quái gì?

Ở môn phái khác, tuy rằng người chơi lên cao thủ Nhị lưu chiếm đa số, còn cao thủ Nhất lưu vẫn còn ít. Nhưng mà rõ ràng bàn về số lượng đệ tử thì ăn

đứt bên này. Chưa kể bọn chúng làm cái chó gì mà đưa nào đưa nấy đan được sử dụng như nhai đậu, tiền tài thì rủng rinh đầy mình. Còn bọn họ thì sao? Hắn đau tim cười thảm. Trắng tay, trắng tay, trắng tay, trắng tay... và nghìn năm trắng tay! Đến cái tiền đi xe ngựa làm nhiệm vụ còn chẳng có. Cứ mỗi lần đi làm nhiệm vụ nơi xa là phải cầm đầu chạy bộ. Vải chày, vải cối...

Nhưng mà cái điều làm hắn ức chế nhất chính là vũ khí. Khi hắn trở thành đệ tử ngoại môn, như bao nhiêu người chơi khác, hắn nhận được 1 thanh kiếm Vãng, là được môn phái ban tặng. Nói ra thì độ sắc bén và rắn chắc của nó hơn sắt thường một chút, nhưng mà nhanh hư kinh khủng. Cứ vài chục ngày lại phải đem đi sửa. Nhiều lúc hắn muốn vứt mẹ nó đi mà xài thanh kiếm bình thường cho đỡ tốn. Vậy nhưng xui rủi làm sao, thanh kiếm với bộ quần áo được phái ban tặng chính là “đồng phục bắt buộc” của phái Võ Đang. Phái Võ Đang có luật lệ không cho tùy ý thay đổi. Thế mới đau! Chẳng còn cách nào khác, đành hạn hắn lại đem kiếm đi sửa!

Vãng! Đó là tình cảnh hiện tại của hắn. Hắn cũng muốn rời phái Võ Đang quách đi cho xong. Tuy nhiên với tình yêu dành cho kiếm đạo cũng như tình yêu “đa diết” dành cho phái Võ Đang nên hắn vẫn nhịn đau ở lại (Hai từ đa diết được hắn đặc biệt nghiêng răng nghiêng lợi phun ra).

Cũng may lâu nay chạy bộ đã quen nên đã qua một canh giờ mà hắn và họ vẫn còn tiếp tục bám theo với một chút trắng bệch nơi khuôn mặt.

Qua một canh giờ, vừa đi tới, các vị trưởng lão cũng vận nội công lớn tiếng giảng giải cho bọn họ biết lý do có chuyến hành xác, không, có chuyến hành trình này.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đới Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Tụ hội

Ngày xưa ngày xưa, sự tích máu chó diễn ra.

Một tháng trước, vào một ngày đẹp trời, có một em gái tuổi mon morn chạy vào khu vực phái Thiếu Lâm mà đưa đôi chân dài tới nách cầu dẫn các chú tiểu háo sắc. Cùng thời gian đó lại có một anh trai đẹp trai loạn xạ ngầu và thực lực trâu chó cực độ, cùng với thân công mật dày chạy vào khu vực phái Nga My quyến rũ các tăng ni ở đây. Sau một thời gian, không rõ bao nhiêu người bị 2 kẻ này quyến rũ (hai đại phái giấu kín số lượng, không cho thể nhân biết cụ thể).

Bằng đi một thời gian sau, có hai tên đệ tử nội môn của phái Thiếu Lâm và ba cô nàng đệ tử nội môn của phái Nga My bị sắc dụ. Kết cục của họ thì khỏi cần nói cũng biết: Bị tra tấn đến chết. Lý do hai kẻ kia hành động đã mạn như thế cũng là do bọn chúng muốn đạt được bí tịch cao cấp của hai đại phái.

Nghe đến đây hắn cũng thờ ra một hơi. Thật may là không có cô gái nào tiến đến núi Võ Đang mà dùng sắc dụ. Không thì hắn cũng rất tự nguyện bị dụ một phen xem cảm giác nó như thế nào. Độ chân thực đến gần 98% so với thực tế thì cảm giác sẽ không sai. Nghĩ đến đây, hắn nuốt nước bọt một cái “ực”.

Sự việc tiếp theo thì cũng rất đơn giản. Mấy lão hòa thượng trực đầu với mấy bà ni cô không có tóc ghen ăn tức ở với đám đệ tử nội môn nên lao từ chỗ bể quan ra dụ dỗ hai con nai kia. Kẻ muốn rước nàng về dinh, kẻ muốn lái máy bay với chàng. Và rồi 2 kẻ kia bị bắt ép làm nô lệ tình dục cho một lão hòa thượng và một bà ni cô. Đến đây thì hai phái tà đạo của hai kẻ đó nổi trận lôi đình. Thế là đại chiến chính – tà nổ ra. Vãng, chỉ vì việc nhỏ như con muỗi như thế mà hai phe bật chế độ hận thù: Đại chiến không chết không thôi. Khắc khắc... Hắn có chút ác ý nghĩ như vậy.

Thực tế khi đệ tử nội môn mà tổn bao nhiêu tài nguyên cùng với không biết bao nhiêu công sức dạy dỗ trong thời gian dài mất tích bí ẩn như vậy đã kinh động đến trưởng lão Thiếu Lâm và Nga My. Với nhiều con đường và cách làm khác nhau, rất nhanh họ tra ra sự việc cũng như hung thủ đằng sau. Nhưng mà đến khi họ tra ra thì 2 kẻ kia đã biến mất từ lâu. Khi không còn manh mối, sự việc lúc này mới tạm lắng xuống.

Cho đến 2 tuần trước vở kịch này lại bước sang giai đoạn khác. Đầu tiên 2 kẻ này chạy tới phái Hoa Sơn tiếp tục sắc dụ đệ tử nội môn phái này. Cho đến khi lại thêm 3 người đệ tử nội môn phái Hoa Sơn bỏ mạng, trưởng lão phái này cũng theo vết xe đổ của hai phái trước là tra ra đến manh mối đứt đoạn.

Thế nhưng với phái Hoa Sơn, mọi việc không chỉ đến đây là dừng. Chỉ năm ngày sau đó, phái Hoa Sơn bị một thế lực áo đen tấn công bất ngờ. May mắn là nội tình đủ lớn cho nên phái Hoa Sơn vượt qua trong một cái giá đắt: chương môn trọng thương, một phần năm đệ tử cùng 2 vị trưởng lão phái Hoa Sơn tử trận, không biết bao nhiêu người bị thương.

Qua trận chiến, phái Hoa Sơn bắt giữ được 8 tên quân địch. 5 người trong số đó khi bị bắt đã dùng thuốc độc trong kẻ răng tự vẫn. Còn 3 tên khác không may mắn như vậy mà cũng có thể là có ý, cho nên chúng bị khống chế. Sau nhiều thủ đoạn cùng với nhiều manh mối khác nhau, cuối cùng phái Hoa Sơn cũng biết rõ ngọn nguồn.

Thì ra phái Hoa Sơn bị đánh lên là bởi vì mật tịch Cực phẩm Nhân cấp “Độc Cô Cửu Kiếm”. Mọi việc bắt nguồn từ tham vọng của một nam một nữ kia. Hai kẻ đó dạo quanh vài đại phái sẵn mồi để kiếm chác bí tịch, mật tịch nhằm nâng cao thực lực. Ở Thiếu Lâm và Nga My, hai kẻ đó không nhận được cái gì, cũng chẳng được tin tức gì nhiều nên thất vọng từ bỏ. Còn ở phái Hoa Sơn, 2 bọn chúng nghe chính mồm 3 gã đệ tử nội môn thừa nhận đã từng nghe nói mật tịch trấn phái phái Hoa Sơn là Độc Cô Cửu Kiếm được chưởng môn phái Hoa Sơn giữ khư khư bên mình.

Nhận được thông tin đắt giá ấy, 2 kẻ ấy tìm cách báii kiến chưởng môn phái mình rồi cung cấp thông tin này cho hần, cũng như nịnh bợ cổ động hần tiến đánh phái Hoa Sơn. Sau đó thì như đã biết. Chưởng môn phái này sau nhiều ngày suy tư đã dẫn ra gần như toàn bộ môn phái tấn công phái Hoa Sơn. Không biết bao nhiêu pháo hôi được hần cho lên phía trước nhằm kéo chưởng môn phái Hoa Sơn ra mặt. Và khi chưởng môn phái Hoa Sơn ra mặt thì cuộc đánh lên chuẩn bị từ lâu bắt đầu.

Sau khi nói ra đến đó, 3 tên kia đột ngột chết đi.

Khi đã biết rõ mọi chuyện, phái Hoa Sơn nổi giận. Chính chưởng môn phái Hoa Sơn phát ra thiệp mời các chính phái tiến về Lục Đà Trang tại Tương Dương tụ hội. Phái Thiếu Lâm và Nga My khi nhận được thiệp mời thì lập tức lên tiếng ủng hộ lẫn tụ hội này của phái Hoa Sơn và phê phán hành động bỉ ổi của cái tà phái kia.

Nội dung tụ hội thì cũng có thể suy đoán được phần nào. Hần là bàn về mức độ nguy hiểm và điên cuồng của tà phái đồng thời đề ra ý muốn muốn liên hợp các chính phái lại mà tiến hành đáp trả hành động bỉ ổi vừa rồi của tà phái. Thậm chí là muốn mạnh tay tiêu diệt tất cả tà phái.

Nếu nhìn dưới khía cạnh hần là một tên người trong giang hồ “thân bất do kỷ” thì mọi việc diễn ra như thế này hoàn toàn hợp lý. Nhưng đứng dưới góc độ là một người đọc qua vô số tiểu thuyết, xem không biết bao nhiêu là phim truyện, cũng như đứng dưới góc độ một người chơi, thì sự kiện lần này thật sự có quá nhiều điều không rõ ràng. Mà ẩn đằng sau nó cũng khiến liên tưởng đến những âm mưu to lớn, những vòng xoáy bão táp đã được mở ra sẵn sàng. Nếu ngu ngốc đâm đầu vì chính nghĩa thì kết cục chắc không khả quan được đáng nào.

Thứ nhất, tại sao 2 kẻ kia lại bảii báo cho chưởng môn? Họ có thể đợi đến sau này khi thực lực của họ tăng lên rồi ăn một mình, hoặc họ có thể liên hợp với thế lực khác mà? Vì tiền tài và lợi ích trước mắt sao? Ít nhất môn phái 2 kẻ đó sau trận chiến này chịu thiệt hại cũng không thua phái Hoa Sơn là mấy. Cứ cho rằng chưởng môn của chúng sẽ không giận chó đánh mèo thì chúng vừa có được khen thưởng lại nhờ nhiều người chết đi mà địa vị của chúng trong môn phái sẽ tăng cao. Nhưng xét tổng quát, thực lực môn phái giảm đi thì địa vị giang hồ của chúng cũng theo địa vị môn phái mà giảm sút. Chưa tính đến việc có thể chúng và môn phái của chúng phải hứng chịu sự trả thù của phái Hoa Sơn và võ lâm chính phái. Nhìn thế nào cũng thấy hại lớn hơn lợi. Vậy khả năng chúng làm thế là có âm mưu hoàn toàn có thể chấp nhận. Nếu vậy âm mưu của chúng là gì?

Thứ hai, trong số 8 tù binh bị bắt tại sao có 3 tên dễ dàng bị khống chế như thế? Thôi thì cứ cho rằng các lão già phái Hoa Sơn phản ứng nhanh nên 3 tên ấy không kịp tự vẫn. Vậy thì lúc sau tại sao 3 tên ấy lại chết đột ngột? Là do trong phái Hoa Sơn có nội gián giờ trò quỷ hay là nguyên nhân gì?

Trong thời điểm ấy, nội gián muốn giết hại 3 người họ nhất định phải là kẻ có quyền cao chức trọng trong phái Hoa Sơn bởi vì 3 tên này đối với phái Hoa Sơn nói riêng là vô cùng trọng yếu, đối với võ lâm chính phái nói chung là cực kỳ quan trọng. Tất nhiên cao tăng phái Hoa Sơn biết chắc chuyện đó, vậy nên muốn dưới mắt họ mà giải quyết 3 tên này thì độ khả thi không cao. Mặt khác nội gián leo lên được vị trí hiện tại thì có thể nào chỉ vì 3 tên rác rưởi mà bốc lên mào hiểm như thế này không? Rõ ràng điều này là không mấy hợp lý. Vậy thì với cái chết của chúng, lý do nào có xác suất cao nhất, điều gì có thể là giải thích hợp lý nhất?

Chúng ta tiếp tục xét đến vấn đề thứ ba, 3 tên đó chết sớm thì không chết, chết muộn thì không chết, lại chết sau khi nói ra rõ ngọn nguồn mà bỏ qua tên môn phái của chúng là gì. Bị tra tấn nếu không khai thì đến chết cũng không khai, nếu khai thì khai hết mới phải. Khai lại khai nữa vời như thế thì không khả nghi sao được.

Nếu phái Hoa Sơn biết được tên môn phái tập kích mình thì đã nói ra chứ không cần giấu giếm làm cái gì. Bởi vì khi nói ra thì mới có cái đích cho mọi người nhắm tới. Bởi vì khi nói ra thì việc các môn phái khác có thể xác định thông tin họ đưa ra là đúng hay sai một cách dễ dàng, nói chung là sẽ có độ tin cậy cao hơn và thuyết phục hơn.

Kết hợp cả ba điều, chúng ta có thể liên tưởng đến một âm mưu to lớn như thế này. Ngay sau khi 2 kẻ kia biết về việc mật tịch Độc Cô Cửu Kiếm được chưởng môn phái Hoa Sơn bảo quản, chúng hoặc thế lực người chơi nào đó đã vạch ra một âm mưu với mục đích to lớn. Rất có thể đó chính là muốn tạo ra cuộc chiến chính – tà đã yên lặng suốt mấy chục năm nay.

Có thể tưởng tượng kế hoạch đơn giản của chúng là như thế này: “Đầu tiên hai kẻ kia báo lại thông tin này chưởng môn. Trong bóng tối, thế lực này đổ thêm dầu vào lửa làm cho chưởng môn môn phái kia bắt đầu lung lay rồi quyết định đánh lên chưởng môn phái Hoa Sơn. Sau đó có 3 tên cố tình để bị bắt và bị khống chế. Rồi qua một vài cực hình hoặc là giả vờ sợ hãi mà khai ra ngọn nguồn. Bước cuối cùng chính là chấp nhận hi sinh một chút thực lực để hoàn thành âm mưu!”.

Quả thật như vậy thì mọi điều đều có thể giải thích trôi chảy. Vấn đề thứ hai và vấn đề thứ ba trở nên vô cùng hợp lý.

Nếu thật sự chính là cái âm mưu to lớn này, hần cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi và rét run. Phải là một thế lực như thế nào mới có thể đưa ra và thực thi một cái âm mưu khủng bố này? Chắc hẳn độ kinh khủng của thế lực đó cũng không thua gì cái âm mưu khủng bố này bao nhiêu, thậm chí là vượt trội.

Và điều quan trọng nhất đó là bọn họ làm như vậy là vì mục đích gì?

Đại chiến chính – tà chắc chắn sẽ là một cuộc chiến tàn khốc lôi kéo tất cả “người trong giang hồ”, không một ai có thể chạy thoát. Mấy chục năm hòa bình vừa qua, hai bên tích lũy được bao nhiêu? Thế nhưng bây giờ với cuộc chiến không lồ này chắc chắn mỗi bên sẽ phải bỏ ra một cái giá cực đắt, không chỉ nhân lực mà còn cả vật lực. Liệu có bao nhiêu môn phái có thể còn tồn tại sau trận huyết chiến không lồ này?

Đại chiến chính – tà càng mang đến một thế cục hỗn loạn. Chiến đấu sẽ bạo phát ở mọi nơi, diễn ra mọi thời điểm. Mức độ khốc liệt và máu tanh thì khỏi phải bàn.

Chỉ với những mặt chính như thế thì bọn họ âm mưu cái gì ở sau những điều đó? Bọn họ thu được gì, có lợi chỗ nào từ chúng?

Hắn không biết. Hắn không rõ.

Nhưng hắn mong sao tất cả chỉ là suy đoán không chính xác của hắn chứ không phải sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Cừu công nghiệp

Mười ngày sau đội ngũ phái Võ Đang cũng đến Tương Dương.

Lập tức một vị trưởng lão tiến lên nói chuyện với gã tướng quân thủ vệ cổng thành. Phía bên này một vị trưởng lão nhìn về phía đám đệ tử ngoại môn mà răn dạy.

- Đây là thành Tương Dương, không phải ở núi Võ Đang. Khi ở đây mọi hành động của các người đều ảnh hưởng đến hình ảnh của phái Võ Đang. Vì thế hãy cẩn thận điều chỉnh hành vi và lời nói của mình sau cho phải phép. Tốt nhất là uốn lưỡi bảy lần trước khi nói và nghĩ kỹ hậu quả của mình trước khi muốn làm gì. Đừng để sau khi trở về phái phải nhận hình phạt nghiêm khắc. Nhớ đấy!

Đám đệ tử ngoại môn cúi đầu vâng dạ nhận lời giáo huấn.

Khi vào Thế giới Đại Giang Hồ, nơi hắn đặt chân đầu tiên chính là một thôn làng nhỏ mà đến giờ hắn cũng đéch biết nó tên là gì. Hắn không quá đáng trách, trách là trách cái nhà phát hành game, là do cái làng tân thủ vốn không có tên mà thôi. Tuy rằng có chút buồn cười nhưng sự thật là thế.

Sau đó thì như đã biết. Ban đầu hắn không có tiền. Sau đó hắn bị âm tiền, mà bị âm tiền thì có thể nào lách xác vào thành thị được? Ngay cả một cái trấn lớn còn chả vào được nữa là. Gia môn bất hạnh, muốn vào phải đóng tiền cho thủ vệ, thế nên hắn đành chấp nhận đứng xa từ mà ngắm cho đỡ thèm.

Đó là một cuộc sống tẻ tẻ cỡ nào, ưu thương cỡ nào? Như bao người khác, mong muốn trải nghiệm cảm giác thành trùm giang hồ trong game cho thỏa mơ ước. Xin lỗi! Quá lời, quá lời rồi... Như bao người khác, hắn mong muốn trải nghiệm một thoáng tung hoành giang hồ. Thiết nghĩ cảm giác đó sẽ rất tốt. Thế nhưng vào game thì lại là một bi kịch. Ăn còn chẳng có, lên bãi quái thì mãi về làng, bị NPC khinh bỉ, phải ăn mày mà sống qua ngày! Đừng nói là hắn, tất cả người chơi đều ức chế. Quảng thời gian chó má ấy chính là quãng đời đen tối nhất.

Lịch sử hắc ám đã bao trùm vô lâm như vậy!

Bởi vì nó mà bây giờ mọi người chơi vô cùng quý trọng mọi thứ. Cho đến giờ phút này, phải nói họ đều điên cuồng tăng cường thực lực. Ấu đó cũng là do muốn phát tiết ức chế. Thực tế họ đã từng nhiều lần gọi tới tổng đài game, lên tận trụ sở mà trách móc. Thậm chí nhiều kẻ quảng bom đạn lên diên đàn. Tuy nhiên qua một thời gian phát hiện chẳng có ích lợi gì. Và phát hiện lời nói của họ, ý nghĩ của họ đối với cái nhà phát hành bệnh hoạn này chẳng có tạo nên cái tác dụng gì. Như đánh vào bức tường dày năm mươi mét đúc từ thép ròng, họ chỉ càng làm bản thân thêm thương tích mà thôi. Càng đánh mạnh, máu họ chảy càng nhiều, xương họ cũng từng cái, từng cái gãy tan tành.

Thế là không lâu sau, một lần nữa họ lại vào game. Lần này họ thay đổi cách nghĩ. Cũng từ đó họ trở nên cố chấp và cứng đầu cực độ. Đặc biệt là quyết tâm mạnh mẽ. Mẹ nó, bọn họ muốn cho cái bọn làm game khốn khiếp kia biết được rằng đầu chúng có cổ tình gây khó dễ, họ cũng vượt qua tất.

“Có gan thì chúng ta tiếp tục chơi xem thắng nào ngã trước.” – Đây là tiếng lòng của họ.

Chẳng có gì khó hiểu ở đây. Thứ nhất là bởi vì game quá hấp dẫn và độc đáo. Cho đến hiện tại chỉ có mỗi game này cho họ trải nghiệm gần với thực tế. Họ đã không còn ngồi máy vì tính hay mở điện thoại thông minh mà lê chuột, nhấn phím, lướt tay nữa rồi. Oán giận thì oán giận, thế nhưng đam mê nó lại lớn hơn.

Thứ hai là bởi vì tác dụng ngược. Chúng ta phải hiểu rằng không phải lúc nào gặp khó khăn, đựng một chút là con người sẽ từ bỏ, nhất là ở trong một xã hội thu nhỏ như thế này. Rất rõ ràng, chỉ cần một người bạn bức mình quá lớn lao vào chiến đấu với bọn làm game thì những người trong nhóm đó cũng điên cuồng theo bước. Cứ thế, cứ thế cho đến khi nó hình thành một con bão táp lan tỏa ra mọi nơi.

Hắn có thể tưởng tượng đến khuôn mặt bọn làm game với cái nhà phát hành game lúc này. Hắn là vui mừng cười lớn mà không coi ai ra gì chứ? Biết đâu đó vốn là mục đích ban đầu của họ thì sao? Biết đâu toàn thể người chơi đều bị họ dẫn đi xoay vòng như thế?

Bọn khốn này thật sự... chẳng xem họ ra cái gì.

“Ai...” – Hắn thờ dài trong bất lực.

Tất nhiên hắn hiểu bọn chúng có có niềm tin mạnh mẽ vào chất lượng game, càng có lòng tin rằng người chơi sẽ không thể cưỡng lại “sự vui sướng ấy”.

Khốn khổ thay đúng là như vậy. Cho đến hiện tại, họ đã trở thành những con cừu bị chặn đất. Và nhà phát hành đang từng phút vỗ béo chờ đến lúc xẻ thịt.

Chắc hẳn có nhiều người sẽ có cùng suy nghĩ với hắn, hoặc là suy nghĩ chuẩn và tinh vi hơn. Thế nhưng có nghĩ thế nào cũng vô dụng. Thực tế trước mắt là họ tự nguyện biến thành cừu công nghiệp. Thực tế đáng cay chính là họ đang chờ bị làm thịt.

Lần này là lần đầu tiên hắn tiến vào thành thị. Từ khi vào Võ Đang, đệ tử ngoại môn như hắn thì cũng chỉ có thể nhận những nhiệm vụ nhỏ xíu xung quanh môn phái mà thôi. Nếu như chỉ vì vài ba chục điểm công hiến mà bỏ nhiều thời gian chạy tới một thành thị lớn thì không bằng nào rảnh rỗi nhận cái nhiệm vụ chết bầm ấy. Với khoảng thời gian ấy họ có thể làm cả chục cái nhiệm vụ đơn giản khác gần Võ Đang. Thế nên ở khu vực ngoại môn chẳng có ai ngu ngốc ra một nhiệm vụ như vậy.

Được sự dẫn dắt của 5 vị trưởng lão, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, ngực Vững Tàu – móng Cà Mau xuyên qua thủ vệ mà bước vào. Trong hàng ngũ phái Võ Đang, mọi người đều bình thường lạ kỳ, duy chỉ có hắn như vậy. Có lẽ là do tính cách có bệnh của hắn gây nên.

Chẳng có gì! Với hắn, công sức hắn bỏ ra đáng giá hắn làm vậy! Hừ hừ...

Hắn trải qua biết bao nhiêu cực khổ để được ngày hôm nay. Vì thế hắn có quyền hưởng thụ.

Vâng, hắn đã quên mất có 30 người chơi cũng như hắn nhưng chẳng có ai tỏ vẻ gì cả, duy chỉ có mình hắn.

Hắn có quyền hưởng thụ không sai, thế nhưng không cần phải làm quá lên như vậy, càng không cần phải “nổi bật” giữa đám đông với hình tượng “chói mắt” như thế.

Dòng người hối hả hai bên đường đang tấp nập và náo nhiệt vô cùng thoáng chốc đình chỉ, họ ngơ ngác nhìn về phía đám người phái Võ Đang. Cho đến khi nhìn thấy hắn thì lại vang lên những âm thanh xì xào.

- Thằng đó có bệnh?
- Chắc là do bẩm sinh.
- Bẩm sinh bị khùng?
- Hội chứng thần kinh phân liệt ấy mà. Đi đảng hoàng không được nên cứ một lúc lại ưỡn ẹo như vậy.
- Đại phái Võ Đang sao lại thu nhận một thằng bệnh như vậy vào?
- Mà thì biết gì. Đó gọi là khổ nhục kế.
- Mà bảo nó bị bẩm sinh mà?
- Mà bị ngu à? Nhìn lên đầu nó đi, nó là người chơi. Là người chơi đấy.
- Nhưng mà lúc này mà nói nó là bị bẩm sinh.
- Ờ... Mà quan tâm nhiều làm cái đếch gì? Nó có bẩm sinh hay không thì kệ nó. Thôi đi ra chỗ khác. Cứ nhìn nó nữa là tao ói ra mất.
- Nhưng mà...
- Nhưng cái con khỉ. Nhanh đi thôi! Tao ói vào mặt mày bây giờ.

Dĩ nhiên với trình độ võ công hiện tại, tuy những tiếng bàn tán rất nhỏ nhưng đám người phái Võ Đang cũng nghe thấy rõ ràng. Họ đều dùng ánh mắt là lạ mà nhìn hắn. Ngay cả 5 vị trưởng lão cũng nhíu mày quái dị liếc nhìn.

Bị sấm soi, hắn chợt dạ thu hồi tư thế có bệnh này lại. Dẫu sao hắn cũng không muốn nhận trừng phạt.

Tuy nhiên có lẽ đã chậm. Dù không bị trừng phạt đi nữa nhưng hình tượng của hắn cũng mất sạch.

Thảm hại! Từ một đại hiệp, dưới con mắt mọi người đã trở thành một thằng bệnh đại.

Nhìn thấy hần trở nên thành thật, rất nhanh mọi người trong phái Võ Đang chẳng hề quan tâm đến hần làm gì. Họ lại tiếp tục đều đặn bước đi.

Xen lẫn trong bọn họ, hần cũng tò mò đánh giá tòa thành thị bậc nhất Trung Nguyên này.

Đây là một nơi nhộn nhịp, tấp nập, ồn ào... Mỗi phút giây đều có lượng lớn người qua đường. Trên con đường lại có rất nhiều các gian hàng, các người bán rong. Nhưng đây không phải là điều hần đề ý.

Xuyên qua lè đường là từng căn nhà lớn có tạo hình cổ điển với nguyên liệu chính là gỗ và gạch. Thân gỗ rất to, hiển nhiên ở thực tế những cây gỗ to như thế này đã tuyệt chủng. Gạch tuy thô nhưng lại bóng loáng, hần là được lau chùi thường xuyên. Thế nhưng không hiểu sao lại có rêu bám vào những khe hở giữa các viên gạch. Là chủ nhà cố ý giữ lại chúng? Hay là mấy thằng làm game bị ngu? Gạch trơn bóng lại có rêu? Bà mẹ nó chứ, tương phản rõ rệt như thế cơ mà!

Hần vẫn bước theo mọi người. Nhưng hần cứ mãi bị những bức tường gạch hút hồn đến nỗi hần không dứt ra được. Càng nhìn hần càng thấu tò. Ở bức tường nào hần cũng thấy một cảnh tượng: "tường gạch bóng loáng mà đầy rêu". Xem ra là cái bọn làm game vừa ngu lại vừa lười.

Theo dự định ban đầu, hần muốn đánh giá Tương Dương. Thế nhưng qua một quãng đường, ý nghĩ ban đầu trôi theo bức tường gạch và bọn làm game.

Thê thăm!

Dần dần hần cũng vứt hai thứ dơ hơi đó qua một bên. Hần bắt đầu chăm chú quan sát mọi thứ và nhận ra một định luật: "Tương Dương thì cũng như các thành phố lớn thôi. Chỉ là không có xe cộ, mọi người phải đi bộ. Nhà cửa lại theo phong cách khác. Người dân ăn mặc khác loại quần áo. Nhìn chung là nhiều cái khác!".

Định luật gà mờ đã phát triển như vậy!

Dòng người phái Võ Đang vẫn tiếp tục đi tới. Còn hần thì tò mò nhìn xung quanh mà vẫn tiếp tục những ý nghĩ kỳ quái và lối tư duy kỳ quặc.

Ước chừng một chung trà sau, họ dừng lại trước một cái khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Giết!

Hần cũng như mọi đệ tử khác, theo chân 5 vị trưởng lão tiến vào ở trọ nơi đây.

Đây chỉ là một khách sạn bình dân, và cũng không phải là một khách sạn lớn. Với dòng người chính phái đổ về Tương Dương mỗi lúc một nhiều thì có thể kiếm được một cái khách sạn chứa đủ hơn trăm con người chính là vô cùng khó khăn.

Hần không khỏi nghĩ đến đây là một trong tài sản bên ngoài của phái Võ Đang. Nhưng hần cũng có suy nghĩ khác, có lẽ là do quan hệ. Sở dĩ có suy nghĩ khác là vì phái Võ Đang toàn những lão đạo sĩ cứng đầu chỉ biết truy cầu cực hạn, truy cầu võ đạo. Còn cái gì buôn bán hay tài chính thì họ chẳng quan tâm là bao.

Theo hần biết, phái Võ Đang có được tiền bạc đa phần là do mấy lão già bắt đám đệ tử nội môn phải cầm đầu cầm cổ đi hoàn thành ủy thác của những gia đình giàu có. Chủ yếu trừ tà, diệt phi, tìm thuốc, săn thú...

Đan dược và vũ khí có được là do phái Võ Đang bỏ tiền mua lại của Dược Tông và Khí Tông – hai tông phái lớn chuyên chế dược và rèn vũ khí trên giang hồ. Phái Võ Đang cũng có hai gã tông sư luyện dược và ba gã tông sư luyện khí (tông sư là danh hiệu cao nhất của một phó chức nghiệp sinh hoạt). Thế nhưng 5 vị này chỉ chuyên môn nghiên cứu và chế tạo những vật phẩm đặc thù của phái. Một trong số đó phải kể đến Bích Ngọc Kiếm mà mỗi đệ tử nội môn đều đang sử dụng và Lư Ly Kim Tuyền Đan – một loại dược phẩm đỉnh cấp tăng cường nội lực mà đệ tử chân truyền sử dụng nhiều.

Gặp Bích Ngọc Kiếm chính là gặp hàng ngũ đệ tử mạnh mẽ phái Võ Đang. Gặp Bích Ngọc Kiếm chính là gặp những cao thủ Đinh cấp, một thể hệ có thực lực không thể khinh thường. Nếu trưởng lão những môn phái khác không ra mặt, mỗi người bọn họ có đủ sức để ngang dọc giang hồ mà không hề e ngại ai.

Đệ tử Võ Đang luôn là tính như 5000 người chọn 1. Tuy số lượng đệ tử không nhiều nhưng luận thực lực chân chính thì cũng đủ để đánh ngang sức với

các đại phái khác.

Đệ tử Võ Đang chỉ mạnh không yếu! Một tên đệ tử phái Võ Đang đều có khả năng vượt cấp chiến đấu và lấy một địch ba.

Để có được điều này, phái Võ Đang đã trả giá rất nhiều. Cùng tài nguyên phong phú như các đại phái khác, nhưng phái Võ Đang chỉ nghiêng cho lượng đệ tử ít ỏi - lượng đệ tử còn chưa bằng một phần mười các đại phái khác.

Ngoài ra đệ tử phái Võ Đang gần như bị bẻ trên đặt vào một cuộc chạy đua không biết mệt mỏi. Người muốn đan dược? Người muốn vũ khí? Người muốn bí tịch võ công? Võ Đang chúng ta chỉ có tinh phẩm, chất lượng toàn là hàng đỉnh cấp trên thị trường, so với các đại phái khác chỉ hơn không kém. Thế nhưng người muốn chúng thì hãy lao đầu đi tích lũy điểm cống hiến đi.

Mặc dù các môn phái khác cũng mở rộng hệ thống trao đổi, cũng có chế độ nhiệm vụ - điểm cống hiến - đổi vật. Nhưng mà nếu đem so với phái Võ Đang thì phải gọi phái Võ Đang bằng cụ.

Đó không phải do phái Võ Đang có chế độ tốt hơn mà là do phái Võ Đang có chế độ cực kỳ hà khắc. Ở ngoại môn các môn phái khác, cùng một loại nhiệm vụ và cùng một độ khó, người có thể nhận được cả trăm điểm cống hiến, còn ở phái Võ Đang thì xin lỗi, người chỉ có 20 điểm là cao lắm rồi. Bởi vậy đệ tử phái Võ Đang trở nên điên cuồng vắt óc lao đi làm lượng lớn nhiệm vụ trong vô vàn mệt mỏi. Nhờ vậy sức chịu đựng của họ tăng cao và võ công của họ tăng tiến nhanh chóng.

Tuy nhiên đó không phải là tất cả. Ở ngoại môn phái Võ Đang treo đầy những nhiệm vụ khó khăn vượt quá thực lực các đệ tử ở đây, như cái nhiệm vụ đã chìm chết hẳn lúc trước. Nếu họ muốn hoàn thành, họ phải học cách suy tư đối sách, họ phải trở nên cẩn thận, họ phải học cách đối mặt với muôn trùng hiểm nguy, họ phải thường trực đứng giữa làn ranh sinh tử.

Tất nhiên là người có thể không nhận, người có thể bỏ qua. Nhưng rất nhanh người sẽ phát hiện thực lực của người so với lũ điên còn lại giảm mạnh với tốc độ kinh hồn. Tới lúc đó thì đừng có mà hối hận!

Tuy rằng đệ tử phái Võ Đang rất ít và vì thế mà trở nên vô cùng đoàn kết. Vậy nhưng giữa mọi người xung quanh mà người trở nên lạc lõng, người lại cần họ bảo vệ, người dĩ nhiên mặt dày chờ đợi họ giúp đỡ. Là người đàn ông người có thấy xấu hổ không? Điều này còn phải đợi người xung quanh nhắc nhở hay sao?

Không! Là người đàn ông mà gặp tình cảnh này thì chỉ có càng điên cuồng phấn đấu. Đối với đàn ông, cùng một xuất phát điểm, người đứng dưới chót chính là sỉ nhục. Chính vì vậy đệ tử phái Võ Đang biến thành những kẻ hai mặt thâm hiểm, to mồm giăng đầy, sát khí đầy mình, kinh nghiệm chiến đấu phong phú!

Bởi vậy, trong thế giới Đại Giang Hồ lưu truyền câu nói: “Sợ bị chết mà không rõ tại sao thì tránh xa phái Ngũ Độc, sợ bị biến thành con nhím với gai độc đầy mình thì tránh xa phái Đường Môn, sợ chọc vào hang cọp cái thì tránh xa phái Nga My, sợ những kẻ điên thích chơi liều mạng thì tránh xa phái Võ Đang!”.

Để có được một Võ Đang hùng mạnh như ngày hôm nay, chúng ta không thể không kể đến vị chương môn hiện tại của phái này. Hơn 150 năm trước, Võ Đang xuất hiện một kỳ tài võ học tên là Trương Vô Hồn. Cái tên nghe buồn cười và đầy ẩn ý, nhưng độ yêu nghiệt của hắn thì không ai có thể phủ nhận. Chỉ trong 50 năm ngắn ngủi, thực lực vị kỳ tài này tăng tiến như cười trên lửa. Người buồn ngủ khẽ nhắm mắt, đến khi người mở mắt ra, hắn đã là một trong sáu vị chí tôn của chính phái. Thật là kinh khủng!

Sau đó chương môn thời điểm đó của phái Võ Đang rất hài lòng nhường vị trí cao cả này lại cho hắn mà lui về phía sau truy cầu võ đạo.

Và thế là phái Võ Đang bắt đầu đứng trước sự thay đổi lớn nhất từ khi lập phái đến nay.

Vừa ngồi lên chức chương môn, Trương Vô Hồn bắt đầu thay đổi phái Võ Đang theo con đường lấy tinh nhuệ, chứ không chứa chấp phế vật. Thế là ngay sau đó vài hôm, hắn phát lệnh cho đệ tử tấn công các cứ điểm của tà phái mà chẳng cần thương lượng hay chờ đợi sự hỗ trợ của các môn phái chính phái khác. Thế nên một quãng thời gian ngắn sau, số lượng đệ tử phái Võ Đang giảm mạnh.

Chính bản thân hắn cũng vấp phải sự chống đối quyết liệt từ phía các trưởng lão.

Tới lúc đệ tử phái Võ Đang chỉ còn vài trăm người, hắn “mim cười” tiếp thu ý kiến của các vị trưởng lão mà dừng tay. Tuy các vị trưởng lão đều chỉ trích hắn, nhưng dưới thực lực tuyệt đối của hắn, họ cũng chỉ ngậm bồ hòn làm ngọt.

Dĩ nhiên bị phái Võ Đang tiến đánh, các tà phái khác cũng làm ra đáp trả. Và cho đến khi phái Võ Đang lui về, họ vẫn điên cuồng lán tới với toan tính cho phái Võ Đang trở thành dĩ vãng. Họ muốn cho giết sạch cái lũ chó điên cắn cắn ấy.

Tiếc thay võ lâm chính phái không để họ làm vậy. Dưới sự phản công của tà phái, theo suy nghĩ mỗi hờ rãng lạnh, chính phái bắt đầu liên hợp với nhau mà chống trả.

Qua hơn mười năm giằng co trong biển máu. Cả hai bên đều sức cùng lực kiệt mà không làm gì được nhau.

Cho đến cuối cùng, hai bên hiểu ngầm mà thu tay lại. Chiến tranh chính - tà chấm dứt.

Trong cuộc phản công của tà phái, phái Võ Đang tổn thất nặng nề. Từ vài trăm đệ tử còn sống sót qua kế hoạch điên cuồng của gã chương môn chỉ còn lại hơn chục người, ngay cả trưởng lão cũng tổn thất năm vị.

May mà nhờ thực lực mạnh mẽ của Trương Vô Hồn nên phái Võ Đang vẫn còn tồn tại.

Mặc dù chiến tranh chính – tà đã kết thúc, nhưng kẻ chính phái là một phương mớ đầu trận đẫm máu trở thành kẻ thù chung của tà phái. Hận thù của tà phái đối với Võ Đang không có thuốc gì có thể xóa hết!

Nỗi hận bao nhiêu năm qua không giờ phút nào nguôi ngoai mà chỉ càng thêm bùng cháy trong lòng. Người thân rồi bỏ thế gian, bằng hữu chết trước mặt họ, sư môn biến mất giữa giang hồ... Những nỗi hận ấy trở thành động lực khiến họ tăng cường thực lực để báo thù.

Mấy chục năm dần qua, từ nhỏ yếu, họ đã trở nên mạnh mẽ. Nhưng trước con quái vật khổng lồ như phái Võ Đang, họ vẫn lựa chọn ẩn nhẫn. Họ chính là chờ một thời cơ tốt để tung ra một đòn kết thúc sinh mệnh của kẻ thù.

Bao nhiêu năm qua, không ít người trong số họ liên hệ nhau trong bóng tối. Bao nhiêu năm qua, trong bóng tối không ít thế lực, tổ chức mới được hình thành với mục đích xóa sổ phái Võ Đang.

Và đến hôm nay, thời cơ cuối cùng cũng đã đến!

Chỉ năm vị trưởng lão và hơn trăm tên đệ tử chính là món ăn khai vị ngọt ngào! Chỉ năm vị trưởng lão và hơn trăm tên đệ tử chính là trận huyết chiến mở đầu cuộc báo thù!

Trương Dương phòng thủ nghiêm minh thì sao? Binh lính triều đình là cái quái gì? Chi là lũ tôm tép. Có đông thì cũng là kiến đấu voi mà thôi. Họ không sợ!

Chính phái tràn đầy ngộ ngách thì sao? Có ở mọi nơi thì họ cũng chẳng ngại! Thích thì chơi tới bến!

Ha ha ha... Giờ này ai dám ngăn cản bọn họ? Ai dám?

Nực cười!

Rất lâu trước đó tâm họ đã chết, trái tim của họ cũng đã vỡ nát. Cho dù hôm nay gặp phải núi đao biển lửa thì họ cũng lao tới. Cho dù thần thánh ngăn cản con đường báo thù của họ thì họ cũng không ngại đồ thần diệt thánh.

Giữa đêm tối mịt mù không ánh trăng. Không biết bao nhiêu kẻ mặc áo đen vây quanh khách sạn mà nhóm trăm người phái Võ Đang đang ở.

Bỗng có một giọng khàn khàn tràn đầy thù hận vang lên phá vỡ tĩnh mịch:

“Giết!”

Giọng nói đó truyền cảm nhanh chóng, chỉ vài giây sau, vô số âm thanh hận thù ùng ùng vang vọng:

“GIẾT! GIẾT! GIẾT!”

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đới Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 27: Trận đầu

Tà phái tấn công. Tà phái tấn công!

Trưởng lão và đệ tử phái Võ Đang phản ứng vô cùng nhanh chóng. Tà phái chưa kịp ra đòn thì họ đã phát hiện và bắt đầu làm ra phản ứng.

Khi nghe tiếng cảnh báo, một tên đệ tử ngoại môn xoàng xĩnh như hán cũng phản ứng theo bản năng. Tay phải chộp lấy thanh kiếm, má chân trái nghiêng 45 độ giẫm mạnh vào mặt sàn khách sạn. Lập tức hán như mũi tên bắn thẳng về phía trước, bay rớt ra bên ngoài phía sau khách sạn.

Khi bọn họ vừa bay ra ngoài, những đòn nội công che kín bầu trời từ bên ngoài đập thẳng vào khách sạn.

Đều là những kẻ lão luyện, họ đều phát ra những đòn nội công chặn lại những đòn đánh tới trước mặt mình hoặc sử dụng một môn nội công bảo hộ quanh thân thể.

“Đùng... Đùng... Âm...”

Như pháo hoa thời thịnh thế, không biết bao nhiêu ánh lửa nổi lên soi sáng của một khoảng trời. Và cũng không biết bao nhiêu kinh khí va đập về mọi nơi.

Khu vực xung quanh khách sạn ba mươi mét rất nhanh trở thành một tàn tích và biến thành một chiến trường.

Đệ tử Võ Đang kinh nghiệm chiến đấu đầy mình. Khi được cảnh báo, bọn họ không chỉ lao nhanh ra bên ngoài mà còn tránh đi mũi nhọn tấn công của địch, tự bảo vệ bản thân. Và bây giờ họ bắt đầu phản công kịch liệt.

Trên không trung và trên mặt đất kiếm khí tung hoành. Bóng người phủ kín khắp nơi.

Hai bên đối chọi gay gắt. Họ đều tung ra những đòn mạnh nhất.

5 vị trưởng lão phái Võ Đang bị hơn mười người vây quanh. Tuy nhiên họ vẫn hăng hái chém giết mà không hề sợ hãi.

Hơn trăm tên đệ tử phái Võ Đang cũng bị vây quanh bởi năm, sáu trăm người. Tuy vậy bọn họ cũng liều mạng tranh đấu.

- Phong Vân Dũng Động!

Và bản thân hắn cũng đổ mắt ra chiêu liên tục.

Nhận thấy kẻ địch lướt ngang né đòn, hắn lạnh lẽo rút ra thanh kiếm trong nháy mắt và phát động Kiếm Phong Tùy Tâm.

“Xoẹt...”

“Phốc... Phốc... Phốc... Phốc...”

Trong đêm tối, Tiểu Phong Ảnh Kiếm được phát huy tới mức tận cùng. Kẻ địch còn chưa nhận ra được điều gì thì lập tức thân thể xuất hiện bốn cái lỗ máu và mất đi sự sống mà ngã xuống.

“Bịch...”

Giữa muôn ngàn âm thanh nơi chiến trường, âm thanh rơi rụng của cái xác chết này chẳng tạo nên chút chú ý nào.

Ngẩng mặt nhìn chiến trường, hắn có chút lo lắng. Tuy rằng sinh mệnh đáng quý, tuy rằng phái Võ Đang đối xử với hắn như thằng con hoang. Nhưng dù gì, nơi đây cũng là môn phái của hắn. Nếu nói hắn không có tình cảm thì đó là giả dối. Mẹ nó, mặc dù là thứ tình cảm không ra gì đi nữa. Hắn nghiêng rằng nghĩ tới chúng.

Hắn cũng muốn rời đi đảm bảo mạng sống. Nhưng trong lòng hắn lại không muốn thế. Hắn là đệ tử Võ Đang. Là đệ tử phái Võ Đang!

Mọi người đồng môn đồng tâm hợp lực chiến đấu giữa chiến trường đầm máu. Nếu hắn lại bỏ chạy là ý gì? Nhát gan, sợ chết hay là một kẻ phản bội?

Hắn đắn đo và do dự.

Phải rồi, hắn là người chơi, có chết thì cũng lắm là hi sinh vài chục ngày luyện công. Hắn có chết thì bỏ thời gian là có thể kéo về, còn nếu NPC chết thì là chết luôn. Bọn NPC đệ tử phái Võ Đang mà chết thì thực lực phái Võ Đang giảm mạnh. Đến lúc đó thì phái Võ Đang cũng có thể xong luôn cũng nên.

Nội tâm hắn giằng co bất phân thắng bại giữa hai loại ý nghĩ chạy trốn và ở lại.

Cuối cùng hắn cắn răng lao vào chiến trường.

- Xuất Vân Chương thức thứ hai: Tinh Vân Hồn Hải!

Nội lực từ đan điền chộp mảnh liệt theo cách tay hắn trào ra. Trong phút chốc nó hóa thành một đám mây nhỏ và mở rộng ra xung quanh. Chiêu thức này vốn chỉ là một chiêu thức gây nhiễu loạn tầm nhìn của đối phương giảm xuống, hay nói rõ ràng hơn chính là làm mù đôi mắt đối phương trong chốc lát.

Thế nhưng khi kết hợp với thức thứ ba thì lại khác.

- Xuất Vân Chương thức thứ ba: Vân Động Thiên Không!

Từ tay trái, hắn đẩy tới một chương có màu lam nhạt.

Trong chớp mắt, đám mây vô hình đang kéo dài từ thức thứ hai bỗng trở nên hỗn loạn và khó điều khiển. Và sau đó, chúng nổ tung.

“Âm... Âm... Âm...”

Vài tên áo đen bên trong đám mây nhỏ không kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị vụ nổ đánh bay ra ngoài. Bọn chúng đau đớn phun máu tươi không ngừng.

Nhân cơ hội, hắn lướt tới chỗ chúng và kết liễu chúng bằng một chiêu kiếm.

“Phốc... Phốc... Phốc...” – Máu tươi cuồng phun, tức khắc lại có ba tên địch bỏ mạng như vậy.

Vừa giải quyết ba tên địch, hắn nhìn về nội lực của mình. Nhìn về nội lực chỉ còn một phần ba, hắn cười khổ. Vì để thức thứ hai của Xuất Vân Chương tạo ra một đám mây đủ lớn bao phủ ba kẻ này, hắn không còn cách nào khác là rút một lượng lớn nội lực vào. Chỉ cái chiêu Tinh Vân Hồn Hải đó cũng làm nội lực của hắn đã giảm một phần hai.

Vừa kết thúc sinh mạng ba kẻ áo đen, hắn lại phi thân về phía trước đánh giết một tên khác.

Vậy nhưng vào lúc này, hắn cũng như bao nhiêu người khác, chém giết mà không hề đụng tới nội lực.

Cho đến lúc này, hầu như nội lực của mọi người đều gần như khô kiệt. Là bên tà hay là bên phải Võ Đang cũng thế. Bên tà nhờ số người gấp mấy lần mà cân đối với bên Võ Đang vốn có lượng nội lực xưng bá võ lâm.

Đối với họ bây giờ, tiết kiệm chút nội lực còn lại để bảo vệ tính mạng mới là thượng sách. Vì thế vào thời điểm này chiến trường giống như hai đội binh lính đánh nhau. Họ chủ yếu nhờ vào cơ thể và vũ khí là chính.

Nhưng cũng đôi khi lắm kẻ ranh ma vốn trước đó chỉ sử dụng một chút nội lực, và bây giờ lại dùng nó nghiền ép đối phương.

“Xoẹt...”

Một đạo ánh đao lướt qua đầu, thế là một vết thương xuất hiện trên đầu tóc đen của hắn. Từ vết thương, máu tươi chảy ròng.

Thật may là hắn phản ứng nhanh. Nếu không đầu hắn đã lìa khỏi cổ. Tình huống này khiến hắn lạnh cả sống lưng.

Tuy vậy, nhờ vào kinh nghiệm chiến đấu được rèn luyện qua nhiều cuộc chiến, hắn không hề chần chừ mà lao tới cận chiến cùng đối phương.

“Keng... Keng...”

Hắn nhìn về đối phương mà cười gằn:

- Sao? Còn nội lực nữa không? Mau đánh ra một đòn nội công tao xem

Và những lúc này đây, cái cơ sở kiếm pháp mà hắn từng âm thầm nghiền ngẫm lại phát huy tác dụng. Nhìn vào sơ hở sườn trái của đối phương, hắn đâm vào một kiếm.

“Keng...” – Địch thủ đã dùng đao đỡ được.

Vậy nhưng đó chưa phải là kết thúc.

Bàn tay phải đang cầm kiếm của hắn bỗng nhiên thả ra và rút về. Mát đi điểm tựa, thanh kiếm bắt đầu rơi xuống.

Gã mặt áo đen nghi hoặc nhìn tình cảnh này mà cười lạnh chém một đao về phía hắn:

- Ngủ giấc. Không cần dùng nội công tao cũng có thể làm thịt mày.

“Nhân cơ hội này!” – Ánh mắt hắn lóe lên.

Một tí nội lực truyền lao ra bao quanh ngón trỏ tay trái. Nhanh như chớp hắn dùng ngón trỏ này điểm vào chuôi kiếm đang rơi xuống trước tiên kia.

“Keng...” – Âm thanh như sắt thép va chạm vang lên.

“Phốc...”

Thanh kiếm đột phá phòng ngự của tên ngu ngốc còn đang cười cợt kia. Nó xuyên thẳng qua ngực gã.

Sau đòn đánh, hắn lướt sang trái tránh đòn chém của đối phương.

Đau đớn truyền lại khiến gã mặc áo đen ngoác nhìn về vết thương. Và lúc này đây, bàn tay trái của hắn chộp vào chuôi kiếm mà kéo lên.

“Roẹt...”

Thanh kiếm sắc bén cắt cơ thể kẻ đó như cắt giấy. Thân trên gã ta chia thành hai nửa. Máu tươi từ thân thể gã phun ào ào ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Sư đệ kì hoa

Hắn còn chưa kịp đắc ý thì lông tơ đã dựng đứng lên. Bản năng phản ứng khiến hắn biết có nguy hiểm đang lao tới.

“Sau lưng! Là ở sau lưng!”

Khi đã nhận định được nguy hiểm bắt nguồn từ đâu, hắn nhanh chóng làm ra hành động.

Hắn vốn không học được chiêu phòng thủ nào, cho nên hắn lấy công thay thủ. Nhanh như cắt hắn đâm về phía sau một kiếm.

Gió như dừng thổi.

Từ thanh kiếm, một tia ánh sáng chói lòa lao thẳng về phía sau như chớp giật.

Nhất Kiếm Định Phong!

“Dùng...” - Hai chiêu thức ngang ngửa đụng nhau ra gây ra một vụ nổ lớn.

Cuồng phong bạo phát, ánh sáng lóa mắt!

Hắn đứng gần vụ nổ nhất cho nên trong nháy mắt ấy, hắn gánh chịu dư âm to lớn của nó. Bởi vậy chỉ thấy mũi, miệng hắn đều chảy máu, hắn cũng liên tục phun máu đồng thời bị đẩy bay về phía xa.

“Àm...” - Hắn tiếp xúc thân mật với mặt đất.

“Răng rắc... Răng rắc...”

Xương cốt gãy vỡ, vai trái nát tan lộ ra xương trắng. Hắn thống khổ rên lên một tiếng. Hắn đau đớn nhăn mặt, cắn răng!

Chợt nhiên một tên mặc áo đen cười lạnh phóng mũi thương về phía hắn.

“Vút...”

“Bùm...” - Đầu hắn nổ tung!

- Nhất Nhân Nhất Kiếm? Tên thì hay mà gà vãi đái!

Trước khi hóa thành ánh sáng bay về địa điểm hồi sinh, hắn chính là nghe cái giọng nói mui phần khinh miệt này.

“Người chơi Nhất Nhân Nhất Kiếm đã chết. 3 thức mở đầu Võ Đang tâm pháp, Xuất Vân Chương và Tiểu Phong Ảnh Kiếm từ cánh giới đại thành giảm về cánh giới tiểu thành. Chiến lực người chơi giảm từ Nhất lưu về Nhị lưu.

Hệ thống lập tức hồi sinh người chơi tại địa điểm gần nhất!

Xác định địa điểm hồi sinh gần nhất: Thành Tương Dương.

Bắt đầu chuyển cảnh...

Chuyển cảnh hoàn thành!”

“Xoẹt...”

Rất rõ ràng! Trừ khi người có thực lực siêu phẩm nhập thánh hoặc người là con của thần may mắn còn không thì khi người rơi vào một trận hỗn chiến với tầng tầng lớp lớp cao thủ có thực lực mạnh hơn mình thì người chỉ có đường chết.

Đứng tại điểm hồi sinh hần vội vàng lăm bắm rồi nhìn vào sổ cừu nhân tra tên cái thằng người chơi lợi dụng sơ hở của hần mà ra tay. Đáng tiếc, trong một trận hỗn chiến giữa hai bên, chém giết đều được thiết lập mặc định, thằng người chơi đó cũng chẳng có bất chết độ đồ sát. Vậy nên hần chỉ nhận được sự thất vọng.

Tuy nhiên hần rất nhanh biến cừu hận thành động lực. Hần muốn trả thù! Và lại bên đó vẫn còn ác chiến, hần không thể bỏ mặc. Cùng lăm thì chết thêm vài lần nữa mà thôi! Cùng lăm là lại bỏ thời gian cây lại từ đầu.

Hừ hừ... Hần cũng không tin cuộc loạn chiến này đánh mười ngày mười đêm còn chưa xong. Hần càng không tin hần bị giết về “thời đồ đá”!

Bởi vậy hần mở hết tốc lực chạy về hướng có những tiếng thét vang trời kia.

Sở dĩ hần không lo lắng NPC bên đó nhìn thấy hần sẽ phát sinh nghi hoặc là vì 2% cái không giống thực tế chính là thiết lập dành cho người chơi. Khi người chơi tử vong, kể cả là chết ở trước mặt NPC thì hệ thống sẽ tự động nhồi nhét vào đầu NPC một lý do hợp lý nhất. Còn người chơi sẽ được hồi sinh tại những vị trí hồi sinh chỉ định mà NPC không bao giờ thấy được.

“Giết!”

“Giết!”

Ở chiến trường, đệ tử Võ Đang tử thương phần lớn, thoáng chốc đã giảm mất 30 người. Trong đó thì đệ tử ngoại môn là chết nhiều nhất. Cũng dễ hiểu thôi, những đệ tử thực lực cao cường dù bị vây đánh và quần chiến, thế nhưng họ lại có vô số thủ đoạn bảo mệnh. Nhất là đệ tử Võ Đang nổi danh mạnh mẽ thái quá.

Đối lập với tầng lớp cao thủ, đệ tử ngoại môn còn yếu quá nhiều, bọn họ vẫn chưa trưởng thành. Họ vẫn còn cần thêm một quãng thời gian để phát triển. Vậy nhưng trận chiến đột nhiên và tàn khốc đã không cho họ cơ hội.

Nhìn những người đệ tử Võ Đang máu lạnh không hề có một tí ti cảm xúc dành cho những người ngã xuống, chúng ta cũng thấy nhói đau. Họ đều tự xưng là chính phái, là đoàn kết... nhưng cái tâm lại lạnh giá, bằng hữu ngã xuống nhưng họ vẫn bình tĩnh ra đòn như không có chuyện gì. Họ như vậy thì những điều họ nói có chính xác hay không?

Để có được một đáp án tối ưu thì chúng ta phải nhìn toàn diện và xét ở nhiều khía cạnh. Tuy vậy ở đây chúng ta chỉ xét hai lý do lớn khiến thái độ của họ hờ hững như thế. Thứ nhất, như chúng ta đã biết, họ chính là những con người trải qua vô số trận chiến sinh tử, họ là những con người đứng giữa làn ranh sống chết không biết bao nhiêu lần. Người như thế thì khi chiến đấu nội tâm rất kiên định, rất ít bị ảnh hưởng bởi tình cảm và ngoại cảnh. Tiếp đến phải kể đến lý trí của con người. Gặp người thân, bằng hữu của mình bị giết ngay trước mặt mà nổi điên đề rồi ngu ngốc nhận lấy cái chết thì chẳng có bao nhiêu người làm thế. Mà đa số đều lặng lẽ thu hồi lại đau đớn, gạt đi nước mắt mà tiếp tục sống để báo thù cho người đã mất.

Vì nhiều lý do như thế, chiến trường vẫn là một mảnh hỗn chiến tung búng chưa có điểm dừng.

Hần mở to mắt đầy trông ngóng và nóng ruột nhìn về chiến trường đang ngày càng gần kia mà lửa giận cuộn trào mãnh liệt. Trận chiến hôm nay nói nhỏ cũng không phải nhỏ, nói lớn cũng không phải lớn. Thế nhưng võ lâm chính phái đầy đường lại chưa có phái nào xông vào hỗ trợ là sao? Họ ở cách xa trận chiến lắm chắc? Mệ nó!

Mệ nó! Mẹ nó! Mẹ nó! Chính phái cái con khi mớ! Phái nào phái nấy cũng đều đã tâm bưng bưng, âm hiểm xảo trá thành thói. Với bọn họ mà nói thì hai bên đánh nhau đến thân tàn ma dại mới hay. Khi đó thực lực phái Võ Đang giảm sút, địa vị giang hồ của Võ Đang cũng giảm theo, và thế là phái của họ được nước lên thuyền. Chưa kể họ còn có thể thừa cơ bọn tà phái có tí hơi tàn mà xông vào kết liễu. Vâng, như vậy họ vừa chẳng mất chút sức lại được mang tiếng đẹp.

Khốn nạn!

Đầu óc hần không phải ngu si. Thế nên chỉ trong vài giây, hần cũng nghĩ rõ hơn chín phần mười. Hần hận hực oán giận cái bọn võ lâm chính phái trong thế giới Đại Giang Hồ một lần mà hận thấu bọn tác giả viết truyện võ bản khen võ lâm chính phái đồng tâm hợp lực một lòng mười lực. Mấy lão ấy đúng là đầu độc trẻ thơ. Không biết có bao nhiêu em nhỏ tin tưởng vào mô lý tưởng đẹp đẽ ấy mà bị lợi dụng với chà đạp đây?

Khà khà... Hận thì hận nhưng hần cũng cười mỉa đầy chế giễu và mang tính chọc tức lũ ngớ ngẩn ấy.

Vài hơi thở sau, hần đã đến chiến trường. Với đầy máu và đầy nội lực. Với tinh thần thà chết cũng không lùi bước. Với tâm lý biết chắc mình nhỏ yếu và không phải nhân vật chính. Với nhiều cái lý do nhỏ nhặt khác nữa, hần âm thầm hành động.

So với những kẻ đã chẳng còn hoặc chẳng có bao nhiêu nội lực thì hần còn tốt chán. Mặc dù thực lực của hần đại giảm vì chết một lần, nhưng hần vẫn dư sức áp chế bọn kia.

Ha ha ha... Khura khura... Thời của “dế” đã đến!

- Phong Vân Dừng Động!

- Kiếm Phong Tùy Tâm!

- Phong Vân Dừng Động!

- Kiếm Phong Tùy Tâm!

Một chưởng một kiếm ngang dọc chiến trường. Hấn lấy thế không thể đỡ quét ngang tứ phương. Tuy có chút thổ da trâu, nhưng mà với nội lực no đầy, chiêu thức này tiếp theo chiêu thức kia, hấn độc chiến một phương, chém giết liên hồi. Gặp người giết người, gặp chó giết chó!

Hấn mới xông vào mà đã nghịch chuyển thế cuộc. Nhìn thấy mức độ hung mãnh của hấn mà kẻ địch sợ hãi tránh xa, còn đệ tử Võ Đang thì lên tinh thần mà bắt đầu hung hấn phản công.

Bại! Bại! Bại!

Bên địch liên tục lui lại!

Đề rồi trên chiến trường của những lão già có tiếng rống giận vọng lại:

- Triệu Tứ! Ngươi đang làm cái gì vậy? Ra xừ con tép kia cho ta!

Đáp lại lời nói của lão già này, một người trẻ tuổi ngáp dài mà lười biếng bữu môi:

- Biết rồi.

Sau đó, người trẻ tuổi quay lại nhìn về phía hấn mà hét lớn:

- Uy, nhóc con, bọn đại gia đã đến! Còn không mau quay người bỏ chạy?

Hấn đang đánh giết hăng say thì nghe được tiếng gọi đáng ghét này. “Không phải người chơi?” – Liếc mắt là hấn đã nhận ra.

Kinh nghiệm nhiều năm chơi game với đọc truyện Võng Du khiến hấn nhận định boss tới, xem ra là do hấn gây ra sự chú ý của boss. Chỉ là không biết đại boss hay tiểu boss. Tiểu boss còn kiếm chút cháo, đại boss thì chấp nhận về làng lần 2 chứ sao giờ? Ở thế giới Đại Giang Hồ không có phù về thành, chẳng có quyền trục di chuyển cho nên trước mặt đại boss, người chỉ có thể lựa chọn chiến đấu hoặc bỏ chạy. Mà chạy thì cũng chỉ vô ích!

Người trẻ tuổi tên Triệu Tứ nhàn nhã bước từng bước về hướng này.

Thấy người trẻ tuổi đi về hướng này, NPC và người chơi bên địch đều tự giác phát ra một đòn mạnh rồi nhân cơ hội tách ra khỏi chiến đấu và lui về nhường đường.

“Xem ra là đại boss!” – Hấn lấy tay lau đi một giọt mồ hôi lạnh.

Chiến trường bên dưới bỗng trở nên yên tĩnh. Tất cả các trận chiến ở gần khu vực này đều dừng lại. Mọi người đều nhìn về hướng này. Riêng bên phái Võ Đang thì vô số ánh mắt quái dị chọc thủng người hấn. Mặc dù hấn đang tập trung tất cả tinh thần cho kẻ địch mạnh, thế nhưng hấn cũng bức bối quay lại quát:

- Nhìn cái gì? Không thấy tướng địch tới hay sao mà nhìn? Mẹ nó, bộ các ngươi chưa từng nhìn thấy người đẹp trai nào như ta hay sao?

“Đúng là hết thuốc chữa với cái lũ này!” – Hấn rửa thềm. Đáng lý ra khi thấy tướng địch tiến tới thì phải liều chết xông lên tiêu diệt mới phải. Đẳng này đứng đó ngó là sao? Đoàn kết ở đâu? Khí phách ở đâu?

Ban đầu hấn định chửi tục một câu. Nhưng nghĩ lại cùng là đồng môn cả cho nên hấn cũng chỉ dùng một câu tự sướng đánh tinh lủ người kia. Ấy thế mà lời nói của hấn mang lại tác dụng trái ngược suy nghĩ của hấn.

Trong chiến trường đầm máu, trong tâm trạng giằng xé, trong nội tâm dậy sóng nhưng khi nghe hấn nói vậy, đệ tử phái Võ Đang nơi đây đều mỉm cười. Dù họ luôn cảnh giác từng động tĩnh nhỏ nhất xung quanh nhưng dưới câu nói của hấn họ lại bộc lộ một mặt trái ngược.

“Tuýt... Tuýt...” – Không rõ người đệ tử Võ Đang nào rảnh rỗi huýt gió châm chọc hấn.

Vài người cất tiếng cười to. Và rồi “sự tích” của hấn cũng được truyền ra.

- A! Ta còn tưởng là ai. Giờ này đề ý mới thấy hóa ra là sư đệ kì hoa.

- Ha ha... Ta cũng nhớ ra rồi. Sư đệ kì hoa.

- A ha ha ha... Sư đệ kì hoa cố lên! Các ngươi huynh trợ trận cho người!

- Wa ha! Chúng sư đệ cũng đứng bên ngoài cổ vũ cho sư huynh.

- Ha ha ha...

Mặt của hấn đen lại, giống y như cái đất nồi bị cháy. Gân xanh trên trán của hấn cũng giật giật liên hồi. Hấn tức giận lớn rồi. Không phải đùa đâu.

Và rồi hắn quay đầu lại nhìn về đối thủ đứng phía trước đang nhếch môi cười. Hắn thật sự rất tức giận. Mẹ nó chứ, quả thật vào nhằm phải rồi!

Hắn lạnh lẽo nhìn về gã Triệu Tứ.

- Vì nguoi mà ta bị mọi người cười nhạo. Đi chết!

Hắn rống lớn xông tới. Nội lực dũng mãnh tràn về thanh kiếm.

“Keng... Keng... Keng...” – Thanh kiếm réo rất kêu vang.

Ở phía xa, đệ tử Võ Đang tròn mắt ngoác mồm nhìn về kẻ đang phát điên mà nhỏ giọng xì xào.

- Ta nói có phải chúng ta có chút quá đáng không? Tiểu sư đệ chỉ là có chút hành động khác thường mà thôi.

- Hừ, đũa nào lúc này rống lớn bốn chữ “sư đệ kì hoa” thế?

- Hai đũa chúng mày rảnh quá. Nhìn xem, chúng ta chỉ đùa tí mà sư đệ nổi giận rồi kìa. Ngay cả chiêu “Tiểu Phong Ảnh Kiếm” cũng đem ra rồi.

- Khục khục... Nếu ta nhớ không nhầm thì chiêu này là chiêu mạnh nhất trong hai bộ võ kĩ mà môn phái “tặng lễ nhận người mới” chứ?

- Điều này còn phải hỏi sao? Thật không biết nguoi là như thế nào trở thành đệ tử nội môn đấy!

- A ha ha... Nguoi cứ đùa. Chỉ là thời gian cũng lâu rồi nên trí nhớ của ta xuất hiện khoảng trống.

- Ta nói hai người các nguoi còn không im lặng tập trung xem trận chiến đi. Lỡ mà sư đệ kì hoa chịu không nổi thì còn ra tay cứu giúp.

- Khắc... Ta thích cái ý nghĩ trẻ con như thế này.

- Ta cũng thích thế.

Đang trên đường xông tới, nghe những giọng bàn luận nhỏ bé từ đằng sau vọng lại, suýt nữa hắn vấp ngã. Hắn bực tức quay lại hét rầm lên:

- Các sư huynh còn không thôi đi sao!

Rồi hắn mặc kệ bọn họ mà quay lại tập trung vào cuộc chiến.

Không hề chần chừ, hắn hét lớn mà chém tới một kiếm:

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Tỉnh lại

Ánh lam nhạt trên cây kiếm bỗng chìm mất vào không gian, chỉ để lại một cơn gió nhẹ lặng im bay về hướng Triệu Tứ.

- Hừ, trò trẻ con!

Triệu Tứ khinh bỉ nhìn về phía đó mà phát tay một cái.

Một cái chuông vàng bay ra và trong một hơi thở đã phóng đại lên mười lần có hơn. Nó lẳng lẳng đứng phía trước hắn như tường đồng vách sắt, kín không chỗ lọt.

"Đừng!"

Kiếm khí va thẳng vào cái chuông tạo nên âm thanh đécc tai.

Triệu Tứ thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng mà giờ ra một chỉ điểm thẳng về phía cái chuông, trong miệng hắn thì lẩm bẩm không thôi.

"Coong... Coong... Coong..."

Trong giây lát, một vài kí hiệu thần bí từ chuông vàng phát sáng. Qua đó, một bức tường khí vô hình bao phủ cái chuông. Cùng lúc, chuông lớn vang lên ba tiếng hòa hợp với vùng không gian này tạo nên một gợn sóng lấy tốc độ kinh hồn cuốn thẳng về phía hắn.

"Dừng!"

Còn chưa tạo ra tổn thương nào cho boss thì hắn đã bị đánh học máu, thê thảm như con chó ghê bị hành hạ.

"Phốc... Phốc..." - Hắn liên tục phun ra hai ngụm máu.

Khẽ lấy tay lau đi vết máu, tính cổ chấp của hắn lại phát tác. Chỉ thấy hắn phần hện gầm lên:

- Ta không cam tâm! Ta không cam tâm! Con bà nó chứ, đây là thế giới kiếm hiệp thì tại sao lại có khoa huyền với cả tiên hiệp xuất hiện.
#@#@#@##...

Chính thế! Đó cũng là điều nghi vấn mà nhiều người chơi khác đang quan sát cuộc đấu thắc mắc. Thế nhưng chẳng ích gì, cái nhà phát hành này họ quá rõ. Mọi thắc mắc và nghi hoặc họ chỉ có thể tự tìm đáp án, chứ còn tìm bọn chúng thì chỉ tổ mất thời gian, mất công sức, mất tiền bạc... Nói chung là mất hết trắng cha, ông nội nhà nó!

Triệu Tứ đứng ở đằng xa nhàn nhạt nhìn hắn:

- Thua chính là thua. Người còn ngại biện?

"Hừ... NPC còn rồi hơi lý sự cơ đấy!" - Đa số người chơi một phen tự suy tư.

Hắn đứng ở bên đối diện mà quát lớn:

- Ta không tin! Đến thêm lần nữa.

Nói xong hắn bắt đầu rút một nửa nội lực còn lại vào thanh kiếm mà gầm thét:

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm!

"Ong... Ong... Ong..."

Cả không gian bên ngoài thanh kiếm cũng rung động nhẹ nhẹ. Kiếm khí như bài sơn đảo hải trùng kích thẳng vào chiếc chuông vàng.

"Coong... Coong... Coong..."

Lần này chiếc chuông tự động phát sáng. Gợn sóng màu vàng còn mãnh liệt hơn lần trước. Vẫn với tốc độ kinh khủng, nó đập thẳng vào người hắn.

"Dừng!"

"Àm!"

Cả thân thể của hắn bị đánh lún sâu vào lòng đất. Bàn thân hắn chịu phải công kích lớn nhất. Thanh kiếm vốn cầm trên tay vì thay thế hắn đón đỡ một phần lớn mà đã vỡ nát, rơi xuống những mảnh vỡ cắm ở xung quanh cái hố hắn đang nằm.

Máu tươi cuồn phun. Nơi ngực xuất hiện một lỗ hồng xuyên thấu hai bên.

May mắn trong hai tháng vừa rồi, hắn sử dụng đan dược cường hóa thân thể rất nhiều cho nên thân thể của hắn mới chịu nổi một kích này. Vậy nhưng dù thứ hạng của hắn trong số những người chơi gia nhập phái Võ Đang thuộc vào ba người đứng đầu, tuy nhiên dưới đòn đánh này, thân hắn cũng chịu trọng thương.

Máu tươi tràn ra mỗi lúc một nhiều, sinh mệnh của hắn giảm xuống nhanh chóng.

"Tích! Nhắc nhở lần thứ nhất. Người chơi Nhất Nhân Nhất Kiếm xin vui lòng sử dụng phẩm bổ sung máu. Hiện tại mức máu của người chơi đang là 2%. Nếu không bổ sung, khi máu xuống tới 1%, hệ thống tự động mặc định người chơi tử vong và đưa người chơi về địa điểm hồi sinh gần nhất!"

Khi thật! Ở thế giới Đại Giang Hồ này, dược phẩm bổ sung nội lực và máu là thứ hàng quý hiếm vô cùng. Tưởng bỏ đào ở đâu ra? Vạn năm Tuyết Sâm, sáu ngàn năm Hà Thủ Ô, bảy ngàn tám trăm năm Diệp Vũ Dược... Trừ phi thực lực siêu phàm nhập thánh lại bắt chấp lao đầu vào những bản đồ nguy hiểm khôn cùng thì còn có cơ may. Chứ với hắn bây giờ? Mơ đi cung!

Hơi thở của hắn ngày một mong manh. Hắn cũng mỗi một nhắm mắt lại. Bên tai hắn chỉ còn những tiếng kêu gọi vô vọng.

- Giun để mà thôi!

Âm thanh của tên Triệu Tứ bay vào tai hắn. Cả cơ thể của hắn trở nên cứng ngắc trong sào khô.

"Tài không bằng người!" - Hắn chán nản phát ra lời nói tận đáy lòng.

Sinh mệnh của hắn dần đi về phần cuối. Đầu óc của hắn bắt đầu mờ lung.

Trong chớp mắt ấy, một vài hình ảnh hắn chưa từng thấy, chưa từng trải qua chìm nổi lênh đênh trong đầu hắn. Có hình ảnh hắn điên cuồng hét gào, đau đớn quỳ gối rơi lệ. Có hình ảnh hắn không ngừng chạy trốn giữa tình không vô tận...

Xa lạ quá! Cũng dường như quen thuộc quá!

Linh hồn của hắn như bị kéo vào một thế giới hắc ám. Rồi hắn mệt mỏi nhắm mắt lại từng chút, từng chút một...

- Sur đệ, nhanh tỉnh lại!

- Sur đệ!!!

"Tích! Người chơi Nhất Nhân Nhất Kiếm có mức máu giảm xuống 1%. Hệ thống..."

Âm báo hệ thống đang vang lên bỗng nhiên im bật. Rồi lại như ánh đèn nhấp nháy và rung rinh:

"Xuất hiện sai lầm! Xuất hiện sai lầm!

Lỗi #505! Lỗi #505!

Hệ thống bắt đầu tự sửa chữa! Hệ thống bắt đầu tự sửa chữa!

Mở chế độ quét hình... Mở chế độ quét hình...

Bắt đầu quét hình... Bắt đầu quét hình...

Đang quét... Đang quét...

Trình tự gặp lỗi! Trình tự gặp lỗi!

Tiến hành tự sửa chữa!

...

Sửa chữa thất bại...

Bắt đầu truyền tin tức về..."

"Rắc..."

Hệ thống còn chưa hoàn tất bước cuối cùng thì như bị một bàn tay vô hình xé vỡ ra làm hai.

- Rốt cuộc sau bao nhiêu năm ta cũng tỉnh lại.

Một giọng nói trầm trầm đầy hàn ý như từ nơi cửu u địa ngục vang lên.

Tiếp đó một bóng người phóng lên từ cái hố sâu phóng lên mặt đất. Chính là hắn - Nhất Nhân Nhất Kiếm. Dẫu vậy, hắn đã không còn là hắn khi xưa. Sự việc quái lạ này đã diễn ra trên người của hắn.

Nhìn về thân thể của mình, "hắn" cau mày.

- Thật là tệ hại. Bao nhiêu năm qua hắn cũng chỉ là một con tôm tép mà chưa hề có một bước tiến triển thêm nào. Đáng giận!

Và rồi "hắn" nhăn mặt! Lúc này đây, quãng kí ức mười mấy năm bắt đầu dưng mảnh tràn vào.

Chưa tới vài giây sau, "hắn" nhìn về chiến trường, đặc biệt là neho mắt nhìn về phía Triệu Tứ mà cười lạnh:

- Có chút ý nghĩa. Sinh mệnh trí năng? Thật không ngờ ngay cả cái tinh cầu hẻo lánh thế này mà bọn chúng cũng vươn tay tới rồi. Xem ra giờ này ta muốn trốn cũng không thể.

Trầm tư chốc lát, "hắn" âm trầm nở nụ cười lạnh lẽo:

- Đã vậy thì bắt đầu từ bây giờ đi.

"Tích! Người chơi thu được kỹ năng thiên phú "Ý".

Ý: Khi người chơi mang vào vũ khí thì tất cả vũ khí được mang vào đều mang theo một tia ý cảnh."

"Tích! Người chơi thu được kỹ năng thiên phú "Siêu Tốc Hồi Phục".

Siêu Tốc Hồi Phục: Mỗi giây hồi phục 300 điểm máu và 250 điểm khí công."

Nhận được tin báo, "hắn" nở nụ cười vụn vụn.

- May mắn bọn chúng chỉ thử nghiệm bằng sinh mệnh trí năng vẫn còn ở giai đoạn ấu sinh kỳ. Ha ha... Tiếp tục đến!

Sóng não của "hắn" như vạn mã奔腾, nó thông qua kết nối giữa hệ thống và người chơi mà xông thẳng vào trung tâm điều khiển, tiến hành thay đổi một vài chi tiết nhỏ có sẵn trong game. Nói chính xác là đang ăn gian lấy những kỹ năng có thể thu thập được qua các nhiệm vụ khó khăn. Với những tư liệu mật, "hắn" chỉ dám quan sát và ghi nhớ nhằm nắm trọn trong tay. Có thể nói "hắn" bây giờ không phải là người bình thường cũng không sai.

Dĩ nhiên "hắn" không mạnh động đụng vào những tư liệu có tầm quan trọng cực đại. Bởi "hắn" biết cho dù vẫn còn ở giai đoạn ấu sinh kỳ thì sinh mệnh trí năng của không phải là "hắn" nhỏ yếu lúc bây giờ có thể chống chọi. "Hắn" biết rõ nếu "hắn" làm vậy thì sẽ dẫn phát báo động, lúc ấy "hắn" chính là một thẳng ngu đánh rắn động cỏ. Mà "hắn" chính là đang ăn nhấm đợi thời cơ.

"Tích! Người chơi thu được kỹ năng đặc biệt "Sức Mạnh Hoàn Chỉnh".

Sức Mạnh Hoàn Chỉnh: Mỗi đòn đánh thường đều mang theo 100% sức sát thương. Mỗi đòn kỹ năng đều mang theo hiệu quả bổ trợ và mức sát thương cao nhất."

Nhận thêm được kỹ năng này, "hắn" hài lòng cười nói:

- Không sai. Như vậy có thể đủ rồi. Thêm nữa hắn sẽ có báo động.

Đúng lúc này một tên ngu ngốc từ phía sau len lén tiến tới, đồng thời phát động một cái kỹ năng tấn công "hắn" trong chớp nhoáng.

Đang suy nghĩ bước kế tiếp lại phát hiện con ruồi bọ làm phiền. "Hắn" không vui dòn hết một phần hai nội lực vào bàn tay và đẩy ra một luồng.

Phong Vân Dừng Động!

Gió rít gào, mây biến đổi! Đây chính là lượng biến dẫn đến chất biến!

"Àm!"

"Tích! Người chơi Yêu Thích Đâm Chọt bị người giết chết. Người thu được 20 phút tu luyện. Cảnh giới của Võ Đang tâm pháp, Xuất Vân Chưởng, Tiểu Phong Ảnh Kiếm tăng lên nhất định."

"Hắn" chẳng quan tâm nhiều đến kẻ xấu số. Với "hắn", thẳng ngu dính trọn đòn vừa rồi thì chết chắc. "Hắn" hiện đang nhìn vào thuộc tính nhân vật.

Tại bảng thuộc tính nhân vật, nội lực của "hắn" từ 2440 giảm xuống còn 1220 và mỗi giây lại đang lấy tốc độ siêu nhân tăng thêm 250. "Hắn" không khỏi than thở một tiếng:

- Thật lớn thù bút. Vì cái gì mà bọn chúng lại cam tâm mang một mảnh thế giới thiết kế thành một cái trò chơi? Nơi đây cất giấu điều gì? Hay nơi đây có cái gì mà bọn chúng cần đào móc?

Quả đúng như vậy. Đối với "bọn người" đã từng đuổi giết hắn đến sơn cùng thủy tận, có lẽ không ai hiểu rõ "bọn chúng" hơn "hắn". Rõ ràng có điều gì đó vô cùng quan trọng, quan trọng đến nỗi chúng sẵn sàng liên hợp với các thế lực khác mà bỏ ra một cái giá đắt như thế này.

Mặc dù nói thời thế đổi thay, thời gian cũng thay đổi không ngừng. Tuy nhiên giá cả của một thế giới chẳng phải rẻ rúm gì. Hắn là moi đi gần hết 10% tài sản của "bọn chúng" chứ? Đó là chưa kể phải cải tạo lại, phải mua sinh mệnh trí năng và tiến hành vô số tiến trình phức tạp để ra được cái khoản "trò chơi" này.

Thực tế mà nói, cái này đã không phải là "game" nữa. Đây chính là một thế giới thật sự.

Với khoa học - kỹ thuật tồi tàn của cái tinh cầu gọi là Địa cầu này thì họ nhầm lẫn cũng là lẽ đương nhiên.

Quyển 1 - Chương 30: Ác chiến (1)

Ngay sau đó, "hắn" ngẩng đầu thì thấy:

- Vẫn còn suy yếu và nhỏ bé! Haiz... Xem ra cũng phải lợi dụng quãng thời gian này một phen!

Nhìn về phía chiến trường, "hắn" lạnh lẽo nheo mắt lại.

- Trước tiên phải tấn công đệ tử chân truyền!

Khi đã quyết định, "hắn" xông thẳng về phía Triệu Tử mà không hề chần chừ.

Đã hoàn thành nhiệm vụ được giao, Triệu Tử nhàn nhã tựa mình vào chiếc chuông vàng mà nhắm mắt quan sát cái nơi nhàm chán này. Hắn chẳng muốn chiến đấu cái quái gì. Hắn chỉ có hai cái yêu thích duy nhất là tu luyện và nằm ngủ. Ở tuổi 26, thực lực của hắn có thể mạnh mẽ như thế này đều là do hai cái yêu thích khác người đó. Hắn là một cuồng nhân tu luyện, và mỗi khi chấm dứt tu luyện hắn lại lăn đùng ra ngủ bù. Nếu không phải bị sư phụ ép đi chiến đấu thì giờ này có lẽ hắn đang diễn luyện võ kỹ của mình.

Chẳng có cái gì có thể gây nên hứng thú của hắn ngoài hai cái sở thích kia. Bởi vậy dù bị sư phụ ép đi rèn luyện với sư huynh của mình, ở cả quãng đường hắn đều ngủ. Cho đến khi bị gọi đi giết cái thằng đệ tử Võ Đang kia thì hắn mới không tình nguyện cất bước.

Võ công của hắn chỉ có duy nhất vài chiêu. Mà vài chiêu này chính là được hắn không ngừng thôi diễn và rèn luyện từ nhỏ. Hắn có thể gọi ra chiếc chuông này là vì nó là kỹ năng thiên phú của hắn. Nghe có vẻ quái lạ, nhưng khi được sinh ra, nó là một ấn ký cộng sinh trên người hắn.

Có nhiều loại suy đoán về kỹ năng thiên phú của hắn. Trong số đó, suy đoán được nhiều người chấp nhận nhất chính là một vị cao nhân khi về tuổi xế chiều đã thiêu đốt sinh mệnh và dùng võ số thiên tài địa bảo rèn luyện nên chiếc chuông này. Mục đích? Cũng nhằm lưu truyền cho con cháu, tạo uy danh cho gia tộc.

Nhìn chung, ban đầu hắn không thể phát huy ra được tất cả uy lực của cái chuông vàng này. Hiện tại cũng thế. Vì vậy cho nên, hắn nghĩ ra một phương pháp khác.

Khác hẳn với hệ thống tu luyện hiện tại. Hắn tự mày mò ra phương pháp biến dòng nội lực thành những tia vô cùng nhỏ mà điều khiển chiếc chuông. Hắn sử dụng những tia nội lực này thúc dục chiếc chuông bộc phát. Thậm chí hắn chính là dùng máu huyết của mình nuôi nên những ký hiệu thần bí trên chiếc chuông như bây giờ.

Triệu Tử hẳn chính là một vị kỳ tài không mấy ai biết rõ.

Có thể nói võ công của hắn hiện tại chính là được hắn cải tiến từ hệ thống võ công võ lâm cho phù hợp với mình.

Đúng thế, không có võ công nào mạnh nhất. Chỉ có võ công phù hợp nhất với bản thân mình! Chỉ có phù hợp nhất thì bản thân mới phát huy được uy lực lớn nhất của nó. Tất nhiên là trừ khi người chơi hay NPC có được kỹ năng đặc biệt "Sức Mạnh Hoàn Chính" như "hắn" bây giờ.

Tại thế giới Đại Giang Hồ có khoảng vài chục loại kỹ năng thiên phú và kỹ năng đặc biệt mà người chơi hay NPC có thể lấy được bằng cách hoàn thành nhiệm vụ hoặc chuỗi nhiệm vụ loại khó khăn nhất từ các NPC đặc thù, nhưng lại cực kỳ khó gặp. Nói tới đây chúng ta có thể hiểu "hắn" không có tạo ra kỹ năng mới, mà "hắn" chỉ đảo lộn một vài trình tự, hay có thể nói là dùng phương thức nào đó lừa dối ánh mắt của sinh mệnh trí năng. Cho dù như vậy, "hắn" cũng không phải người bình thường.

Trong vài cái hô hấp, "hắn" nhấc lên một thanh kiếm của một tên đệ tử Võ Đang xấu số chết đi rồi nắm lên tay phải. Đồng thời "hắn" dồn nửa nội lực vào thanh kiếm và đâm tới.

Kiểm Phong Tùy Tâm!

Triệu Tử qua trực giác nhạy bén đã nhận ra được nguy hiểm. Đang thiu thiu ngủ, hắn bật người dậy, đá văng chiếc chuông về phía có dấu hiệu của điềm báo nguy hiểm. Và ngay lập tức đâm một chỉ vào chiếc chuông.

"Coong... Coong... Coong..."

Ký hiệu thần bí lóe lên, ngọn sóng màu vàng xuyên qua chiêu kiếm của "hắn" và bay nhanh về phía đó.

Ở phía bên kia, "hắn" neho mắt lại mà cười gằn:

- Ta không phải là thằng đầu heo kia!

Nội lực của hắn dưới kỹ năng Siêu Tốc Hồi Phục đang không ngừng kéo lại, bù đắp cho nửa đoạn nội lực đã mất vì xuất chiêu kiếm vừa rồi. Nhưng hắn lại tiếp tục dồn toàn bộ nội lực vào tay trái, đẩy ra một chuông.

Phong Vân Dững Động!

"Đừng!"

"Àm!"

Kiểm Phong Tùy Tâm đập thẳng vào chiếc chuông gây nên âm thanh chói tai. Gợn sóng màu vàng lại va chạm với Phong Vân Dững Động tạo nên từng tiếng rít. Kết quả xuất hiện hai vụ nổ như thế!

Sau va chạm chiếc chuông trở nên âm ỉ chứ không còn vàng óng như ban đầu, vài ký hiệu thần bí cũng biến mất vô tung.

Triệu Tứ kinh ngạc nhìn tình cảnh này.

"Không phải lúc này tên kia còn không đỡ được hay sao?" - Hắn cau mày.

Còn về "hắn", "hắn" nhếch mép mà cười lạnh lùng:

- Giun đé mà thôi!

Bị kẻ địch nhắc lên lời nói mà bản thân mỉa mai và giễu cợt lúc trước. Triệu Tứ có cảm giác tên đối diện đang chế nhạo và khinh bỉ mình. Hắn giận tím mặt. Đã khi nào một con gòi bọ cũng dám chế nhạo và khinh bỉ một con rồng?

Phút chốc, nội lực điên cuồng tuôn ra, hắn vỗ toàn bộ vào chiếc chuông.

"Coong..."

Một đạo gợn sóng màu tím từ chiếc chuông lao ra đánh giết về phía "hắn".

Lần này, nội lực của "hắn" còn chưa kịp hồi phục lại bao nhiêu. Thế nên "hắn" đành đợi nó đến gần trong gang tấc rồi chém tới một kiếm.

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm.

"Rắc... Rắc..."

"Àm..."

Giống như "cái thằng đầu heo" mà "hắn" gọi: Kiếm cũng gãy, "hắn" cũng đâm sầm vào mặt đất.

Tuy vậy nhưng chỉ với 1953 máu, chẳng mấy giây sau máu "hắn" lại đầy. Cùng lúc đó nội lực hao hụt của "hắn" cũng tăng lên hai phần ba. "Hắn" lại phóng lên, nhặt một thanh kiếm từ chiến trường, lao tới hướng Triệu Tứ mà cười to:

- Thoải mái. Rất thoải mái.

Triệu Tứ trừng to hai mắt mà nhìn cái tên dai như đĩa đầy vết máu trên người kia. Đừng nói là hắn, cho dù là người khác có lẽ cũng tràn đầy không thể tin chứ?

Qua quan sát tên kia chiến đấu và giao thủ hai lần, hắn xác định tên kia chỉ có thực lực Nhị lưu mà thôi. Thua hắn rỗng rã hai cái cấp độ. Mà chỉ thua một cái cấp độ thì khoảng cách nó như trên trời và dưới biển rồi.

Mặc dù bù đắp "chất" thì có thể dùng "lượng", nhưng với nội lực Nhị lưu ít ỏi thì dùng được mấy đòn "lượng"? Cho dù là đệ tử Võ Đang cũng khó có thể sử dụng 5 lần chứ?

Tên kia có thể đánh ngang tay với hắn thì đã là quái thai rồi. Đừng nói chỉ là vẫn còn sống tới giờ phút này.

Đồng tử hai mắt co rút lại, hắn thốt lên:

- Không thể! Không thể nào!

"Hắn" nghe vậy thì cười gằn:

- Giờ đùa chơi đã hết. Xem ta phá cái chuông mục của ngươi như thế nào.

"Leng keng... Leng keng... Leng keng..."

Tất cả những thanh kiếm trên chiến trường, dù là nằm trên mặt đất hay đang được sử dụng chiến đấu bỗng dừng run rẩy.

Đệ tử phái Võ Đang đang đỏ mắt chiến đấu bỗng sững sốt tách ra khỏi trận chiến mà nghi hoặc nhìn thanh kiếm trên tay mình. Thoáng chốc sau họ nghĩ ra điều gì mà quay mặt tìm kiếm nguyên nhân. Rất nhanh họ nhìn về phía "hắn".

Và vì thế mà âm thanh huyền ảo vang lên.

- Sư đệ kì hoa? Ta không nhìn lầm chứ?

- Không! Ngươi không nhìn lầm! Sư đệ vẫn còn sống!

- Tốt quá rồi.

- Nhưng mà sư đệ còn sức đánh nhau với tên kia sao? Tên kia rất mạnh.

- Mạnh thì thế nào? Đệ tử Võ Đang chúng ta có thể nào sợ mạnh?

Trên mặt đất huyền ảo không thôi. Còn ở trên không trung lại có một giọng nói tang thương đầy kinh ngạc và cực độ vui mừng:

- Kiếm ý? Thật là kiếm ý?

Sau khi liếc mắt nhìn qua "hắn" một lần, vị trưởng lão này khàn giọng thét lớn:

- Hai mươi mấy tuổi có thực lực Nhị lưu lại lĩnh ngộ được Kiếm ý? Thiên tài, thiên tài a.

Bốn vị trưởng lão khác cũng sực tỉnh nhìn về các đệ tử Võ Đang bên dưới đang đứng nhìn, một người phồng mang trợn mắt mà trầm thấp quát lớn:

- Các ngươi còn đứng đó làm gì? Nhanh chóng lại phụ giúp sư huynh của mình!

Hiển nhiên vị trưởng lão nào không muốn một thiên tài như vậy chết yểu.

Vốn đang chăm chú quan sát, nhận được mệnh lệnh của trưởng lão. Đệ tử Võ Đang nhanh chóng bay tới.

Phía bên kia chiến trường trên không trung, một giọng nói lạnh lẽo tràn đầy sát ý cũng vọng lại:

- Xông lên cản chúng lại! Đừng cho chúng tiếp cận đằng đó. Triệu Tứ, nhanh giết thẳng nhóc đó đi. Nhanh lên!

Một bên muốn xông lại, một bên lại xông ra ngăn cản. Phút chốc họ lại chiến thành một đoàn. Và theo lẽ tất yếu, hầu như chẳng có bao nhiêu người có thể đến gần "hắn" mười trượng.

"Bước đầu thành công!" – Hắn âm thầm gật đầu xác nhận bước tiến kế hoạch của mình.

Ngay sau đó, hắn quán chú tất cả nội lực vào thanh kiếm và rống to:

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 31: Ác chiến (2)

Được kiếm ý gia trì, Tiểu Phong Ảnh Kiếm như hóa thành một màu lam thực chất. Nhưng không chỉ có như thế. Nơi tay cầm kiếm sáng lên những hoa văn thần bí. Chúng lóng lánh phát sáng, sát ý mãnh liệt gia tăng lên ánh lam.

Dĩ nhiên là "Kiếm là Hoàng, Hoàng thế vô song! Kiếm Hoàng khoáng cổ tuyệt kim!". Kiếm ý Kiếm Hoàng, vương trong vương!

Kiểm Hoàng nổi giận, máu chảy thành sông!

“Keng... Keng... Keng...” – Réo rất tiếng kêu vang trong con gió. Âm thanh chấn động ba ngàn dặm!

- Giết!

Ở bên kia, nhìn ánh kiếm phát ra uy thế khủng bố lao tới, Triệu Tứ trở nên âm trầm. Hắn biết chính mình đụng tới một kẻ có sinh mệnh ngoan cường lại điên cuồng.

Ngắm đã hết cách, Triệu Tứ nghiêng răng đòn toàn bộ nội lực còn sót lại vào chiếc chuông. Thân bí kị hiệu vốn lơ mờ lại phát sáng. Thứ ánh sáng đen tối lạnh lẽo.

“Dừng...”

Tiểu Phong Ảnh Kiếm đánh thẳng vào chiếc chuông phát âm thanh trầm bổng mà rung động điếc tai. Đóm lửa ầm ầm bạo phát. Nơi va chạm trở thành lò lửa!

Rất nhanh Tiểu Phong Ảnh Kiếm biến mất.

Từ vụ nổ, Triệu Tứ bước ra mà không chút tổn hại. Chỉ có chiếc chuông xuất hiện một vết nứt nhỏ ở giữa. Chuông từ vàng óng biến thành màu đen, thân bí kị hiệu cũng không thấy đâu.

Triệu Tứ nhìn về phía “hắn” mà nghiêng răng nghiêng lợi:

- Đã bao nhiêu năm qua, ngươi là kẻ đầu tiên bức ta đến nước này. Ngươi – một con chó nhãi nhép Nhị lưu, phải trả giá cho hành động mạo phạm vừa rồi!

“Hắn” nhìn Triệu Tứ mà cười khẩy:

- Ngươi còn nội lực sao? Chỉ so đấu thân thể thì ngươi cho rằng ta sợ một tên Đình cấp? Nực cười! Thích thì tới đây, ta chiều tới cùng!

Triệu Tứ nhìn bàn mặt đáng ghét của “hắn” mà nổi giận gầm lên:

- Giết!

Như tia chớp, Triệu Tứ bay thẳng về phía “hắn” mà tung một cú đấm vào bụng “hắn” và dùng tay còn lại nhắc chiếc chuông mà nện thẳng vào đầu kẻ mạo phạm này.

“Hắn” cũng không phải dạng tay vừa. “Hắn” không lùi mà tiến. Tay phải cầm thanh kiếm được gia tri kiếm ý đâm thẳng lên chiếc chuông khiến chiếc chuông văng ra. Sau đó xoay người tung ra một cú đá chéo thẳng về khuỷu tay còn lại của Triệu Tứ.

Triệu Tứ thấy vậy lập tức biến bàn tay đấm tới thành trào. Trào trầm xuống tránh đòn rồi nhanh như cắt vươn lên xuyên thẳng về bàn chân đang theo lực chéo lên trên của “hắn”. Cùng lúc đầu gối chân phải khẽ gấp lại rồi lấy gấp 5 lần sức mạnh bụng thẳng về mặt “hắn”. Không dừng ở đó, tay cầm chuông dụng lực ép mạnh chiếc chuông xuống đầu “hắn”.

- Hừ! Trò trẻ con!

“Hắn” mịa mai một tiếng. Đồng thời chân đá chéo lên bổng niên hoàn mỹ cắt ngang đá thẳng về đầu Triệu Tứ. Tay trái của hắn hóa chưởng, một luồng nội lực mỏng manh tràn ra bao quanh bàn tay. “Hắn” đẩy một chưởng về tay trào của Triệu Tứ. Nếu Triệu Tứ trúng phải đòn này thì cánh tay của hắn không nát cũng tàn.

Còn bàn chân đá lên của đối phương, “hắn” gio lên chân phải mà chẻ thẳng xuống như “Cuồng Long Giáng Thiên”.

Triệu Tứ đánh cái giật mình. Rõ ràng kẻ địch chỉ có thực lực Nhị lưu mà ý thức chiến đấu có thể sánh ngang với cao thủ Đình cấp như hắn. Kẻ địch yêu nghiệt như vậy thì thử hỏi một thiên tài xưa nay như hắn phải giấu mặt vào đâu?

Một con lửa giận bùng phát.

Triệu Tứ rót nội lực vừa có vào chuông và tay trào.

- Hà?

Nhìn ra sự khác biệt, nhưng đã không còn kịp để thoát khỏi phạm vi công kích của Triệu Tứ, chân đá ngang thu về như chớp giật. “Hắn” lạnh lùng rót nội lực vào thanh kiếm, tay chưởng bộc phát tốc độ nhanh hơn va thẳng vào tay trào của Triệu Tứ.

“Àm!”

“Phốc!”

Bàn tay chuông của “hắn” xuất hiện 5 cái lỗ thủng nhỏ đang không ngừng nhỏ máu. Song “hắn” không quan tâm, “hắn” lợi dụng va chạm trong chớp mắt mà lui ra kéo dài khoảng cách. Rồi chăm chọc:

- Thủ đoạn sắc bén a! Hảo thủ đoạn! Nửa bước Địa cấp lại ẩn giấu đến tận bây giờ.

Rõ ràng chỉ có dính tới Địa cấp trở lên mới có thể vận dụng thiên địa linh khí bổ sung nội lực tiêu hao. Còn nếu bảo Triệu Tứ nghịch thiên nhận được kỹ năng như “hắn”, hay cho rằng Triệu Tứ mạng trang bị có hồi phục nội lực thì “hắn” không tin. Hai thứ đó quý giá biết cỡ nào? Một tên Nửa bước Địa cấp nhỏ nhỏ có khả năng lấy được hay sao? Ngay cả “hắn” cũng là mạo hiểm cả tính mạng mới lấy được 3 cái kỹ năng mạnh mẽ chứ chẳng phải là đồ ăn trên trời rơi xuống mà há mồm đón.

Không dính đến Địa cấp trở lên thì khi hết nội lực chỉ có thể dùng được phẩm trần quý bổ sung hoặc ngồi thiền vận công. Tất nhiên trừ hai cái nghịch thiên: kỹ năng liên quan tới hồi phục và trang bị có dòng hồi phục. Và theo lẽ hiển nhiên, không có tên nào dưới Địa cấp có khả năng thu được 2 thứ nghịch thiên trên.

Biết bí mật đã bị đối phương phát hiện, Triệu Tứ thần nhiên đáp:

- Không có chút thủ đoạn thì đã bỏ mạng từ lâu!

“Hắn” nhíu mày nhìn về hướng Triệu Tứ - nơi mà thiên địa linh khí đang tập trung về. Có thể thấy xung quanh cơ thể Triệu Tứ có từng luồng không khí vô hình xoay quanh.

Hiển nhiên Triệu Tứ chỉ có thể là Nửa bước Địa cấp. Nếu đạt tới Địa cấp, thiên địa nguyên khí đã tràn vào cơ thể hắn mới phải!

Nghĩ đến đây, “hắn” cũng yên tâm hơn.

Chỉ thấy “hắn” nhe ra hàm răng vàng vàng của mình mà nói:

- Nửa bước Địa cấp thì ăn nhằm gì? Địa cấp ta còn sợ hãi đôi chút, ta còn do dự có bỏ chạy hay không. Còn không phải Địa cấp thì nộp mạng đi.

Dứt lời, tay phải của “hắn” đẩy ra một chuông Phong Vân Dững Động.

Ngoài ra bàn tay trái cũng “hắn” cũng bắt đầu có sương mù tràn ra hướng về phía Triệu Tứ. Tay trái của “hắn” phát ra một chuông lại là Tinh Vân Hồn Hải!

Triệu Tứ ngẩn ra. Khi nào một tên Nhị lưu hồi phục nội lực nhanh hơn một tên Nửa bước Địa cấp?

Nhảm nhĩ! Nhị lưu không thể hồi phục nội lực.

Tuy nhiên Triệu Tứ không có thời gian nghĩ nhiều bởi vì một chuông Phong Vân Dững Động đã tới. Triệu Tứ không biết đối phương còn lá bài tẩy hay còn chút nội lực nào nữa không, cho nên hắn cẩn thận cầm chiếc chuông đẩy về phía trước chặn lại đòn đánh này.

“Ầm...”

Lại một âm thanh va chạm vang lên. Chiếc chuông cũng rung động không ngừng. Triệu Tứ mạnh mẽ dồn lực lên tay phải ấn xuống giữ chiếc chuông đứng yên.

Đột nhiên sương mù tràn ngập mọi nơi. Triệu Tứ cau mày, chẳng lẽ chuông lực của tên kia mang theo thuộc tính Thủy? Vừa nghĩ thế hắn liền lập tức bác bỏ. Nhị lưu khi nào đã trâu bò đến mức nghịch thiên có được cả thuộc tính? Cái mà chỉ có ba đẳng cấp cao nhất mới có? Dĩ nhiên là không!

Thế nhưng lúc này, qua sương mù, Triệu Tứ loáng thoáng thấy được một tia màu lam nhạt bay thẳng về hướng này.

Thấy vậy, hắn cười gằn:

- Đã biết ngươi còn có hậu chiêu.

Triệu Tứ nhanh chóng núp sau chiếc chuông. Song lần này không có thứ gì đụng tới chiếc chuông. Hắn có chút nghi ngờ. Ngay sau đó hắn nhận được đáp án.

“Ầm... Ầm... Ầm... Ầm...”

Sương mù bao quanh hắn phút chốc nổ tung. Tuy uy lực phân tán không tạo nên tổn thương lớn, nhưng cũng khiến hắn trở thành một huyết nhân.

Tia màu lam vừa rồi là Vân Động Thiên Không không thể nghi ngờ. Xem ra “hắn” cực kỳ âm hiểm!

Ở bên ngoài vụ nổ, nhìn tình cảnh này, “hắn” cất tiếng cười to:

- Ha ha ha ha... Chết cười ta rồi. Tự cho mình thông minh nên bị thông minh hại. Ngụ ngốc!

Với cơ thể cứng cỏi của mình, Triệu Tứ chỉ bị thương ngoài da mà thôi. Nhưng bị chế giễu lại là chuyện khác. Hấn bị thương vào tâm hồn.

Lửa giận trong lòng hấn lại bùng phát. Hấn thét dài:

- Súc sinh! Nhận lấy cái chết!

“Hấn” ung dung ngoắt tay:

- Phóng ngựa lại đây!

Ngay tức khắc, hai người lại điên cuồng chém giết.

“Đùng... Đùng... Đùng... Keng... Keng... Đùng...”

Đang hăng say, “hấn” dừng mánh xông tới. Tay phải từ đám hóa chỉ lao nhanh về đầu Triệu Tứ. Song vừa đi được hai phần ba chặng đường, lại vẫn còn tự hỏi tại sao chiêu thức này thoải mái lần tới mà không thấy đối phương chống trả, “hấn” thấy lạnh cả người.

Linh cảm chẳng lành, “hấn” giảm mạnh chân trái xuống đất mà cấp tốc lui nhanh.

- Đã muộn!

Triệu Tứ cười lạnh.

Tay phải của hấn phát sáng. Hấn tung một chưởng vào chiếc chuông. Lúc này đây chiếc chuông lại trở nên vàng óng, thần bí ký hiệu lập lòe bay ra rọi sáng vài trượng xung quanh.

“Coong... Coong...”

Lần này chuông chỉ vang lên hai tiếng. Một luồng sáng đỏ lao ra bay thẳng về phía “hấn”.

“Hấn” đau tim bỏ ra hai chữ:

- Mẹ nó!

Rồi không hề chần chừ mà dùng hai tay đẩy tới bốn chưởng Phong Vân Dững Động.

“Đùng... Ầm... Ầm... Ầm...”

Bốn chưởng chỉ ngăn được lớp xung kích đầu tiên của luồng sáng đỏ thì vỡ vụn tiêu tán. Luồng sáng đỏ mang theo uy thế còn lại va thẳng vào người “hấn”.

Như con diều đứt dây, lần thứ ba hấn đập vào mặt đất.

“- 500”

Một tổn thương nhỏ bay lên, đầu óc của “hấn” choáng váng trong phút giây.

Lợi dụng thời điểm này, Triệu Tứ như một con trâu điên lao thẳng tới:

- Súc sinh! Nhận lấy cái chết!

Nhìn thấy một vị chiến thần, à không, nhìn thấy một con trâu điên từ trên cao lao thẳng xuống, theo cái áp lực thái sơn áp đỉnh ấy, “hấn” thuận thế ngã xuống. Trong chớp mắt ngã xuống này, hấn dùng tay phải để nghiêng một góc 30 độ mà dùng lực thân thể đẩy ra một chưởng. Sau đó nhanh chóng khép cả cánh tay phải vào người.

“Đùng!”

“Ầm!”

Bụi bay tứ tung, cát đá chạy loạn.

Nhờ lực đẩy, “hấn” lăn lóc sang bên trái hai trượng. Hiếm trong hiếm tránh thoát được chiêu Trâu Điện Lao Xuống không được cấp bằng sáng chế của Triệu Tứ.

Vậy nhưng còn chưa xong.

Nhận ra “hắn” đã tránh thoát, Triệu Tứ hung tợn lao tới.

Đám, chuông, chì, đá, nện... điên cuồng trút về phía “hắn”.

Ở bên đó, “hắn” vất vả tránh né. “Hắn” cũng tranh thủ nhặt lên được một cây kiếm. Dầu cho cây kiếm hình thù xấu xí và quái dị này là của một tên xấu số bên địch.

“Kệ! Dù sao có còn hơn không” – “Hắn” nhủ thầm như vậy.

Và “hắn” cũng không quên khích bác đối phương:

- Oắt con! Còn chiêu gì nữa thì sử dụng hết đi. Nếu không thì tới ta!

- Tới con mẹ nhà ngươi! Chết đi!

“Keng... Keng...”

“Đùng... Đùng... Đùng...”

- Hừ! Thứ vất mũi chưa sạch. Đón lấy đòn này.

“Hắn” dồn nội lực vào thanh kiếm. Nháy mắt sau, “hắn” chém ra một kiếm mà hét lớn:

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm!

Ánh lam kèm hoa văn thần bí lao ra.

Triệu Tứ hoảng hốt dồn tất cả chút nội lực vừa hấp thu từ thiên địa linh khí vào chiếc chuông.

Chiếc chuông đen sáng lên màu vàng âm đậm, thần bí ký hiệu cũng nhạt nhòa sáng lên.

Trong tình thế gấp gáp, chiếc chuông phát ra một tiếng “Coong...”. Một bức tường khí màu vàng bao quanh chiếc chuông. E sợ giống như chiêu Khí Công Hộ Thể của bọn cuồng khí công.

“Đùng...”

“Ầm...”

“Răng rắc... Răng rắc...”

Nghe được hai tiếng “răng rắc”, “hắn” cười lạnh:

- Xem ra chiếc chuông của nhà ngươi chỉ còn là hoài niệm!

Khi “hắn” đang sung sướng cười châm chọc Triệu Tứ, một tia sáng trắng từ phía sau “hắn” đánh úp lại.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Ác chiến (3)

Một vài tia ánh sáng nhỏ yếu hòa lẫn vào màn đêm u tối tạo nên một chút huyền bí. Thứ ánh sáng le lói và yếu ớt báo hiệu ban mai dần đến. Nhưng dù là ban đêm hay ban ngày, nó cũng không ảnh hưởng bao nhiêu đến những con người tập trung cao độ vào cuộc chiến này.

“Xoẹt...”

Dưới tình huống bất ngờ, dù có trực giác nhạy bén, “hắn” cũng chỉ kịp dùng tay xoay mũi kiếm rồi đâm một kiếm thẳng qua nách, hướng về phía sau.

Nhất Kiếm Định Phong!

“Đừng...”

“Àm...”

“-1200”

“Bịch... Bịch... Bịch...”

Một thương tổn to lớn xuất hiện trên đầu “hắn”. Hiển nhiên “hắn” trúng phải đòn nghiêm trọng. Đỉnh phải đòn này, “hắn” cũng không thể không bị đẩy lùi về phía sau. May mắn là “hắn” không bị lực đẩy của chiêu thức đó đè thành thịt nát. Ngay cả “hắn” lúc này cũng không khỏi cảm thấy tên kia của “hắn” đối với tu luyện có niềm đam mê điên cuồng cực độ.

Võ Đang chỉ cung cấp các đan dược thuộc hàng trâu bò. Mà tên kia lại ngày đêm đồ mất cây điểm công hiến đổi lấy. Và may mắn thêm một điểm nữa, đó là tên kia dù lập dị và điên điên khùng khùng, thế nhưng tên đó còn có cái đầu thông suốt một tí. Cho nên tên ấy nuốt toàn đan dược cường hóa thân thể.

“Hắn” không biết tên kia đơn thuần ăn đan dược cường hóa thân thể chỉ để cơ thể tăng sức chịu đựng mà cây công hiến tiếp. Cây ngày cây đêm ai mà không mệt? Một thi đấu cần phải nghỉ ngơi. Thế nhưng càng cần thuốc cường hóa thân thể, thời gian căng hai mắt chạy nhiệm vụ mà không té ngã vì kiệt sức tăng dài, thời gian nghỉ ngơi giảm lại. Nửa kia của “hắn” chính là nhìn cái ưu điểm này đây.

Nếu biết lý do chỉ là thế này thì “hắn” có còn khen nửa kia của mình không?

Tuy vậy “hắn” không có nhiều thời gian mà cảm khái với nhớ lại bởi vì “hắn” nhận ra chiêu thức kẻ địch vừa tấn công. Là một kẻ “nguy hiểm” xông vào trung tâm điều khiển của sinh mệnh trí năng, “hắn” có được lượng kiến thức phong phú bao trùm cả thế giới này. Bởi thế cho nên chỉ liếc mắt là “hắn” nhận ra ngay.

- Chính Nghĩa Song Toàn Thương.

Hắn cảm giận lắm lắm.

“Chính Nghĩa Song Toàn Thương”, tên như ý nghĩa. Nó là một môn võ công có danh tiếng của phái Chính Nghĩa. Vâng, và nghe tên là biết phái này thuộc chính phái.

Chính phái lên lút sát hại chính phái thì gọi là gì? Tranh đấu trên giang hồ hay là những hành động không quang minh chính đại?

Với “hắn” mà nói, đó là kẻ thù của “hắn”. Mà kẻ thù thì cần phải tiêu diệt. Dám mang cho “hắn” tổn thương, “hắn” xin trả lại gấp trăm lần.

Hừ! “Bọn kia” mạnh mẽ biết chừng nào mà “hắn” còn không sợ, huống chi là một cái môn phái cỡ trung.

“Hắn” âm trầm tự nhủ: “Phái Chính Nghĩa. Đợi đấy! Món nợ hôm nay, ngày sau tới tận nơi đền đáp”.

Người Địa cầu dường như vẫn chưa hiểu biết gì về cái “game” này. Còn “hắn” thì không. Đây thực tế không phải là game, mà là một loại thử thách và thi luyện. Chỉ có dũng cảm đối mặt với thử thách, hiên ngang lâm liệt mà đứng thì mới thu được thành quả to lớn nhất. Bị phái Chính Nghĩa đánh lên mà lựa chọn bỏ qua thì thành quả chỉ càng xa tầm tay với. Đó là lối suy nghĩ của “hắn”, chứ chẳng phải “hắn” anh hùng hay trâu bò cái nỗi gì khi quyết định ngày sau cho phái Chính Nghĩa đẹp mặt.

“Bọn kia” cam tâm bỏ vốn lớn cũng là hi vọng được ưu ái từ Chủ Thần mà thôi. Tuy nhiên được ưu ái không có nghĩa là giành được phần thưởng của Chủ Thần. Được ưu ái chỉ đơn giản và đi trước vài bước.

“Hắn” muốn báo thù thì cơ hội này là cơ hội trời cho, là cơ hội tuyệt vời nhất. Lũ người tham lam kia lúc này sẽ không khác lũ chó điên là mấy. Chúng nhất định sẽ vận dụng toàn lực để bắt được phần thưởng cuối cùng. Và vì thế, chúng không có thời gian quan tâm đến một con chó bị đuổi giết và biến mất từ lâu.

Hừ! “Hắn” chính là con chó có nhà tan cửa nát phải chạy trốn tha hương kia.

Nhưng rất nhanh “hắn” nở nụ cười đầy ý lạnh. Bọn chúng bỏ gần hết vốn liếng vào, bọn chúng không còn quan tâm đến “hắn” nữa. “Hắn” lại ở chỗ tốt. Cho nên kế hoạch báo thù sẽ bắt đầu từ nơi này là tối ưu. Không có gì bất ngờ hơn dành cho chúng là khi chúng bị một kẻ vô danh tiểu tốt đánh bại và cướp mất món quà từ Chủ Thần, ha ha ha...

Nhìn lại mà nói thì “hắn” có lợi thế của mình. Đó chính là nắm giữ lượng thông tin quý giá. Còn 3 cái kỹ năng “hắn” vừa thu được? Một thời gian sau chỉ là hàng via hè không đáng nhắc. “Hắn” mạo hiểm lấy những cái kỹ năng này là để san bằng khoảng cách của lũ đi trước vốn toàn là tinh nhuệ của bọn chúng.

Câu hỏi đặt ra ở đây là “hắn” có thể xâm nhập vào trung tâm điều khiển mà lấy cắp thông tin. Thì bọn chúng, những kẻ mạnh mẽ hơn “hắn” có thể không làm được sao? Có thể sao? Dĩ nhiên là không. Chúng có thể làm được, nhưng chúng sẽ không làm thế. Những kẻ dám làm thế thì phải làm chuẩn bị hứng chịu lửa giận của Chủ Thần. Và những kẻ hợp tác mà dám làm thế, thì diệt tộc là điều họ phải chuẩn bị tinh thần. Chúng còn lo lắng này nọ, còn

một con chó nhà tang như “hắn” thì không có. Đối với “hắn”, nếu bị phát hiện thì Chủ Thần cùng lắm là cho hắn vĩnh viễn không được siêu sinh vậy thôi. Bởi vậy “hắn” mạo hiểm là đáng giá.

Nhắc thêm lần nữa là những kẻ tài cao gan lớn cũng có thể mạo hiểm tất cả mà thử một lần. Còn cái lũ ấy và những tổ chức mạnh mẽ khác, “hắn” biết bọn chúng và bọn họ không dám làm. Bọn chúng mà dám làm thì có lẽ một góc lớn vũ trụ đã thành túi quần của chúng từ lâu rồi. Bọn chúng mà dám làm thì có lẽ “hắn” không bị đuổi giết mà là bị giết từ thuở nào. Còn bọn họ? Cái đó phải xem phần quà có đáng để họ đánh liều không. Mà đánh liều ở đây là đánh liều cả trăm ngàn vạn sinh mạng bộ tộc chứ không riêng gì họ. Vì thế, rất khó để thống nhất ý kiến đánh liều một phen.

Với bộ óc siêu việt, những dòng suy nghĩ này chạy chồm qua đầu “hắn” trong vài giây. Nghĩ xong, “hắn” nhanh chóng tiến vào giai đoạn tập trung cho chiến đấu.

Kẻ địch của “hắn” dùng chuông đón đỡ Tiểu Phong Ảnh Kiếm không biết ra sao. Tên đệ tử phái Chính Nghĩa đánh lên không biết núp ở xó xỉnh nào mà chờ đợi “hắn” mất cảnh giác. Sau đòn thứ nhất không giết được “hắn”, tên khốn đó không ra những đòn tiếp theo mà mất hút. Mẹ nó, ắt hẳn tên đó cũng là dạng tiểu nhân âm hiểm.

Không phát hiện ra tung tích địch thủ này, “hắn” đành bó tay bó chân tăng cường cảnh giác.

“Hộc... Hộc...”

Triệu Tứ bước ra khỏi trung tâm vụ va chạm mà thở dốc không ngừng. Sức lực của hắn cũng vừa bị vắt kiệt xong. Hắn đau lòng nhìn về cái chuông từ hoàn hảo đã có nhiều vết rạn nứt mà khóc không ra nước mắt. Hắn chỉ có thể lầm bầm những câu chú ngữ khó hiểu nhằm thu hồi cái chuông lại. Và từ từ mất dần oán giận nhìn về phía “hắn”.

Trong chớp mắt, cái chuông hóa nhỏ, nó quay về độ lớn ban đầu. Triệu Tứ cầm lấy nó mà bỏ vào trong ngực.

Ở phía bên kia, “hắn” lạnh lùng nhìn sang. Nội lực của “hắn” vừa hết, đang trong giai đoạn hồi phục khiến “hắn” không dám mạo hiểm. Dù con dê béo đang ở trước mắt, nhưng ngu xuẩn xông tới quyết chiến bằng thân thể thì e rằng bản thân cũng trở thành một cái xác sống. Rõ ràng trong bóng tối có một tên đệ tử phái Chính Nghĩa nhìn chằm chằm “hắn” đây.

Võ công của Triệu Tứ phần lớn bắt nguồn từ cái chuông, hắn cũng hết nội lực. Còn “hắn” thì lại không mạo hiểm. Cho nên trận chiến ác liệt trở thành tình cảnh hai con người nhìn nhau đầy đề phòng.

Thế nhưng 5 giây sau, khi nội lực và máu khôi phục như ban đầu, “hắn” quyết định tấn công. Tất cả của bởi vì con dê béo kia quá ngon miệng, “hắn” không cưỡng lại được. Đây, nó đáng cho “hắn” trả một cái giá để làm thịt.

Khi đã quyết định, “hắn” lập tức xông tới. Một nửa nội công rót vào thanh kiếm, đồng thời “hắn” sử dụng Kiếm ý. “Hắn” chém tới một kiếm mà gào to:

- Tiểu Phong Ảnh Kiếm!

Đúng thời khắc này, mười ba ánh chớp hình thương từ phía bên trái lao tới bao trùm cả khu vực xung quanh thân thể “hắn”. Xem ra nếu “hắn” tiếp tục tấn công Triệu Tứ thì chưa biết Triệu Tứ có chết hay không nhưng “hắn” sẽ bị chiêu thương này xoắn thành thịt nát. Còn nếu dừng lại và rút lui thì e rằng sẽ bị 2 mặt giáp công. Cho dù thế nào thì tên trong bóng tối mới là kẻ được lợi nhất.

Nhưng “hắn” không phải đơn giản. Nếu nói trên đời này có cuộc thi ai nham hiểm nhất, “hắn” nhất định sẽ là thành viên được đề cử nhận giải. Ngay từ đầu quyết định xông tới, “hắn” đã làm chuẩn bị vẹn toàn.

Chỉ thấy “hắn” cười lạnh, chiêu chém tới của “hắn” đột ngột biến mất giữa đường trường. “Hắn” như chỉ báo săn nhanh nhẹn quay về bên trái mà chém tới.

Tiểu Phong Ảnh Kiếm!

- Hư chiêu?

Gã phát ra chiêu vừa rồi bật thốt. Cùng lúc, gã ta phi thân lẩn trốn vào đêm tối.

Rõ ràng gã biết mình khó có thể chính diện đánh thắng “hắn”, cho nên lui lại chờ cơ hội khác.

“Bùm... Bùm... Bùm...”

Mười ba ánh chớp hình thương đập vào Tiểu Phong Ảnh Kiếm phát ra những âm thanh vang dội.

Thế nhưng, trong khoảnh khắc này, Tiểu Phong Ảnh Kiếm kết hợp Kiếm ý lấy tư thế đánh đầu thẳng đó với một chút dư lực còn lại theo đà bay thẳng về phía ấy. Rồi nó đập vào mặt đất phát ra một tiếng “đùng”.

“Hắn” vừa quay sang trái đánh ra Tiểu Phong Ảnh Kiếm thì lập tức quay lại nhìn về phía Triệu Tứ mà âm u cười:

- Là cái tiểu boss. Không biết kinh nghiệm thu được và vật phẩm bạo ra sẽ như thế nào.

“Hắn” thêm thường nói nhỏ.

Nhìn kẻ thù chiến đấu cả buổi bắt phân đã thu lại chiếc chuông, “hắn” đẩy tới một chuông và sau đó đâm tới một kiếm.

Phong Vân Dừng Động!

Nhất Kiếm Định Phong!

- Con ruồi phiền phức đã đuổi đi. Giờ còn lại con dê béo, không làm thịt thì thật có lỗi với chính mình.

“Hắn” liếm mép rồi phi thân theo sau 2 chiêu phát ra áp sát về phía Triệu Tứ.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Bội thu

Một con mãnh hổ đầy đủ thể lực chém giết một con sư tử đang mệt mỏi. Chỉ trong chớp lát, kết quả hiển nhiên là con mãnh hổ chiến thắng.

Máu tươi cuồn cuộn. Mặc dù Triệu Tứ đã chết, “hắn” vẫn cắt bỏ đầu Triệu Tứ mà cầm trên tay, đầy uy hiếp nhìn về xung quanh.

Đầy thân là máu, tay phải cầm kiếm, tay trái cầm một cái đầu lâu mở to hai mắt với vẻ không cam lòng. “Hắn” giờ khắc này chẳng khác gì ma vương ở địa ngục là bao.

“Tích!

Vượt cấp chém giết Nửa bước Địa cấp cường giả: Triệu Tứ!

Bời chém giết vượt qua 2 đẳng cấp, hệ thống bắt đầu tính toán.

Tích!

Người chơi nhận được:

1. 3 thức mở đầu Võ Đang tâm pháp, Xuất Vân Chuông và Tiểu Phong Ảnh Kiếm từ tiểu thành tăng lên đại thành. Chiến lực của người chơi từ Nhị lưu tăng lên Nhất lưu.

2. Vượt cấp chém giết, ngoài tăng lên chiến lực tối đa ở giai đoạn này, phần thưởng còn lại chuyển sang phần quà khác: Danh vọng phái Võ Đang +1500.”

- Tiểu tử, ngươi dám!

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

- Buông ra thân thể Triệu Tứ.

- Ha ha, làm tốt lắm.

- Khả khả, không hổ là người có được Kiếm ý.

Bỏ mặc hệ thống nhắc nhở, và những âm thanh gào thét từ chiến trường trên không, “hắn” chỉ lo mò ra chỗ tốt từ trên thân thể của Triệu Tứ. Rất nhanh mùa thu hoạch bội thu đã đến.

“Áo choàng Thanh Sam Nội Khí (Chất lượng: Màu lục).

Nội lực: +150

Máu: +50

Tốc độ: + 2

Phòng thủ: 22 - 31

Độ bền: 0/150 (Đã hư hỏng với mức độ nhẹ: Cần thợ rèn cấp đại sư mới có khả năng sửa chữa)

Miêu tả: Là một bộ áo choàng phẩm chất tương đối cao, thuộc hàng trung phẩm. Chỉ có đệ tử thiên tài được bồi dưỡng mới có khả năng được môn phái tặng cho.

*Chú ý: Mặc vào không tăng thuộc tính nhân vật trong game chính.”

Lột bộ áo choàng trên người Triệu Tứ, “hắn” cũng tạm hài lòng chấp nhận. Hiển nhiên so với những món đồ phẩm chất trắng trên người hắn thì tốt hơn vô số lần. Game phụ Đại Giang Hồ vẫn chỉ là đang bắt đầu, phẩm chất trang bị ở sau như thế nào vẫn còn là một câu đố. Bởi vậy cho đến hiện nay, hắn vẫn chỉ thấy được 2 loại phẩm chất trang bị là trắng và lục. Và đương nhiên là trang bị màu lục tốt hơn trang bị màu trắng rồi.

Còn cái vấn đề kẻ địch đã chết rồi thì tại sao còn lột sạch đồ của kẻ địch, nhìn có vẻ không mấy tốt đẹp thì “hắn” mất điếc tai ngơ. Một dòng game chính Huyền Thoại và một dòng game phụ Đại Giang Hồ đủ để “hắn” biết cái thế hệ game này keo kiệt, bủn xỉn như thế nào. Bởi vậy ai nói gì thì kệ, có đồ không lấy chẳng lẽ bị ngu? Biết đâu cái lũ khốn mở miệng chỉ trích lại là cái bọn chò “hắn” vứt bỏ lại ào ào xông lên tranh đoạt?

Tốt nhất thì cứ kệ chúng, cứ lấy đi rồi tính.

Vắt cái áo choàng lên vai, “hắn” lại tiếp tục công cuộc lột đồ.

“Hắn” vừa giết xong một tên Nửa bước Địa cấp. Cho nên ắt hẳn tạm thời sẽ không có tên ngu ngốc nào xông lại. Dầu sao, hình tượng của “hắn” bây giờ cũng đủ dọa lui vài kẻ nhất gan.

“Đai lưng Thiên Nguyên Huyền Thanh (Phẩm chất: Màu lục)

Nội lực: +100

Máu: +30

Phòng thủ: 4 – 6

Độ bền: 13/50 (Nhanh hư hỏng: Cần về thợ rèn sửa chữa, tránh gặp hư hỏng)

Miêu tả: Là một sợi đai lưng làm từ gân của loài dã thú có một tia huyết thống của linh thú Thiên Nguyên Huyền Thanh. Là sợi đai lưng được trường bối bỏ công chế tạo dành cho đệ tử thiên tài.

*Chú ý: Mặc vào không tăng thuộc tính nhân vật trong game chính.”

“Quần dài Xích Chi lung lung (Phẩm chất: Màu lục)

Khí công: +120

Máu: +42

Kháng Hỏa: +1

Phòng thủ: 15 – 19

Độ bền: 12/100 (Rất nhanh hư hỏng: Cần cấp tốc về thợ rèn sửa chữa, tránh bị hư hỏng)

Miêu tả: Quần dài Xích Chi lung lung là một chiếc quần tốt, giảm tổn thương khi bị thuộc tính Hỏa tác động. Xích Chi lung lung quần được chế tạo từ tơ tằm tự nhiên và một sợi Xích Chi ngàn năm.

*Chú ý: Mặc vào không tăng thuộc tính nhân vật trong game chính.”

Chân chính làm “hắn” vui mừng chính là kiện vật phẩm thu được thứ ba.

“Đôi giày Tử Uyển Giao Long (Phẩm chất: Màu lam)

Nội lực: +300

Máu: +200

Tốc độ: +2

Kháng Tất cả: +2

Phòng thủ: 50 – 72

Độ bền: 54/350 (Nhanh hư hỏng: Cần cấp tốc về thợ rèn cấp đại sư sửa chữa, tránh bị hư hỏng)

Miêu tả: Đây là một đôi giày được chế tạo riêng cho đệ tử ưu tú nhất. Tên gọi và phẩm chất của nó nói rõ đây là một đôi giày được chế tạo từ gân của loài thường luồng Tử Uyên sống ở vực sâu. Qua 7 x 7 = 49 ngày rèn luyện dưới bàn tay của thợ rèn cấp bậc tông sư mới hình thành.

*Lưu ý: Mặc vào trang bị, chỉ số của nhân vật trong game chính tăng lên

Kháng Tất cả: + 0.5”

Mặc dù không nhiều, nhưng thật vẫn là thật không phải sao? Cứ tính là một niềm vui bất ngờ đi. Nói thế thôi chứ một kẻ cẩn thận như “hắn” thì một tí muối cũng đủ phân thắng bại ở thời điểm mấu chốt rồi.

Món cuối cùng “hắn” lột được lại làm “hắn” ngạc nhiên.

“Bao cổ tay Cương Thiết (Phẩm chất: Màu trắng)

Phòng ngự: 24 – 32

Miêu tả: Chỉ là một loại bao cổ tay thông thường được chế tạo từ loại thép cứng rắn.

*Chú ý: Mặc vào không tăng thuộc tính nhân vật trong game chính.”

Trừ cái áo choàng hư hỏng không thể mặc lên, còn lại hắn đều mang vào người. Được cộng thêm một đồng nội lực và máu, có ngu cũng phải đổi.

Trong giây lát, “hắn” thay súng đổi pháo xong. Vắn vắn cái áo choàng hư hỏng lên vai trái, “hắn” cầm kiếm xông vào chiến trường.

“Hắn” còn làm thật được Nửa bước Địa cấp, hưởng hồ những tên Đình cấp, Nhất lưu với cả Nhị lưu, Tam lưu? Vì thế “hắn” không ngại kiếm thêm tí chút.

“Hắn” cũng có niềm tin nếu bị chúng vây công thì vẫn còn sống mà thoát ra. Cho nên “hắn” không sợ.

Nhưng ngoài dự liệu của “hắn” là hai bên lại đồng loạt thu tay lại.

- Rút lui!

- Nhanh lui lại!

- Đệ tử Võ Đang lui về túm lâu phía cổng nam cách nơi này 70 trượng tập hợp!

Đương nhiên cả 2 phe đều hiểu rằng nếu tiếp tục chém giết tới phút chót thì cũng chẳng được lợi lộc gì. Mà còn bị kẻ thứ 3, thứ 4, thứ 5, ... thứ mấy chực thừa cơ “ngư ông đắc lợi”. Tuy cả hai bên không đi đến mong muốn, nhưng cũng phần nào đạt được nguyện vọng. Bên mặc áo đen trả được một phần cừu hận bao lâu nay. Bên phái Võ Đang cũng trả được một phần thù cho những người ngã xuống.

Khi “hắn” đến địa điểm tập hợp, nhìn về chúng sư huynh và trưởng lão, “hắn” cũng không khỏi cảm khái. Người người đều trúng thương, sắc mặt không trắng bệch vì mất máu cũng là do chót vì nội thương. Nhìn trên thân thể thì không có lấy một ai lành lặn, ngoại trừ kẻ biến thái là “hắn”.

Một vị trưởng lão trầm giọng:

- Còn có ai sống sót nữa không?

Từ chiến trường rời đi, vì tình đồng môn tốt đẹp bấy lâu, mọi người đều ra sức đảo qua cả chiến trường để tìm người bị thương may mắn còn một vài hơi thở. Nhưng họ đều thất vọng thờ dài. Giờ này nghe trưởng lão hỏi, họ đồng loạt lắc đầu.

Vị trưởng lão này có chút ưu thương, chưa xót nói:

- Sự việc phát sinh đột nhiên, chúng ta đều không ai lường trước. Nhưng người giang hồ thân bất do kỷ. Vì thế cũng đừng quá đau buồn mà hãy sống tiếp để báo thù cho những người đã mất.

Nói đến đây, vị trưởng lão này cũng không khỏi thở dài:

- Sinh lão bệnh tử. Các sư huynh, sư đệ của các ngươi cũng không tránh khỏi. Có chăng là họ chiến đấu vì vinh quang của phái Võ Đang. Có chăng là họ tranh thủ một đường sống cho các ngươi. Vì vậy, các ngươi không thể cô phụ sự kỳ vọng của họ và chúng ta. Được rồi, tản ra thu thập thi thể các sư huynh, sư đệ xấu số. Chúng ta cần phải hòa táng họ và mang về núi Võ Đang chôn cất.

- Vâng.

- Rồi.

Chẳng bao lâu sau, ở giữa chiến trường xuất hiện từng nhóm củi, gỗ được xếp thành 4 hàng ngang. Những thi thể lạnh ngắt mang trang phục Võ Đang đã rách nát được đặt trên những nhóm củi, gỗ ấy. Tính ra là 34 bộ thi thể.

Có lẽ với người chơi thì không khí không mấy đau thương. Còn bên NPC thì khác, nỗi đau hiện rõ trên khuôn mặt họ. Hiển nhiên những con người sớm nắng chiều mưa với bản thân mình từ bao lâu nay lại đột ngột ra đi khiến họ khó có thể chấp nhận.

Mặt khác nếu họ đi làm nhiệm vụ bị quái thú giết hại thì còn không thể trách ai. Đằng này, trên chiến trường bất ngờ này, vì bản thân vô dụng mà người thân chết đi khiến họ tự dần vật chính mình. Bởi vậy cho dù là bị người khác gọi là những đạo sĩ điên hay dùng đầu pháp liều mạng, họ vẫn không kìm chế được tâm tình mất mát lúc này.

- Châm lửa.

Một người trưởng lão khàn giọng quát.

Lập tức một người đệ tử chân truyền bước tới, nhẹ nhàng cầm bó đuốc bỏ vào dưới một vũng dầu bên dưới. Ngay sau đó, lửa nhanh chóng theo từng mương dầu nhỏ khoảng chừng một ngón tay chạy nhanh về phía 34 nhóm.

Nhờ dầu, lửa bắt cháy rất nhanh. Chỉ trong chớp lát, lửa cháy hừng hực.

Nhìn khuôn mặt chứa đầy đau buồn của đám đệ tử, vị trưởng lão nóng tính đang đứng đối diện quát lạnh:

- Tất cả các ngươi nhớ cho ta. Chúng ta là phái Võ Đang, là võ lâm chính phái. Thế nhưng không có nghĩa là chúng ta có thù không báo, không có nghĩa là chúng ta để cho đồng môn, huynh đệ của mình chết đi vô nghĩa. Tất cả các ngươi nghe kỹ cho ta. Mỗi thù ngày hôm nay chúng ta nhất định phải báo, thù này chúng ta nhất định phải đòi lại, nợ máu phải trả bằng máu. Sau ngày hôm nay, các ngươi phải ra sức tập luyện và chuẩn bị. Chẳng bao lâu nữa, chúng ta quyết một phen tử chiến với chúng.

Tất cả đệ tử đứng bên dưới kích động hét lớn:

- Tử chiến với chúng.

- Tử chiến với chúng.

- Tử chiến với chúng.

“Hắn” không muốn mình trở thành kẻ bị chỉ trích, cho nên cũng mở hết cuống họng mà hét lớn. Trong lòng thì nghĩ đây mới là thế giới thực tế. Cái gì “oan oan tương báo biết khi nào mới dứt” chỉ là chó má. Người sống vì thoải mái, đạo sĩ tu luyện cũng càng phải vậy, ân oán phải phân minh thì nội tâm mới không có khúc mắc. Chỉ như vậy thì tu luyện mới không tẩu hỏa nhập ma.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 34: Tấn thẳng đệ tử nội môn

Sau một trận chiến, ngoài những món đồ ngon nhận được, “hắn” chẳng được cái gì khác. Dự định lên đệ tử chân truyền mà chẳng thấy trưởng lão nào nói gì. Chẳng lẽ đệ tử chân truyền phái Võ Đang là do chương môn xác nhận? Điều này không khoa học, với lượng lớn tin tức “hắn” đào được từ trung tâm của sinh mệnh trí năng thì không phải như thế.

Thế thì “hắn” còn thiếu cái gì?

2 ngày trôi qua với “hắn” cũng thật khó nuốt. Rõ ràng “hắn” mạo hiểm cả mạng sống xông vào trung tâm sinh mệnh trí năng, rõ ràng “hắn” mạo hiểm giảm thực lực để bộc phát Kiếm ý trên chiến trường, nhưng đến giờ, cái “hắn” cần nhất lại chẳng thấy đâu.

Như thế có khác gì “hắn” mạo hiểm vô ích?

Lượng tin tức cũng chưa dùng được mới là cái đầu đầu. Cả hai cái game đều đang ở giai đoạn đầu, bao nhiêu tin tức “hắn” đào được cũng chẳng sử dụng được gì. Bởi vậy chẳng khác gì mọi việc vẫn diễn ra như cũ và “hắn” vẫn chậm bước so với “bọn chúng”.

Vì thế cho dù tính tình vô cùng bình tĩnh, tâm lý của “hắn” cũng xuất hiện sóng nhỏ lăn tăn. Trong nội tâm lại bị ảnh hưởng của nửa còn lại nên nội tâm vẫn là một ngàn con ngựa “mẹ nó, mẹ nó...” lao nhanh.

“Hắn” vừa chịu đựng mạo hiểm không công, lại vừa áp chế chính mình và tâm lý tiêu cực của nửa còn lại. Thế nên những ngày này thật sự là những ngày tháng thống khổ. Thật sự là bị dẫn dắt đến phát điên.

Đang lúc “hắn” vẫn chìm trong chiến trường “tự mình làm khổ mình”, một người từ đằng sau tiến tới, vỗ vào vai “hắn” và nói:

- Sư đệ, các vị trưởng lão cho gọi ngươi.

Đầu tóc bù xù, quần áo nhăn nheo, “hắn” giật mình nhìn lại mà bàng hoàng chỉ vào mình và hỏi một câu:

- Các vị trưởng lão gọi ta?

Vị sư huynh với bộ quần áo đạo sĩ màu lam – bộ quần áo của đệ tử nội môn vẫn cười tươi trả lời:

- Ừm. Các vị trưởng lão cho gọi ngươi.

“Hắn” như sực tỉnh. Trong phút chốc, “hắn” dựa vào lượng tin tức kia mà nhận ra mình có chút thất lễ. Nên “hắn” khom lưng, nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, sư đệ đang suy nghĩ một chuyện quan trọng nên có chút thất lễ. Mong sư huynh bỏ qua.

- Ha ha... Sư đệ, đừng quá cầu nệ những việc nhỏ nhặt ấy. Được rồi, ngươi đi theo sau ta tới gặp các vị trưởng lão.

Vị sư huynh này vẫn hòa ái cười nói.

Số lượng đệ tử Võ Đang rất ít, vì vậy tình cảm của họ rất sâu nặng. Họ gia nhập Võ Đang đồng nghĩa với đây là ngôi nhà của họ cả đời sau đó. Mà anh em đồng môn không nhiều, nên tình cảm dành cho nhau vô cùng tốt. Gia đình có vài người anh em, không bảo vệ anh em mình thì bảo vệ ai? Số lượng nhiều thì khó quan tâm, thậm chí ngay cả gặp mặt cũng trở nên khó khăn, thế nhưng số lượng ít thì lại trở thành như thế này: tình cảm tương liên.

Dẫu rằng đấu đá hay tranh chấp cũng có nhưng đều được môn phái hạn chế ở mức độ nào đó. Chính phái không thể như tà phái. Tà phái có thể cổ vũ chém giết để chọn ra người giỏi nhất, nhưng chính phái thì không thể. Nếu chính phái ra quy định như tà phái thì ở võ lâm chẳng có phân biệt chính – tà gì rồi.

Có thể với những con người mới chập chững vào phái Võ Đang chưa bao lâu như “hắn” thì có thể chưa hiểu được ý nghĩa tại sao có thứ tình cảm sâu nặng này. Bọn họ vẫn còn ở giai đoạn cạnh tranh gay gắt mà gần như chạm tới không từ thủ đoạn. Nhưng qua một cuộc chiến này, sau khi biết trong bóng tối vẫn có chính phái theo dõi cuộc chiến thì họ hiểu.

Khi người gặp khó khăn, chỗ dựa vững chắc chính là gia đình. Gia đình có thể giang tay cứu vớt người. Còn người khác? Hên xui, còn tùy vào tâm trạng của họ. Chính trận chiến đầy chữ đầu, cùng là chính phái mà Võ Đang gặp tập kích thì không có cái chính phái nào cứu viện. Bọn khốn ấy chỉ đứng ở ngoài nhìn cuộc vui. Thậm chí là “ăn” lên, và cũng là muốn giết chết những kỳ tài võ đạo của Võ Đang trong bóng tối. Vì vậy, tình cảm nên dành cho gia đình. Ít nhất là để đến lúc người gặp nạn hay trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc thì còn có người vươn tay giúp người. Chứ còn chọc người này, đâm người kia để danh xấu lan xa thì tới lúc đó có mà khóc ròng.

Vậy nên cạnh tranh quy cạnh tranh, tình cảm là thứ không thể không bỏ thời gian chăm sóc.

“Hắn” đi sau vị sư huynh nội môn nửa bước tỏ lòng tôn kính, đồng thời bắt chuyện:

- Sư huynh, xin thứ lỗi đường đột. Ngài các biết các vị trưởng lão cho gọi tiểu đệ là có chuyện gì quan trọng không?

Người sư huynh này xua tay, ý bảo không có gì, rồi trầm giọng:

- Sư huynh cũng không rõ ràng. Nhưng sư đệ có thể yên tâm, biểu hiện của người trong trận chiến vừa qua rất tốt, tốt hơn nữa là người tinh thông Kiếm ý. Vì thế nên việc này sẽ không phải là chuyện xấu, chỉ có thể là chuyện tốt.

- Vâng, tiểu đệ cũng chỉ mong là chuyện tốt.

“Hắn” khiêm tốn trả lời, rồi đưa tay phải ra làm quen:

- Tiểu đệ tên là Nhất Nhân Nhất Kiếm, rất vinh hạnh được làm quen với sư huynh.

Vị sư huynh kia thoáng dừng lại, hắn sáng khoái bắt tay và nói:

- Tốt. Ha ha... Ta tên là Trương Cuồng. Huynh cũng muốn làm quen với đệ tử thiên tài đây, biết đâu sau này sư huynh phải nhờ vả sư đệ người thì sao?

“Hắn” mỉm cười đáp lại:

- Sur huynh quá khách khí. Sur đệ nào có cái gì thiên tài cơ chứ.
- Sur đệ khiêm tốn rồi.
- Không có, không có. Đa tạ sur huynh khen tặng.

Sau trận chiến vừa qua, những người sống sót còn lại của phái Võ Đang đều chuyển đến ở tại một trang viên vừa phải. Bởi thế chỉ chưa bao lâu sau, Trương Cuồng đã dẫn “hắn” đến căn phòng của 5 vị trưởng lão.

Trương Cuồng đưa tay gõ cửa.

“Cốc... Cốc... Cốc...”

Bên trong lập tức truyền ra một giọng nói già nua:

- Ai đó?

Trương Cuồng nhanh chóng trả lời:

- Đệ tử là Trương Cuồng. Đệ tử nhận ủy thác của 5 vị trưởng lão cho nên đã dẫn Nhất Nhân Nhất Kiếm đến đây.
- Ừm, vào đi.

“Két...” – Cánh cửa tự động mở ra.

Từ lúc đi theo Trương Cuồng, “hắn” đều nhanh tay sửa soạn lại mái tóc và quần áo. Bởi thế vào lúc này, “hắn” bình tĩnh theo chân Trương Cuồng bước vào.

Ở trong căn phòng này là 5 vị trưởng giả có số tuổi đã cao, làn da cũng có nhăn nheo, mái tóc đã một màu trắng xóa.

Từ lúc tập kết ở Nhiệm Vụ Đường, cho đến khi liên tục di chuyển, ở trọ tại khách sạn, và cả trận chiến vừa qua, nửa kia của “hắn” và “hắn” đều không có quan sát chi tiết từng người trưởng lão. Nửa kia của “hắn” là vì không quan tâm, còn “hắn” thì không gặp ở gần như thế này.

Thế nên nhân lúc này, “hắn” âm thầm đánh giá những chiến tướng của Võ Đang.

Vị trưởng lão khuôn mặt chữ điền có vết sẹo nhỏ dưới mắt phải, làn da trắng hồng ngồi trên ghế thủ tịch mỉm cười nhìn về phía “hắn” mà giới thiệu:

- Ta là Nguyễn Phong Vân, người có thể gọi ta là trưởng lão Phong Vân.

“Hắn” khom người, cung kính đáp:

- Đệ tử Nhất Nhân Nhất Kiếm ra mắt trưởng lão Phong Vân.

Dưới khí thế mơ mơ hồ hồ của vị trưởng lão Phong Vân này, “hắn” cảm thấy một khí tức nguy hiểm vô cùng. Nó tỏ rõ cho “hắn” rằng với thực lực bây giờ, nếu “hắn” đối đầu với vị trưởng lão này thì chỉ có một kết cục duy nhất là tử vong.

Trưởng lão Phong Vân chỉ về bên trái mà giới thiệu:

- Vị bên dưới gần người là trưởng lão Khung Thần, trên một chút là trưởng lão Mạnh Thiên.

“Hắn” không dám có chút lãnh đạm. “Hắn” đều bày ra tư thế cung kính mà khom người hành lễ:

- Đệ tử Nhất Nhân Nhất Kiếm ra mắt hai vị trưởng lão đại nhân.

Hai vị trưởng lão ngồi bên trái đều mỉm cười coi như đáp lại. “Hắn” cũng chẳng mặt dày có ý kiến hay có thái độ gì khác.

Hai vị trưởng lão này có lẽ là anh em sinh đôi. Khuôn mặt hai người rất giống nhau, có đến tám phần ấy chứ. Điểm đặc biệt là hai hàng lông mi đều đã ngã màu trắng chứ không còn một màu đen nữa.

Trưởng lão Phong Vân tiếp tục chỉ về bên phải mà giới thiệu:

- Vị bên dưới gần người là trưởng lão Thái Thương, trên một chút là trưởng lão Thuận Phong.

“Hắn” quay sang bên phải mà tiếp tục tư thế cung kính:

- Đệ tử Nhất Nhân Nhất Kiếm ra mắt trưởng lão Thái Thương, ra mắt trưởng lão Thuần Phong.

Vị trưởng lão Thái Thương với sống mũi cao mỉm cười và gật đầu đáp lễ. Vị trưởng lão Thuần Phong khẽ vuốt chòm râu dài nói ra một chữ:

- Tốt.

Sau khi công việc hành lễ đã xong, trưởng lão Phong Vân phát tay bảo Trương Cường:

- Trương Cường, ở đây đã không có việc của ngươi. Ngươi ra ngoài đi. Khi ra ngoài nhớ khép cửa lại.

Trương Cường mỉm cười cúi người đáp:

- Đệ tử tuân lệnh.

Rồi sau đó, Trương Cường quay người ra sau và bước từng bước dài ra ngoài. Và rồi hắn khép cửa lại.

“Két...”

Không khí cả căn phòng lúc này bỗng trở nên yên ắng. Nhưng “hắn” có thể cảm thấy được khí thế của cả 5 vị trưởng lão đều khóa chặt lên người “hắn”. Qua đối chiến với một người Nửa bước Địa cấp, “hắn” phán đoán cả 5 vị trưởng lão đều là Địa cấp trở lên. Nhưng đến mức độ nào thì không thể nào cảm giác được chính xác. Có lẽ là Địa cấp trung phẩm trở lên.

Trưởng lão Phong Vân phá vỡ không khí yên ắng này bằng một câu hỏi:

- Nhất Nhân Nhất Kiếm, ngươi nghĩ chúng ta gọi ngươi lên đây là có việc gì?

Nghe vậy, dù có biết gì hay không, “hắn” bình tĩnh trả lời:

- Bẩm 5 vị trưởng lão, đệ tử thật sự không biết.

Có thể ở nơi nào đó, hoặc ở phái khác, thì tình cảnh sẽ giống một cuộc tra hỏi, hay là thuộc về giảng giải nhiều loại lý do với vô số ý kiến. Còn ở Võ Đang, không khí đầy tình thân lại biến cuộc nói chuyện ngày hôm nay đi về hướng tích cực.

Vị trưởng lão Phong Vân không hề đi vòng, mà trực tiếp đi thẳng:

- Xét thấy chiến tích của ngươi trên chiến, xét thấy ngươi đã lĩnh ngộ được Kiếm ý. Sau khi thảo luận, 5 vị trưởng lão quyết định để ngươi tấn thăng thành đệ tử nội môn.

Chậm rãi dừng lại một chút để “hắn” tiếp thu, trưởng lão Phong Vân tiếp tục cười nói:

- Đáng lẽ ngươi có thể tấn thăng thành đệ tử chân truyền. Đáng tiếc là có hai điều lớn cản trở. Thứ nhất chính là độ cống hiến. Ngươi chưa cống hiến gì nhiều cho môn phái, thế nên rất khó để cho ngươi trở thành đệ tử chân truyền. Thứ hai chính là tâm tính. Khi chưa biết được tâm tính của ngươi như thế nào, thì đệ tử chân truyền với ngươi là điều xa vời. Là những người đi trước, chúng ta cần quan sát thật kỹ rồi quyết định sau. Vậy đây, ngươi có thể hiểu là ở phái Võ Đang thì không phải cần tài hoa là có thể trở thành đệ tử chân truyền mà còn cần cả cống hiến và tâm tính. Bởi vậy, ngươi tạm thời được xét trở thành đệ tử nội môn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Lưu Ly Kim Tuyền Đan

Từ phòng của 5 vị trưởng lão bước ra, “hắn” trở thành đệ tử nội môn, như vậy “hắn” có vui sướng không? Không, “hắn” chỉ hụt hẫng.

“Mẹ nó, theo lý mà nói thì phải trở thành đệ tử chân truyền mới đúng. Mới có đệ tử nội môn thì ăn nhăm gì.” - Đó mới là tiếng lòng của “hắn”.

Tất nhiên cái “hắn” cần không phải là cái danh hão. Cái “hắn” cần là phúc lợi của đệ tử chân truyền. Nếu như suy nghĩ của “hắn” không xuất hiện sai lầm thì đệ tử chân truyền đã vô hạn tiếp cận với Thái Cực Quyền và Thái Cực Kiếm – 2 môn võ công mạnh nhất của phái Võ Đang. Còn phúc lợi của đệ tử nội môn? Làm thế quái nào mà bằng phúc lợi của đệ tử chân truyền được chứ?

Tuy rằng ở thời buổi này, rất hiếm có người chơi nào trở thành đệ tử nội môn của một môn phái, nhưng không có nghĩa là không có. Mà bởi vậy, “hắn” chẳng phải vô địch thiên hạ. “Hắn” ở trong hàng ngũ người chơi cũng là giọt nước trong ao. Và “hắn” ở trong giang hồ cũng chỉ là cát trên sa mạc. Nhỏ yếu thế đấy.

Nói gì thì nói, cho dù là người mạnh nhất giang hồ hiện tại thì cũng từng bắt đầu từ một con người nhỏ yếu. “Hắn” rõ đạo lý đó. “Hắn” cũng biết dục tốc bất đạt. Nhưng thời gian với “hắn” đã trở nên gấp gáp. Không chỉ lo lắng “bọn chúng” phát hiện, rồi sau đó tiếp tục bị truy sát. Mà còn lo lắng Chủ Thần phát hiện ra “hắn” mạo phạm. Nếu một trong 2 lo lắng trên trở thành sự thật, thân phận của “hắn” bại lộ thì kết cục của “hắn” chẳng có khả quan. Nói chẳng khả quan là tự mình an ủi mình, chứ thực tế hắn là chết chắc.

Muốn có một con đường sống, “hắn” chỉ có thể cố gắng để bản thân ngày càng mạnh hơn. Khi đó “hắn” có thể đối phó với “bọn chúng”, và với Chủ Thần thì tiếng nói của “hắn” có một tí ti trọng lượng nào đó. Nhìn chung là “hắn” phải trở nên mạnh mẽ, rất mạnh mẽ, vô cùng mạnh mẽ thì mới có một con đường sống mong manh.

Thở dài một tiếng, “Hắn” cảm thấy dễ chịu hơn.

Không có con đường nào không phủ đầy gai nhọn. Không có con đường nào không tràn đầy sỏi đá. Không có con đường nào chỉ có một đường thẳng. Càng không có con đường nào là một màu hoa hồng chờ người bước lên. Vì thế nếu muốn đi tới cuối con đường thì phải có sự chuẩn bị, có cả cần cù và kiên trì, nhẫn nại và cả dối trá.

Chuẩn bị cái gì? Chuẩn bị tinh thần hứng chịu tra tấn, chuẩn bị ngã mà không gục, chuẩn bị 300% sức mạnh để sau khi khóc lớn vì thất bại lại có thể cất tiếng cười to trào phúng cuộc đời này ngay sau đó... Thậm chí chuẩn bị tinh thần bị người đời xa lánh, chuẩn bị nếm trải âm lạnh của nhân gian, chuẩn bị nhận lấy tất cả những lời nói chế giễu, những câu mắng chửi không hay, những con người chỉ biết lợi dụng người...

“Hắn” tự giễu.

Ánh mắt như mất hết đau buồn, như chìm trong biển sâu tĩnh lặng, như giọt nước trong veo, như ngọn núi lửa chờ ngày bạo phát, “hắn” nhìn về phương xa, nơi đường chân trời. Trong lòng lại không ngừng chấp chôn.

Tâm tình biến hóa phức tạp, “hắn” tự nhủ thủ vững bản tâm.

Một lát sau, “hắn” khẽ đảo tay. Ngay lập tức trong tay “hắn” xuất hiện một chiếc lọ tinh xảo. Bên trong chiếc lọ là 3 viên đan dược màu xanh sẫm. Đó là món quà “hắn” được trưởng lão Phong Vân tặng cho khi tấn thăng từ đệ tử ngoại môn lên đệ tử nội môn.

“Lư Ly Kim Tuyền Đan: (Đan dược – Loại: Hiếm – Phân cấp: Trung phẩm Địa cấp)

Mô tả: Đan dược quý giá được chế tạo phỏng theo một tấm đan phương cổ xưa. Mỗi năm phái Võ Đang luyện ra Lư Ly Kim Tuyền Đan không quá 30 viên. Trong đó phần lớn là cung cấp cho đệ tử chân truyền.

Sử dụng càng nhiều thì dược lực giảm dần. Đến viên thứ 11, hoàn toàn không nhận được hiệu quả gì.

Sử dụng đan dược thì nhận được: Nội công tăng lên từ 1000 – 1300 (viên thứ nhất).”

“Hắn” không muốn nợ ơn người khác. Ở điểm này, “hắn” và nửa kia không hẹn mà cùng nhất trí. “Hắn” biết trưởng lão Phong Vân sở dĩ tặng “hắn” một lọ Lư Ly Kim Tuyền Đan là vì tỏ ý lôi kéo “hắn” vào phe phái của mình. “Hắn” thật sự không muốn, nhưng “hắn” chỉ có thể chấp nhận. Đâu phải lúc nào con người ta cũng có thể làm theo những gì mình muốn? Đôi lúc khi không có sự lựa chọn nào khác, con người ta cũng chỉ có thể nhắm mắt làm bừa.

Còn về phe phái trong Võ Đang? Đó là chuyện quá bình thường. Ở nơi đâu không có phân chia quyền lực? Nơi nào có cạnh tranh, nơi đó chắc chắn sẽ xuất hiện phe phái. Hiện nhiên phái Võ Đang nghiêm cấm giết hại đồng môn, tình cảm ở phái Võ Đang rất tốt nhưng không có nghĩa là họ sẽ không cạnh tranh giành lấy lợi ích.

Nhanh chân bước vào phòng, “hắn” đóng cửa lại. Và sau đó cầm chiếc lọ, đổ ra một viên Lư Ly Kim Tuyền Đan trên tay.

Đây là một viên thuốc óng ánh màu xanh, lúc trở nên đậm màu, lúc màu lại nhạt đi, giống như nó đang hô hấp. Ngoài ra, xung quanh viên thuốc “hắn” cũng có thể cảm nhận được một luồng khí vô hình đang bao bọc nó. Đây chính là tiêu chí của một viên đan dược có phẩm chất Địa cấp. Đan dược cũng như con người, lên đến Địa cấp thì có thể câu thông thiên địa linh khí.

Ngắm nó trong giây lát, “hắn” không chần chừ cho vào miệng và nuốt xuống.

Lư Ly Kim Tuyền Đan vừa được nuốt xuống thì nó bùng nổ lại một lần sóng dược lực kinh người. “Hắn” chỉ có thể cắn răng vận chuyển một nửa nội lực bao quanh dược lực để tránh dược lực quá mạnh làm bạo thể. Đồng thời bỏ ra một phần ba nội lực còn lại dẫn dắt dược lực tiến vào từng góc ngách của cơ thể. Đây là một hồi tẩy lễ!

Cả Thế giới Đại Giang Hồ đều tu luyện nội công, “Hắn” đạt đến chiến lực mạnh nhất trong giai đoạn này, mặt khác “hắn” lại là đệ tử phái Võ Đang có công pháp nội công hàng đầu vô lâm, cho nên nói về khống chế nội lực, “hắn” có tự tin không thua kém mấy ai cùng cấp.

Hơn ba mươi phút sau, khi dược lực tan hết, thân thể của “hắn” trở nên nhẹ bồng. Nội lực trong đan điền của “hắn” dường như to lên một vòng. Đứng

lúc này, “hắn” nhận được âm báo của hệ thống.

“Tích!

Người chơi sử dụng Lưu Ly Kim Tuyền Đan, nhận được: +1000 nội lực.”

Nghe thế “hắn” cau mày. Chẳng lẽ “hắn” hấp thu không hết được lực, hay “hắn” có sai lầm trong việc hấp thu nên nội lực của “hắn” tăng lên ở mức độ thấp nhất? 1000 – 1300 lại chỉ được 1000. Đứng hàng thấp nhất thì không còn gì khó chịu hơn.

Một chốc sau, “hắn” lại nuốt vào một viên.

30 phút sau đó, âm báo hệ thống lại vang lên.

“Tích!

Người chơi sử dụng Lưu Ly Kim Tuyền Đan, nhận được: +850 nội lực.”

850 – 1200 lại hấp thu ở hàng thấp nhất? Chuyện gì xảy ra?

“Hắn” không rõ.

Cách “hắn” sử dụng Lưu Ly Kim Tuyền Đan là được trưởng lão Phong Vân chỉ dạy, không thể nào có sai sót được. “Hắn” nhú chặt lông mày mà bắt đầu trầm tư.

Chẳng bao lâu sau, “hắn” cất đi chiếc lọ chứa viên đan được còn lại vào túi. Dĩ nhiên khi không biết thì tốt nhất để đó đã. Đợi đến lúc rõ ràng rồi thì làm sau cũng chẳng muộn.

Vẫn còn ngồi xếp bằng, lần này “hắn” vận chuyển nội công qua những kinh mạch được chỉ định, đi theo dòng luyện công của Võ Đương Chương pháp. “Hắn” đang cố gắng tu luyện bộ tâm pháp này, một trong bốn bộ “hắn” được ban phát khi trở thành đệ tử nội môn.

Bốn bộ đó lần lượt là: Võ Đương Chương pháp, Võ Đương Kiếm pháp, Nộ Lôi Chi, Thương Hải Minh Nguyệt Kiếm.

Trong đó có thể dễ dàng thấy được bản Võ Đương Chương pháp là cấp cao hơn của Võ Đương tâm pháp. Hay như lời mô tả 2 bộ này thì rõ ràng các vị tiền bối phái Võ Đương dựa vào Võ Đương Chương pháp mà làm ra một bộ đơn giản và dễ tu luyện hơn đó là Võ Đương tâm pháp.

“Võ Đương Chương pháp (Đầy đủ - Phái: Võ Đương – Loại: Nội công – Phân cấp: Hạ phẩm Địa cấp)

Mô tả: Nội công tâm pháp truyền thừa hơn 7000 năm lập phái.

Tu luyện hoàn thành:

- Máu: +2000
- Nội công: +7000
- Căn cốt: +21
- Ngũ tính: +32
- Sức chịu đựng: +12
- Độ linh hoạt: +5
- Tỷ lệ làm choáng: 5%
- Xác suất hóa giải hoàn toàn đòn tấn công của địch: +1%
- Xác suất phản lại 30% sức mạnh từ đòn đánh của địch: +2%

Sau khi tu luyện thành công, chỉ số của nhân vật chính tăng lên:

- Máu: +200
- Khí công: +700
- Tốc độ chạy: +5
- Tấn công vật lý hoặc tấn công phép thuật: +70

- Phòng thủ vật lý hoặc phòng thủ pháp thuật: +49

- Kháng Lôi: +12%

- Tỷ lệ bạo kích: +1%

- Tỷ lệ né tránh: +0.5%”

...

Từng ngày trôi qua... Cứ mỗi lúc “hắn” vào game là “hắn” lại cảm đầu tư luyện Võ Đang Chưởng pháp và Võ Đang Kiếm pháp. Nhưng thành quả chưa được gì. Ất hẳn muốn tu luyện xong hai bộ tâm pháp này thì còn cần đan dược phụ trợ. Thế nhưng mà hiện tại trong giai đoạn giằng co ở thành Tương Dương, “hắn” không nhận được nhiệm vụ môn phái. Vì thế “hắn” chẳng có điểm cống hiến và do đó dẫn đến việc “hắn” không có đan dược mà cần.

Ở thực tế “hắn” cũng chưa dám đi hành động. Nó là bởi vì chưa đúng thời cơ, “hắn” sợ bị “bọn chúng” đánh hơi thấy. Cho nên “hắn” vẫn sinh hoạt bình thường như nửa kia. Chữ tính cách của “hắn” thì không có yếu mềm, chẳng có hèn nhát. “Hắn” là kẻ biết rõ chỉ có lợi dụng nhiều nguồn sức mạnh ở bên ngoài thì mới có khả năng đối kháng với bọn chúng, chứ còn người đơn thể cô thì không thể.

Nửa kia của “hắn” bị trọng thương tinh thần mà rơi vào giấc ngủ say. Nên “hắn” vẫn còn nhiều thời gian, “hắn” không cần phải vội vàng.

Bỗng nhiên hệ thống xuất hiện 3 lần thông báo.

“Hệ thống: Võ lâm chính phái nhận thấy tà phái hoành hành vô kị, tàn sát dân thường, ám hại chính phái. Chuyện thương thiên hại lý tà phái không việc nào không làm. Do đó, võ lâm chính phái thống nhất ý kiến quyết định tiến hành tiêu trừ dư nghiệt tà phái.

Vì vậy, hoạt động đầu tiên của Thế giới Đại Giang Hồ mở ra: “Tuổi trẻ chí tôn!”. Sau 3 tháng nữa tại thành Tương Dương, thế hệ anh hào trẻ tuổi của tất cả các môn phái võ lâm chính phái tiến hành tụ hội. 7 đại môn phái chính phái liên hợp tổ chức thi đấu.

Mọi chi tiết xin vui lòng xem ở trang chủ.”

Mọi người chơi còn chưa kịp hoan hô thì 3 lần thông báo khác lại vang lên.

“Hệ thống: Trong thời gian 3 tháng chờ đợi sự kiện “Tuổi trẻ chí tôn!” của Thế giới Đại Giang Hồ, nhằm cung cấp thêm sân chơi mới cho người chơi, Chủ Thần quyết định sớm mở cửa Thế giới Pokemon.

Nội dung cơ bản: Mở ra Thế giới Pokemon.

Ngày mở: 3 ngày sau.

Yêu cầu: Cấp độ 25 trở lên trong game chính mới có thể tham gia.

Mọi chi tiết xin vui lòng xem ở trang chủ.”

Chỉ 2 thông báo khiến cả thế giới chấn động!

3 tháng nữa có hoạt động đầu tiên trong Thế giới Đại Giang Hồ, cũng là hoạt động đầu tiên từ khi game Huyền Thoại mở cửa!

Nếu yêu thích súng vật, 3 ngày nữa tham gia Thế giới Pokemon!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Yulia xinh đẹp

Có thể với đa số mọi người thì nhận được 2 cái thông báo này chẳng khác gì nhận được những viên bom nặng kị. Họ sẽ vui sướng reo hò, thậm chí là đợi chờ từng phút từng giây. Song với “hắn” lại không. Năm cái nghi vấn lớn hiện lên trong đầu “hắn”.

Thứ nhất, câu hỏi mà “hắn” vẫn luôn tự hỏi: “Tại sao Chủ Thần lại phân biệt game chính và phụ? Chỉ một game chính không đủ hay sao mà còn cần phải có nhiều game phụ trợ?”. Đương nhiên càng nhiều game thì sinh mệnh trí năng quản lý càng vất vả. Nó lại mới chỉ là giai đoạn ấu sinh kỳ, ép nó vất kiệt sức như thế này có ổn chăng?

Thêm nữa là cái vị Chủ Thần này nhiều ý nghĩ quá! Qua hơn 100 vạn năm tổng hợp, lịch sử chỉ ra rằng một hành tinh được khai phá phải được sự chấp nhận của Chủ Thần sở hữu hành tinh ấy, mà qua 100 vạn năm, mỗi lần như vậy chỉ có 1 game duy nhất. Cho nên lần này quá khác lạ. Liệu có chuyện gì đáng sợ ẩn đằng sau hay không?

Thứ hai, theo quy định hiểu ngầm, 1 cái game sẽ có nhiều phần quà, thế nên game càng nhiều thì số lượng phần quà bay theo cấp số nhân. Chủ Thần này phóng khoáng đến nỗi làm cho “hắn” nghi ngờ mục đích thật sự của Chủ Thần.

Thứ ba, tại sao cứ mỗi khi xuất hiện biến hóa của một game là lại ra game khác? Lấy ví dụ như game Huyền Thoại xuất hiện đồ bộ Thường, Anh Hùng và Huyền Thoại thì game Đại Giang Hồ mở cửa. Thêm một ví dụ rõ ràng nữa là bây giờ game Đại Giang Hồ tổ chức sự kiện thì lại mở cửa Thế giới Pokemon.

Một lần tình cờ thì thôi, hai lần tình cờ thì chẳng phải tình cờ.

Xét theo lẽ thông thường, khi game Huyền Thoại xuất hiện đồ bộ, người chơi sẽ toàn tâm toàn lực săn đuổi đồ bộ cho đến khi đủ bộ mới thôi. Mở cửa game Đại Giang Hồ lúc đó là vì cái gì?

Game Đại Giang Hồ sắp có sự kiện thì chắc chắn người chơi đồ xô đi tăng thực lực mà chuẩn bị, chắc chắn họ sẽ sẵn sàng bỏ ra giá cao để thu mua đan dược, mật tịch... Thế nhưng Chủ Thần ngay lập tức ra game Thế giới Pokemon cắt đứt giảm công cuộc ấy (Bởi vì người chơi không thể chơi cùng lúc 2 game, muốn chơi game này thì game kia phải dừng chế độ tự động – Auto). Tham gia chuẩn bị sự kiện ở game Đại Giang Hồ thì bỏ lỡ những bước đầu trong game Thế giới Pokemon. Mà tham gia Thế giới Pokemon thì lại không có nhiều thời gian chuẩn bị cho sự kiện trong game Đại Giang Hồ.

Thứ tư, bất cứ game nào đều có nhiệm vụ ẩn, bất cứ game nào đều có những NPC đặc biệt và những bản đồ hay phụ bản ẩn giấu. Có cả những trang bị cấp cao nhất cần bỏ thời gian đi nghiên cứu, có luôn cả nghề nghiệp cần thời gian vun vén. Chỉ mở chế độ Auto thì có thể thăm dò đến những bí ẩn như thế sao? Không thể! Vì auto chỉ có tự động tu luyện theo chỉ định, đánh quái, đánh phó bản và làm nhiệm vụ. Phải chăng Chủ Thần cố ý phân tán sự tập trung của người tham gia game?

Thứ năm, con người không ai có đủ đầu óc phát triển thành cao thủ cùng lúc tại mấy cái game, chứ đừng nói là số lượng game hiện tại là 3 và tương lai thì chưa biết bao nhiêu. Con người đều có sở trường và sở đoản, ai dám đảm bảo giỏi hết tất cả?

Rốt cuộc là vì sao?

Dù biết rằng chiến trường chính là ở game Huyền Thoại. Nhưng những game khác đều phụ trợ lấy nó, muốn mạnh thì không chỉ ở game Huyền Thoại là cao thủ mà ở những game khác cũng phải mạnh. Bởi vậy không đầu tư cho tất cả lại không phải là tốt nhất.

Thứ hỏi một con người chỉ chơi duy nhất game Huyền Thoại, dù cho gã ta ở game này là cực mạnh, nhưng có thể chỉ đánh ngang bằng một kẻ gà mờ ở game này chỉ bởi vì kẻ này được cộng thêm thuộc tính từ game phụ. Cho nên rất dễ thấy chơi giỏi một game cũng chẳng khác gì chơi tệ nhưng chơi tất cả các game.

Từ đó suy ra khoảng cách chênh lệch giữa người chơi với nhau gần như là không có! Phải chăng Chủ Thần này làm vậy là vì duy trì tính công bằng? Chủ Thần này khuyến khích mọi người cạnh tranh ở tất cả các mặt trận game?

Mọi chuyện trở nên khó phân biệt. “Hắn” đau đầu tự nghĩ lấy.

Nhưng cái đau đầu không chỉ bởi không hiểu rõ mục đích của Chủ Thần, mà còn là vì cấp độ hiện tại của “hắn” chưa đạt 25. Sau khi “hắn” đào được một lượng lớn thông tin nơi sinh mệnh trí năng, “hắn” đã cấp tốc vào game Huyền Thoại mà sửa Auto từ đánh phó bản kiếm đồ bộ Anh Hùng sang tập trung làm nhiệm vụ. Đó là do lượng thông tin ấy có một phần khiến “hắn” lưu tâm.

Lượng thông tin ấy chỉ ra rằng nếu muốn làm nhiệm vụ chuyển chức lần 2 thì cần phải hoàn thành tất cả các nhiệm vụ chủ tuyến và phụ tuyến ở game Huyền Thoại. Bởi vậy để tương lai không tụt sau người khác, “hắn” không thể không điều chỉnh auto thành làm nhiệm vụ.

Nhưng bởi chính làm như vậy nên kinh nghiệm thu được không bao nhiêu, tiền bạc thu vào cũng toàn bèo bọt. Chính là không bằng một phần mười đánh phó bản Bác sĩ điên. Vì lẽ ấy, cấp độ của “hắn” hầu như đứng yên và so với mặt bằng chung của những người chơi khác là... điên cuồng rớt xuống.

Giờ đây nhận được thông báo, “hắn” chỉ có thể lặng lẽ đặt auto game Đại Giang Hồ cho nhân vật Nhất Nhân Nhất Kiếm bên này tự tu luyện và mò vào game Huyền Thoại nhằm bắt đầu con đường cây cấp độ của mình.

Chỉ 3 ngày. “Hắn” chỉ có 3 ngày để từ cấp độ 24, cây kinh nghiệm là 12% tới cấp độ 25. Khó! Hai tháng trôi qua, chỉ mới từ 20 lên 24, giờ 3 ngày phải từ 24 lên 25. Không khó mới lạ.

Khi này đây, “hắn” vận dụng đầu óc đến cực hạn mà phân tích lượng lớn thông tin đã thu được.

Cả 3 giờ sau “hắn” mới có kết quả mong muốn.

“Hắn” trở về thôn Koha và lướt thẳng tới phía đông thôn. Chạy thêm vào ngôi nhà nhỏ đầy hoa nằm ở một góc hẻo lánh. “Hắn” gõ cửa.

“Cốc... Cốc... Cốc...”

- Ai đấy? Vào đi!

Một giọng nữ dịu dàng truyền ra. “Hắn” đánh cái rùng mình. Vậy nhưng “hắn” vẫn đẩy cửa bước vào một cách bình thường.

Nhìn người mỹ nhân tóc lam đằng trước, “hắn” lễ độ khom người chào hỏi:

- Xin chào đại tỷ Yulia xinh đẹp.

Yulia chớp chớp đôi mắt to tròn và gật đầu:

- À... Ai đây nhỉ?

“Hắn” nhanh nhẩu đáp:

- Đại tỷ xinh đẹp, đệ là Đùng Cát Ngang đây.

Và ngay tức thì “hắn” nhận được lời chế giễu vọng lại:

- Há há... Đùng Cát Ngang? Ừm, không phải là kẻ cô phụ lòng kỳ vọng của chúng ta sao?

Sau đó là cái nhướn mày đuổi khéo:

- Nếu có chuyện gì quan trọng thì nói đi. Còn chuyện lật vật thì biến. Đại tỷ ta không có thời gian tiếp đón một con côn trùng ngo ngoáy.

“Hắn” nặn ra nụ cười chân thành, tỏ vẻ áp úng và dốc hết vốn liếng kén cỏi mà xu nịnh:

- Đại tỷ Yulia xinh đẹp. Đệ biết sai rồi, đệ hứa sẽ sửa chữa mà. Cho đệ thêm một cơ hội đi mà. Đại tỷ xinh đẹp như ngàn vạn tinh tú treo trên bầu trời, như ánh trăng lấp lánh chiếu rọi màn đêm. Đại tỷ dễ thương như con chim bồ câu xinh đẹp, như chú mèo con mềm mại, thướt tha. Đại tỷ thánh thiện...

- Được rồi, được rồi. Ngươi không cần phải nịnh hót.

Yulia cắt đứt lời nói của “hắn”. Mặc dù nhìn mặt Yulia có vẻ khó chịu vì những từ ngữ lẽ đường xó chợ không biết cách nịnh ấy, nhưng dưới tác động của độc được rắc phải thì trong lòng Yulia vui vẻ vô cùng.

Nàng trầm ngâm vài giây rồi nói:

- Ta thay mặt các anh hùng cho ngươi một cơ hội. Cơ hội này chính là ngươi phải hoàn thành thử thách đặt ra. Thế nhưng ta nói trước là nhiệm vụ rất khó và khả năng thất bại rất cao. Mà khi ngươi thất bại thì cấp độ của ngươi về 0. Ngươi có dám nhận hay không?

“Hắn” bình tĩnh trả lời:

- Tiếp nhận!

“Tích!

Người chơi tiếp nhận nhiệm vụ đặc biệt: “Lấy lại niềm tin.”

Mô tả nhiệm vụ: Hoàn thành thử thách của các vị anh hùng.

Bước 1: Thu thập 10 cây thuốc Vạn Hà Thảo. Hoàn thành nhiệm vụ thì quay về gặp Yulia để nhận đầu mỗi bước 2 của nhiệm vụ.

Phần thưởng: Đăng cấp +2

Thất bại: Đăng cấp về 0.”

- Được rồi, đi đi thôi!

Lại một cái phát tay, “hắn” bị cưỡng chế chuyển cảnh.

“Roẹt...”

Đứng ở giữa thôn, đứng trước dòng người tấp nập, “hắn” cười khổ không thôi. “Hắn” biết vị nữ anh hùng Yulia này dễ nói chuyện và dễ lời kéo nhất trong các vị anh hùng. Nhưng có biết thì vận mệnh của “hắn” cũng vô cùng trắc trở, có như thế nào nhiệm vụ này cũng có độ khó quá cao.

Vạn Hà Thảo là loại dược thảo quý hiếm, chỉ mọc ở trên những viên Vạn Hà Sa tinh khiết. Trong một vạn viên Vạn Hà Sa, khó có thể tìm ra được một

viên Vạn Hà Sa tinh khiết. Trong trăm viên Vạn Hà Sinh tinh khiết, càng khó có thể tìm ra được một viên có thể nuôi dưỡng Vạn Hà Thảo. Vậy nên, Vạn Hà Thảo gần như tuyệt tích, mức độ quý hiếm của nó không thua gì một gốc Linh dược.

Vạn Hà Sa lại chỉ xuất hiện ở những dòng sông lớn.

Vậy nên muốn tìm Vạn Hà Thảo thì phải đến các bản đồ cấp 50 trở lên mới có. Dẫu cho đến bản đồ đó thì cũng không dễ tìm, bởi vì cần phải tìm những hang động âm thấp cạnh những dòng sông phì nhiêu thì mới có cơ hội nhìn thấy nó.

Song liệu “hắn” có khả năng chạy tới bản đồ cấp 50 không? Đây lại là một câu đố khác. Ở game Huyền Thoại, muốn đến bản đồ mới thì chỉ có chạy bộ qua đó. Thế nhưng mà hiện tại bản đồ chỉ mở đến cấp 30, những vùng còn lại là một màu xám. “Hắn” đi đâu để tìm?

“Hay là về hỏi lại xem vị Yulia kia có cách nào không?” – “Hắn” vừa nghĩ thế thì bỏ ngay. Yulia đã là vị anh hùng dễ nói chuyện nhất, nhưng cái gì cũng có mức độ của nó. Vượt quá mức thì chỉ chọc điên nữ anh hùng đỉnh phải được có thuộc tính yêu thích được khen xinh đẹp ấy mà thôi. Và hậu quả chọc điên một con mụ bạo lực chính là về đẳng cấp 0 thật chứ không phải đùa.

“Hắn” thật sự không dám mạo hiểm. Lỡ về cấp độ 0, dù có hoàn thành thử thách của các vị anh hùng thì chỉ mới lên cấp độ 2. Thời gian 3 ngày làm sao cho lên cấp độ 25?

Thật đau đầu! “Hắn” sắp hồng mắt!

Hít sâu một hơi, khi lòng bình tĩnh lại, “hắn” quyết định lại tới nhà Yulia, nhưng không phải để hỏi về vấn đề nhiệm vụ mà nhờ vả chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 37: Sức mạnh của khoa học - kỹ thuật

- Xin chào đại tỷ Yulia xinh đẹp.

“Hắn” miễn cưỡng bỏ ra nụ cười.

Yulia mỉm cười:

- Đã hoàn thành nhiệm vụ rồi đó à? Cũng quá nhanh đi chứ? Còn chưa tới 10 phút nữa. Thật không hổ là người được kỳ vọng.

“Hắn” lắc đầu:

- Không, không... Đại tỷ, người hiểu lầm. Tiểu đệ đến đây không phải để trả nhiệm vụ.

Khuôn mặt đang cười của Yulia thoáng chốc cứng lại. Liếc nhìn “hắn”, Yulia bỏ ra những lời lạnh lẽo đầy sát ý từ kẽ răng:

- Không hoàn thành nhiệm vụ của ta thì đến đây làm gì? Nhanh chóng rút đi!

- Đại tỷ, tiểu đệ đến để cầu ngài. Tiểu đệ cần gặp M. Storm, nhưng không biết cách nào để tiến vào nơi đó mà không bị giết rụng. Vì thế, đệ chỉ có thể tới đây cầu cạnh đại tỷ xinh đẹp, đầy thiện lương và có thực lực cao siêu là ngài.

Nghe “hắn” trình bày, Yulia nhú mày:

- Người chán sống? M. Storm không phải hiền lành như ta đâu. Mà người muốn gặp hắn để làm gì? Người có biết nếu muốn đạt được điều gì từ hắn thì phải bỏ ra một cái giá đắt thế nào hay không?

- Đại tỷ, đệ rõ ràng. Nhưng đệ bị ép vào đường cùng rồi. Ngài cũng biết 3 ngày nữa Chủ Thần mở thông đạo đi về Thế giới Pokemon. Mà đệ chỉ mới có 24 cấp, không đủ điều kiện.

“Hắn” biết rõ những NPC có thực lực cao siêu này chắc chắn biết đến Chủ Thần, thậm chí là họ còn có dây mơ rễ má với vị thần linh ấy. Cho nên “hắn” lựa chọn thẳng thắn nói ra. Đối với những con quái vật sống hơn ngàn năm, trải qua tây lễ của vô số cuộc chiến tranh tàn khốc, sử dụng chút tiểu thông minh mà đối trá thì chỉ tự rước lấy nhục. Họ là những người có thể liếc mắt là nhận ra mục đích của người, vấn đề là họ có nói ra hay là không mà thôi.

Với ánh mắt đầy giễu cợt, Yulia trở nên lạnh giọng:

- Thế ra ngươi không phải thật tâm hối cải. Mà ngươi chỉ vì tăng lên đẳng cấp? Chỉ vì mục đích ngắn hạn mà ngươi bất chấp tất cả? Ngươi đang trêu chọc thử trách nhiệm thiêng liêng? Ngươi chính là đang sỉ nhục trọng trách của chúng ta? Ngươi muốn chết!

Cả căn phòng đầy hoa trở nên áp lực. Mùi hoa thoang thoảng lúc này lại mang theo lửa giận và sát ý ngập trời.

Trong nội tâm của “hắn” một mảnh lạnh run.

Dù “hắn” đã đoán trước, nhưng khi thật sự đối mặt, “hắn” bắt đầu thấy ứng phó không nổi. Nếu như “hắn” gánh lấy tội danh này thì cả phần đời còn lại của “hắn” trong game chỉ là trốn chui trốn nhủi. “Hắn” không thể nào chống lại lệnh truy sát của những trùm sò này. Đến lúc ấy “hắn” gia nhập trận doanh Tà ác thì may ra còn có con đường sống. Tuy nhiên trừ khi “hắn” lột mặt xanh của một con trùm bên trận doanh Tà ác, còn không, “hắn” sẽ vẫn phải trốn đông trốn tây.

Bởi vậy lúc này đây đầu óc “hắn” suy tư thật nhanh. “Hắn” bắt đầu cân trọng từng chữ một:

- Đại tỷ, ban đầu tiểu đệ thật sự là có ý nghĩ như thế. Thật không giấu diếm, giờ phút này vẫn còn nhưng nó chỉ là nhỏ bé không đáng kể so với nghĩa vụ đứng dưới sự kỳ vọng của mọi người. Đại tỷ cũng không muốn nhìn thấy người được kỳ vọng là đệ tụt lại phía sau để rồi mọi người chế nhạo tiểu đệ chứ? Như vậy có khác gì họ xem thường trí tuệ và tài năng của mọi người.

Sau câu nói ấy, Yulia lập tức quát:

- Nói láo! Ngươi yếu là do ngươi không đủ can đảm và chăm chỉ. Ngươi yếu là do ngươi ngu. Còn dám mang lên chúng ta? Hừ, bọn chúng cười nhạo ngươi là phải rồi. Ngươi còn oán trách cái nỗi gì.

- Đệ cũng chăm chỉ hết công suất rồi. Vậy nhưng không hề có ai hướng dẫn và chỉ giúp nên đệ cũng chỉ có thể tự mò mẫm. Tự mò mẫm thì sao có thể so với những kẻ “đầu tiên” chứ?

- Ngươi còn dám nói? Chính mình vô dụng lại đẩy lên chúng ta? Cái lũ “đầu tiên” thì được cái gì? Chỉ là một lũ được trợ giúp bước đầu mà thôi.

Yulia bĩu môi.

“Hắn” cười khò không thôi:

- Đại tỷ, ngài cũng rõ mà. Lũ “đầu tiên” vượt trước tiểu đệ cả một khoảng cách dài cho nên thời gian càng dài thì bọn họ bỏ rơi tiểu đệ càng xa. Tiểu đệ thật sự là lực bất tòng tâm.

Yulia xem thường đáp lại:

- Thế nên ngươi quyết định giao dịch với M. Storm? Ngươi có biết hậu quả khi giao dịch với hắn là gì hay không? Hắn chắc chắn sẽ vắt ngươi thành cặn bã, mà chút cặn bã ấy hắn sẽ tiếp tục tái sử dụng thêm vài lần.

- Đại tỷ, đệ cũng là hết cách.

- Hết cách, hết cách. Đừng có lải nhải những lời vô nghĩa. Nếu chúng ta cũng như ngươi thì từ xưa chúng ta đã gia nhập trận doanh Tà ác. Vì thế cảm cái niệm của ngươi lại. Hết cách? Ta xem ngươi là hết thuốc thì đúng hơn. Con người muốn có tương lai thì có thể nào không nhìn xa trông rộng? Nhìn lại ngươi xem, chỉ vì lợi ích trước mắt mà vứt bỏ tất cả. Thiếu gì cách mà ngươi lại lựa chọn đi giao dịch với M. Storm? Khôn khiếp, ngươi bị ngu à?

- Đại tỷ, nếu ngài có thể giúp được tiểu đệ. Tiểu đệ sẽ dốc hết sức giao dịch với ngài chứ không cần mạo hiểm cả tương lai để đi giao dịch với M. Storm. Nhưng ngài... có thể sao?

“Hắn” trực tiếp phản pháo.

Yulia cười gằn:

- Đương nhiên là không thể. Chỉ có gã điên M. Storm mới có khả năng. Những người còn lại đều không thể, chứ không phải chỉ mình ta đâu.

Trong lòng tan tóe, “hắn” bài trừ ra nụ cười thua cuộc:

- Ngay cả đại tỷ cũng nói như vậy mà. Việc này tiểu đệ không thể làm gì khác hơn.

Nghe những lời ấy, Yulia giận dữ mắng:

- Hừ, ngươi chỉ là một kẻ vô dụng, cút đi khuất mắt ta.

Sau đó là một cái phất tay. Và như lần đầu gặp gỡ, “hắn” đến nơi “hắn” muốn đến.

“Tích!

Người chơi bị cưỡng chế chuyển cảnh.

Chuyển cảnh hoàn thành!”

“Xoẹt...”

Nhìn “hắn” bị cưỡng chế rời đi, Yulia lăm bắm:

- Giao dịch với M. Storm? Cũng chỉ có người điên khùng hoặc gan dạ mới dám làm.

Vừa nghĩ tới gã điên M. Storm, Yulia cũng không khỏi rung mình một cái. Nàng bỗng biến mất và xuất hiện trước một cái lọ hoa ở trên bàn cạnh cửa sổ. Chiếc lọ mà nàng vừa kiểm tra 10 phút trước mà không phát hiện sự khác thường nào.

Nàng cầm chiếc lọ trên tay nhanh như chớp. Lúc này chiếc lọ bỗng chốc gãy dựa. Thế nhưng vô dụng, nó bị Yulia khống chế tức khắc.

Cầm chiếc lọ lên, Yulia cười lạnh:

- M. Storm, chính ta cũng không dám giao dịch với ngươi chứ đừng nói là ai. Và ta nhắc lại cho ngươi biết là hãy dẹp ngay cái hành động lén lút này, nếu không ta không ngại tiến tới trụ sở của ngươi phá hoại một phen.

Nàng vừa dứt lời thì trong chiếc lọ hoa truyền lại một tiếng khinh bỉ:

- Yulia bạo lực, lâu rồi không thấy ngươi, ta cũng không biết thực lực của ngươi tăng lên đến đâu mà có sự tự tin này. Trụ sở của ta luôn chào đón ngươi tới ăn đầu kho. Với thân hình xấu xí của ngươi, ta còn không rảnh đưa rô – bắt tới quay lên.

“Rắc...” – Lửa giận trùng thiên, Yulia bóp nát chiếc lọ.

...

“Keng... Keng...”

“Leng keng... Dừng...”

“Keng... Leng keng...”

Giống hệt lần đầu tiên, những âm thanh va chạm giữ kim loại với nhau vang lên theo một nhịp điệu không thay đổi. Có đổi chính là lần này đã có một người máy đứng trước mặt “hắn”.

- Chúng ta lại gặp mặt hồi dừng sĩ Đùng Cát Ngang. Mời ngài đi theo ta.

Vẫn như lệ cũ, như một trình tự không đổi, ánh đèn điện tử trên miệng nó nhấp nháy, âm thanh trầm bổng từ miệng nó phát ra.

“Hắn” chăm chú bước theo sau và đánh giá chiếc rô – bắt này. Chốc lát, “hắn” mở miệng:

- Ngươi là Ailen 002? Ngươi muốn dẫn ta đi đâu? Lần này ta không phải đến để huấn luyện. Ta là đến để gặp Anh Hùng Thiên Không M. Storm.

Mặc dù biết trước, nhưng “hắn” vẫn lễ độ tỏ ra mình không hiểu gì. Càng chứng tỏ sự hiểu biết trước mặt những con người vĩ đại, ngươi chỉ cách lòng đất càng gần. Thà rằng tỏ ra ngu ngơ, tự hạ thấp mình, tự cho mình cái vỏ bọc ngu muội và yếu đuối mới là thượng sách.

“Hắn” phải làm thế vì trên thế giới này rất ít người “hắn” có thể tin tưởng, cho dù là những vị anh hùng này. Là con người ai chẳng có tham vọng, sợ rằng tham vọng của những vị anh hùng này chỉ có hơn chứ không có kém, chỉ có “vĩ đại” chứ không có nhỏ. Tự bỏ ra thực lực và kiến thức cao siêu chỉ càng bị họ vắt sạch “sức lao động”.

Ailen 002 nhấp nháy ánh đèn trả lời:

- Trên thế giới này không có tin tức gì là chủ nhân của ta không thể biết. Trước mặt ngài thì không có gì gọi là bí mật. Dĩ nhiên là trừ những việc liên quan đến Chủ Thần. Ngươi có thể biết danh hiệu khác của chủ nhân ta là “Vạn Sự Thông”.

“Hắn” cười trừ:

- Thật vậy chăng?

Ailen 002 ngao nghể nói:

- Ha ha... Chủ nhân của ta chính là đứng dưới Chủ Thần và đứng trên tất cả. Khắp nơi đều nằm dưới ánh mắt của chủ nhân ta thì có gì gọi là bí mật?

- Không thể nào.

- Đừng ngạc nhiên, cũng không cần phải nghi ngờ. Sức mạnh của chúng ta bao trùm thế giới này. Hãy lấy đơn giản một ví dụ.

Ailen 002 chỉ về phía trên đầu mà nói:

- Trên bầu trời có vô số vệ tinh không ngừng thu thập dữ liệu. Từng cử động của người có thể thoát được sự quan sát này sao?

- Có thể nào theo dõi việc tư của người khác? Như thế là phạm pháp.

“Hắn” kiên quyết lắc đầu. Đáp lại “hắn” là tiếng cười cợt của con rô – bốt trước mặt:

- Ha ha ha... Phạm pháp? Thế giới này chỉ có kẻ mạnh và kẻ yếu. Mạnh được yếu thua, đó mới là quy luật ở thế giới này. Nếu ngài còn cố chấp theo lý luận trẻ con ấy thì ngài nên rời đi thế giới này.

- Không thể nào. Ta sẽ không rời đi, ta cũng sẽ không từ bỏ chính mình.

Ailen 002 giơ lên cánh tay phải, lắc lắc cánh tay đó mà khinh thường nói:

- Tùy ngài thôi.

Cuộc nói chuyện bỗng trở nên tẻ ngắt. “Hắn” bèn đổi đề tài:

- M. Storm vĩ đại đã giải được độc tố rồi chứ?

Ailen 002 cười giễu:

- Chủ nhân mạnh mẽ vượt quá sức tưởng tượng của ngài. Thế nên loại câu hỏi này ngài không nên hỏi lại. Nó chỉ thể hiện sự ấu trĩ và ngu ngốc của ngài mà thôi.

“Hắn” há to miệng, một bộ muốn tranh luận rồi lại thôi. Cuộc nói chuyện lại một lần nữa đi vào ngõ cụt.

“Hắn” có thể nói cái gì? Chẳng lẽ bảo rằng một con người máy như mày làm sao hiểu được hay sao? Hay là bảo rằng đây chỉ là một câu hỏi thể hiện sự quan tâm? Hay là mắng nó?

Những hành vi ngu xuẩn như vậy xin mời đừng nhắc đến! Đây là rô – bốt dưới trướng Anh hùng Thiên Không M. Storm. Nó có đầy đủ trí thông minh để nghe, hiểu và trả lời. Tuy rằng nó không phải có đầy đủ trí tuệ, nhưng nó vẫn có thể dựa vào những số liệu có sẵn mà phân tích theo hướng tích cực. Và dĩ nhiên là trả lời theo phương án tối ưu nhất. Nó chỉ là một người máy mà thôi, nó như thế đã là kinh khủng rồi, chúng ta có thể nào bắt bẻ gì nữa?

Đó là chưa kể địa vị của nó so với địa vị của “hắn” ở lúc này chênh lệch quá xa. Dầu gì nó cũng là thuộc hạ của một vị anh hùng vĩ đại. Còn “hắn” chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt không đỡ nổi một đòn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Tương lai của Địa cầu

Năm 2087 nhân loại đã bước đầu đặt chân lên vũ trụ. Vô số loại phi thuyền cũng được chế tác. Thế nhưng đã qua 50 năm, con người vẫn chưa tiếp xúc được với sinh mệnh có trí tuệ khác ở bên ngoài vũ trụ. Phi thuyền của Địa cầu âu cũng chỉ là loanh quanh ở dải ngân hà.

Nói là thế, nhưng với một con người đến từ thế giới xa xôi như “hắn” thì lại biết ở xa xôi trên tinh không vô tận là vô vàn quốc gia và liên bang có nền khoa học kỹ thuật đồ sộ, mà theo phân loại thì Địa cầu đang ở cấp độ 0 của 0. Còn ở nơi đó, nền khoa học kỹ thuật cao nhất đã là cấp độ 5. Chênh lệch không phải một tí tẹo.

Sở dĩ họ vẫn chưa tiến vào chiếm đóng Địa cầu để thu hoạch tài nguyên quý giá ở đây, chỉ là vì gặp phải “màn sáng vũ trụ”, họ là đang chờ đợi thời cơ.

Bất cứ một hành tinh hay một ngân hà nào mới được sinh ra, theo trật tự quy tắc không thể phản kháng, nó được bảo vệ bởi màn sáng vũ trụ trong suốt gần 100 tỷ năm. Mà với khoa học – kỹ thuật hiện tại của các liên bang cấp độ 5, thì vẫn chưa thể nào phá nát được màn sáng vũ trụ. Vì đó, họ chỉ có thể cố gắng tiêu hao nó bằng vài loại tia nhiễu xạ Antom và chờ đợi đến khi màn sáng vũ trụ biến mất.

Đến lúc đó, khi Địa cầu mất đi bảo vệ, thì Địa cầu cũng chỉ là một con dê yếu ớt bị bầy sói ăn thịt. Đến lúc đó, nhân loại trên Địa cầu chỉ có trở thành nô lệ. Thực tế tàn khốc ấy không thể thay đổi. Tất cả cũng bởi vì chênh lệch quá xa, Địa cầu không hề có sức phản kháng. Hãy tưởng tượng liên bang ngoài vũ trụ phóng một tia Enda quét qua cả Địa cầu, khi ấy toàn bộ nhân loại trên Địa cầu chỉ có rầm rập nghe theo lời của họ như một tên đầy tớ trung thành nhất. Sức mạnh của khoa học – kỹ thuật há con người yếu ớt trên Địa cầu có thể phản kháng?

Đáng lý ra Địa cầu có thể có thêm thời gian phát triển cũng như có thêm thời gian còn được tự do. Tuy nhiên với cái hành động ngu ngốc tự tìm đường chết là hướng ra ngoài không gian gửi đi các loại tần suất tín hiệu thì kết quả lại đau đớn như thế này. Chỉ một hành động đó đã tuyên án Địa cầu trở thành thuộc địa, đã tuyên án nhân loại trên Địa cầu trở thành nô lệ. Còn vì sao những nền văn minh kia không trả lời? Đơn giản là chúa tể không rảnh trả lời những con kiến hôi. Kiến hôi không đáng để họ làm thế. Với họ, Địa cầu chỉ là một đĩa bánh nhỏ mà thôi. Từ nước, cây cối, không khí đến khoáng sản, và đặc biệt nhất là tâm của Địa cầu. Tài nguyên ở Địa cầu khiến họ thêm thủng.

Và cái trò chơi Huyền Thoại là bước xâm lược đầu tiên. Mục đích chủ yếu của nó chính là làm cho nhân loại trên Địa cầu từng bước tiếp cận và chấp nhận “số phận” nhỏ yếu và “thực tế” nô lệ của mình. Để rồi sau đó họ dễ dàng khống chế hơn. Đó là cũng vì phóng ra tia Enda thật sự rất tốn kém, chi phí nó cao thái quá. Mặt khác tia Enda còn có tác dụng phụ là làm cho đầu óc những người bị chiếu vào trở nên dần dần, thậm chí biến thành những kẻ ngu ngốc. Hiển nhiên là đối với họ, một nhóm nô lệ có đầu óc, biết suy tư tốt hơn nhiều so với một nhóm dần dần, vô vị.

Nhìn những cánh cửa tự động và nhìn những căn phòng vừa bước qua, “hắn” liên tưởng đến những chiến hạm lớn, và không khó hiểu khi “hắn” miên man suy nghĩ đến vận mệnh nơi mà “hắn” sống nhờ trong hơn mười năm qua. Dẫu gì đối với nơi này, “hắn” cũng có một tí gì đó gọi là tình cảm. “Hắn” cũng muốn thay đổi vận mệnh nô lệ của họ. Nhưng hiện tại, “hắn” không có cái khả năng ấy. Có lẽ nếu “hắn” nhận được quà tặng của Chủ Thần thì lại khác.

Vì lẽ ấy, lúc này đây, mục đích lớn nhất của “hắn” chính là dành trọn thời gian làm bản thân lớn mạnh mà tranh thủ dù chỉ một phần quà của Chủ Thần.

“Hắn” nắm chặt hai bàn tay mà ngẩng đầu với ánh mắt kiên định bước tiếp theo sau Ailen 002.

Xuyên qua con đường dài được chế tạo từ thứ hợp kim Adira thuần khiết một màu xanh lục và trong suốt như thủy tinh, “hắn” có thể lơ mơ nhận ra dưới chân mình chính là tinh không. Còn trước mặt mình là địa điểm cuối cùng “hắn” muốn tới – nơi “hắn” gặp M. Storm.

“Hắn” dĩ nhiên đang đi trong một chiếc chiến hạm. M. Storm lại là một nhà khoa học có thực lực khó lường đến thế. Phải biết để từ một con người bình thường bước lên trở thành một thành viên trong tinh không như thế này thì không có mười ngàn năm là khó có thể. Song M. Storm lại chỉ cần gần ngàn năm, thậm chí là cả trong lúc hấn và những vị anh hùng khác chiến đấu chống lại thế lực Tà ác trên khắp các mặt trận. Thật sự khó lường, M. Storm thâm sâu như biển cả, rất khó đoán.

“Tít...”

“Roẹt...”

Cánh cửa cuối cùng vừa mở ra, đập vào mắt “hắn” là một căn phòng nhìn thật đơn sơ và giản dị. Tuy nhiên “hắn” lại biết được giá trị xa xỉ của căn phòng này. Hợp kim VanSew số lượng ít ỏi. Thủy tinh Bir bền vững cực kỳ, nhà khoa học nào cũng điên cuồng thu mua nó, chỉ cần nó vừa xuất hiện trên phòng đấu giá thì nó ngay lập tức bị tranh đoạt kịch liệt, giá cả tăng cao chóng mặt. Gỗ Kowax vạn kim khó cầu. Hoa Sting màu lam, mỗi năm trên thị trường không có hơn 500 đóa, mà ở đây lại có 5 đóa.

Giữa căn phòng xa hoa ấy là một người đàn ông trung niên đang ở trần. Hai tay của hắn liên tục cầm lên bình này lọ kia, liên tục pha trộn các thứ chất lỏng kì dị đầy màu sắc. Hắn dường như không thèm đếm xỉa đến những người khác. Cũng phải thôi, đây là địa bàn của hắn, hắn sợ cái mông gì?

Ailen 002 nhẹ nhàng đứng ở bên cạnh. “Hắn” cũng không thể làm gì khác hơn là đứng lạng ở phía sau Ailen 002. Rõ ràng là những tên bác học thường có tính cách quái gở. Có trời mới biết khi người làm ảnh hưởng đến công việc của mấy gã đó thì hậu quả như thế nào. Càng là khi họ đang đến bước ngoặt, hay thứ họ đang chế tạo vô cùng quan trọng mà lại bị người phá ngang. Khi ấy thì có mà giữa người và họ lại không chết không thôi.

“Hắn” tới đây giao dịch tìm sự trợ giúp. “Hắn” không đến nổi đầu óc bị nước vào mà còn không nhận ra vị trí của bản thân lúc này.

Thời gian chớp mắt trôi qua. Gã bác học điên M. Storm cũng hoàn tất công việc của mình. Song đó vẫn chưa phải đã kết thúc. Gã ta nhanh chóng tiến hành dọn dẹp, tẩy rửa và thu thập những thứ vụn vặt rơi vãi.

Lại tiếp một đoạn thời gian trôi đi. Cuối cùng, M. Storm thở dài một tiếng. Sau đó, gã qua lại hỏi:

- Ailen 002, có chuyện gì sao?

“Hắn” mắng thầm trong lòng. Gã ta đã biết rõ còn bày đặt làm khó. “Hắn” vừa đến thì lại dờ dờ đang cực kỳ bận rộn. Thực tế, “hắn” không biết cái lão mọi này có thật sự bận hay không, nhưng tám, chín phần mười là gã ta dờ dờ hễ này ra.

- Chủ nhân, vị dũng sĩ Đứng Cắt Ngang này khẩn cầu xin gặp ngài.

M. Storm không chút khách khí đuổi thẳng:

- Dũng sĩ Hecman ta còn không tiếp, thứ ruồi bọ này thì tính là gì? Ta không có thời gian giỡn chơi. Những việc như thế này lần sau không được để cho xuất hiện nữa nghe chưa.

Rồi gã ta phát tay áo:

- Đi đi thôi!

Ailen 002 sốt sáng trả lời:

- Chủ nhân, vị dũng sĩ này là do Yulia bạo lực tiến cử đến. Chúng ta đuổi thẳng như thế cũng quá vô lễ đi. Sợ rằng nếu Yulia bạo lực biết được thì lại tới gây phiền phức.

M. Storm tròn mắt lên:

- Yulia bạo lực thì sao? Ta sợ à? Mùoi à Yulia bạo lực còn không đủ nhét răng cho căn cứ của ta. Tiễn khách!

Nghe cuộc đối thoại, “hắn” chửi ầm trong lòng. Rõ ràng hai chủ tớ nhà này diễn kịch với nhau mà còn ra vẻ đạo mạo. Thật là khốn khiếp mà.

Thế nhưng ở bên ngoài, “hắn” không còn cách nào khác là tự thân tiến lên bày tỏ mục đích tới đây của mình.

- Kính chào Anh Hùng Thiên Không M. Storm, hôm nay kẻ hèn này đến đây là để bàn chuyện giao dịch với ngài.

M. Storm liếc nhìn “hắn”, và không kiên nhẫn đuổi:

- Cút đi! Con sâu cái kiến thì có giá trị gì mà đòi giao dịch với ta? Người cũng tự cho mình là đúng.

“Hắn” thân nhiên đáp lại:

- Ta nghĩ hai chữ tự do cũng đủ cho ngài suy ngẫm chứ?

M. Storm đảo cặp mắt trắng dã mà cười lạnh:

- Người biết mình đang nói gì sao? Đề tài này không phải là một con giun như người có thể biết. Đừng có ở đó mà lừa người. Có biết những kẻ lừa dối ta đều nhận hậu quả thế nào không?

“Hắn” bình tĩnh nói:

- Màn sáng vũ trụ ngài cũng nghe qua rồi nhỉ? Thế còn Hồ đen Gama và Thần điện thì sao?

M. Storm đầy khó tin nhìn “hắn”. Trong 2 giây sau, gã ra lệnh:

- Anpha A, ngay lập tức khởi động vòng phòng hộ cấp độ 1.

Đèn điện trong phòng bỗng chớp chớp nhấp nháy. Rồi một giọng nói điện tử âm u vang lên:

- Anpha A nhận lệnh. Vòng phòng hộ cấp độ 1 khởi động... Đang tiến hành.... 5%... 10%... 90%... Hoàn thành! Vòng phòng hộ cấp độ 1 đã gây dựng!

Lúc này M. Storm nhìn “hắn” mà vươn tay ra, cười nói:

- Ta nghĩ chúng ta có thể giao dịch được rồi. Hân hạnh tiếp đón ngài hồi dũng sĩ Đứng Cát Ngang.

“Hắn” điềm nhiên đưa tay ra bắt tay và đáp:

- Ta cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Cùi bắp không thể cùi bắp hơn

Ngày 2/10/2087, một ngày như mọi ngày. Song với những con mọt game ưa thích súng vật và thú nuôi thì lại là ngày không thể bỏ qua. Tất cả là vì hôm

nay là ngày Thế giới Pokemon mở ra.

Lấy ưu thế xử lý chớp nhoáng của bộ não cộng với bàn tay ma thuật như ảo ảnh đánh máy, “hấn” nhanh chóng hoàn tất công việc của ngày hôm nay. Nửa kia của “hấn” mất 3 ngày hoàn thành mớ công việc ấy, “hấn” chỉ mất 2 tiếng. Sự chênh lệch cực kỳ lớn.

“Hấn” nhàm chán nhìn xung quanh phòng và rồi nhìn về cái Ipad thế hệ 250 trong ba lô. Tâm trạng bỗng chốc rớt xuống, “hấn” buồn bực than thở:

- Giá như có cái máy tính lượng tử thì tốt rồi.

Hiển nhiên với “hấn”, máy tính lượng tử là cái kiểu hệ thống màn ảnh và suy nghĩ như trong game. Cái kiểu mà chỉ cần nghĩ là mọi chuyện được thực thi, cái kiểu mà màn hình tra dữ liệu chỉ có mỗi mình người sử dụng thấy. Vâng, là cái thứ kỹ thuật cấp 5.

Thế nhưng ở nơi Địa cầu tòi tàn chưa tới cấp 0, “hấn” đành chấp nhận số phận thương đau. Đúng là làm việc gì cũng khó.

“Hấn” ngán ngẩm lắc đầu. “Hấn” trở nên trầm ngâm.

Một phút qua đi, “hấn” nhanh chóng đưa công việc lên thư điện tử, gửi một bản qua cho lão sếp. Và sau đó nhanh nhẹn kích chuột để in tài liệu ra.

Ngay tiếp theo “hấn” dùng kim bấm bấm lại xấp tài liệu, mang nó vút lên bàn và đi ra khóa trái cửa, rồi bắt đầu mang lên kính mắt nD và đăng nhập vào game.

...

9h rất nhanh đã đến. Dòng người đông đúc tiến thẳng vào vòng xoáy tròn lam nhạt trước mặt.

“Tích!

Chào mừng người chơi ID145645246786 đăng nhập vào Thế giới Pokemon. Xin vui lòng đặt tên nhân vật!”

“Hấn” không hề ngẫm nghĩ mà đáp:

- Bộ Hành Giả.

“Tích!

Nhân vật mệnh danh Bộ Hành Giả thành công. Xin vui lòng lựa chọn loại hình nhân vật.

1. Thú tộc: Phòng thủ cao, sức mạnh trung bình, lượng máu cao, lượng ma pháp thấp, mức độ chính xác thấp.

Thiên phú: Tỷ lệ bắt được pokemon quý hiếm loại thú rừng tăng cao.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thú rừng: +3% sức chiến đấu.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thực vật: -3% sức chiến đấu.

2. Nhân tộc: Phòng thủ trung bình, sức mạnh trung bình, lượng máu trung bình, lượng ma pháp trung bình, mức độ chính xác trung bình.

Thiên phú: Tỷ lệ bắt được tất cả các loại pokemon có mức độ tăng lên. Sử dụng tất cả các loại hình pokemon: +0.5% sức chiến đấu.

3. Tinh linh tộc: Phòng thủ thấp, sức mạnh cao, lượng máu trung bình, lượng ma pháp cao, mức độ chính xác cao.

Thiên phú: Tỷ lệ bắt được pokemon quý hiếm loại thực vật tăng cao.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thực vật: +3% sức chiến đấu.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thú biển: -3% sức chiến đấu.

4. Hải tộc: Phòng thủ trung bình, sức mạnh trung bình, lượng máu thấp, lượng ma pháp cao, mức độ chính xác cao.

Thiên phú: Tỷ lệ bắt được pokemon quý hiếm loại thú biển tăng cao.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thú biển: +3% sức chiến đấu.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thú bay: -3% sức chiến đấu.

5. Từ tộc: Phòng thủ thấp, sức mạnh trung bình, lượng máu cao, lượng ma pháp cao, mức độ chính xác cao.

Thiên phú: Tỷ lệ bắt được pokemon quý hiếm loại thú bay tăng cao.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thú bay: +3% sức chiến đấu.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thú rừng : -3% sức chiến đấu.

6. Âm tộc: Phòng thủ cao, sức mạnh thấp, lượng máu trung bình, lượng ma pháp cao, mức độ chính xác cao.

Thiên phú: Tỷ lệ bắt được pokemon quý hiếm hệ khác tăng cao.

+ Sử dụng loại hình pokemon hệ khác: +3% sức chiến đấu.

+ Sử dụng loại hình pokemon loại thú rừng: -3% sức chiến đấu.”

- Nhân tộc.

“Hắn” hầu như chẳng cần suy nghĩ.

“Hắn” biết sở dĩ phân loại hình nhân vật chủ yếu là để người chơi chọn lựa loại hình thích hợp nhất với mình. Đương nhiên là không chỉ chọn loại hình nhân vật có cộng thêm tỉ lệ bắt, cũng như sức chiến đấu của pokemon được tăng thêm.

Mà theo một lối suy nghĩ khác, chính là lựa chọn loại hình nhân vật theo sở thích chiến đấu của bản thân. Ví dụ như ưa thích núp ở xa đánh người thì nên chọn Từ tộc, ưa thích núp ở trong bóng tối ám người thì nên chọn Âm tộc, ưa thích ngoại hình đẹp và có tài nhon thì chọn Tinh linh tộc.

Song song với đó chính là với mỗi bộ tộc, người chơi sẽ được đưa đến các khu vực khác nhau. Không chỉ có thế, đối với mỗi bộ tộc, mỗi nơi lại có một cách huấn luyện khác nhau. Với “hắn”, “hắn” chọn nhân tộc vì “hắn” muốn xem xem ở trong những học viện nhân loại cỡ lớn lại dạy cái gì ở trong đó.

Theo dòng suy nghĩ của “hắn”, nhân loại là loại hình có đầu óc phát triển mạnh, là nơi có các phương pháp chiến đấu và tư duy hoàn chỉnh ở mọi địa hình.

Nói thế không có nghĩa là những chủng tộc khác là loại ba phải hay ngu dốt, mà là họ quá tiêu cực khi chơi một loại hình pokemon là chính. Ở đây chính là cải biến đầu pháp để cái loại pokemon thích hợp với họ trở nên ghê gớm. Nói nôm na là họ có chương trình huấn luyện đặc biệt được truyền lại từ lâu đời dành cho loại này.

Ví dụ Hải tộc chỉ chuyên dùng loại thú biển. Tác chiến trên biển, họ không phải đệ nhất thì chẳng ai dám nói mình là đệ nhất. Sự khủng bố của quân đoàn pokemon loại hình thú biển mà họ cầm trên tay đủ để các tộc khác run sợ khi đi biển.

Theo lý thường tình, pokemon mỗi loại đều là có tính khắc chế lẫn nhau, không có cái loại nào là vô địch. Bởi vậy nếu Hải tộc lên đất bằng tác chiến thì chỉ bị chà đạp, Hải tộc tác chiến trên không thì chỉ bị hành hạ. Hai loại pokemon chính của họ là hệ nước và hệ băng gặp phải pokemon hệ cỏ và hệ bay thì chỉ có tị ngại.

Dĩ nhiên ở đây chúng ta không tính khoảng cách xa về thực lực và trình độ của người huấn luyện pokemon. Tất nhiên là người huấn luyện có trình độ không cao thì thua là phải, tất nhiên là thực lực pokemon cách quá xa thì thua cũng là chuyện thường tình.

Một mục đích khác khi cho lựa chọn chủng tộc chính là để người chơi trải nghiệm các trận chiến đơn đầu và đoàn chiến. Theo loại hình pokemon cổ điển, người huấn luyện chỉ đứng từ xa ra lệnh chỉ huy cho pokemon tấn công, và đương nhiên là pokemon tuân theo răm rắp. Tuy nhiên ở Thế giới Pokemon, chiến đấu chính là xảy ra trên hai mặt trận, pokemon đấu pokemon, người chơi hót xác người chơi.

Thế giới Pokemon không phải là loại hình pokemon cổ điển mà là thế giới nhân tâm hiểm ác, giết người cướp pokemon như cơm bữa. Những người chơi còn ôm tâm lý từ truyện pokemon và phim hoạt hình bước vào chốn này thì chỉ nhận lấy đau đớn.

“Tích!

Người chơi Bộ Hành Giả lựa chọn chủng tộc thành công.

Bắt đầu chuyển cảnh...

Chuyển cảnh hoàn thành!

Chúc người chơi vui vẻ!”

“Xoạt...”

Khung cảnh chuyển biến, “hắn” bây giờ đang đứng trong một căn phòng nhỏ. Sau khi quan sát kỹ và nhận định bản thân chỉ là một tầng lớp thấp hèn ở một nơi nghèo rớt quần đùi, “hắn” khẽ nói:

- Bảng nhân vật.

“Tên: Bộ Hành Giả

Giới tính: Nam

Tuổi: 14

Lớp: 8

Trường: Học viện Pokemon sơ cấp WindDay, thành phố Amata.

Số lượng pokemon mang theo: 0/0

Mô tả pokemon mang theo: Không

Kỹ năng: Đánh nhau ấu tã (Chỉ biết đánh nhau là giỏi. Song mỗi khi đánh nhau thường nhận lấy thất bại thảm hại và bị phẫn là chính)

Danh hiệu: Không

Thủy tinh thần thánh: 3/3

Mô tả nhân vật: Một kẻ mồ côi cha mẹ sống tại một trại mồ côi. May mắn có chút thông minh nên được gửi vào học ở học viện WindDay. Cùi bắp không thể cùi bắp hơn, yếu đuối và yếu đuối, nghèo và nghèo, ngu ngốc lại có một phần.”

Đọc cái mô tả khiến mặt của “hắn” đen lại. Không biết liệu cái gọi là mô tả nhân vật của người khác thế nào, chứ của “hắn” thì thật là hết chỗ nói.

Mặc dù “hắn” biết đây là ngẫu nhiên, nhưng mà cái gọi là “nát đến không thể nát hơn” thì đúng là thích hợp với hoàn cảnh của “hắn” lúc này. “Hắn” không biết có phải Chủ Thần đang để ý đến “hắn” (là từ lần “hắn” đột nhập vào trung tâm sinh mệnh trí năng đã là khiêu khích Chủ Thần) nên mới trêu chọc “hắn” thế này hay không. Nhưng mà cái mô tả với cái nhân vật thật là tệ hại.

Thêm một điểm nữa là nhân vật tệ thế nào cũng được. Thế mà lại đến cái nông nổi là “trẻ hóa” thành 14 tuổi cùng với không có một loại pokemon nào trên tay thì đúng là hết đường sống. Với cái lũ người chơi còn lại, hắn là chúng đang cầm pokemon đi học tập hoặc là huấn luyện. Không biết ngoài “hắn” thì có kẻ xui xẻo nào phải cong đít đi kiếm pokemon không nữa.

“Hắn” có một chút, không, là gần một nửa muốn chửi ầm lên cho hả giận.

Trong quãng thời gian 3 phút vừa đáp vào Thế giới Pokemon, khuôn mặt của “hắn” từ bình thường biến đen rồi sang tím và trở về tái xanh, sau đó vào 2 phút 58 giây lại về bình thường. Như thế cũng đủ biết tâm trạng của “hắn” biến ảo không ngừng.

Trong bao lần sinh tử chạy trốn đuổi giết, “hắn” trở nên máu lạnh và cực kỳ bình tĩnh nhưng giờ đây “hắn” cũng không khỏi tức giận. Vì dù gì đây cũng là trò chơi, là trò chơi, là trò chơi... Vâng, và không thể phủ nhận là với “hắn”, trò chơi khốn khiếp này đủ tàn nhẫn.

Là một cái trò chơi thôi mà, có cần phải khốn nạn như thế không?

Tâm tình chập chờn bất định vì không biết có phải Chủ Thần đang quan sát “hắn” hay không. “Hắn” mím môi trầm tư.

Rõ ràng là một việc tưởng chừng đơn giản đối với “hắn” đã không còn đơn giản. Sự việc ngẫu nhiên cũng không hẳn là ngẫu nhiên. Đương nhiên là với “hắn”, xác suất một phần 1 tỷ cũng quá không thể tin. Mà “hắn” thì đúng là con của thần may mắn nên mới đồ rục như thế này.

Đen đui không thể diễn tả thành lời.

Lần đầu tiên đen thui lù sao không khiến “hắn” cho rằng Chủ Thần đang quan sát mình?

Biết đâu được chứ? Nhờ Chủ Thần đang dùng “hắn” đùa chơi thì sao?

Trong 10 phút tiếp theo, “hắn” đắn đo suy nghĩ. Sau khoảng thời gian đắn đo ấy, “hắn” quyết định mạo hiểm xông lên. Nếu Chủ Thần đã biết và đang đùa bỡn, “hắn” chỉ có thể chấp nhận, dẫu sao lúc này đây “hắn” không có khả năng đối kháng với Chủ Thần, và dù sao “hắn” đã có hành động khiêu khích sự uy nghiêm của Chủ Thần.

Nếu như là do “hắn” đa nghi, “hắn” sẽ thờ phào một hơi. Còn không thì chỉ có tạm thời chấp nhận là một con rối mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Nhiệm vụ thuốc tiên hóa Butterfree (1)

- Mẹ nó, thích thì thích.

Bản thân đã chả còn cái quái gì ngoài cái mạng đang sống với cái niềm tin báo thù mãnh liệt khiến lửa giận vì sự vô dụng của bản thân trở nên hùng hực. “Hấn” hăm hăm tuốt groom xông lên.

Không thành công thì cũng thành nhân!

“Hấn” thu gom đồ đạc. Không, nói trắng ra là vác cái thân tàn ma dại chuẩn bị đi ra ngoài. Cuộc sống của nhân vật này chỉ có ăn nhờ ở đậu, may mắn sống tới giờ phút này âu cũng là nhờ cái trại mồ côi nơi hẻo lánh. Nếu không có cái trại nghèo thu nhận từ bé, thằng nhân vật khốn kiếp này đã chết từ lâu. Và nhờ đó mà “hấn” chẳng phải hóa thân vào thằng khốn này.

Song có lẽ “hấn” hơi bị “chập” nên đánh mất tinh táo mà nhập tâm quá mức. Có thể nào thì nhân vật này cũng chỉ là một dây số liệu, và nó được mã hóa bởi sinh mệnh trí năng. Sự thật tàn khốc thì đây chỉ là một sự tưởng tượng. Khắc...

“Hấn” bước tới cái giường cọt kẹt sắp đổ mà gom bộ đồ rách rưới còn lại nằm ở trên đầu giường vào ngực. Số nghèo thì chấp nhận thôi. Tuy vậy cứ nhìn 2 cái bộ đồ không chỗ lành lặn và không được chấp vá đến nỗi lỗ trên hở dưới cũng đủ biết nhân vật chết tiệt này đánh nhau bao nhiêu lần mỗi ngày và nghèo tới cái độ nào.

Nhét xong bộ quần áo đó vào ngực, “hấn” bước ra khỏi căn phòng.

Đập vào mắt “hấn” là ánh nắng chói chang cùng hàng cây rợp mát.

Hít thở không khí trong lành, “hấn” cảm thấy khoan khoái và dễ chịu hơn nhiều.

Cũng dễ hiểu, nước Việt Nam mà “hấn” đang ở bởi vì nhiều lý do: có vì mục đích phát triển kinh tế, có do gỗ tặc (rừng biến mất rồi nên không còn lâm tặc nữa, thay vào đó là gỗ tặc), và cũng là do một vài nhà cầm quyền không ưa thích tán cây hay vì mục đích gì đó mà ra lệnh chặt bót cây đi, vân vân... mà số lượng cây xanh ở Việt Nam chỉ còn đếm được trên một chục cái bàn tay.

Đến thời điểm hiện tại, vào năm 2087, cây xanh đã tuyệt chủng phần lớn. Con người sống ở một thế giới toàn những khu nhà cao, những nhà máy liên tục xả bụi. Và cái đặc biệt nhất là ra đường thì phải mang theo bộ quần áo “chuẩn”, mũ và bình oxy để hít thở. Ở trong căn hộ hay những ngôi nhà thì không cần phải mặc đồ, đội mũ và sử dụng bình oxy vì đã có hệ thống lọc khí tiên tiến nhất.

Nhưng nhìn lại thì là một chữ “thảm”!

Cây xanh đã trở thành thứ quý hiếm, mà con người bắt gặp nó nhiều và đa dạng chủng loại nhất là trên truyền hình. Cứ nhìn những thước phim xưa cũ mà thêm khát ngồi dưới vòm cây cối xanh um, hay lãng mạn trao nhau những cái nắm tay thân mật, hoặc cười đùa nói chuyện với bạn bè... Thèm, rất thèm. Nhưng nó chỉ là giấc mơ xa vời thôi.

Còn bây giờ cây xanh ở đâu? Khi thật! Ra đường toàn trùm mũ thủy tinh, ăn mặc kín hết cả người chả biết ai là ai. Việc tệ hại nhất là khi người nói chuyện thì phải dùng loa nhỏ gắn trên bộ quần áo. Vì sao đó là tệ hại nhất? Bởi vì dùng loa thì âm thanh không còn chân thực nữa. Nhiều lúc giọng vịt đực qua cái loa nhỏ lại giống giọng thiên nga, và giọng thiên nga lại bị “biến hình” thành giọng chó tru. Thật kinh khủng!

Tệ hại nhất với nửa kia của “hấn” chính là như thế. Và với một kẻ sống tràn ngập cây xanh từ nhỏ là “hấn” thì lại là thảm họa. Dầu vậy đó chỉ là thảm họa tệ hại nhất đối với những kẻ F. A.

Với những cặp đôi thì chỉ có càng tệ hơn.

Đến năm 2087, không khí quá ô nhiễm, không gian lại tràn ngập nhà cửa và đường xá. Những cặp đôi yêu nhau chỉ có thể đến những tòa nhà quen thuộc (mà cặp nào cũng phải đến) để hẹn hò. Riêng tư thì không thấy đâu, chỉ thấy khắp nơi toàn người là người. Lại còn phải trả phí với giá cắt cổ. Và lẽ dĩ nhiên là nghèo thì đừng bàn.

Cặp đôi mới quen muốn một chốn riêng tư thì thuê một căn phòng à? Mới gặp nhau vài lần thì thuê phòng làm gì? Kiểu này là cánh mày râu muốn ăn tát và vĩnh viễn trở thành một kẻ háo sắc chỉ biết đến dục vọng mà đứ con gái nào cũng được giáo dục là nên biết sợ hãi mà tránh xa.

Dĩ nhiên là các cặp có thể hẹn tại các quán giải khát, quán ăn, rạp chiếu phim hay sân vận động... Song hai chữ riêng tư, hay năm chữ không gian của hai đứa bị bóp chết từ trong trứng nước.

Nắm bắt tâm lý của mọi người, những cái game thời đại này lại thiết kế nhằm mục đích trở thành một nơi lý tưởng để con người tìm về cảm giác xưa. Dù thế, chỉ là game giả lập 3D, 4D, 5D cũng không hề khiến con người thỏa mãn hay cảm nhận được hoàn toàn không khí tươi mát của ngày xưa đầy rẫy cây xanh.

Tuy nhiên game Huyền Thoại ra đời lại đáp ứng được điều này. Mức độ chân thực 98% cũng đủ để chết mọi đối thủ. Đó cũng là một điểm hút khách nổi bật đi. Và do đó mà game Huyền Thoại mặc dù khó nhằn thì người chơi cũng không từ bỏ.

Ở nơi đây, họ tham lam hít thở và cảm nhận cái giác mơ xa tầm tay. Cái cảm giác khó tả ấy cứ như ma túy vậy. Nó làm họ nghiện, và nghiện nặng. Hơn bao giờ hết, họ yêu thích nơi này không rời tay. Nó từ lúc nào đã trở thành một phần cuộc sống của họ.

Sau khi uy nghi lan man một hồi, cảm khái cuộc sống địa ngục ở Địa cầu một lúc, “hắn” lao nhanh ra khỏi khu kí túc xá.

- Hành Giả, Hành Giả.

Đột nhiên một giọng nữ ảm áp từ phía sau “hắn” vọng tới. Bất đắc dĩ “hắn” dừng chân và quay người lại.

Nhận ra người bạn từ thuở ấu thơ khi nhân vật của “hắn” mới tiến vào cô nhi viện, “hắn” bỏ ra một nụ cười thân thiện mà hỏi:

- Tiểu Nguyệt, có chuyện gì sao?

Người con gái tên là Tiểu Nguyệt có đôi mắt to tròn, sống mũi nhỏ nhắn, hai má hồng hồng cong môi hừ lên một tiếng.

- Hừ, trả lời câu hỏi của tớ. Cậu định đi đâu?

“Hắn” bài trừ ra nụ cười bất biến mà đáp:

- Ha ha... Tớ chỉ là đi dạo thôi mà.

Tiểu Nguyệt trừng mắt nhìn, chỉ vào ngực “hắn” mà mắng:

- Nói dối! Cậu đi dạo mà phải mang theo bộ quần áo kia sao.

“Cô nàng NPC này thông minh cũng quá cao đi.” – “Hắn” nhủ thầm. Thế nhưng vì mục đích không gây nên chuyện gì rắc rối. Đặc biệt là những việc ảm ỉ có khả năng mang đến sự chú ý của vị viện trưởng thành tình và nghiêm khắc theo trí nhớ của nhân vật, “hắn” cười gượng:

- Mục đích chính là ra bờ sông dạo mát, nhân tiện mang quần áo đi giặt luôn ấy mà.

Tiểu Nguyệt kiên quyết không buông tha:

- Cậu lại nói dối! Giặt đồ thì có nước ở viện rồi, việc gì phải ra tận bờ sông.

- Không phải, là vì quần áo của tớ khó coi quá nên tớ không dám giặt đồ trước mặt mọi người.

- Nói dối! Nói dối! Cậu định trốn khỏi viện sao? Tớ biết mấy ngày trước cậu bị tổn thương, nhưng mà có cần phải như vậy không?

“Hắn” sùng sốt. Chợt một luồng khí ứn tràn về. Thì ra 3 ngày trước tên nhân vật bị cười nhạo vì không bắt được con pokemon nào, ngay cả con sâu Caterpie yếu ớt. Bị chọc ghẹo, theo nỗi tích tụ lâu ngày, hôm đó nhân vật bộc phát và xảy ra đánh nhau. Kết quả thì không cần nói cũng biết, “hắn” bị đánh bầm dập.

Tối hôm ấy gã nhân vật lê cái thân tả tơi về phòng. Trong 2 ngày tiếp theo, tên ấy không bao giờ rời đi căn phòng của mình. Mà tên nhân vật yếu đuối này tự ti núp ở góc phòng mà khóc.

Nhớ đến đây, “hắn” cũng có tí thông cảm cho số phận éo le cảnh mẹ của gã nhân vật. Dầu gì nó cũng chỉ có 14 tuổi, đau buồn thì khóc cũng dễ hiểu. Càng dễ hiểu hơn là đàn ông, con trai không mấy ai thể hiện nỗi buồn ở chốn đông người, mà chỉ co mình vào một góc nào đó mà giải tỏa.

Đáng tiếc, nhân vật không có người thân, bạn bè cũng không có mấy ai và sống nội tâm. Thế nên nỗi buồn chỉ có thể tự mình trải nghiệm toàn bộ mà không hề chia sẻ với bất cứ ai. Nhân vật thật sự đáng thương chứ không đáng giận. Đây là cảm nhận lúc này của “hắn” về nhân vật mình hóa thân.

Ngẩng mặt nhìn cô bé trước mắt, cô bé chơi thân với nhân vật từ nhỏ, nội tâm của “hắn” cũng đầy đủ ngũ vị tạp phần. Biết nói sao đây? Chẳng lẽ nói rằng nhân vật đã chết, “hắn” bây giờ chỉ mượn thân xác này? “Hắn” không phải là trốn mà “hắn” cần phải đi?

Hiển nhiên trong tình huống này, nhiệm vụ hiện tại của “hắn” là bịa ra một cái lý do hợp lý rồi chuồn thẳng. Song bất cứ lý do nào đưa ra nhằm mục đích che giấu sự thật đều có kẽ hở. Và nói dối thì lâu ngày cũng bị phát hiện. Đến khi đó, “hắn” biết đối mặt với cô gái NPC trước mặt như thế nào?

Với nhiều người thì đây chỉ là việc đơn giản. Nhưng với “hắn”, việc này lại rất khó khăn. Với một cô gái tuổi mới lớn, suy tư của họ đang còn định hình và dễ bị tổn thương bởi những điều vụn vặt. Tình cảm của họ suốt thời gian qua vẫn rất tốt.

Bởi vậy, có trời mới biết khi cô ấy biết “hắn” lừa dối thì phản ứng của nàng là như thế nào? Và cũng có trời mới biết sau này khi cô ấy gặp “hắn” một lần nữa thì phản ứng của nàng là như thế nào?

Đương nhiên một lý do nữa khiến “hắn” phải cẩn thận là vì muốn sống tốt ở thế giới game có những NPC có trí tuệ cao như vậy, thì tốt nhất chính là dùng thái độ chân thành với họ. Đúng, tốt nhất là đối xử tốt với họ như đối xử tốt với mọi người xung quanh trong cuộc sống thường ngày.

Vì những cái lý do ấy, “hắn” lâm vào mâu thuẫn.

Tiểu Nguyệt đứng lặng nhìn người bạn thân đang cúi đầu và im lặng suy nghĩ. Là một cô nhi, một con người sống tự lập khi còn rất nhỏ, có thể nói nàng trưởng thành và chín chắn hơn nhiều so với tuổi của nàng. Vì lẽ ấy mà khi nhìn thấy “hắn” vội vàng chạy đi về hướng cổng của viện mồ côi, nàng phản ứng rất nhanh.

Tất nhiên là nàng đã nghĩ tới một lý do hợp lý nhất khi đặt bản thân vào tình huống của tên nhân vật bạn thân của nàng. Mà lý do đó lại là: “Xấu hổ nên muốn trốn ra ngoài tránh mặt mọi người”.

Sống với nhau tại nơi đây hơn mười năm, nàng cũng một phần hiểu rõ tính cách của tên nhân vật. Vì thế, nàng biết một con người bề ngoài mạnh mẽ và nghịch ngợm lại có bên trong mềm yếu như thế nào. Nàng biết có thể nhân vật muốn ra ngoài đời sống thực để tìm cách trở nên mạnh mẽ...

Tuy nhiên, một đứa bé được giáo dục cũng hiểu được cuộc sống bên ngoài hỗn loạn và nguy hiểm.

Cho nên vào lúc này, nàng cho ra quyết định phải can “hắn” lại.

Tay phải của nàng đưa xuống thắt lưng. Ngay lập tức nàng rút ra một quả pokemon cầm trong lòng bàn tay. Sau đó, nàng dùng ngón cái bấm vào nút bấm và quăng tới; đồng thời ra lệnh và lao tới phía “hắn” nhanh nhất có thể.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 41: Nhiệm vụ thuốc tiến hóa Butterfree (2)

Quả pokemon hơ ra, một luồng sáng đỏ chiếu lên mặt đất. Luồng sáng ấy bắt đầu ngưng lại thành một con vật tròn in với đôi chân nhỏ nhắn, đôi tay xinh xắn và hai cái tai nhọn dễ thương. Thêm một đôi mắt to tròn màu lam cộng với một nhúm lông xoắn lợ ra trên đầu.

- Jig gly... Jig gly...

Nó vui vẻ hướng về Tiểu Nguyệt mà cất tiếng dịu êm nịnh nọt.

Vâng, đó là một con Jigglypuff. Một con Jigglypuff cái màu hồng mà quý cô nào cũng thích đến mê muội.

Đây là con pokemon mà Tiểu Nguyệt bắt được trong 3 ngày trước.

Tiểu Nguyệt vừa xông tới vừa chỉ về phía “hắn” mà hét lớn:

- Jigglypuff, Sing!

Khi Jigglypuff nhận được mệnh lệnh, nó đưa tay ra sau lưng và rút ra một cái micro. Và rồi nó hướng về “hắn” mà cất tiếng ca:

- Puff puff ppppuff... Pufffff... Puuuufff... Puff.. Puff..

Ngay khi vừa ra lệnh cho Jigglypuff, Tiểu Nguyệt lấy ra một cái tai nghe cũ kỹ và đeo vào. Lúc này đây, nàng xông hướng về phía sau “hắn” và định sử dụng đòn khóa tay.

...

- Caterpie, String Shot!

Giữa khu rừng già, dưới tán cây cổ thụ, một thằng con trai ngu ngốc đang ra lệnh cho một con Caterpie nhỏ bé nhả tơ cuốn đối thủ lại.

Song con Caterpie lại chẳng hiểu gì. Nó ngơ ngác nhìn hắn với ánh mắt vô tội.

Hắn quát lên. Hắn chỉ về phía đối diện mà nổi khùng hét lớn:

- Caterpie, String Shot!

Đáng tiếc, con Caterpie lại hoàn toàn không hiểu gì. Nó vẫn ngơ ngác đứng nhìn hắn.

- Caterpie, String Shot!

- Caterpie, String Shot!

- Caterpie, String Shot!

Giữa khu rừng vắng vẻ và mát mẻ, một thằng bệnh lên cơn động kinh không ngừng ra một lệnh duy nhất cho con Caterpie.

Suốt hơn 5 giờ đồng hồ gào thét, khóc lóc, mắng mỏ, mục đích của hắn cũng không đạt thành. Hắn vô lực tựa lưng vào bãi cỏ mà mắng to:

- Con Caterpie ngu ngốc, cái đồ dốt nát không biết tấn công, tao cần mày để làm gì?

Quả thật một kẻ nghiện game pokemon như hắn lại rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười này. Caterpie ngay cả chiêu sinh ra đã có là String Shot cũng không biết dùng. Thật đau lòng!

Hắn đau lòng suốt 2 tiếng sau đó. Và hắn quyết định lên diễn đàn game Huyền Thoại lập một bài viết mới chửi rửa nhà phát hành game ngu như con bò. Rồi hắn lại an tâm đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm khi mới tỉnh dậy, việc đầu tiên của hắn là hớn hờ vào diễn đàn để nhìn những kẻ cùng cảnh ngộ tung hô và chia sẻ cái chủ đề hấp dẫn tới hôm qua hắn vừa viết.

Hồ thẹn thay dưới bài viết của hắn là vô số bài bình luận chê bai thậm tệ, mắng hắn đầu thiếu i - ốt, nảo vào nước, mẹ là heo cái, vân vân...

Sau đó hắn mới biết ở cái game Thế giới Pokemon này, chỉ có những con pokemon loại hình Sơn trại trở lên mới có kỹ năng khi vừa sinh ra. Thậm chí là chỉ có một loại trong vài loại kỹ năng thiên phú của loài. Còn hai loại pokemon Thường thấy và Hiếm thấy thì than ôi, chẳng có cái kỹ năng nào.

Do đó mà với con pokemon được trao tặng để khởi đầu hành trình thì muốn nó lên cấp chỉ có thể ra lệnh cho nó xông tới đánh đấm, cắn xé đối phương. Hạ gục đối phương thì được một số kinh nghiệm nhất định, còn thất bại thì bị trừ tiền trong túi nhà huấn luyện. Đương nhiên là khi thắng hay khi bại, những con pokemon cùi mía này đều cần về trung tâm pokemon để chữa trị. Và cái phí chữa trị đối với những tên mới vào game cũng chẳng rẻ rúm gì. Nhất là đối với những con quý keo kiệt: “Ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa”.

Bởi thế mà hành trình trở thành một nhà huấn luyện nổi tiếng rất gian nan, và nó thể hiện ngay từ lúc bắt đầu bước trên con đường này: Tiền và loài pokemon tốt.

Ha ha... “Hắn” có thể tưởng tượng ra hành động của nửa kia khi vào Thế giới Pokemon này là như thế. Bi đát và bi ai a!

...

Vừa nghe Tiểu Nguyệt ra lệnh cho con Jigglypuff sử dụng kỹ năng là biết con Jigglypuff này cũng là hàng ngon chứ chẳng phải dạng vừa đâu. Nghĩ tới đây, “hắn” cũng không khỏi cảm thán NPC được ưu ái quá nhiều. Họ là dân bản địa, nơi đây đã là sân nhà của họ, họ lại bắt được pokemon ngon ăn, tốt uống.

Còn người chơi? Thế giới này tràn ngập xa lạ và bất ngờ, lại có khởi đầu từ những con pokemon dỏm. Không khó hiểu khi người chơi rõ ràng định mệnh: Số phận đã chú định khó khăn...

Nghĩ thì nghĩ, “hắn” phản ứng cũng không chậm chút nào. Khi Tiểu Nguyệt vừa đến trước mặt, “hắn” nhấc chân bước về phía trái, đồng thời giơ tay phải, gấp lại ngón cái vào như một đòn chặt trong thể võ karate. Đòn chặt này “hắn” tính toán lực vừa phải và hướng về sau gáy của Tiểu Nguyệt. Ý đồ của “hắn” chính là đánh ngắt năng rồi nhân cơ hội thoát đi.

Song người nhân loại đầu tiên “hắn” gặp từ khi vào thế giới này cũng không phải người đơn giản. Dù “hắn” hành động nhanh như chớp, nhưng nàng phản xạ cũng không kém chút nào. Chỉ thấy bàn tay trái của nàng đưa tới đón đòn chặt của “hắn”. Nó nhẹ nhàng đung chênh vào tay phải của “hắn” một góc 45 độ nhằm giảm khả năng bị thương tổn khi va chạm. Khi cổ tay cản lại mé tay của “hắn”, bàn tay mềm mại của nàng nhẹ lướt sâu vào theo đường khuỷu tay phải của “hắn”.

Hiển nhiên là nàng muốn nhân cơ hội hớ hênh từ đòn chặt của “hắn” mà lợi dụng lấn tới phần ngực phải đang lộ ra và không được bảo vệ ấy.

“Hắn” đang định trả đòn thì tinh thần rung lên, đầu óc ong ong đầy khó chịu, hai mắt cũng bắt đầu vô thức khép lại.

“Hắn” đã dính đòn Sing của con Jigglypuff. Theo lẽ thường, ắt hẳn “hắn” phải lăn ra ngủ mới phải. Nhưng ý vào tinh thần cường đại, “hắn” kháng được đòn này. Tuy nhiên vài giây choáng váng và điều khó tránh khỏi.

Và để hiểu là với vài giây vàng bạc này, thắng thua đã được quyết định.

Bàn tay trái của Tiểu Nguyệt ngoặt xuống tóm lấy cổ tay phải của “hắn”. Cùng lúc ấy nàng bước chân phải lên, tay phải chụp vào cổ “hắn”. Sau đó chân trái đá vào khuỷu gối chân phải của “hắn”, đồng thời hai tay dùng lực đẩy “hắn” ngã xuống.

Và kết quả không có gì phải bàn cãi. Khi mất trọng tâm, có khỏe mạnh cỡ nào thì “hắn” cũng bị nàng đẩy ngã.

“Bịch...”

May thay là nàng không có hận thù gì với “hắn” cho nên đã dùng tay phải giữ lại “hắn” trước khi thân thể “hắn” đập vào mặt đất.

Nhưng chỉ như vậy liệu có đủ?

Đối với kẻ nghịch ngợm và gan lỳ từ nhỏ, Tiểu Nguyệt biết cách làm sao để người bạn của mình chịu thua. Đó là cắt đứt tất cả đường lui và cơ hội phản kháng của hắn.

Trong một giây khi thân thể “hắn” vừa chạm đất, Tiểu Nguyệt dùng tay phải lật “hắn” nằm sấp lại và dùng tay trái hung hăng bẻ ngoặt tay phải của “hắn” ra sau lưng.

Song song với điều đó, nàng dùng toàn bộ 34 kí lô của mình đè lên lưng “hắn”. Hai tay của nàng giữ chặt tay phải của “hắn”, hai chân của nàng đè chặt tay trái của “hắn” xuống đất.

Giờ này, cả phần trên ngực “hắn” bị khóa chặt, chỉ còn cái đầu với 2 cái chân “không thể làm gì hơn” thì cũng vô dụng.

Sau 3 giây choáng váng, khi tỉnh táo lại, nhận ra tình cảnh của mình lúc này, “hắn” thật muốn đập đầu tự sát. Bọn con trai nào đó có lẽ muốn hưởng thụ mỹ cảnh và cảm giác điện giật toàn thân khi được mỹ nữ “hầu hạ” như thế này, còn “hắn” thì không.

Khi mới 5 tuổi, “hắn” phải chạy trốn nay đây mai đó. Trong mười năm tiếp theo, “hắn” bôn ba một đường cầu sinh trong từng tấm lưới gần như không có lỗ hổng và xảo quyệt của kẻ địch. Và sau đó, vì sự sống, “hắn” mạo hiểm làm nô tưng tàu vũ trụ mà xông vào màn sáng vũ trụ. Tiếp đó “hắn” lưu lạc ở Địa cầu vài phút rồi hôn mê bất tỉnh cho đến một tuần trước.

Đó là lý do vì sao “hắn” chưa bao giờ được hưởng thụ một cuộc sống theo đúng ý nghĩa. “Hắn” chưa bao giờ biết mùi vị của tình cảm gia đình, bạn bè, tình yêu đôi lứa. Vì cái cuộc sống kinh khủng thiếu tình cảm ấy, “hắn” chưa từng tiếp xúc thân mật với người khác giới.

Khục khặc... Hoi đi lạc đề, thế nhưng tóm lại đó là ý nghĩ chợt lóe trong đầu “hắn” mà thôi. Song cái điều lớn hơn thế chính là cảm giác thất bại nặng nề. Đã khi nào một người liên tục đào vong, một người mà bất cứ giây phút nào cũng đứng trên bờ vực sinh tử lại luôn chạy thoát mà bị quật ngã như thế này?

Nhất là khi thua bởi một người con gái cùng tuổi. Mất mặt, thật mất mặt!

Trong lòng “hắn” điên cuồng gào thét, nội tâm của “hắn” cuộn lên sóng biển ngập trời. Có giận dữ, càng nhiều hơn là xấu hổ.

Cái gì chỉ là trò chơi, cái gì chỉ là những dây số liệu mà “hắn” khinh thường, cái gì Chủ Thần đều đã bị “hắn” ném ra sau đầu. Giờ này chỉ có sự chua xót, ê chề xen lẫn nhục nhã của trái tim.

Tỉnh táo bị chà đạp nghiêm trọng, dòng suy nghĩ chín chắn cũng bị xé nát thành mảnh nhỏ. Thứ còn lại trong lòng “hắn” lúc này chính là lòng tự trọng của một hoàng tử – theo cách “hắn” gọi. Dầu cho lúc này quyền lực của “hắn” bị cướp đoạt, dầu cho lúc này “hắn” chỉ là một con chó hoang bị truy lùng.

Cảm xúc tiêu cực lấy tốc độ ma - ra - tông chiếm quyền điều khiển đầu óc. Mọi thứ khác không liên quan đều bị đánh rơi. Trong đầu “hắn” chỉ văng vẳng âm thanh của lòng tự trọng đang rơi vỡ.

“Cạch... Rắc...”

“Cạch... Rắc...”

“Cạch... Xoảng...”

Và cái gì đến cũng đã đến. Như một con dã thú bị thương, mặc dù đầu bị ấn xuống đất và lấm lem bùn, “hắn” gào lên trong giận dữ:

- Buông ra!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Nhiệm vụ thuốc tiên hóa Butterfree (3)

Hồ Tiểu Nguyệt, cái tên được cha mẹ đặt cho nàng khi nàng chào đời. Cái tên với nhiều ngư

Khi nàng lên 6 tuổi, cha mẹ qua đời vì tai nạn. Những người họ hàng của nàng vì tranh giành gia sản của bố mẹ nàng để lại mà đẩy nàng vào cô nhi viện. Một cuộc đời thảm thương như trên phim ảnh.

Ở nơi lạ lẫm, nàng co mình lại mà trốn tránh mọi người. Nàng thường ủ rũ núp ở một góc phòng suy nghĩ linh tinh, hay nằm trên giường mơ về những giấc mơ đẹp đẽ.

Đôi lúc khi đến nhà ăn hay tham gia những hoạt động bắt buộc của cô nhi viện, nàng chỉ có thể thoát ra ảo mộng ấy và cố gắng... cố gắng dung nhập vào với mọi người.

Song thật khó khăn. Vì thế nàng vẫn sống trong thế giới của bản thân mình. Thế giới tươi đẹp mà nàng là công chúa dễ thương đang chờ đợi một vị bạch mã hoàng tử. Một vị hoàng tử đẹp trai cùng với dèo miệng.

Mọi việc cứ như thế, như thế... Nó cứ mãi theo thời gian trôi qua...

Cho đến khi nàng gặp hắn. Cho đến khi nàng gặp con người nghịch ngợm mà yếu mềm ấy. Đó là một lần tình cờ nàng phát giác hắn trốn dưới giường mà gục đầu khóc thút thít. Một tên con trai khóc lóc như nàng.

Gần 10 năm sống chung và trở thành hai người bạn, nàng hiểu về con người ấy hơn ai hết trên cõi đời này. Dù hắn bị bắt nạt, bị chọc ghẹo, hay bị đánh đập, hắn chưa lần nào nổi giận đùng đùng mà chỉ im lặng nuốt sự phẫn nộ vào lòng. Có đôi lúc hắn phản kháng lại bằng cách xông lên đánh nhau, thế nhưng nàng biết hắn chỉ muốn kiếm lý do để hành hạ bản thân mình. Hắn muốn ném trái nỗi đau để quên đi thực tế ngang trái.

Nàng và hắn đều giống nhau, cả hai đều đang cố gắng trốn tránh cuộc đời. Phải, đó hắn là lý do nàng và hắn có thể trở thành bạn bè.

Thế nhưng mà, nhưng mà... Nhưng mà hôm nay là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn phẫn nộ và giận dữ hét gào. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn như vậy. Điều đau đớn hơn cả là ở lần đầu tiên hắn rộng giận thì người nhận được sức tức giận này của hắn lại là nàng.

Nàng như bị trúng thuật, nàng hoàn toàn sững sờ. Và do vậy, thân thể của nàng buông lỏng phần nào.

“Hắn” không hề cảm nhận được suy nghĩ của nàng, “hắn” chẳng màng đến thái độ của nàng. Khi cảm thấy nàng buông lỏng trong phút giây, “hắn” lập tức dùng hai chân tạo lực lần qua bên phải và lật người lại.

- Á ui.

Bị hành động thô lỗ của “hắn” làm ngã xuống đất, bị đau, nàng rên lên.

Jigglypuff thấy chủ nhận bị tổn thương, nó tức giận chạy đến che trước người nàng rồi xụ mặt, trừng đôi mắt to tròn nhìn “hắn” đầy đe dọa.

- Jig gly... Jig gly...

Nó thô bạo mắng chửi con người vô đạo đức trước mặt. Sau đó từ cái micro trên tay, nó rút phần đầu của micro. Chiếc micro lúc này hóa thành một cây bút mực. Không cần đợi lệnh từ chủ nhân, với thân hình nửa mét và nặng chỉ có 5 kg, nó lao nhanh về phía hắn và không ngừng vun vẩy cây bút với ý định cho “hắn” đẹp mặt.

Nhưng đáng thương thay, nó chỉ là một con Jigglypuff sinh ra chưa được bao lâu. Dù cho nó thuộc loại Sơn trại mạnh mẽ, nhưng nó vẫn không thể làm gì được con người độc ác bên kia. Ngược lại, nó bị hành hạ.

Nhìn thấy con Jigglypuff ngu ngốc xông đến. “Hắn” nổi giận gầm lên một tiếng rồi đá chân phải về phía nó nhanh như cắt.

“Phốc...”

Thân hình đang lao tới của con Jigglypuff bỗng nhiên cứng đờ. Rồi lấy tốc độ nhanh hơn bay thẳng về phía sau. Và sau đó là va vào mặt đất đầy cát đá.

“Oanh...”

Thân thể của nó đàn hồi như một quả bóng cao su. Không, phải nói là da thịt của nó có tính đàn hồi mạnh. Cho nên khi va vào mặt đất, nó không có bị thương nặng. Do đó nó bật người đứng dậy ngay tức thì.

Con Jigglypuff tội nghiệp vội vã chạy về phía Tiểu Nguyệt mà nước mắt lưng tròng:

- Jig gly... Jig gly...

Âm thanh của nó nức nở và xót xa. Nó đang tố cáo kẻ vũ phu không có lòng nhân ái kia.

Tiểu Nguyệt vừa định thần lại thì lại nhìn thấy con Jigglypuff của mình bị đá văng, và rồi nó chạy về phía nàng kêu khóc. Trái tim nàng bỗng chốc mềm ra. Nhìn con Jigglypuff tội nghiệp có hoàn cảnh tương tự mình, một người một thú đồng bệnh tương lân ôm nhau khóc lớn.

Sau khi hạ con Jigglypuff ngu ngốc, “hắn” chẳng thèm để ý đến gì nữa. “Hắn” đã quay người rồi đi chốn này.

Một lúc sau, khi tâm trạng tốt hơn, Tiểu Nguyệt dừng khóc. Nàng ngẩng mặt nhìn về nơi “hắn” vừa đứng lúc nãy. Nhưng lúc này, “hắn” đã không còn ở nơi đây. “Hắn” đã khuất bóng từ lâu.

Suy nghĩ của nàng rối loạn như tơ vò. Nhiều cảm xúc đan xen phức tạp khiến nàng cảm thấy khó thở. Nước mắt của nàng phút chốc lại lăn dài trên khuôn mặt trái xoan. Lần này nàng khóc vì tình cảm bị tổn thương.

Con Jigglypuff cảm nhận được tâm trạng của chủ nhân, nó không ngừng đi vòng xung quanh nàng mà an ủi:

- Jig gly... Jig gly... Puff... Jig gly puff...

...

Hai tuần sau.

- Có biết không? Nghe bảo Đại tông sư Red vẫn đang phiêu bạt khắp nơi tìm kiếm Pokemon ước nguyện Jirachi.

- Xời, chuyện này cũ rồi bỏ già.

Lời nói của mình bị một gã trai trẻ cắt ngang, ông lão này hừ lạnh:

- Hừ, cậu trai trẻ, có cần phải cắt ngang thế không? Theo cậu tin tức này lạc hậu thì tin tức gì mới gọi là mới chứ?

Người trai trẻ ngồi bên kế bên nốc ly rượu vang trên tay rồi thản nhiên trả lời:

- Đại tông sư Satoshi vẫn đang tìm kiếm cực hạn. Theo tin tức mới nhận được, khoảng 1 tháng nữa ngài ấy sẽ xâm nhập vào Đại cấm khu đứng hạng thứ 10.

Nhận được tin tức có trọng lượng này, không ít người hải hùng khiếp vía đứng bật dậy:

- Cái gì? Thật thế sao?

- Đại nhân Satoshi định xông vào Thạch địa?

- Này này này... Cũng quá mạo hiểm đi chứ.

Tin tức này cấp tốc làm “nóng” chốn này. Phần lớn mọi người bắt đầu thảo luận ầm ĩ.

Người trai trẻ say khướt nhìn về phía lão già nọ mà đắc ý cười nhạo:

- Thế nào lão già? Tin tức của ta rất mới có phải không?

Ông lão nọ dường như không để ý đến hắn. Ông lão từ tốn cầm lên ly nước lọc, uống cạn và mở lời như tự thuật:

- Tin tức của ngươi vẫn còn lạc hậu.

Giọng nói tang thương của lão vang lên. Nó như có ma lực, mọi người vốn đang thảo luận ầm ĩ bỗng quay qua đây nhìn cuộc vui sắp diễn ra.

Như bị tát một cái đau điếng và vang dội trên khuôn mặt, khuôn mặt người trai trẻ lập tức đỏ lên. Tuy nhiên cảm thấy mọi người đang nhìn về hai người nên người trai trẻ gằn cổ lên cãi lại:

- Lão già, đừng bịp người. Ta không tin một tên gần đất xa trời như ngươi có thể nghe được tin tức gì mới hơn tin tức của ta.

Ông lão điềm nhiên nhìn vào ly nước trên bàn mà đáp:

- Đánh cuộc đi.

Người trai trẻ nhìn thấy thái độ của lão già như thế thì tức giận nổi lên. Hắn đang âm thầm chửi ầm lên ở trong lòng: “Khi nói chuyện mà lão ta không nhìn ta là có ý gì? Xem thường ta sao?”.

Lửa giận của hắn càng dâng lên cao khi qua cả mười giây rồi mà lão già vẫn không thèm nhìn mình. Cảm thấy bị sỉ nhục, hắn gầm lên:

- Ngươi muốn đánh cuộc gì thì ta đều tiếp.

Cả nơi này đột nhiên quy về yên tĩnh. Mọi người gần như nín thở khi nghe người trai trẻ nói thế. Họ đang chờ đợi xem xem hai người họ đánh cuộc cái gì.

Lão già nhẹ nhàng lắc đầu. Người trai trẻ còn chưa kịp vui mừng thì đã nghe ông lão thở dài:

- Người thanh niên, ngươi quá nóng giận. Chúng ta chỉ là cuộc vui mà thôi. Không nhất thiết phải quyết ăn thua như thế. Song ta tiếp nhận đánh cuộc với ngươi. Ta thắng, ta chỉ cần một ly sữa ong Beedrill loại Hiếm thấy. Nếu ta thua, ta xin hoàn lại 5 kim tệ. Thế nào?

Mọi người không còn gì để nói. Xem ra lão già có phần nắm chắc. Một ly sữa Beedrill loại Hiếm thấy có giá 50 bạc. Cái giá mà có lẽ là bằng với nửa năm làm lưng vát vĩa của người thanh niên kia. Hẳn là lão già chỉ muốn dạy dỗ người thanh niên một phen. Chứ nếu ác ý, có lẽ yêu cầu đặt cược theo kiểu lột sạch tất cả tài sản của hắn ta rồi, thậm chí là bắt hắn ta làm quần quật cả đời để trả nợ.

50 bạc hoàn lại 5 kim tệ, tỉ lệ 1 : 10 nghe thì dễ ăn. Nhưng bình tĩnh nghĩ lại, người trai trẻ kia cũng biết lão già tự tin đến độ nào.

Thế nhưng khi thấy mọi người vẫn đang nhìn hắn và chờ đợi hắn quyết định, vì thế diện, hắn cắn răng nói ra:

- Được.

Nhận được câu trả lời này, lão già ngước mặt lên nhìn người thanh niên rồi chậm chậm nói ra:

- Theo thông tin từ Mạo Hiểm Đoàn thì 2 ngày trước, ở giữa Đông hải xuất hiện một vòng xoáy không lồ. Đứng từ nơi xa, có thể loáng thoáng nhìn thấy một tề đàn khổng lồ. Trên tề đàn ấy là hai bức tượng của hai loài pokemon vương giả là Slowking và Politoed. Nghe bảo nơi đó câu thông với thế giới khác.

Mọi người triệt để sững sốt.

- Thật không?

- Câu thông với thế giới khác sao? Sẽ là thế giới nào?

Họ lại bắt đầu cảm đầu thảo luận. Tiếng nói chuyện lan tràn cả mảnh không gian này.

Người thanh niên muốn phản bác nhưng hắn ngậm ngùi khi biết mình không thể.

Mạo Hiểm Đoàn là thế lực quy tụ toàn những nhà huấn luyện tinh anh của nhân loại. Tiếng tăm của Mạo Hiểm Đoàn lừng lẫy lan xa đến cả địa bàn của những chủng tộc khác. Và đứng đầu Mạo Hiểm Đoàn là hai vị Đại tông sư Red và Satoshi.

Thông tin từ Mạo Hiểm Đoàn không thể là giả. Càng không có người dám lấy danh nghĩa Mạo Hiểm Đoàn ra mà bịa chuyện. Bởi thế cho nên, hắn biết mình đã bại.

Hắn rầu rĩ hét to:

- Phục vụ, cho một ly sữa ong Beedrill loại Hiếm thấy cho vị lão giả này.

- Tới ngay, tới ngay.

Một tên nhóc khoảng 15 tuổi bận chiếc áo thun trắng, quần sọc đỏ và đôi giày rế tiền màu đen lư loát bụng tới một ly sữa Beedrill trắng ngà loại Hiếm thấy cho lão giả nọ. Sau đó nó quay sang phía người thanh niên mà mỉm cười:

- Khách quan, của ngài 50 bạc.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Nhiệm vụ thuốc tiên hóa Butterfree (4)

- Một tuần trước ta cùng một đội thuyền ra biển. Tại một góc hoang đảo bên cạnh bãi Ma Trôi, lúc ấy ta chính là đang đi ngoài, đột nhiên một con Poliwhirl màu xanh lá nhảy ra từ lùm cây. Nó nói với ta, ngươi cùng người chơi bài bạc thì cứ đặt cửa đại là có thể thắng. Lúc ấy những người khác không có chú ý tới tình huống này, riêng ta có chút sững sờ, nhưng cũng không quá để ý. Về sau, cùng người chơi bài bạc, quả nhiên, đặt cửa đại vẫn

luôn thắng. Vào tối hôm ấy, ta thắng một số tiền lớn. Ngày hôm sau ta đã tìm được cái con ếch xanh kia, nó lại nói với ta, buổi tối hôm nay ngươi cứ đặt cửa tiêu là có thể thắng, ta tin tưởng không nghi ngờ, kết quả lại thắng một số tiền lớn. Kế tiếp ta phát tài, cho nên ta định đem nó dẫn theo trở về. Nhưng ngay tại không lâu trước kia, nó đột nhiên biến thành một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp, nàng nói phi thường, phi thường cảm tạ ta vì đã mang nàng rời khỏi hoang đảo đó. Cho nên muốn báo đáp ta thật tốt, muốn cả đời cùng ta thật vui vẻ tại cùng một chỗ. Thế nhưng mà ta không có đáp ứng, bởi vì ta mong nhớ chỉ mỗi ngươi. Vợ à, ta nói đầy đủ là thật a, cô bé bên người ta chính là như vậy mà xuất hiện ở đây, ngươi đừng có đánh ta.

Một gã khách uống rượu say mềm lồi kéo cánh tay phải của cô gái kế bên. Hắn nắm thật chặt, không chịu buông ra. Việc này đã làm cho quần chúng cười vang một mảnh.

Cô gái kia vô cùng bất đắc dĩ. Nàng giơ bàn tay lên, hung hăng vỗ lên người tên khách uống rượu kia một vài phát:

- Quý xấu xa, ngươi xem một chút xem bên cạnh ngươi là người nào?

Khách uống rượu ngẩng đầu nhìn lên. Với một khuôn mặt tràn đầy bận bịu cùng tục tằng, gã khách say mềm ấy hướng về người con gái hắn nhắc đến trong câu chuyện mà cười ngầy ngỗ. Sau đó có chút mờ mịt mà ca thán:

- Ai, râu ngươi như thế nào đã dài rồi...

Trong tửu quán lại là một hồi ầm ầm cười to.

Diễn viên của trò khôi hài tràn đầy tiếng cười đó chính là “hắn”. “Hắn” hướng trong mâm bày ra một thứ rượu trái cây mà ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phụ họa bằng cách cong cong khóe miệng, khẽ chúm mắt mà tiếp tục làm lấy phần việc của mình.

Sự tình này cuối cùng kết thúc khi vị khách uống rượu kia bị vợ hắn kéo đi ra ngoài, trò khôi hài chấm dứt. Nửa phút đồng hồ sau, đầu lông mày của “hắn” nhảy nhẹ lên một phát. “Hắn” lập tức cùng đầu bếp chào hỏi, bưng chén đĩa, và từ phía sau quầy đi ra.

Nơi này là một quán rượu nhỏ tên Ocean. Vị trí của nó ở ngay góc nhỏ của bờ biển, nơi có thể nhìn thấy bên cảng vùng này. Cả quán rượu được trang trí bình dân theo phong cách hơn chục năm về trước, do vậy mà hiện ra mùi vị thời gian cổ xưa. Rượu ở đây là loại rẻ tiền, song lại được hoan nghênh nồng nhiệt.

Bởi vì buôn bán rất không tồi, không gian thu hẹp ở bên trong đã có quá nhiều người, không khí lộ ra ầm ĩ oi bức, mùi mồ hôi cáu bẩn trên người những vị khách kết hợp với hương thơm của mùi rượu, hai thứ pha trộn cho ra một cỗ hương vị kỳ quái.

Người người cái mùi này cũng đã thành thói quen, “hắn” bước đi ở giữa đám người, vội vàng đem từng ly rượu đặt ở trên những cái bàn khác nhau, và rồi chột bước nhanh ly khai. Vòng đi vòng lại quá trình này.

“Hắn” là phục vụ của quán rượu Ocean, mà đây chính là công việc của “hắn”.

- Trong thoáng chốc đã làm việc ở đây được 3 ngày...

Đem cuối cùng một ly rượu màu đỏ và trong suốt như thủy tinh đặt lên bàn, khóe miệng của “hắn” giương lên, ngẩng đầu đảo qua những vị khách uống rượu trước mắt, nội tâm “hắn” ần ần hơi xúc động.

Hết thấy cuộc sống trước đó trong thế giới này của nhân vật “hắn” hóa thân đều là mây bay. Song sau khi suy nghĩ lại hành động bông bột vài ngày trước của mình, “hắn” có phần hối hận.

Đáng lẽ ra “hắn” không nên như thế, dù gì nàng cũng chỉ là muốn tốt cho hắn, dù gì nàng cũng là một cô bé mà thôi.

Một kẻ tự nhận giả đòi lại hành động xúc nổi thật sự đáng thẹn. “Hắn” không khỏi than nhẹ.

Nhưng có hối hận thì cũng không thể thay đổi được gì. “Hắn” chỉ mong còn có thể gặp lại nàng mà chuộc lại lỗi lầm. Có thể với nhiều người, “hắn” giống như bị bệnh thần kinh. Lúc lạnh lùng và cao ngạo, khi lại mềm yếu đến kinh người. Có thể với nhiều người, “hắn” cần chuộc lỗi làm gì? Cứ sống trong ăn năn, hay chẳng là cứ giả vờ và lừa dối bản thân như không có chuyện gì. Và nếu đến cuối gặp lại nàng, thì cứ ngoảnh mặt làm ngơ như chưa hề quen biết.

Vậy nhưng “hắn” biết mình làm không được. Từ lúc bị đuổi giết cho đến nay, những con người quan tâm và lo lắng cho “hắn” đều vì “hắn” mà bị giết hại dã man. Bởi vậy, trong tâm tư đơn thuần của một đứa trẻ, “hắn” đã tự hứa sẽ không để những chuyện tương tự lặp lại. “Hắn” đã từng thề rằng sẽ báo đáp lại ân tình của những người luôn bên cạnh mình.

Và đương nhiên là kể cả một dãy số liệu tỏ vẻ quan tâm mình.

Quan tâm làm gì đến bề ngoài hay chú tâm vào một lý do nào đó? “Hắn” chỉ biết trên đời này số người xem “hắn” là con người và đối xử với “hắn” thật lòng chẳng có bao nhiêu. Với “hắn”, họ là những người quan trọng nhất.

Nhận ra suy nghĩ lệch lạc đi hướng khác, hắn thở dài. Và ngay sau đó “hắn” trở về với thực tế.

“Hắn” đang ở tại một cảng biển. Đây là một phần nhỏ bé của thành phố Xyzee thuộc về phía đông của lục địa. Nơi này là một bờ biển, nơi buôn bán trên biển là chủ yếu, và cũng là nơi có thể nhìn thấy rất nhiều pokemon hệ nước, cũng như những con người mạo hiểm.

Suy tư nhìn lại kinh nghiệm của 3 ngày nay, giữa lúc “hắn” im lặng, “hắn” đã nghe được hai gã khách đang uống rượu ngay bàn bên cạnh nói chuyện.

- Ha ha, người anh em, lần này người ra ngoài biển sâu có bắt được con pokemon nào tốt một chút hay không? Phải biết rằng đại nhân Kim đang săn lùng pokemon hệ nước nha. Người không biết chứ ở khu vực đó giá cả của những loài pokemon đặc biệt khó gặp lại tăng lên rất nhiều.

- Êo... Không có, pokemon nào có dễ dàng bắt được như vậy hay sao? Nghe nói vào thời gian trước có người bắt được một đầu Goldeen biến dị, sau đó hắn trực tiếp bán nó lấy hai cái kim tệ. Thật là khiến người ta hâm mộ a.

- Hai cái kim tệ? Nhiều như vậy? Gần mua được nửa cái phòng ở rồi.

- Đúng vậy, may mắn của hắn thật sự rất tốt.

Nhẹ nhàng lờm hai người kia, “hắn” mím môi, tiếp tục nghe lấy hai người bàn tán.

Vì khu vực này tiếp giáp biển, cho nên khách hàng trong tửu quán có một nhóm người rất lớn là thủy thủ. Hai người này đoán chừng cũng thế, mà người đại nhân Kim bọn hắn nhắc đến chính là một trong những nhà huấn luyện pokemon có tiếng ở vùng này.

Vị đại nhân Kim kia “hắn” chưa từng gặp mặt. Nhưng “hắn” lại biết gã này là nhân vật nổi tiếng ở đây. Hắn ta cường đại, thần bí, cực độ giàu có, đứng ở một đẳng cấp phía trên những tầng lớp thấp hèn còn lại. Điều đó khiến người ta hâm mộ cùng với cực kỳ kính nể.

Tất cả cũng bởi vì hắn ta là một nhà huấn luyện pokemon, bởi vì hắn ta là một kẻ có “đóng góp” cho nhân loại. Dù cho “đóng góp” là có hay không, nhiều hay ít thì chẳng mấy ai biết, cũng chẳng mấy ai quan tâm.

Những nhà huấn luyện pokemon không chỉ huấn luyện pokemon như suy nghĩ thông thường, họ còn là những người nhân loại mạnh mẽ luôn khiêu chiến cực hạn của thân thể. Trong số họ có người tinh thông súng ống, có kẻ là chuyên gia chơi vũ khí lạnh. Đặc biệt càng có một số người là những nhà khoa học đáng kính trọng.

Mỗi người đều muốn trở thành nhà huấn luyện pokemon, loại người đã siêu việt sự tồn tại của phạm nhân. Chỉ là loại người này ở trên toàn thế giới ít càng thêm ít. Thiên phú cùng kỳ ngộ nếu thiếu một thứ cũng không được. Ít nhất cho đến bây giờ “hắn” chưa bao giờ thấy qua những nhà huấn luyện pokemon ấy, bọn họ phảng phất như là vô thượng quân vương trong nhân loại, khó gặp, rất khó gặp.

Dĩ nhiên Tiểu Nguyệt còn chưa được xem là một nhà huấn luyện pokemon. Nàng vẫn chỉ là một tầng dân mới làm quen với loài thú kỳ lạ có tên chung là pokemon mà thôi. Rất rõ ràng, nếu chỉ bắt được pokemon và có thể khiến nó làm vài động tác hành động thì ai chả làm được. Dẫu sao việc nuôi dạy động vật cũng có cả mấy chục ngàn năm kinh nghiệm được truyền thừa.

Hiển nhiên chỉ có ở nơi thông tin lưu thông như tên lửa này, “hắn” mới cảm nhận được tại thế giới Pokemon, việc trở thành một nhà huấn luyện pokemon là cỡ nào vinh quang.

Trong lòng “hắn” cũng dâng lên nỗi chờ mong đầy nóng bỏng. Sau khi tâm tư của “hắn” bay nhảy vòng vo vài giây đồng hồ, “hắn” nhìn thấy cái bóng của chính mình tại bề mặt rượu, “hắn” lại bình tĩnh trở lại.

Mười lăm năm trải qua sóng gió khiến “hắn” trưởng thành và chín chắn. Thế nhưng “hắn” vẫn chỉ là một con người có tâm hồn đầy tò mò của một đứa bé mười lăm tuổi, mặc cho “hắn” luôn cố gắng đè nén nó lại.

Song cứ khi tâm hồn bé nhỏ xao động, hắn lại bồi hồi một phen. Và vài giây sau, như lúc này đây, khóe miệng của hắn giãn ra nụ cười trào phúng bản thân. “Hắn” lắc đầu trong buồn chán và vô vị.

Đúng vào thời điểm này, tại nơi pha chế rượu bên kia truyền đến một tiếng kêu gọi.

- Hành Giả, tới đây một chút.

Đó là tiếng của ông chủ quán rượu Van Perli.

Nghe nói trước kia lão ta là một nhà mạo hiểm với thân thủ tháo vát. Tuy vậy bởi vì chán ghét cuộc sống mạo hiểm nên mới lựa chọn thoái ẩn. Và rồi mở một quán rượu nhỏ tại chỗ này. Lão ta là người cực keo kiệt, có thể nói đến chết cũng không muốn ra tiền.

“Hắn” đứng dậy và đi tới đến trước mặt Van Perli, rồi khom người và nói ra:

- Ông chủ Perli, ngài có chuyện gì cần con sao?

Ông chủ của “hắn” nhếch miệng, bụng lấy cái bụng đã phình to, thân hình to lớn với hơn một trăm hai mươi kí lô hoàn toàn nhìn không ra một điểm linh hoạt, ngược lại là có điểm giống những tên công tử nhà giàu, lão ta hướng về phía hắn cười hắc hắc.

Vì vậy mà hàm răng hiện rõ, vàng xám ảm đạm, mà lão ta lại không chút nào che lấp nó lộ ra.

Nhìn thật giống như lão ta đang tại khoe khoang chính mình đầy mình thịt mỡ, lại vẫn còn hô to: “Này bằng hữu, xem ta tám khối cơ bụng”.

- Ta muốn đi ra ngoài một chút, có chút việc. Hiện tại người trước hết trông giữ quán rượu một chút đi. Nhớ rõ, thùng rượu kia muốn châm nước.

Roi xuống câu nói sau cùng lúc, Van Perli còn đi dôm nháy mắt mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Nhiệm vụ thuốc tiên hóa Butterfree (5)

Ngày thời gian này.

Trong vũ trụ mênh mông vô bờ, nơi bóng tối thống trị vĩnh hằng, một cuộc truy đuổi ráo riết đang diễn ra.

Một hạm đội Szary tiên tiến bậc nhất chốn vũ trụ bám theo sau không bỏ một chiếc tàu con thoi Wiliz.

Bên trong phòng chỉ huy hạm đội Szary, vị chuẩn tướng thông qua loa truyền tin, hướng về màn hình mà khổ sở cầu xin:

- Công chúa, xin đừng nghịch. Quốc vương đang vô cùng lo lắng. Nếu người vẫn còn cố chấp thì kẻ bề dưới này cũng chỉ còn cách dùng bạo lực để ép người quay trở về.

Ở trong màn hình là một con gái tuổi khoảng hai bốn, hai năm với mái tóc xanh lam và đôi mắt nâu, cùng với khuôn mặt tròn hoàn mỹ không tỳ vết. Nàng lạnh lùng đối mặt với người chuẩn tướng này:

- Ta sẽ không quay về.

Vị chuẩn tướng trở nên nghiêm nghị, không còn vẻ khổ sở cầu xin, thay vào đó là âm thanh trầm trọng:

- Công chúa, xin người đừng làm khó ta. Nếu người vẫn còn như thế, thì xin đừng trách ta vô tình.

Hắn vừa dứt lời thì bên kia truyền lại giọng hừ lạnh của cô gái:

- Các người có khi nào không vô tình? Cha ta cũng thế, mà các tên cấp dưới như người cũng thế. Tất cả đều là một lũ giả tạo.

Nghe vậy vị chủ tướng giận dữ:

- Công chúa, người có thể sỉ nhục chúng hạ thần, thế nhưng người không thể trách móc cha người. Đại vương là người đáng tôn kính, xin người hãy tự trọng.

Đồng tử hai mắt cô gái co lại, ánh mắt biến thành lạnh lẽo, nàng lạnh nhạt:

- Đừng cho rằng các người và phụ vương dùng thủ đoạn giấu đi thì ta sẽ không biết. Hừ, các người chỉ là một lũ dối trá, đừng có tỏ vẻ quân tử trước mặt ta. Từ lúc ta còn nhỏ đã thế, đến bây giờ cũng thế!

Vị chủ tướng giận quá hóa cười, hắn âm trầm gằn từng chữ:

- Công chúa, ta kính người là con gái của quốc vương nên mới nhỏ nhẹ và lễ độ thế này. Thế nhưng chỉ vì một người bạn thời thơ ấu mà người trở thành như vậy thì thật đáng tiếc. Ta cũng không còn lời gì để nói. Nếu người lựa chọn như vậy, thỉnh đừng trách ta.

Cô gái cười lạnh:

- Muốn chiến thì chiến, hà tất nhiều lời?

Người chuẩn tướng nhìn chằm chằm vào nàng:

- Được, được, được...

Khi vừa nói dứt ba tiếng “được”, người chuẩn tướng tắt ngay liên lạc.

Đúng lúc này, ba tiếng “tít” vang lên trong tai hắn. Hắn biết điều tỏ vẻ bình thường mà âm thầm cân nhắc.

Vài giây sau, hắn quay lại nhìn về phía chúng thuộc hạ theo hắn nhiều năm. Hai mắt như điện, hắn trầm giọng:

- Chúng ta có phải quân nhân hay không?

Chúng thuộc hạ đồng thanh đáp lại:

- Phải!

- Chúng ta có phải đội quân mạnh nhất của Đế quốc hay không?

- Phải!

- Nhiệm vụ của chúng ta là gì?

Những giọng nói vang lên cùng một nhịp:

- Chúng ta thề hi sinh bản thân bảo vệ cho Đế quốc. Bất cứ dấu hiệu nguy hiểm nào có khả năng ảnh hưởng đến Đế quốc đều phải bị tiêu diệt.

Người chuẩn tướng gật đầu, hắn ra lệnh:

- Tất cả vào vị trí chiến đấu.

Lúc đầu mọi người hai mắt nhìn nhau, có lo sợ, có khó hiểu, có nghi hoặc... Song với tư cách là quân nhân, họ nhanh chóng làm theo lệnh.

“Rầm rập... Rầm rập...”

Những con người trong tàu tiến về vị trí của mình một cách ngay ngắn và trật tự. Họ bắt đầu ngồi vào ghế, đeo mũ bảo hiểm, lướt tay lên màn hình máy tính lượng tử của bản thân.

5 phút trôi qua, khi thông số đã thể hiện ổn định. Người chuẩn tướng hét lớn:

- Trước mặt chúng ta bây giờ không còn là công chúa kính yêu của chúng ta nữa, mà chính là một mối nguy hiểm. Ta ra lệnh cho các ngươi không được phép nương tay. Tất cả sẵn sàng!

Cả con tàu trở nên cực kỳ nghiêm túc. Và vị chuẩn tướng cũng không hề dừng lại:

- Kích hoạt súng laser XI, kích hoạt pháo nano VI, kích hoạt sóng siêu cường III.

- Đội 1 sang trái, đội 2 sang phải, còn lại theo ta xông tới.

Khi còn cách nhau 0,3 năm ánh sáng, vị chuẩn tướng nheo mắt lại và hét gào:

- Lập tức mở vòng phòng hộ, lập tức tiến vào đội hình đã kích chí mạng.

- Tất cả vũ khí chuẩn bị! 3... 2... 1... Bắn!

“Chúu... Chúu... Chúu...”

“Oanh... Oanh... Oanh...”

“Ầm... Ầm... Ầm...”

...

Mỉm cười tiều tụy chủ quán Perli ra khỏi công, “hắn” quay trở về làm phần việc của mình.

Sở dĩ trong lúc các người chơi khác đang tất bật cày kéo cấp độ và huấn luyện pokemon hay đang học tập tri thức ở học viện nào đó, còn “hắn” thì cặm cụi làm việc ở đây là vì có 2 lý do lớn. Thứ nhất chính là vì thông tin, đương nhiên không ở đâu thông tin được cập nhật thường xuyên như ở đây. Thứ hai, điểm quan trọng nhất, “hắn” đang chờ đợi cơ hội vươt mình. Cơ hội đáng để hắn bỏ ra thời gian.

Vẫn phong cách trước sau như một, “hắn” liên tục ra vào, tranh thủ lúc rảnh rồi lại nghe khách hàng trò chuyện. Mà trong lúc phục vụ, thỉnh thoảng thì có một hai người cùng “hắn” chào hỏi, yêu cầu phục vụ bữa tối.

Thời gian chậm rãi trôi đi...

Đến 9 giờ tối, tâm trạng của “hắn” bắt đầu đứng ngồi không yên.

Hôm nay quán rượu vẫn buôn bán rất tốt, vốn đang bận rộn, “hắn” nghe thấy phía cửa quán rượu có một tiếng vang trầm đục vọng lại.

Một cơn gió lớn theo cửa chính quán rượu gào thét lao vào, nó mang theo mùi mặn của biển đánh tan những âm thanh ồn ào nơi đây. Việc này lập tức làm tất cả mọi người trong quán chú ý. Họ đều tập trung nhìn về phía cánh cửa.

Nơi cửa, một gã đàn ông bước vào.

Gã ăn mặc một bộ áo choàng màu xám tro, bên trên là những hoa văn màu bạc cùng những đường viền màu vàng. Gã có một mái tóc màu vàng óng. Cái mũ đen tròn mà vành mũ buông xuống che khuất hai mắt gã, làm cho không ai thấy rõ bộ mặt của gã ta, mà chỉ có thể nhìn thấy một bờ môi mỏng màu hồng nhạt.

“Lạch cách...”

Gã đàn ông này mang theo đôi boots màu đen ráo bước về hướng này, phát ra những tiếng bước chân rất nhỏ.

Nhưng một tiếng bước chân như vậy khiến cho ánh sáng cả quán rượu dần âm đạm đi.

Quán rượu Ocean vì đề phong cách cổ xưa mà chỉ dùng những ngọn đèn dầu và nến. Vào lúc này, ánh sáng cả quán rượu dần âm đạm đi là do tất cả những ngọn lửa trên đèn dầu và nến đang run rẩy. Chúng như có mạng sống bình thường mà biết e sợ co rụt thân thể lại. Chúng đang sợ hãi trước sự đến gần của gã ta.

Không gian lờ mờ hẳn đi.

Khi gã ta đi đến bên cạnh một cái bàn, một vị khách hàng ngồi đó mang theo mặt kính nể mà đứng dậy tức thì, rồi đi chỗ đó để nhường lại vị trí ấy cho gã ấy.

- Phục vụ, cho một ly rượu ong chúa Beedrill loại Sơn trại.

Nhìn thấy có người thức thòi rồi đi nhường chỗ, gã ta không chút khách khí ngồi xuống, đôi môi mỏng ấy phát ra âm thanh, nghe rất có xúc cảm.

Mà sau khi âm thanh của gã phát ra, nhất thời cả quán rượu phút chốc sáng lên. Độ sáng như lúc ban đầu.

Sừng sột vài giây, “hắn” phản ứng lại, lập tức khom mình hành lễ:

- Rõ ràng, đại nhân xin đợi một chút.

“Hắn” nhanh chóng quay trở lại quầy rượu pha chế, khom người tìm kiếm rượu mật ong chúa Beedrill loại Sơn trại. Mất một chút thời gian, “hắn” cũng tìm ra. “Hắn” không hề chần chừ mà rót loại chất lỏng tinh khiết màu vàng với mùi thơm nức mũi này vào một cái ly đã chọn sẵn. Song tâm tình của “hắn” lúc này như nước thủy triều, khó có thể đẹp loạn.

Chỉ nhìn 5 quả bóng đầy màu sắc lấp lánh trên thất lưng của gã kia cũng đủ nhận ra gã là một nhà huấn luyện pokemon. Bởi vì một công dân bình thường chỉ được phép mang tối đa 2 quả pokemon mà thôi. Mặt khác chỉ có nhà huấn luyện pokemon mới có đủ tiền tài mua tới những quả pokemon không phải hàng bình dân được bán đầy trên vỉa hè như thế ấy.

Thậm chí y theo tình huống thần kỳ vừa rồi, xem ra người này là một tên pháp sư!

Vốn “hắn” chỉ nhận được một lượng thông tin mô tả sơ sài, nhưng giờ phút tận mắt chứng kiến thì lại là chuyện khác. Hai mắt của “hắn” chịu đến nỗi xung kích không phải là nhỏ.

Đem đồ đầy một cái ly cao gần một tay, “hắn” đích thân mang ly rượu đem tới cho vị khách này. Tâm tư thì bồn chồn và lo âu. Song với kinh nghiệm sinh từ gần mười năm, ở bề ngoài của “hắn” là một bộ mặt sừng bãi và kính trọng, ánh mắt thì không ngừng tò mò đánh giá những quả pokemon trên thất lưng vị khách.

Mới vừa rồi các vị khách kia còn còn âm ỉ, lớn tiếng không thôi thì đến hiện nay đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại và cảm như hén. Chỉ có một, hai người ngẫu nhiên dám nói mấy câu, nhưng mặc dù nói chuyện cũng là nhỏ giọng xì xầm với nhau, còn lâu mới tùy ý như lúc trước.

- Đại nhân, rượu người muốn đến rồi.

Dựa theo tính cẩn thận, “hắn” khom người cung kính nói ra và đem rượu đặt ở trên mặt bàn của gã. Sau đó lui ra một quãng và đứng đó trong tư thế khom người không thay đổi.

Gã đàn ông cầm lên chén rượu, đem ly rượu đưa tới bờ môi. Nhưng tựa như nhớ ra cái gì đó, động tác của gã dừng lại.

Mà trong không khí, một tia khí tức lạnh băng không hiểu ra sao xuất hiện.

- Nhìn ly!

Không biết là ai ngác nhiên hô lên một tiếng. Ánh mắt mọi người đều tập trung vào cái ly thủy tinh kia. Chỉ thấy cái ly thủy tinh lấy tốc độ mắt thường mà

nhưng kết ra băng lạnh một cách rõ ràng. Lớp băng lay lan nhanh chóng, một nửa cái ly hoàn toàn bị bao trùm, ý lạnh tỏa ra nồng nặc. Mặt ngoài của rượu thì ngưng kết băng mỏng, tinh xảo và xinh đẹp.

- Tại bên trong không khí nóng bức, uống một chén rượu mật ong đóng băng cảm giác phải rất khá.

Gã đàn ông cười lên đầy trầm thấp, nhấp một ngụm, gạt đầu đầy thỏa mãn, vung tay bắn ra, hai mươi kim tệ chồng lên nhau bay lên dựng đứng trên bàn.

- Không cần thôi lại.

Nhìn những đồng kim tệ sáng rực loe loe dưới ánh sáng của những ngọn đèn, con mắt của “hắn” liền thẳng.

Tại mặt trước của những kim tệ khắc họa một cái vương miện đơn sơ, trên đỉnh vương miện có tất cả 5 loại thần thạch, đây là biểu tượng của vương quốc Thần Nhân. Mà ở phía kia của đồng kim tệ thì là chân dung nửa trên của vị thần thoại MT, bức họa rất là tuyệt trần, trông rất sống động.

“Hắn” đưa tay sờ sờ hai ấn ký phía trên kim tệ, xác định đây là sự thực liền đem nhét vào trong ngực.

Hai mươi kim tệ a!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Nhiệm vụ thuốc tiên hóa Butterfree (6)

Ở cái thế giới này, 100 miếng tiền đồng đổi được một quả tiền bạc, 100 miếng tiền bạc đổi được một kim tệ. Người bình thường chỉ cần hai, ba mươi đồng bạc là có thể trải qua phi thường thoải mái trong một tháng. Mà nhà huấn luyện pokemon này phát tay một cái liền vung ra 20 kim tệ!

Rượu mật ong Beedrill loại Sơn trại nhìn qua là đặc sản của khu rừng phụ cận khu vực này, dùng mật ong chế thành, mùi rượu tươi ngọt, nhưng nó chỉ vền vẹn có giá trị 10 kim tệ mà thôi. Tính một cách đơn sơ dựa theo giá trị, gã này vung tay bỏ cho “hắn” 10 kim tệ.

Ở thời điểm người chơi mới vào, lại án chịu phí trị liệu pokemon đắt đỏ, 10 kim tệ chẳng khác nào là một kho báu khổng lồ. Chỉ cần chi tiêu hợp lý, giá trị của nó có thể mang lại ít nhất gấp năm lần lợi nhuận, thậm chí là hơn thế nữa.

Đây là... đĩa bánh rơi từ trên trời xuống?

Vốn đang muốn rút ngắn khoảng cách với những kẻ được ưu tiên bước đầu, trong nháy mắt nhìn thấy số tiền này, một điểm nghi kị, lo âu và thấp thòm trong lòng “hắn” biến mất không còn thấy gì nữa. Trên mặt “hắn” chuyển sang vẻ ân cần và tươi cười.

- Đại nhân tôn kính, quán rượu có giá cả vừa phải, thức ăn và rượu phong phú, đầy chủng loại. Nơi đây tuyệt đối có thể thỏa mãn nhu cầu của ngài, ví dụ như đuôi Slowpoke nướng. Đặc biệt là đuôi Slowpoke loại Sơn trại nướng, tiểu nhân đảm bảo vừa ngon vừa giàu dưỡng chất lại quý phái và thanh lịch, ưu nhã và cao sang...

Trong nháy mắt, miệng của “hắn” chuyển biến thành pháo cao xạ, bật hết hỏa lực, ngôn ngữ bình dị xen lẫn tâm tình nịnh nọt đối với nhà huấn luyện pokemon. Tại thời khắc này, toàn bộ tinh hoa vuốt móng ngựa đều tập trung tới, tại trong miệng của “hắn”, chúng nó được phát huy vô cùng tinh tế, được bày ra hết sức mê người.

Tất cả cũng chỉ vì một chữ: Tiền!

Không chỉ đơn giản là vô luận ở đâu, thế giới nào, tài phú luôn là chỗ tất cả sinh linh mong ước, không có tiền nửa bước khó đi. Mà đối với “hắn”, kẻ khát khao phần quả của Chủ Thần, một món tài phú kinh người ở thời điểm này là nền móng tất yếu cần phải chiếm được, cho dù hạ đi sự tôn nghiêm của mình. Và lại với “hắn”, báo thù rửa hận mới là trên hết, tôn nghiêm, tự trọng là cái thứ gì? Không từ thủ đoạn, không từ biện pháp, không bỏ bất cứ cơ hội nào mới là cử chỉ sáng suốt nhất!

Không có tiền thì đuổi theo lũ kia bằng cọng lông chác?

Mà kết quả cuối cùng, “hắn” thành công rồi.

Gã đàn ông huấn luyện pokemon tại “hắn” liên tục dội quả bom ngôn ngữ kèm ý ngọt, cả đầu óc cũng ngất ngất ngây ngây, và rồi chọn một mảng lớn đồ ăn và rượu. Sau đó lại trực tiếp vung ra 50 đồng kim tệ. Mà những món ăn gã ta gọi ra chẳng qua có giá trị chỉ tới chừng 10 kim tệ.

“Không có lãng phí một phen tâm tư, càng không có lãng phí nước bọt của ta. Lần này đã kiếm được.” – Hưng phấn đem 50 đồng kim tệ bỏ vào trong túi, “hắn” khom người lui về phía sau, ánh mắt dừng lại tại cầm gã kia. Sau khi nhìn vài giây, “hắn” mới thu hồi ánh mắt mà nhìn về phía phương hướng khác.

Người huấn luyện pokemon thần bí này có cái cằm tròn bóng không râu, chỉ có một chút tái xanh. Hắn là tuổi sẽ không quá lớn, nếu so với số tuổi nhân vật của “hắn” cũng không lớn hơn mười tuổi.

Chẳng bao lâu “hắn” ngẩng đầu nhìn về phía nhà huấn luyện pokemon vốn đang vui đùa ăn như sói, như hổ. Ánh mắt của “hắn” xoẹt qua một tia suy tư.

“Hắn” biết rõ cốt truyện sắp diễn ra.

Quả nhiên chỉ vài phút sau, cửa chính lại một lần nữa bị đẩy mạnh tạo một tiếng vang lớn. Cùng lúc đó, một bóng người lướt tới kèm theo âm thanh già nua.

- Fira, ta tìm được người rồi!

Tại âm thanh này truyền đến một giây, cái nhà huấn luyện pokemon kia vốn đang mở miệng lớn ăn uống lập tức dừng lại động tác, ngẩng đầu lên. Và không nói hai lời, bàn tay trực tiếp đưa vào dây lưng, rút ra một quả pokemon ném về phía trước. Cùng lúc ấy, cánh tay còn lại của gã rút ở trong túi ra một cái gậy phép thuật cổ xưa, đồng thời miệng không ngừng đọc ra những câu chú ngữ khó hiểu.

“Xoẹt...”

Từ quả pokemon được ném, một con Spearow hiện diện. Nó chẳng cần đợi nhà huấn luyện kia ra lệnh mà đã lập tức dùng một cái cánh đẩy gã lên lưng. Ngay sau đó là tung người lao vút đi ra ngoài. Nó và gã huấn luyện kia ăn ý đến không gì bằng.

Hiển nhiên một nhà pháp sư thì cần kéo dài khoảng cách mới là chính đạo.

Thế nhưng kẻ mới đến cũng không phải là hàng via hè. Động tác của gã kia đã nhanh thì động tác của tên này còn nhanh hơn gấp bội.

Một quả pokemon từ vị trí của gã mới tới lao vút ra, một con Magneton xuất hiện.

Gã mới tới không dừng ở đó, gã vừa cho tay vào thắt lưng lấy ra một quả pokemon khác vút tới vừa ra lệnh mà không hề nháy mắt:

- Magneton, Discharge!

Sáu khối nam châm của con Magneton liên tục nhấp nháy. Ánh sáng từ trường mãnh liệt từ 6 khối đó lao ra bao quanh cả tòa nhà. Chỉ 1 giây sau, cả tòa nhà bị bao vây bởi một lớp từ trường siêu năng.

Theo nguyên lý thông thường, kỹ năng Discharge của một con Magneton chỉ bao quanh nó và chủ nhân của nó với mục đích bảo vệ. Tuy nhiên ở tình cảnh này, chúng ta có thể thấy được chiêu thức đã biến thành bao quanh cả tòa nhà. Có thể huấn luyện pokemon phát ra một kỹ năng vượt xa thông thường thì xem ra nhà huấn luyện này chắc chắn là một người nổi danh trong giới huấn luyện pokemon.

Người tên là Fira đang ngồi trên lưng con Spearow cũng nhận ra tình huống không ổn. Ngay lúc ấy, hắn lại cầm lên một quả pokemon ném ra. Đồng thời tăng thêm tốc độ niệm chú ngữ.

“Phốc...”

Một con Golbat xuất hiện.

Vừa xuất hiện, nó liền phát ra đòn sóng âm Supersonic đánh úp về phía con Magneton đang liên tục phóng ra các tia lửa điện Spark từ vị trí các con mắt đánh về con Spearow đang bay.

Làn sóng sóng âm Supersonic tuy vô hình nhưng cũng như nước lớn vùn vụt lao nhanh khiến không khí vẩn vèo và biến hình, do đó khiến địch thủ nhận ra một cách dễ dàng.

Bởi vậy, đối phương cũng đã làm ra đáp trả.

Chỉ thấy ở giữa chiến trường, một vòng sáng vô hình được dựng lên. Nó lóng lánh như dải ngân hà đang vắt ngang. Làn sóng âm Supersonic của Golbat đánh vào màn sáng tạo nên những âm vang trầm đục.

“Xèo... Phốc... Phốc...”

Sau giây lát, cả 2 đều bị triệt tiêu.

Đi nhiên màn sáng lại là chiêu Confusion đã được cải tiến.

Nhìn về phía gã mới tới, chúng ta lại nhận ra một con Exeggcutte mới xuất hiện với 12 đôi mắt đã hóa thành màu vàng.

- Fira, nạp mạng đi!

Sau lần giao phong này, cả hai lại lao vào chiến đấu sống chết với nhau. Gã mới tới cầm chiến đao xông tới, gã Fira liên tục lui ra niệm chú ngữ.

Hai nhà huấn luyện pokemon quyết đấu trong không gian chật hẹp!

“Bành!”

Một mảnh vách tường được sơn một màu lục nhạt bỗng vang lên một tiếng to rõ. Sau đó, nó phát nổ, mảnh vỡ bay ra tứ phương.

Cả phần còn lại xuất hiện vô số vết rách, như là mạng nhện màu đen, rậm rạp chằng chịt, phảng phất nhận lấy lực phá hoại mang tính bạo phá đầy khủng bố. Theo sau vết rách, phần còn lại chột ảm ảm nổ tung, cả mặt tường vỡ vụn ra, những viên gạch không trọn vẹn với đầy đủ hình dáng bắn ra xung quanh. Trong nháy mắt cả vách tường 20 mét lại trở thành một cái hang cực lớn.

Trong chốc lát lúc đó, không khí dâng lên như gió bão!

“Rít... Rít...”

Một số khách hàng dựa vào tường mà ngồi thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bị không khí cuồng bạo cuốn lấy, liền như là một con diều trên không trung, bị đẩy bay ra ngoài mấy mét. Trên người những kẻ xui xẻo có không biết bao nhiêu là vết thương.

Đối mặt với cái chết của những người bình thường, hai tên nhà huấn luyện pokemon làm như không thấy. Gã mới tới vẫn cầm đao chém loạn. Những ánh đao cứ tăng tăng cắt nát cản trở mà lao về phía gã Fira.

Gã Fira cũng chẳng phải bó tay chịu chết. Một mảnh sương mù màu xám theo gió phát tán. Ban đầu chỉ là một mảnh nhỏ mịn mờ, nhưng không quá hai giây, nó liền lan ra bao phủ hầu hết toàn bộ quán rượu.

Tại biển cô ngoài ý muốn, cả quán rượu Ocean lâm vào cuồng loạn. Tất cả khách hàng nhao nhao hướng ra phía cửa chính mà tháo chạy.

Bọn hần thế nhưng đang đối mặt với những nhà huấn luyện pokemon.

Tại toàn bộ vương quốc Thần Nhân, số lượng nhà huấn luyện pokemon không có bao nhiêu. Vì thế đương nhiên ai cũng không muốn vô duyên vô cớ chết ở trong tranh đấu của hai nhà huấn luyện pokemon này, những người sẽ không vì cái chết của họ mà phụ trách. Phải biết rằng cho dù quý tộc quyền quý cũng không có năng lực tùy ý làm bậy như những nhà huấn luyện pokemon – loại người mà đã sớm sống ở trên pháp luật và không có bất kỳ người nào có thể chế tài.

Nhìn xem khung cảnh hỗn loạn, đám người điên cuồng, “hần” kìm chế kích động trong lòng, ẩn nấp ở vị trí thuận lợi nhất đã mưu tính từ trước, hai con mắt thì chăm chú nhìn về phía cái tường bị đánh nổ.

Mặc dù trải qua nhiều nhưng “hần” cũng lấy làm kỳ.

Ở một thế giới chú trọng huấn luyện pokemon lại có những con người tập trung vào theo đuổi lực lượng của bản thân không kỳ lạ sao được? Chúng ta phải hiểu rằng ở nơi đây, pokemon đã có thể làm hết thảy công việc. Cho dù là đánh nhau thì cứ dùng số lượng pokemon đông đảo mà áp chết đối thủ cũng tốt mà?

Tuy vậy nhưng xem ra những kẻ này vẫn theo đuổi niềm tin vào sức mạnh của bản thân chứ không phải chỉ chăm chú vào ngoại lực.

Đôi mắt của “hần” nheo lại, cố gắng nhìn rõ động tác của cả hai tên ấy. Trong nội tâm thì lại có một thanh âm điên cuồng gào thét. Nếu như chỉ cần khởi đầu đã đạt được loại sức mạnh này thì món quà của Chủ Thần dành cho người đứng đầu Thế giới Pokemon trừ “hần” ra thì có thể là ai? Có thể là ai?

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 46: Nhiệm vụ thuốc tiên hóa Butterfree (7)

- Sắp phải chết rồi sao?

Trong khoang thuyền, cô gái tuyệt sắc thì thảo trong vô lực, ánh mắt đầy vẻ thần thờ.

Thoát ra giữa muôn trùng vây của hạm đội được mệnh danh là mạnh nhất Đế quốc Phồn Thịnh đã là một việc không mấy ai làm được, nàng lại có thể trốn đến tận đây cũng đã vượt ra ngoài dự liệu. Thế nhưng nàng làm được đến bây giờ là do thân phận nàng mang đến. Họ không dám dùng vũ lực thúc ép nàng, càng không dám dùng vũ khí bức ép nàng.

Song khi họ đã quyết định dùng vũ lực, khi ấy nàng phải đối mặt với hỏa lực của đội quân này, chính nàng cũng cảm thấy tuyệt vọng. Càng tuyệt vọng hơn là nàng không có đường lui, trước mắt nàng chính là màn sáng vũ trụ, sau lưng nàng là tiếng rít của đạn bom, nàng thật sự đã không còn đường lui.

Nước mắt yên lặng chảy xuôi, kí ức xưa cũ bỗng tràn về.

...

5 tuổi năm ấy, giữa một sân cỏ, trên xích đu màu hồng, một cô bé vừa lay động xích đu vừa khóc.

- Đây cô bé, sao lại khóc nhè thế kia?

Một giọng nói đặc mùi sữa xen lẫn quan tâm từ phía trước vọng lại.

Cô gái ngẩng đầu lên và bắt gặp khuôn mặt một cậu bé cùng tuổi với nó. Chỉ liếc mắt nhìn kẻ xa lạ vài giây thì cô bé lại cúi đầu mà tiếp tục khóc.

Ngày mai anh trai của nó có thể rời xa thế giới này mà đi đến thế giới khác. Nó có thể không khóc sao?

Cậu bé thấy vậy thì vẫn thản nhiên tiến tới. Cậu ta dùng tay phải dừng lại xích đu. Sau đó lên ngồi bên khoảng trống còn lại.

Khi xích đu bị dừng, một lần nữa cô bé ngẩng mặt lên nhìn cậu bé, rồi tiếp theo vẫn gục đầu khóc.

Cậu bé sững sờ không hiểu. Nhưng ngay sau khi bình tâm trở lại, cậu ta lại mở miệng hỏi:

- Đây, sao lại khóc thế?

Cô bé vẫn cúi đầu khóc, cô bé vẫn mặc kệ người kẻ bên.

Đối diện với tình huống này, cậu bé có chút bối rối, cậu ta đành quay mặt đi hướng khác.

Sau một khoảng thời gian ngắn suy tư, cậu ta lại quay sang nói:

- Đây, có chuyện gì buồn thì phải nói ra cho nhẹ lòng. Và lại có nói ra thì mới có thể cùng nhau suy nghĩ cách giải quyết.

Cô bé im lặng không đáp trả. Nàng quay về hướng ngược lại, ôm dây xích đu bên ấy, tiếp tục chuyện của mình.

- Hức... Hức...

Lần này cậu bé trở nên cuống quýt. Chân tay cậu ta dường như cứ vơ loạn cả lên.

Suy tư nối tiếp suy tư, một phút sau, cậu nghiêm giọng quát:

- Khóc cái gì mà khóc! Có gì buồn phải nói ra thì người khác mới biết chứ? Suốt ngày cứ khóc như thế liệu có tốt không?

Bị quát, cô bé ngẩng mặt lên, quay lại trừng cậu ta một cái. Rồi với đôi mắt đầy oán giận, cô bé rời khỏi xích đu, bước đi về hướng cổng lớn.

Lần đầu tiên bị một người xem mình như không khí, bản thân đã cố gắng nhưng lại mang đến hiệu quả ngược lại, cậu bé rất cuộc nổi nóng.

“Khóc cái gì mà khóc, không phải chỉ là buồn thôi sao?” – Cậu ta nghĩ.

Và theo lối suy nghĩ ấy, cậu chạy theo, dùng tay phải kéo tay trái của cô bé. Cậu dùng lực quay cả cơ thể cô bé lại mà hét thẳng vào mặt cô:

- Hừ, ai đã cho phép người đi. Hôm nay không nói rõ ràng thì đừng nghĩ đi đâu!

Bị kéo loạn xạ choạng, lại bị mắng thẳng vào mặt, cổ nén nỗi đau nơi cổ tay trái truyền về, cô bé run rẩy dùng tay phải chỉ thẳng vào mặt cậu bé mà nói không thành lời:

- Người... Người...

Cậu bé nổi khùng rống lên:

- Người cái gì người. Nói, gặp chuyện gì mà khóc!

Lại một lần nữa bị mắng bởi một người xa lạ vì lý do không rõ, với trái tim mềm yếu và lương thiện, cộng thêm cảm xúc dồn nén bấy lâu, cô bé thất thanh khóc lớn:

- Hu... hu... hu...

Nhìn cô bé trước mặt khóc lớn với nước mắt giàn giụa lăn dài trên gò má, mồm cậu bé há to, cả ngày không biết nói gì cho phải.

“Hình như mình đã sai.” – Cậu bé nhủ thầm.

Cảm nhận được tội lỗi của mình có vẻ nặng, cậu ta bỗng chốc hối hận. Và thế là cậu ta rối rắm loay hoay quanh người cô bé đang ngồi khóc mà tìm cách khiến cô bé đừng khóc lại.

- Này này, đừng khóc, đừng khóc mà.

- Này... Đừng khóc.

- Ta xin lỗi được chưa? Đừng có khóc chứ.

- Đừng khóc nữa, xin lỗi mà...

...

Kể từ lần ấy, khi không bị gia đình ngăn cấm, hai đứa trẻ thơ thiếu thốn sự quan tâm của gia đình quần quít lấy nhau.

Nàng và hắn trở thành một đôi bạn. Khi nàng đi hướng đông, hắn theo nàng đi về hướng đông. Khi hắn đi về hướng tây, bắt đầu dĩ nàng cũng theo hắn đi về hướng tây.

Cả ngày chơi đùa cùng nhau khiến tình cảm của đôi trẻ ngày trở nên thâm hậu. Chúng luôn nheo miêng cười cùng nhau, thỉnh thoảng chúng cũng cùng nhau ủ rũ buồn bã khi có một đứa gặp phải chuyện buồn.

Buổi sáng người ta thấy chúng loanh quanh trước sân cỏ, nghịch ngợm hái hoa bẻ cành. Buổi trưa người ta lại thấy chúng quây tung bưng ở dưới bếp. Chiều về cả cung điện cũng không chịu nổi sự tàn phá của 2 đứa nó. Tối đến người ta thấy chúng vẫy tay tạm biệt kèm theo những lời nhắn gửi về kế hoạch cho ngày hôm sau.

Tình cảm của chúng là thứ tình cảm thuần khiết và trong sáng nhất, là thứ tình cảm bền vững và ngày càng lớn hơn khi thời gian trôi đi.

Cho đến một hôm nọ, như tiếng sét giữa trời chiều, cô bé gần 6 tuổi nhận được thông báo rằng cả gia đình của cậu bé đều bị sát hại. Còn người bạn của nàng thì vẫn chưa rõ tung tích.

Ở độ tuổi này, có thể với những đứa trẻ khác, mất đi người bạn, mất đi tình bạn cũng chỉ như mất đi một món đồ chơi mà thôi. Ở độ tuổi này, mọi người đều cho rằng có thể chúng sẽ nhanh quên đi mọi thứ. Nhưng điều đó lại không phù hợp với hai đứa trẻ này.

Thiếu thốn tình cảm gia đình đã thúc đẩy chúng đến với nhau bằng thứ tình cảm khó diễn tả thành lời. Đối với 2 đứa nó, chúng là người quan trọng của nhau, chúng là người mà có thể cùng vui đùa, cùng chia sẻ nỗi buồn, cùng ăn chung một miếng, cùng uống chung một ly... Không chỉ có thế, thậm chí nếu có một miếng bánh ngon đúng sở thích của chúng, chúng sẽ bẻ một nửa đưa đứa kia, dù cho đối với người khác, chúng chẳng thêm nê mặt cho ai một mẩu bánh nhỏ.

Dẫu cùng chơi đùa chưa đến 1 năm, nhưng tình cảm của chúng cũng đủ sâu nặng. Khi nghe tin cậu bé mất tích, khi không còn thấy người bạn vui đùa sớm chiều, cô bé nép, co người vào cái xích đu quen thuộc mà khóc. Suốt mấy ngày liền cô không rời đi nơi đây mặc cho ai khuyên bảo.

Cho đến cuối cùng, khi mẹ cô bảo rằng cậu bé chỉ là mất tích mà thôi, chỉ cần không ngừng hi vọng và bỏ thời gian tìm kiếm thì chẳng mấy chốc sẽ tìm được. Khi ấy, cô bé chậm chậm đứng dậy. Cô bé đã quyết định sẽ đi tìm cậu bé.

...

Thoáng chốc đã 20 năm kể từ lúc ấy.

Càng lớn lên, càng truy tìm tung tích cậu bé, cô bé ngày xưa dù có dù không cũng nhận ra nhiều điểm khác thường. Mà cái khác thường lớn nhất lại xuất phát từ gia đình của cô.

Nhiều lúc cô nghĩ thôi không tìm cậu nữa bởi vì nếu tìm được thì cô cũng không biết đối mặt với cậu thế nào.

Phải đối mặt thế nào khi kẻ sát hại gia đình cậu chính là cha của cô? Phải đối mặt thế nào khi kẻ thù giết cha là không đội trời chung, mà đây là giết hại cả một gia tộc? Hắn là khi biết được sự thật, trong mắt cậu, cô cũng trở thành kẻ thù, cô cũng dơ bẩn và ti tiện như người cha của mình...

...

Cầm Vân lắc đầu thờ dài.

Cả thế giới này chẳng có ai có thể hiểu được lòng nàng. Có thể là trừ người bạn ấy.

A... Nhưng nàng và hắn có thể là bạn hay sao?

“Oanh!”

Thân tàu đột nhiên rung lên kịch liệt. Ánh sáng trên tàu chọt sáng chọt tối, tiếng còi báo động vang vọng, âm báo điện tử truyền đến:

- Hú... hú... hú... Cảnh báo! Cảnh báo! Tàu bị tấn công! Cánh trái bị bắn trúng, độ thiệt hại 25%. Tàu đã không còn khả năng phi hành. Cảnh báo! Cảnh báo!

Cầm Vân nhìn màn hình thông tin trên bộ điều khiển, sau đó quan sát phía sau, và rồi nhìn về màn sáng trước mặt, nội tâm của nàng cũng bắt đầu xuất hiện gợn sóng.

Vài giây sau, nàng cắn răng bấm chiếc nút màu đỏ góc phải dưới bộ điều khiển.

...

Từng đợt mũi tên băng cùng tia điện trải rộng khắp nơi và không ngừng va chạm. Ở đó còn có sự giao phong giữa sóng âm và lực lượng tinh thần. Thậm chí cách một lúc còn có thể nhìn thấy những cánh lá sắc bén bay lượn cùng những quả cầu lửa và vài con ốc lửa.

“Hắn” đội hai người khuất bóng, khi tiếng bước chân hai người hoàn toàn biến mất, “hắn” đứng dậy. Do dự vài giây đồng hồ, “hắn” cẩn thận từng li từng tí đi ra phía sau quán rượu thông qua lỗ hồng.

Theo lý mà nói, ở thời điểm như thế này, phạm nhân không nên cả gan đi theo bọn họ. Tuy nhiên vì lợi ích quá lớn và cũng là cơ hội duy nhất, “hắn” không thể không mạo hiểm. Được thì cuộc sống của “hắn” ở thế giới này rộng mở, không thì “hắn” bị giết và phải hồi sinh. Song đó cũng không phải đã hết, khi “hắn” hồi sinh, “hắn” phải chấp nhận trở thành tội phạm và phải co giò chạy trốn suốt quãng đời còn lại trong thế giới này vì vấp phải từng đợt đuổi giết sau đó. Dĩ nhiên là uy danh của những nhà huấn luyện pokemon không cho phép người thường xâm phạm, đã xâm phạm thì phải trả giá.

Thế nhưng khi nghĩ đến hận thù, nghĩ đến đây chỉ là một trò chơi, phút chốc “hắn” cảm thấy có động lực và trở nên mạnh mẽ. “Hắn” lập tức lên tinh thần. Sau đó nhẹ nhàng, rón rén bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Nhiệm vụ thuốc tiên hóa Butterfree (8)

Đến phía sau quán rượu, nét mặt của “hắn” nhất thời ngưng trệ.

Tại nơi này, bên ngoài mặt tường được xây bằng gạch đỏ, lại có một cái động lớn, một góc tường đứng sừng sững nhưng không trọn vẹn. Rõ ràng là có lực lượng khổng lồ nào đó làm nó nổ tung.

Song còn chưa kịp tưởng tượng gì thêm, ở phía xa vang lại những tiếng nổ mạnh, âm thanh ầm ầm làm màng tai của “hắn” đau nhức dị thường. Chắc là hai gã nhà huấn luyện pokemon kia vẫn đang đánh nhau kịch liệt.

Nghe thấy tiếng vang ùng ùng kèm theo những tiếng ầm ầm nổ mạnh, bước chân của “hắn” bỗng dừng lại. Dĩ nhiên nội tâm của “hắn” lại có chút kiêng kị cùng sợ hãi. “Hắn” vẫn chỉ là phạm nhân, đứng dưới loại sức mạnh siêu việt này, chỉ cần một dư âm thôi là đủ khiến “hắn” vạn kiếp bất phục. Đặc biệt là trong thế giới Pokemon, khi mất hết 3 lượt hồi sinh nhờ Thủy tinh thần thánh, người chơi sẽ không thể tiếp tục tham gia vào thế giới này.

“Làm sao bây giờ? Tuy muốn có được nó, nhưng nếu cứ đi qua đó như vậy, tám, chín phần mười sẽ chết tại đó.” – “Hắn” nhú chặt hai hàng lông mày, đứng yên tại chỗ.

Mà đang ở lúc tâm tình bất an, ánh mắt của “hắn” vô tình lướt qua một nơi hẻo lánh bên cạnh.

Chỗ đó dường như có gì đó khác thường. Làm việc ở đây 3 ngày, “hắn” đã cố nhớ kỹ nơi này, nhưng lúc này đây, trong lúc đột nhiên lại khiến “hắn” không nhớ rõ. 5 giây sau, hai hàng lông mày giãn ra, “hắn” đã nhớ đến. Bình thường nơi này ít có người đi qua, cái bảng chỗ kia có một tầng tro bụi mỏng.

Thế nhưng giờ phút này, ở trên tầng tro bụi lại xuất hiện nhiều thêm một ít điểm đen.

Nhìn xem những cái điểm đen kia, “hắn” cau mày. Sau đó “hắn” đi tới, cúi người ngửi một chút. Ngay tức thì ánh mắt “hắn” phát sinh biến hóa.

“Vết rượu?” – “Hắn” đưa ra nghi vấn trong lòng.

Tại sao tại đây có thể có vết rượu?

Đầu óc “hắn” cấp tốc nhớ lại. “Hắn” nhớ đến khi gã Fira đang ăn uống thì cửa chính văng ra, gã thứ hai bước vào. Sau đó gã Fira lập tức đứng bật dậy, rút ra quả pokemon. Hình ảnh trong đầu “hắn” chiếu chậm lại, khi gã Fira đứng lên, cái bàn bị đung mà chao đảo, ly rượu mật ong Beedrill loại Sơn trại ngã xuống. Lúc ấy có hơn nửa ly rượu màu trắng ngà này dính trên vạt áo của gã.

Khi biết rõ vết rượu này từ đâu mà đến, một cái ý niệm xuất hiện ngay trong đầu “hắn”. Một cỗ rung động mãnh liệt bạo phát, như lực dời sông lấp biển, nó hung hăng bao phủ cả nội tâm “hắn”, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể dập tắt.

Tại tình trạng nguy cấp, gã Fira còn có thể đi tới nơi này, điều ấy đại biểu cho cái gì?

Rất có thể gã ta thả vật gì rất trọng yếu ở chỗ này, rồi gã chờ sau này về lấy!

Mà vật kia có thể là gì ngoại trừ thứ kia?

Nghĩ tới đây, “hắn” không tự chủ được liếm môi một cái, theo dấu chân mới mẻ in lên tro bụi trên mặt đất mà cẩn thận từng bước đi tới.

Tại ánh sáng lơ mờ từ những ngọn đèn, “hắn” đến ngay một gần. “Hắn” nhìn thấy tại đồng bình bình lộ chất ở phía bên kia, thường ngày trên lớp bề mặt phủ đầy bụi, trong ngày hôm nay lại nhiều hơn mấy cái dấu tay.

Khẳng định là có cái gì!

“Hắn” đã có niềm tin vào suy đoán của mình. Trái tim của “hắn” đột nhiên đập nhanh hơn. “Hắn” cẩn thận thò tay, theo dấu tay ở trên bề mặt, đẩy ra một đồng bình lộ.

Nơi ấy, ở giữa những cái bình lộ đó, một cái túi tiền màu xám có tơ vàng rơi vào trong mắt “hắn”, xác nhận suy đoán của “hắn” là chính xác.

Quả nhiên có cái gì!

Cơ hồ hai tay run run, “hắn” lấy ra túi tiền kia, hơi mở rộng ra xem xét.

Bên trong là một chồng lại một chồng kim tệ, chúng lóe ra ánh sáng màu vàng, làm cho hai mắt của “hắn” choáng váng.

Đây là... kim tệ!

Hơn nữa là số lượng còn nhiều như vậy!

Trừ đó ra, tại trong túi tiền vẫn còn một cái hộp nhỏ, nhìn sơ qua có vẻ giống hàng phổ thông.

Song có thể được gã Fira giữ lấy một cách nghiêm túc, “hắn” đã ảm ảm đoán ra được đó là cái gì.

Mà lúc này, tiếng đánh nhau ở phía xa dường như đột ngột đình chỉ.

Nội tâm “hắn” nhảy dựng, ý thức được tình huống có thể không tốt. “Hắn” vội vàng lấy đi chiếc hộp, lại đưa tay chỉ lấy một chồng kim tệ.

Tuy biết ở khởi đầu, kim tệ có ý nghĩa quý giá cỡ nào, và tình cảnh của “hắn” bây giờ cần rất nhiều kim tệ chống đỡ để phát triển. Nhưng “hắn” đã cái ý nghĩa lấy đi hết kim tệ ra khỏi đầu mà chỉ lấy một chồng. Nhiều năm lần trốn và đối mặt với vô số âm mưu vô si cùng hèn hạ, “hắn” biết nếu mình lấy đi tất cả kim tệ thì sẽ ra cái hậu quả gì. Bởi vậy, “hắn” chỉ lấy đi một chồng rồi nhanh chóng mang cái túi bỏ vào chỗ cũ, lấy từng nhóm bình nhỏ chồng chất lên trên. Rồi vội vã chạy đi như điên, cố gắng thoát khỏi chốn này.

Trong lòng “hắn” cũng phập phồng không ổn. “Hắn” chỉ có thể cầu bọn kia không quá để ý đến những thứ nhỏ nhặt mơ hồ mà “hắn” chưa kịp xóa đi. Nếu không, hậu quả “hắn” phải nhận khó mà tưởng tượng.

Mà tại “hắn” thoát ra khỏi chỗ này không lâu sau đó, một trận gió nổi lên ở phía sau hậu viện, liền truyền đến một đoạn đối thoại.

- Fari, người tốt nhất cầu nguyện ta có thể tìm tới nó, nếu không, người tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Thanh âm kia đặc biệt trầm thấp, ý nghĩa lời nói không nói cũng hiểu, ở giữa giọng nói lại mang theo thâm trầm rét lạnh.

Mà âm thanh trả lời rõ ràng có chút lo sợ không yên cùng hoảng sợ, giọng điệu nhỏ, điệu bộ hạ thấp chính mình.

- Làm sao chứ. Gin, người là người mạnh mẽ như vậy, ta không có can đảm lừa gạt người, là ở chỗ này.

- Hà?

Kèm theo một tiếng kêu nhẹ đầy ngạc nhiên, không khí bỗng nhiên trở nên khẩn trương hơn.

- Ách, không không không, vì cái gì không có? Người phải tin tưởng ta. Gin, ta nhớ được rõ ràng rằng, ta tuyệt đối mang nó đặt ở trong túi tiền, như thế nào lại đột nhiên không thấy rồi hả? Ta đã biết, ta đã biết, nhất định là có người cầm nó đi!

- Chết tiệt! Fari, người cho ta là người ngu sao? Nếu có người cầm nó đi, vì cái gì trong túi tiền còn có nhiều kim tệ như vậy? Ăn trộm vì cái gì không lấy tất cả kim tệ mang đi? Người cho rằng ta liên ngu xuẩn như vậy? Người cho rằng người nói dối thì ta sẽ tin?

- Không không không, Gin, người nghe ta giải thích!

- Đã đủ rồi! Ta đã phiền lòng quá nhiều bởi loại người vô si như người, loại người có hành vi tiểu nhân như người. Người lừa gạt ta nhiều lần lắm rồi, ta đã không còn cách nào dễ dàng tha thứ cho người! Có lẽ nó rất trân quý, nhưng đối với kẻ cường đại như ta mà nói, loại trân quý này cũng chỉ có giá rẻ, ta tình nguyện không muốn thứ này cũng muốn giết người cho hả giận. Có lẽ tại khí trời nóng nực bên trong, nhiều ra một pho tượng đá sẽ là lựa chọn không tồi.

- Không, Gin, người...

Câu nói kế tiếp còn chưa thốt ra, thanh âm im bất mà dừng.

Phía sau quán rượu, một cỗ khí tức băng lạnh thấu xương tràn ngập, như gió như sóng, nó nhanh chóng bành trướng ra xung quanh, tựa hồ không khí đều bị đông cứng.

Vào giờ khắc này, “hắn” chính là đang núp ở dưới một gốc cây phía xa mà kiểm tra thu hoạch của bản thân ở lần mạo hiểm vừa rồi. Đương nhiên đây là một chỗ bí ẩn “hắn” phát hiện lúc trước, khi tìm kiếm đường lui an toàn cho mình trước hành động.

Bởi vì hai nhà huấn luyện pokemon đánh nhau kịch liệt, lúc này bên cạnh đặc biệt náo nhiệt. Tất cả mọi người đang đàm luận những tiếng nổ vừa rồi, bàn tán gay gắt. Mà hiển nhiên là không có nào để ý đến một góc khuất khó thấy, càng không để ý đến một cậu bé chỉ 14, 15 tuổi.

- Một cái, hai cái,... hai mươi cái. Tổng cộng là hai mươi kim tệ.

“Hắn” đếm xong số kim tệ đạt được khi trộm, trong nội tâm thở phào một hơi.

Mấy kim tệ này tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng xét ở góc độ khác thì hoàn toàn có thể cho gia đình một người bình thường sống thoải mái qua mấy năm rồi.

Hồi tưởng lại cả chục chồng kim tệ trong túi tiền lúc trước, tính ra cũng có cả 200 kim tệ, “hắn” không khỏi có chút thêm thường.

Thở dài một hơi, đem những kim tệ thu hồi, “hắn” rút ra một cái hộp màu nâu nhạt được làm từ loại gỗ thông thường đang kẹp ở bên hông.

Khẽ mở ra, “hắn” thấy một lọ thủy tinh đựng một giọt chất lỏng trong suốt, óng ánh màu lam hình một con Butterfree, kèm bên cạnh là một tờ giấy.

Đọc sơ qua tờ giấy, “hắn” tự nhiên mừng rỡ.

Dù biết trước nội dung diễn biến, nhưng “hắn” cũng chỉ là biết qua loa đại khái: “Vào buổi tối thứ 8 (so với ngày đầu mở game Thế giới Pokemon), tại quán rượu Ocean, hai nhà huấn luyện pokemon tên Fira và Gin nổi lên xung đột. Tất cả cùng bởi vì Fira lừa gạt Gin, gã ta lấy đi một lọ thuốc tiến hóa Butterfree của Gin và bỏ trốn. Trong cuộc xung đột, Fira nhanh tay cất giấu túi tiền vào một vị trí bí mật. Lúc này, một nhân viên phục vụ quán Ocean tình cờ phát hiện túi tiền. Khi mở ra, hắn phát hiện hơn chục chồng 20 kim tệ cùng với một cái hộp gỗ. Tò mò mở ra, hắn nhìn thấy một lọ thuốc tiến hóa Butterfree cùng với một tờ giấy hướng dẫn. Lòng tham nổi lên, hắn cuỗm chiếc hộp cùng một phần lớn kim tệ. Khi cuộc xung đột kết thúc bằng sự thất bại của Fira, Gin theo Fira trở về vị trí này. Khi không thấy chiếc lọ, Gin nổi nóng ra lệnh cho pokemon đóng băng Fira thành tượng băng.”

Do biết trước một phần, “hắn” lặn lội tới đây, kể khổ về gia đình, sau đó khóc lóc và năn nỉ gã keo kiệt Van Perli cho làm phục vụ ở quán rượu với mức lương bằng một phần ba tên phục vụ hiện tại. Hiển nhiên gã Perli tuyển “hắn” vào làm và đá đi tên kia đi.

Dẫu vậy, bởi vì chỉ biết một phần, tâm trạng của “hắn” trong suốt mấy ngày nay cũng lên xuống thất thường. Song lúc này, khi nhận được hồi báo, “hắn” vui sướng.

“Hắn” hí hóp lại nhìn về nơi xa.

Quyển 1 - Chương 48: Thành công và cẩn thận

Im lặng vài giây đồng hồ, “hắn” đem tất cả thu hồi, cố gắng làm bộ dáng bình tĩnh, nhưng tiếng hít thở dồn dập lại làm lộ ra tâm tư chân thật của “hắn”.

Sau khi xác định đây là đồ tốt, “hắn” cảnh giác nhìn về phía xung quanh, nhận thấy không có người chú ý tới sự xuất hiện của mình, lúc này “hắn” mới giả độ điềm nhiên như không có việc gì, đi ra chỗ đó.

Ở thời điểm hiện tại, tuyệt đối không phải là lúc cẩn thận quan sát lộ thuốc tiến hóa. Đợi lát nữa mọi thứ quy về yên bình, tìm một nơi bí mật, khi đó mới là thời điểm hợp lý.

“Hắn” bắt đầu cất bước đi trên đường phố vốn đang hỗn loạn tung bừa, trong tai nghe được tiếng thảo luận ngạc nhiên, khẩn trương của mọi người truyền lại, cảm xúc của “hắn” bành trướng, hô hấp nhanh hơn, cảm giác cả người đều trở nên nhẹ nhàng. Song rất nhanh tâm tình của “hắn” được “hắn” ổn định lại.

Trong lúc “hắn” đang mơ tưởng tương lai vô hạn tốt đẹp, đột nhiên có một đội binh sĩ toàn thân võ trang đến tận rằng đi qua trước mặt, thẳng tắp xông về phương hướng quán rượu Ocean.

Đó là đội trật tự của bến cảng Ngã Hành.

Mặc áo giáp màu đen, cao lớn vạm vỡ, những tên binh sĩ đội trật tự cường tráng vô cùng, xem ra có chút không dễ chọc, nhìn sơ qua cũng biết đây là những kẻ bảo vệ phi thường đặc lực của bến cảng Ngã Hành. Không có bao nhiêu người dám ở trước mặt bọn họ làm càn, mặc dù là dòng dõi hậu nhân của những quý tộc đầy quyền thế, quyền quý.

Đào mắt lướt qua khoảng cách, xa xa trước cửa quán rượu, ông chủ Perli đang cùng một tên binh lính thương lượng. “Hắn” do dự một chút, rồi vẫn theo dòng người đi tới.

- Ha ha, đội trưởng Dũng, ngươi có thể nhìn kỹ càng từng chút một, quán rượu này thế nhưng là tâm huyết của ta, ngươi xem một chút, ngươi xem một chút, hiện tại nó đã thành cái bộ dạng nào? Hai mặt tường đều bị phá nát, tổn thất này như thế nào tính?

Trước cửa quán, lão Perli bày ra bộ mặt vô cùng đau đớn, một mảnh khuôn mặt đầy đỏ chót đang cùng người nói chuyện.

Người binh sĩ kia dùng sức vỗ nhẹ một cái lên bờ vai lão, giống như cùng lão rất quen thuộc. Sau đó để miệng sát vào tai lão ta, thấp giọng nói lên hai câu, khi ấy sắc mặt của lão ta lập tức liền thay đổi.

- Thật hay giả? Ngay cả đại nhân Kim cũng phải nhượng bộ ba phần?

- Ngươi nói nhỏ chút.

Gã binh sĩ thấp giọng hô một tiếng, ngẩng đầu quét nhìn xung quanh một lần, lúc này mới lại hạ thấp âm điệu.

- Không có việc gì, tiệm của ngươi tổn thất bao nhiêu thì đại nhân sẽ vì ngươi đền bù, mấy ngày nay ngươi liền nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

Nghe nói tổn thất cũng được đền bù, sắc mặt của lão Perli dễ nhìn hơn rất nhiều:

- Vậy là tốt rồi. Đội trưởng Dũng, ngươi xem đã trở đến thế này, muốn hay không uống một ly?

Người binh sĩ được gọi là “đội trưởng Dũng” ngẩng đầu nhìn lại, chính là trông thấy hơn mười người đồng bạn theo cửa hàng đi tới.

- Cẩn thận một chút, đừng làm vỡ. Đã tìm được liền thu đội, đại nhân còn đang chờ chúng ta báo cáo.

Mà khi “hắn” nhìn thấy hơn mười người binh sĩ mặc thống nhất một loại đồng phục là áo giáp màu đen đang hi hục khiêng đồ, nét mặt của “hắn” cũng không khỏi ngưng trọng.

Những người kia đang khiêng một bức tượng hình người bị đông lạnh.

Một tầng băng lạnh dày đem cả người sống nhốt lại, độ dày khoảng chừng nửa mét. Mặt ngoài khối băng có từng sợi từng sợi sương lạnh bay xung quanh, ý lạnh mười phần. Người ở trong khối băng có biểu hiện sợ hãi, đồng tử tròn lên thật lớn, miệng có chút mở ra, hẳn là một giây sau liền muốn nói chuyện, nhưng cũng mãi mãi không nhúc nhích được.

Nghe không thấy hô hấp, nghe không thấy tiếng tim đập, rõ ràng hẳn ta đã bị đông lại vĩnh viễn bởi băng lạnh.

Mà người này, “hắn” nhìn rất quen mắt, đây chính là Fira - nhà huấn luyện pokemon ăn uống trong quán rượu lúc trước.

Dù đã biết Fira sẽ bị đông thành tượng băng, nhưng “hắn” không nghĩ gã Gin không “dọn dẹp” luôn một lần, mà để những người binh sĩ mang đi. Trong lúc nhất thời, khi những người binh sĩ mang pho tượng băng đi ngang qua người “hắn”, “hắn” ngơ ngác đứng sững tại chỗ, nhìn bọn họ đi qua, đột nhiên “hắn” rùng mình.

“Thật mạnh mẽ! Hai nhà huấn luyện pokemon cùng tranh đấu, vậy mà một người đã bị đóng băng!”

Tay của “hắn” ần ần có chút run rẩy, dù biết chỉ là trò chơi, nhưng trong lòng “hắn” vẫn có một loại sợ hãi theo bản năng, cùng với không rõ vì sao mà sinh niềm hưng phấn tột độ.

“Hắn” liếc qua thất lung của gã Fira, và nhận ra 5 quả pokemon của gã ta đã biến mất không thấy. Hiển nhiên nó được gã Gin xem là chiến lợi phẩm cũng nên. Trong thế giới này chính là như vậy, và biết đâu ngày mai, người ta phát hiện 5 quả pokemon có chứa 5 con pokemon quý hiếm ấy được bày bán thì sao? Thế giới này rất thực tế đến mức làm người giật sồi lên: Sống mới có ý nghĩa, chết thì quay về của thiên trả địa.

- Ha ha, Hành Giả, người chạy đi đâu mà cả buổi ta không tìm thấy người?

Vào lúc này, Perli đã đi tới, hướng về “hắn” mà nói.

Hai tay “hắn” trong vô ý định sờ vào bên hông, nơi cất giấu lọ thuốc và tờ giấy hướng dẫn dùng lọ thuốc tiến hóa Butterfree, nhưng nhờ phản ứng nhanh nhạy, “hắn” đã kịp dừng lại. Sau đó, “hắn” miễn cưỡng cười trả lời:

- Ông chủ, vừa rồi vào thời điểm phát sinh náo động, con phi thường sợ hãi, do đó con lập tức chạy ra. Thật là có lỗi, con không có ở lại trong tiệm trông tiệm cho ngài. Đó là sai lầm của con.

Đối với hành vi này của người hầu vào thời điểm nguy hiểm như vậy, lão Perli rất rộng lượng thông cảm:

- Không có việc gì, rất bình thường, ta có thể hiểu được. Máy gã đầu bếp đến hiện tại còn không thấy bóng dáng, thật sự là một đám sợ chết, cho nên tạm thời không thể buồn bán rồi. Hiện tại cho người nghỉ 5 ngày, sau 5 ngày người lại đến đây.

Đang nói, lão ta móc ra sáu cái ngân tệ (tiền bạc) đưa cho “hắn”.

- Đây là tiền lương tháng này của người, cộng thêm tiền hoa hồng bán thêm rượu và thức ăn. Người vất vả rồi.

Nhìn thấy tiền, “hắn” sùng sốt một chút, lập tức nhận lấy.

- Ông chủ, cảm ơn sự phóng khoáng của ngài.

Lần đầu tiên “hắn” thấy lão chủ keo kiệt đưa tiền lương tháng trước cho nhân viên cùng với tiền làm thêm giờ và tiền hoa hồng bán hàng. “Hắn” cũng không khỏi nhếch miệng nghĩ thầm hôm nay mặt trời mọc ở phía nam.

Chẳng qua cũng thế cả, mấy ngày này việc làm ăn của quán rượu rất tốt, tâm tình lão ta bay lên cũng là điều dễ hiểu.

Lại nói chuyện thêm vài câu, trao đổi một phát vấn đề khi nào “hắn” trở lại làm việc, “hắn” liền cùng lão Perli chào nhau. Và rồi “hắn” nhanh chân bước về phía con đường dẫn về căn nhà “hắn” đang thuê.

Sở dĩ “hắn” thuê nhà là vì quán rượu chỉ làm buổi chiều và buổi tối là chính, cật lực làm việc cả hai buổi ấy cho nên “hắn” cũng cần chỗ nghỉ ngơi sau khi xong việc. Và dĩ nhiên là “hắn” không thể ngủ ngoài đường được. Làm mệt lại lẫn lộn ngoài đường thì rất dễ sinh bệnh, mà đã sinh bệnh rồi thì đừng mơ có sức mà hôm sau đi làm tiếp.

Thêm một điều nữa, “hắn” nhất định phải làm ở đây thêm một quãng thời gian. Lý do? Bởi vì “hắn” không muốn làm gã Gin nghi ngờ. Cứ thử nghĩ mà xem, một tên phục vụ tại quán rượu ấy, sau ngày xung đột thì biến mất trong khi người ta không tìm thấy xác của hắn ở bên trong, thì có vấn đề không? Vấn đề rất lớn là đằng khác, làm như thế đủ khiến người ta nghi ngờ rồi. Bởi vậy, một quãng thời gian nữa, “hắn” không thể rời đi nơi đây.

Mặt khác, “hắn” vẫn còn muốn thu thập tin tức và học hỏi một vài thứ ở nơi này. Rõ ràng không ở đâu tập trung nhiều loại người có kinh nghiệm sinh tồn như ở đây. Rất hiển nhiên, những kẻ đến quán rượu đa phần là những nhà mạo hiểm thường đi săn bắt pokemon và những thứ quý giá theo đội, nhóm. Và những kinh nghiệm của họ là vô cùng quý báu và cần thiết cho cuộc hành trình của “hắn” sau này.

Thậm chí đôi lúc học lên những kỹ xảo họ khoe khoang cũng tốt. Nên nhớ ở thế giới này, tất cả mọi người đều chú ý hai mặt: pokemon mạnh và cực hạn của con người. Bởi thế cho nên kỹ xảo là cần thiết. Hơn nữa nếu làm quen được với một số nhà mạo hiểm, những thứ họ truyền đạt cho người là bảo tàng vô giá.

Kinh nghiệm và tri thức, kỹ năng và kỹ xảo, đầu óc và lực lượng, thiếu một cái đều không được.

Tri thức có thể tiếp thu bằng cách đọc sách, tiếp thu giáo dục.

Kỹ năng, lực lượng có thể rèn luyện dần dần, có thể rèn luyện từ đơn giản tới phức tạp.

Song kinh nghiệm chỉ có thể trả giá bằng máu và nước mắt, mà con đường tắt chính là lắng nghe kinh nghiệm của người khác.

Kỹ xảo hầu như không có ai truyền tất cả cho người khác, ngoại trừ cùng huyết thống. Dĩ nhiên là vì những kỹ xảo ấy đều hái ra tiền cả. Ví dụ đơn giản hai người thu thập mật ong Beedrill. Người thứ nhất chạy vào hun khói và chờ đợi lũ ong bỏ đi rồi lấy mật, cách làm bình thường, hiệu suất bình thường, lợi nhuận bình thường. Người thứ hai sử dụng một loại thân pháp né tránh trong cự ly gần, hấn nhào thẳng vào tổ ong Beedrill, thông dong lấy hết mật rồi đi ra. Chỉ so sánh sơ qua cũng đủ biết lợi nhuận và hiệu suất bên nào cao hơn.

Đầu óc lại là một vấn đề khác. Chỉ có trải qua nhiều, chỉ có không ngừng suy luận và phán đoán mới khiến đầu óc con người nhanh nhạy hơn, linh hoạt hơn. Chỉ có đối mặt với vô số âm mưu, thủ đoạn thì ánh mắt con người mới sắc bén hơn. Chỉ có đối mặt và trải qua cả hồng trần đau khổ thì đôi mắt mới thâm thúy và sâu lắng.

Tuy nhiên việc phát triển tư duy và lối suy nghĩ của đầu óc là một quá trình dài dằng dặc đầy buồn chán và vô vị.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Nát bết

Đọc theo đường đi, ba loại ánh trắng khác nhau chiếu trực diện vào khuôn mặt của “hấn”, lộ ra những màu sắc khác thường.

Hơn nửa canh giờ, “hấn” đi tới cửa căn nhà đang thuê.

Chỉ là nhìn qua cánh cửa ra vào màu đen thẫm hơi hờ ra, “hấn” đột nhiên cảm giác trong nhà có gì đó không đúng. “Hấn” nhớ rất rõ rằng lúc trưa “hấn” đã đóng cửa rất chặt, còn cài then và lấy dây cột lại rồi.

Ở khoảng thời gian này đã là khuya rồi, cảnh ban đêm đều là một màu thâm trầm và tối tăm. Không gian đầy ý lạnh khiến bản thân “hấn” đổ mồ hôi lạnh trên lưng.

“Hô...”

Một cơn gió nhẹ thổi qua làm chiếc áo mỏng và tả tơi “hấn” đang mặc bay nhẹ, phút chốc da gà toàn thân nổi lên, tay chân của “hấn” trở nên cứng ngắc.

Có phải nhà huấn luyện pokemon tên Gin đã biết “hấn” cầm đi lọ thuốc tiến hóa Butterfree, cho nên đã tìm tới cửa?

Trong nội tâm nảy ra ý nghĩ này, trong đầu óc của “hấn” ông lên một tiếng thật lớn. Thế nhưng đầu óc nhanh chóng vận chuyển, “hấn” thân nhiên bước từng bước vào.

“Hấn” biết “hấn” chỉ là con tôm nhãi nhép, còn gã Gin lại nắm sức mạnh vượt trội hoàn toàn. Đứng trước sức mạnh tuyệt đối, “hấn” có chạy trốn cũng không chạy thoát. Chỉ bằng cứ thân nhiên bước vào. Nếu không phải, thì không có gì, nếu phải, thì bước vào tìm kiếm một con đường sống còn hơn là chỉ có chết khi chạy trốn.

“Cột kẹt...”

“Hấn” mở cửa ra, nhưng kết quả lại là một mảnh tĩnh lặng.

“Hấn” cười khổ không thôi, hóa ra là tự mình dọa mình.

“Hấn” tiến tới đốt sáng một cây đèn dầu. Ánh sáng mờ nhạt chiếu sáng căn phòng.

Cả căn phòng trống trơn, không hề có một chút khí tức của người sống, mà ngay cả đồ dùng trong nhà đều biến mất sạch sẽ, bốn phía cũng chẳng còn lấy chiếc lọ hoa cũ kỹ, cái chiếu và cái mền đắp biến mất không còn tăm hơi. Chỉ có một cái bàn lẻ loi, trơ trọi giữa phòng, có nhiễm dấu tích thời gian nên vài nơi mục nát.

Mà ở trên bàn, thì có một tờ giấy nhỏ lưu lại, được đề lên bởi một viên đá. “Hấn” cầm lên và đọc.

“A... A... Rảnh rồi ngựa ghề ghé ngang qua đây. Ai ngờ được nơi này là nơi ở của một tên nghèo kiết xác.

Tải bút: Mọi vật dụng có giá trị trong nhà đều bị ta khoáng hết. Nếu muốn lấy lại thì cứ đến cửa tiệm An Hữu, ngõ 3, số 4 đường Thành Hữu.

Chúc vui vẻ!”

Xem hết tờ giấy này, thật lâu “hắn” không nói gì.

Đã trầm mặc một lát, sắc mặt “hắn” có phần khó coi, thân hình run lên. Tờ giấy bị “hắn” nắm trong lòng bàn tay, vò thành một cục.

- Tở cha mấy thằng ăn trộm. Đến cái quần của bố cũng không tha!

“Hắn” thực sự tức giận. Không chỉ bởi tên ăn trộm ấy cuỗm cả cái quần “hắn” mới mua hôm qua mà còn làm cho “hắn” hiểu nhầm gã Gìn tới đây khiến tâm trạng lo được lo mất. Vì thế mà “hắn” nổi khùng.

Nhưng “hắn” dường như đã quên “hắn” cũng đã là một tên ăn trộm và vừa mới ăn trộm xong...

“Hắn” thờ sâu mấy hơi, dùng tay xoa xoa hai mắt. Tay phải buông ra, tờ giấy rớt xuống mặt đất.

- Khốn khiếp, chó chết! Đừng để tao bắt được mày.

“Hắn” giẫm một cước làm nát tờ giấy rồi xoay người đi đóng cửa.

Chốc lát sau, khi căn phòng đã được đóng kín, mượn nhờ ánh đèn, “hắn” lấy ra chiếc lọ thuốc tiến hóa Butterfree và tờ giấy hướng dẫn kia.

Lần trước quan sát sơ sài còn không nhận ra gì, lần này quan sát kỹ lưỡng, “hắn” không khỏi cảm thán trên thế giới này có đủ chuyện kỳ dị và không ít thiên tài. Một chiếc lọ trong suốt như pha lê, cứng rắn không thua kim cương, trên lọ in đầy hoa văn hình ngôi sao. Cứ chốc chốc, một thứ ánh sáng vàng từ những hoa văn này lại lóe lên, phải nói là cực kỳ kỳ diệu.

Bên trong chiếc lọ, một loại chất lỏng màu lam với hình dáng một con Butterfree chi bằng nửa ngón tay không ngừng dập dờn. Trông giống như nó có sinh mệnh. Thịnh thoảng trong khi những bộ phận khác vẫn một màu lam thì cặp mắt con Butterfree hóa thành màu tím, đôi cánh hóa lục và cái râu lại hóa màu đen. Như thế cũng đủ nhìn ra sự bất phàm của lọ thuốc.

Sau khi quan sát xong chiếc lọ, “hắn” lại một lần nữa đọc lại trang giấy hướng dẫn.

“Hướng dẫn sử dụng thuốc tiến hóa Butterfree:

1. Thích hợp cho trứng loài Butterfree, sâu Caterpie và nhộng Metapod. Thuốc có tác dụng tốt nhất đối với trứng loài Butterfree, tiếp theo là sâu Caterpie và cuối cùng là nhộng Metapod.
2. Thuốc không có tác dụng với pokemon hoang dã (pokemon chưa được sở hữu).
3. Chỉ cần tiêm hoặc đồ lên, hoặc cho uống là được.
4. Thời gian tiến hóa: Khoảng 2 ngày. Trong 2 ngày này phải đảm bảo sự tiến hóa không bị quấy rầy, càng không bị ngoại lực tác dụng.
5. Tác dụng của thuốc là lớn hay nhỏ tùy thuộc vào tiềm năng của pokemon. Nhưng cao nhất là kích thích tiến hóa đến loại Vương cấp khi sử dụng cho trứng của Butterfree loại Tướng cấp.
6. Thuốc có tỷ lệ thất bại. Nếu thất bại, có 2 trường hợp xảy ra. Trường hợp một, pokemon trở thành phế vật, đầu óc đần độn, hành động trì trệ. Trường hợp thứ hai, pokemon sản sinh biến dị, biến dị như thế nào thì chưa có nghiệm chứng chính xác.
7. Thuốc được chế tác từ Đại tông sư Luyện dược Aldowz. Số lượng có hạn.”

Xem xong “hắn” cau mày trầm tư. Thuốc có tỉ lệ thất bại thì là điều hiển nhiên, song lại không nói rõ tỷ lệ thất bại là bao nhiêu, như thế khác nào dối người? Thử hỏi một nhà huấn luyện pokemon cầm trong tay một quả trứng Butterfree loại Tướng cấp thì liệu có dám tiêm thuốc này vào quả trứng không? Trong khi chỉ cần ấp nở và nuôi lớn, nó chính là một con Butterfree loại Tướng cấp mạnh mẽ.

Điểm thứ hai, “hắn” đào đâu ra một quả trứng loài Butterfree loại Tướng cấp? Xin lỗi chứ, những Tông sư Huấn luyện pokemon còn không rõ là có hay không chứ đừng nói một tên dân nghèo như “hắn”. Phải biết trứng của một loài pokemon hoang dã đều được những tên to xác tiến hóa cấp cao nhất của loài bảo vệ nghiêm ngặt, muốn đột nhập vào và lấy đi hầu như là việc không thực tế. Dẫu rằng trên thị trường, trứng pokemon không phải là hiếm, nhưng đa phần là những đoàn đội các nhà huấn luyện pokemon đi trộm từ những đàn pokemon nhỏ lẻ. Chứ còn trứng loại Tướng cấp thì có mà phải đối đầu với một đàn có cả năm ngàn con Butterfree, chục ngàn con Metapod và cả trăm ngàn con Caterpie.

Dùng loại trứng cùi bắp thì “hắn” không cam tâm. “Hắn” bỏ nhiều thời gian và công sức mới lấy được lọ thuốc, giờ này “hắn” làm sao có thể chịu thiệt.

Nghĩ đi nghĩ lại nhưng vẫn chưa có kế hoạch tốt nhất. “Hắn” quyết định rời trò chơi đi ngủ một giấc. Sau đó lợi dụng 5 ngày nghỉ mà lên kế hoạch tiếp theo.

Nghĩ là làm, “hắn” đăng xuất trò chơi.

“Tích! Người chơi Bộ Hành Giả tiến hành đăng xuất Thế giới Pokemon? Xác nhận hay không?”

- Xác nhận.

“Xoẹt...”

Khung cảnh nhất thời thay đổi, “hắn” vẫn không cảm thấy gì. “Hắn” đưa tay phải tháo cái kính nD xuống. Sau đó đi ăn, xem tivi, tắm và ngủ.

...

“Reng... Reng...”

- Bây giờ là 5 giờ 30! Bây giờ là 5 giờ 30!

Tiếng chuông báo thức vang lên, với cơ thể mới mẻ, “hắn” với tay tắt đi cái chuông báo. Sau đó lững thững đi vệ sinh cá nhân.

Đúng 6 giờ, bên tách cà phê mới pha, “hắn” dùng điều khiển mở ti vi, chờ đợi chương trình “Chào buổi sáng” của đài VTV1, chương trình yêu thích của nửa kia. Cả ngàn năm trôi đi, Địa cầu vẫn là loại khoa học – kỹ thuật không phát triển bao nhiêu như thế này.

Khẽ nhắm nháp dư vị đắng đắng khó tả của vị cà phê, “hắn” lẳng lặng nghe thông tin từ chương trình.

Nói thật là “hắn” chẳng thích chương trình này tí nào, “hắn” càng không thích cách sinh hoạt này bởi vì cứ như là một cái máy vậy. Đúng giờ làm cái này, đúng giờ làm cái kia, việc này làm trước, việc kia làm sau. Một ngày chỉ gồm thức dậy, xem ti vi, đi làm việc, về nhà, xem ti vi, đọc truyện và ngủ. Thật sự, thật sự chính là một cái máy móc.

Đôi lúc “hắn” tự hỏi không biết cái nửa kia nghĩ gì mà sống máy móc như vậy. Sống như thế này thì có gì gọi là niềm vui thú? Đang ở tuổi 25, sống như thế này có khác gì là vứt đi tuổi thanh xuân – theo cách gọi của người Địa cầu.

Riêng đối với một kẻ thuộc tầng lớp văn minh vượt xa nơi đây thì cái xã hội này đúng là nát bét. Sờ dĩ nát bét là vì xã hội không hề vận dụng tối ưu sức lao động của con người. Con người không làm những việc họ thích mà đa phần lại đang làm những việc họ không mấy thích thú. Mà đã không thích, thì hiệu suất và chất lượng cũng chẳng có cao bao nhiêu. Vâng, ai ai cũng như một cái máy, một cái máy kiếm tiền. Chỉ thế mà thôi.

Ngược lại, ở những nền văn minh cấp cao, từ lúc còn nhỏ, con người được phân loại đẳng hoàng và nghiêm túc. Phân loại ở đây không phải nhằm phân biệt hay kỳ thị, mà phân loại ở đây là tìm sở thích của mỗi cá nhân. Sau đó, theo những chương trình tốt nhất, từ những sở thích ban đầu, chúng biến thành niềm đam mê của họ. Và đam mê mà, họ điên cuồng theo đuổi nó, họ không bao giờ tự thỏa mãn bởi vì thứ gì. Bởi thế cho nên ở những nền văn minh cấp cao chỉ có một không khí vui vẻ theo đuổi đam mê. Ở Địa cầu có thể cảnh tượng một con người mất ăn mất ngủ một tuần là hiếm gặp, thế nhưng ở những nơi kia, đó lại là chuyện bình thường. Vì thế, hiệu suất và chất lượng của họ rất cao, khoa học – kỹ thuật không ngừng lớn mạnh.

Thứ yếu, ở nơi đây, khi nào cũng nghe giờ cao khẩu hiệu hòa bình, công bằng, thế mà ở phía sau lại làm những trò dâm ô và vô sỉ. Song vẫn chưa phải là hết, đã làm còn không dám nhận, khuôn mặt giả tạo đến đáng hận, đây thần kinh cảm giác có lẽ đã không còn. Điều đó đưa đến một môi trường chẳng mấy tốt lành, nói trắng là không lành mạnh. Ở bên kia lại khác, ghét nhau thì chỉ vào mặt nhau mà hét: “Mày có dám quyết đấu?”. Sau đó kích hoạt chip điện tử, lên thế giới thứ 2 mà phân thắng thua. Dù thắng hay thua mọi việc cũng được giải quyết xong triệt để. Chẳng mấy ai mang nặng tâm sự vớ vẩn và hay nghĩ linh tinh về mưu kế dâm ô, hành vi ti tiện.

Đúng lúc “hắn” cảm thán cái Địa cầu không mấy lành mạnh, ti vi phát ra tin tức mới.

- Thưa quý vị và các bạn, vào 11 giờ tối hôm qua, một ngôi sao băng đột nhiên xuất hiện và nổ tung cách Trái Đất 1 năm ánh sáng.

Sau đó là vài tấm hình và cả một đoạn phim ảnh.

Nhưng “hắn” không mấy để ý, “hắn” ngáp một cái, nhìn góc trái dưới màn hình xem thời gian. Rồi “hắn” tắt ti vi và đứng dậy.

Một ngày làm việc sắp bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 50: AZN Club

Ở bất kỳ thành thị hay thôn trấn luôn có một đến hai quán rượu nhỏ không đáng chú ý. Không đáng chú ý không chỉ bởi vì quy mô của nó không lớn, mà nó còn nằm ở những ngõ ngách sâu xa mà khách hàng cần phải bỏ nhiều thời gian tìm kiếm nếu đến đây lần đầu. Tuy rằng chuyện làm ăn không phải tốt, nhưng chúng đều có thể tiếp tục kinh doanh. Mà ở bên cạnh Ngã Hành, AZN Club chính là một quán rượu như vậy.

“Hắn” dừng chân đứng trước quán rượu AZN Club, liếc nhìn chiếc bảng hiệu đã không còn nguyên vẹn như thuở ban đầu. Nơi đó vốn là một cái tên sắc tím đẹp đẽ, nhưng dưới gió táp mưa sa, dưới cuồng phong gào thét, dưới phong ba thời gian, những màu sắc tươi đẹp đã biến mất, cả một góc phải của nó cũng trở nên loang loang lỗ lỗ và ủa màu. Song chữ viết vẫn xem như rõ ràng, còn không đến nỗi khiến người ta nhầm lẫn hay không thể nhìn ra.

“Kẹt... Kẹt...”

“Hắn” đẩy cửa ra tạo nên một tiếng vang. Đối với những nơi như thế này, đó lại xem như là dấu hiệu thứ nhất, nó thay hẳn cho tiếng chuông cửa.

- Chào ngài người lữ hành xa lạ, hoan nghênh ngài đến AZN.

Ông chủ quán rượu có thân mình không cao, khuôn mặt phổ thông béo ú xoay người lại, mỉm cười nhìn “hắn”, vừa lau chùi chén rượu, vừa hướng về “hắn” chào hỏi:

- Khách nhân, ngài muốn một ly rượu không? Ở chỗ này ta có rượu mật Butterfree tốt nhất và cả rượu mật ong Beedrill ngọt ngào, ngài muốn loại nào?

- Ta muốn ba phần tư rượu mật Venomoth.

Ẩn dưới lớp áo choàng đen sẫm màu, đôi giày lấm bùn đất, “hắn” dựa theo ám hiệu trong đoạn thông tin nhận được, thấp giọng nói.

Những quán rượu nhỏ có sinh ý không mấy khả quan này sở dĩ có thể tiếp tục kinh doanh, tự nhiên là bởi vì những quán rượu nhỏ này không phải buôn bán rượu và thức ăn mà là bán ra một ít thứ ở trên thị trường không thể nào mua được, những thứ pháp luật cấm giao dịch, những thứ đồ luôn luôn có lợi nhuận phong phú khi mua bán.

“Hắn” không sợ bị lừa bởi vì những kẻ buôn bán như kiểu chợ đen như vậy đều phải tuân thủ những quy tắc ngầm, nhất là những kẻ mở ra những nơi giao dịch “đang hoàng” như thế này. Hiển nhiên muốn tồn tại ở thế giới ngầm một cách lâu dài, người phải là người có uy tín, làm ăn rõ ràng và sòng phẳng.

Đương nhiên nếu người chỉ muốn ăn quít và ăn chặn trên đầu người khác thì cũng tốt cả thôi. Nhưng chắc chắn khi khách hàng phát hiện, họ sẽ chẳng bao giờ đến đây lần thứ hai, hoặc là mỗi khi nhìn thấy bản mặt đáng ghét của người, họ nhanh chóng tránh xa. Thế là công việc làm ăn của người trôi theo sông nước bởi cái lòng tham lam ngu xuẩn ấy.

Đó là chưa kể đi đêm lăm cũng có ngày gặp ma. Đợi đến lúc người lừa gạt của người không nên lừa gạt thì cái hậu quả người phải đền bù không chỉ có tiền mà là cả mạng sống.

Nói chung những con người buôn bán ở thế giới ngầm là những người có thể yên tâm mà hợp tác, song bọn họ lại là những kẻ cực kỳ tham lam.

- Rượu mật Venomoth? Cái này nhưng là rất đắt tiền. Ngài cần trả nhiều tiền hơn...

Mang theo nụ cười thân thiện khiến người ta có cảm giác an toàn và không hề nổi lên chút đề phòng, ông chủ quán rượu chờ đợi “hắn” phản ứng. Mà sau khi nhìn thấy ở trên quầy bày ra 3 cái đồng bạc, nụ cười của gã càng thêm xán lạn.

Một tấm hóa đơn đặc biệt liệt kê các loại hàng hóa và ghi rõ ràng giá cả của chúng xuất hiện ở trước mặt “hắn”, cùng lúc, ba cái đồng bạc ở trên quầy rượu biến mất – đây là phí thủ tục cần phải trả, tương tự cũng là một cái ám hiệu khác thể hiện ý đồ muốn cùng đối phương tiến hành loại giao dịch đặc thù. Tuy vậy, “hắn” rất khẳng định đây chỉ là một loại “phí” khác, một phương pháp moi tiền khác, thế nhưng với ông chủ AZN Club thì đây lại là một loại dấu hiệu mang tính xác định an toàn.

Mà hiển nhiên lý do sau càng thêm thuyết phục. Vì lý do an toàn, những người đến đây tiến hành loại giao dịch đặc thù như vậy lại có ai sẽ quan tâm 3 cái đồng bạc đâu chứ?

Tất yếu phải trừ ra một con tôm nghèo nàn và không có thể lực chống lưng như “hắn”.

Tuy “hắn” rất lưu ý cái “lý do an toàn” ấy, nhưng “hắn” lại càng thêm lưu ý tờ hóa đơn có đầy danh sách hàng hóa.

Trên tờ danh sách, liti nha liti nhít các dòng chữ, các ô vuông, các ký hiệu, các đánh dấu những cửa hàng khác cũng có loại hàng hóa này... Thậm chí có ghi “đặc sản” này thì cửa hàng ngầm nào sẽ bán, và cả loại “đặc sản” này thuộc về bộ tộc nào. Liên ngay cả “đặc sản” của Tộc cũng xuất hiện một vài thứ.

Mà nhìn thấy những đánh dấu tí mỉ này, cùng với việc phát hiện số lượng hàng hóa đa dạng, “hắn” biết kế hoạch của “hắn” có thể khởi động. Nhận ra được điều đó, tâm trạng của “hắn” thoáng buông lỏng, “hắn” thở phào nhẹ nhõm. Nếu như ở cửa hàng này đều không có vật “hắn” muốn, như vậy cũng rất khó tìm kiếm ở những cửa hàng khác.

Bởi vì dù gì nơi đây cũng là cửa hàng lớn nhất và uy tín nhất trong thế giới ngầm xung quanh khu vực này. Lớn nhất không phải nói ở quy mô hiện tại, mà là quy mô ở tương lai, đương nhiên là nếu không có gì bất ngờ xảy ra. Uy tín nhất bởi vì người chủ quán rượu này là người có nguyên tắc, hẳn ta làm người có chuẩn mực, vì thế mà đáng để tin cậy.

Bắt quá ở AZN Club, mặc dù hàng hóa đa dạng và phong phú hơn các cửa hàng và những cái chợ đêm khác, nhưng giá cả lại cao hơn 5%. Dù sao ở đa dạng chủng loại, khi được quyền lựa chọn và mua nhiều hơn, giá cả như vậy cũng là hợp lý.

“Hắn” rất nhanh làm ra lựa chọn, “hắn” nói:

- Số 1 một phần, số ba mươi hai một phần, số ba mươi chín hai phần cùng với số mười lăm ba phần.

Liên tiếp những con số tạo thành từ tiếng lóng được “hắn” nói ra. Mỗi khi “hắn” nói ra một cái, trên mặt của ông chủ quán rượu lại giãn ra một phần, cười tươi thêm một đoạn. Khi “hắn” đem hết thấy những yêu cầu nói xong, mặt cười của ông chủ quán rượu AZN chẳng khác gì nở hoa, lão ta ân cần đưa một ly rượu mật Venomoth cho “hắn”, hỏi nhẹ:

- Khách nhân tôn kính, hàng hóa của ngài tổng cộng là mười hai kim tệ và ba cái đồng bạc, dĩ nhiên số lẻ ta đã gạt bỏ đi cho ngài rồi. Ngài dùng kim tệ thanh toán hay là dùng vật phẩm làm đặt cọc?

Đặt cọc vật phẩm, loại này lấy vật đổi vật phương thức, là phương pháp mà ông chủ quán rượu AZN cùng với những chủ nhân kinh doanh các cửa hàng ngầm tương tự khác thích nhất. Dù sao nếu họ có thể từ trong tay một ít kẻ không biết hàng trao đổi được một ít bảo bối có giá trị bất ngờ thì hiển nhiên là lợi nhuận lại tăng thêm.

Song với người khách hàng trước mặt, không thể nghi ngờ rằng người này mang theo đầy đủ kim tệ, phải biết từ khi “hắn” tiến gần đến 10 mét, lão ta đã nghe tiếng kim tệ lay động bên trong túi tiền một cách rõ ràng. Dẫu lão ta có chút thất vọng, nhưng lão ta vẫn cứ hi vọng, thế nhưng dù thế nào thì nó cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến cuộc mua bán này.

Chỉ có một điều lão ta không hi vọng nhất, đó là kẻ trước mặt tới đây để bày trò vui, xem lão ta như trò cười, hoặc kẻ tới là một kẻ lừa bịp, hoặc là một tên lưu manh. Vậy nhưng đối với mười mấy tên thuộc hạ có một thân võ nghệ ở bên trong phòng phía bên kia, lão vẫn rất tự tin, dù sao việc này đã được chứng minh từ vô số lần tương tự.

“Cách... Cách... Cách...”

Từng viên kim tệ theo bên dưới lớp áo choàng đen rơi xuống quầy rượu. Khi đủ mười hai đồng kim tệ, lại thêm một đồng kim tệ nữa rơi xuống.

“Cách...”

Không để lão chủ quán rượu phản ứng, “hắn” mỉm cười nhìn về phía lão mà nói:

- 12 kim tệ và 3 cái đồng bạc mua lấy số lượng hàng hóa đã thỏa thuận. Cùng với 97 cái đồng bạc làm thù lao cho việc ngài chuẩn bị hàng hóa nhanh chóng. Đương nhiên vào hừng đông ngày mai ngài nhất định phải chuẩn bị tốt tất cả.

- Không thành vấn đề! Trước hừng đông ngày mai, ngài sẽ thấy những thứ ngài cần!

Đối với một cái giá cả tốt như thế, ông chủ quán đương nhiên sẽ không từ chối, lão gật đầu liên tục, thậm chí nhìn “hắn” cũng càng ngày càng vừa mắt. Ở lúc “hắn” chuẩn bị rời đi, lão còn không quên giới thiệu một loại dịch vụ khác:

- Khách nhân tôn kính và hào phóng, tại một buổi tối lạnh giá như thế này, ngài có cần một vị thiếu nữ xinh đẹp làm bạn sao? Hai cái kim tệ, chỉ cần hai cái kim tệ ta liền tìm cô gái xinh đẹp nhất bên cạnh cho ngài. Đương nhiên ta bảo đảm nàng còn trong trắng!

- Với một cuộc hành trình dài, ta đã rất mệt nhọc. Mà tiếp theo ta còn phải đi thêm một hành trình dài khác, do đó ta cần nghỉ ngơi dưỡng sức... Bắt quá vẫn cảm tạ ý tốt của ngài. Ta cho là cuộc trò chuyện của chúng ta, tất cả đều là việc riêng của chúng ta, vì lẽ đó...

Một tiếng lanh lảnh vang lên, một viên tiền bạc lấp quỳnh tích một đạo đường cong, xẹt qua không khí, bị ông chủ quán cầm ở trong tay. Với cái mặt cười, lão ta hí hai mắt lại, lấy tốc độ không hề tương xứng với khối lượng thân thể mà tiến lên, đi ra quầy rượu, hơi khom người chào, ân cần tiếp lời của “hắn”:

- Ta lấy tên của ta xin thề, chuyện ngày hôm nay đều là bí mật!

- Đây là lời bảo đảm dễ nghe nhất!

Bỏ lại lời nói như vậy, lần thứ hai “hắn” đẩy ra cánh cửa quán rượu, ở giữa tiếng vang “kẹt kẹt”, dần khuất bóng.

Mà khi thuộc hạ từ bên ngoài quán rượu bước vào bẩm báo “hắn” đã thật sự rời đi, đồng thời lại một lần nữa đi ra ngoài canh gác, lão chủ quán AZN mới hít một hơi thở nhận chuyện làm ăn trước đó là có thể làm. Nếu như không có tính cẩn thận như thế này, e rằng lão đã sớm chết ở trước đó không biết bao nhiêu lần.

Rất hiển nhiên, đến bây giờ lão ta vẫn còn sống là nhờ lão có đầy đủ đức tính quý giá ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Tiến về Ylrez

Với tính cảnh giác cao độ, cho dù ở trong đêm tối, “hắn” có thể nhìn thấy vài người thuộc hạ của quán rượu AZN đang canh gác. Tất nhiên là “hắn” không đủ trình độ để phát hiện tất cả, mà chỉ cảm nhận được vài người đang ẩn nấp xung quanh. Nhưng cũng không có sao, “hắn” căn bản không quá để ý đến chuyện này. Nhưng kẻ ẩn nấp bảo vệ quán rượu, hay nói khác hơn là những trạm gác như vậy thì ở mỗi các cửa hàng ngầm, mỗi cái chợ đêm đều có. Cho dù không quen, “hắn” cũng chỉ có thể làm quen dần.

Bất quá những tên thuộc hạ của lão chủ quán cũng là những kẻ có tài. Họ không chỉ hoàn toàn hòa mình vào bóng tối, mà hô hấp cũng biến thành như có như không. Nếu không phải “hắn” có nhiều kinh nghiệm chạy trốn, lần vô số lần đứng trên thời khắc sống còn, cộng với lực lượng tinh thần hơn người, thì “hắn” không thể phát hiện ra vài người của đối phương.

Đối với điều này, “hắn” không có cảm giác khó chịu, mà càng thêm vững lòng tin, càng tin tưởng vào ngày mai “hắn” sẽ nhận được đồ vật đúng giờ.

Vì sao phải gấp rút như vậy?

Cũng bởi vì tên kia đã xuất phát rồi.

...

Tại cảng Ngã Hành, vào lúc sáng sớm, “hắn” đã nhận được thứ mình cần.

“Hắn” nhét túi đồ đó vào ngực sau tấm áo choàng đen, mỉm cười nhìn về phía lão chủ quán AZN:

- Bạn thân của ta, ngài rất đúng giờ.

Lão chủ quán với khuôn mặt cười không đổi, mà khi nhìn thấy “hắn” nhét đồ vào ngực thì không khỏi ngạc nhiên hỏi lại:

- Khách nhân tôn kính, ngài không kiểm tra lại hàng hóa sao?

“Hắn” cười khẽ, đáp:

- Ha ha... Ta rất tin tưởng vào uy tín của quán AZN, ta càng tin tưởng vào nhân phẩm của ngài.

Nói xong, “hắn” ngẩng mặt nhìn về phía đông bầu trời và sáng khoái nói tiếp:

- Việc buôn bán của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu. Tin tưởng ta, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.

Dứt lời, không đợi lão chủ quán phản ứng, “hắn” lướt nhẹ rời đi.

...

9 giờ sáng,

Để tiện việc đi lại, và cũng để che mắt người khác, “hắn” mua một con ngựa già lồm khộm gần đất xa trời.

Mất 20 phút làm quen việc cưỡi ngựa, cuối cùng “hắn” thúc ngựa lên đường.

Đầu óc linh hoạt làm cho việc điều khiển con ngựa trở nên dễ dàng, “hắn” như là một gã cưỡi ngựa đã có vài năm, “hắn” vững vàng cầm lấy dây cương, đồng thời cố gắng để cho mình có một tư thế thoải mái, không đến nỗi bị hắt lên hắt xuống khi con ngựa già chạy nước đại. Và “hắn” cũng biết điều giữ khoảng cách không quá xa, cũng không quá gần với những đoàn đội khác.

Song một thằng nhóc gầy gò cưỡi một con ngựa trơ xương, lại mặc một bộ áo quần rách nát cùng đôi giày dơ bẩn cũng khiến những người thuộc đoàn đội xung quanh chế nhạo.

- Xem kia, thằng nhóc kia không biết sống chết là gì. A... Kiểu này chưa tới khu rừng Alyta thì nó đã không còn mạng rồi, ha ha...

- Hừ, nghèo không phải là tội, sinh ra đã là dân thường càng không phải là tội. Nó có lý tưởng và nó đang cố gắng vươn lên thì có gì sai?

Bị quật trở về, gã râu rậm giẫm cọt người bạn của mình:

- Nó nghèo chẳng có gì sai, nó sinh ra là dân thường cũng chẳng phải là tội. Nó có lý tưởng và cố gắng vươn lên là tốt. Tuy nhiên thứ không biết lượng sức mình thì chỉ có chết sớm.

Người bạn của hắn khinh bỉ nói:

- Chê cười, người cho rằng ngay cả một con sâu Caterpie nó còn bắt không được hay sao? Chỉ cần nó đến được khu rừng Alyta, cơ hội của nó có nhiều.

- Ngủ giấc, đầu người bị nước vào à? Một thằng nhóc với con ngựa già thì có khả năng đi tới đó? Cho dù đi tới đó thì liệu nó có gặp phải một con Caterpie hay không? Hay là nó xui xẻo chọc phải một con Nidoking? Một đứa không có đầy đủ thể lực lại chẳng có chút kinh nghiệm nào mà đòi đi bắt pokemon? Đó chẳng khác gì muốn chết.

- Hừ, đừng có nói nhiều như vậy, nó có bị chết ở khu rừng Alyta hay không thì ta không quan tâm. Nhưng ta dám khẳng định là nó sẽ đi tới khu rừng Alyta.

- Ngủ xuẩn, ta đảm bảo nó không chịu nổi và bỏ cuộc trước khi đến được nơi đó.

- Mẹ kiếp, đánh cuộc đi.

Hai con người khác nhau đã đưa đề tài lên tới đỉnh điểm chỉ vì “hắn”.

Trên thực tế, “hắn” không muốn bị người khác chú ý quá mức, vậy nhưng “hắn” lại bị chú ý quá mức. Bởi vì “hắn” quá nổi bật so với những đoàn người mạo hiểm. Rất may là chưa có phiền phức gì ập đến.

Ở dưới sự cố gắng của “hắn”, khi thời gian trôi qua đến giữa trưa, đối mặt với ánh mặt trời nóng bức, phần lớn các đoàn mạo hiểm đều lựa chọn nghỉ ngơi và ăn trưa dưới những bóng râm. Tất cả bọn họ đều đem ngựa cọt ở khu vực gần địa điểm nghỉ ngơi để đề phòng có bất ngờ xảy ra.

Mặt khác, các đoàn mạo hiểm tụ tập nghỉ ngơi ở gần nhau chứ không quá xa, vì như vậy mới làm họ có cảm giác an toàn.

Bữa trưa diễn ra rất nhanh vì ai ai cũng muốn nhanh chóng tiến tới thôn Ylrez, cái thôn nằm trước cửa vào khu rừng Alyta. Đương nhiên là mọi người có thể không vào thôn Ylrez mà tiến thẳng vào rừng Alyta. Nhưng không có ai làm vậy, trừ những kẻ tự tin vào thực lực của mình. Lý do là vì họ cần chuẩn bị đầy đủ và chu đáo, bắt pokemon không phải việc dễ dàng, thu thập những thứ tài nguyên khác cũng thế. Họ cần phải vào thôn Ylrez bổ sung những thứ thiết yếu như thuốc men, thức ăn, nước uống..

Thôn Ylrez chỉ là một thôn nhỏ với khoảng 1000 dân, nhưng vô cùng tập nập và nhộn nhịp. Hằng ngày có khoảng mấy nghìn nhà mạo hiểm đến đây và sau đó đi vào khu rừng Alyta ngay bên cạnh thôn để mưu sinh.

Không chỉ vì nhu cầu tiếp tế, bọn họ còn vì an toàn của mình nên mới cấp bách muốn đến thôn Ylrez càng sớm càng tốt. Hiển nhiên họ không chỉ sợ lũ thổ phi hoạt động ở khu vực xung quanh, họ càng sợ gặp phải đàn pokemon hoang dã nào đó. Mặc dù xác suất gặp phải chúng không cao, nhưng không phải là không có đoàn đội gặp phải. Họ đến đây vì tiền, họ không hề muốn thấy bao nhiêu tiền mình vất vả và mạo hiểm kiếm được lại bị cướp, thậm chí là ngay cả mạng nhỏ cũng không còn.

Vì những lý do ấy, họ chỉ ăn lương khô và uống chút nước trong 15 phút đồng hồ. Và “hắn” cũng chỉ có thể ăn bánh mì khô cùng với uống ngụm nước rồi thúc ngựa đi theo họ.

6 giờ tối, họ đến thôn Ylrez.

Không hề nghỉ ngơi, “hắn” tách ra khỏi nhóm người. Loanh quanh một lúc giữa dòng người đông đúc, “hắn” đến một khách sạn tồi tàn ở phía đông thôn.

“Hắn” vội vã xuống ngựa, dắt ngựa vào và khi không nhìn thấy ai thì mở cở hòng hét lớn:

- Ông chủ, tiếp khách!

Phía sau chuồng ngựa, một người trung niên hơi gầy với đôi mắt có mấy phần sắc bén từ từ đi tới. Khi nhìn thấy “hắn”, người trung niên buồn bực hỏi:

- Khách nhân, ngài cần gì?

“Hắn” cũng hiểu được vì sao người trung niên có cái thái độ không mấy thân thiện đó. Ấu cũng vì “hắn” là một đứa trẻ, lại còn ăn mặc rách nát thì chẳng thể nào là một vị khách hào phóng. Và vị khách ấy cũng chẳng thể nào thuê được phòng hạng sang hay là dùng những bữa ăn đắt tiền.

Quả nhiên, giống như suy nghĩ của người trung niên, “hắn” nói:

- Ông chủ, cho ta một phòng chất lượng kém nhất, nhân tiện nhờ ngài chăm sóc con ngựa này giùm ta.

“Hắn” dắt con ngựa đưa tới và không quên dặn dò:

- Chỉ cần cho nó ăn loại cỏ bình thường là đã được rồi.

Nhằm mục đích không gây chú ý, với đồng lương 6 bạc vừa nhận được từ lão Perli, “hắn” cũng chỉ có thể lựa chọn như thế. “Hắn” không muốn bị người khác nghi ngờ, dẫu rằng “hắn” biết không ai dư hơi từ bến cảng Ngã Hành theo dõi “hắn” đến tận đây.

Đối với người khách hàng trẻ tuổi không có tiền năng, người trung niên lành đằm:

- Như ngài yêu cầu. Phòng số 3 bên trái, giá 10 tiền đồng một ngày. Chăm sóc ngựa với loại cỏ thông thường có giá 20 tiền đồng một ngày. Nếu ngài ở nhiều hơn một tuần thì có thể đặt cọc 50% và quán sẽ chiết khấu 5% cho ngài. Còn nếu ngài ở theo ngày thì vui lòng trả tiền trước.

“Hắn” bình thân đưa tay vào ngực, lấy ra túi tiền, lục lọi trong đó một hồi lâu và nhặt ra 60 đồng tiền đồng đưa về cho người trung niên.

Nhìn thấy tiền, khuôn mặt người trung niên mới tốt hơn được một chút. Dĩ nhiên những người làm ăn nhỏ như người trung niên đều sợ bị lừa lọc hay bị thiệt hại, cho nên lấy tiền trước mới là tốt nhất.

Nhận lấy túi tiền từ tay của “hắn”, người trung niên nhiệt tình tiến lên cầm lấy dây cương của con ngựa và hỏi:

- Khách nhân tôn kính, ngài có cần phục vụ thứ gì cho tối nay không?

Với một khách nhân có tiền năng, câu hỏi này mang hai ý nghĩa: "Thứ nhất, vì bây giờ mới hơn 6 giờ tối, nên ý rõ nhất là có cần bữa tối hay không? Thứ hai chính là có cần thêm dịch vụ ngoài luồng hay không? Dịch vụ ngoài luồng ở đây chính là một em gái xinh đẹp làm bầu bạn cả đêm".

Tuy nhiên với một kẻ nghèo kiết xác như “hắn”, câu hỏi này chỉ mang duy nhất cái ý thứ nhất. “Hắn” hiển nhiên đã hiểu, cho nên “hắn” mỉm cười đáp:

- Trước hết cảm tạ sự phục vụ chu đáo của ngài. Thứ yếu, xin ngài mang lên cho ta một bữa tối đơn giản khoảng 10 tiền đồng cùng với 2 vò rượu gạo lâu năm nhất. Khi ngài mang lên thì vui lòng tính sẵn giá cả, ta sẽ trả tiền ngay lúc đó.

Nghe vậy, người trung niên nhắc nhở đầy thiện ý:

- Rượu gạo lâu năm nhất của khách sạn là rượu gạo được ủ suốt 20 năm. Giá một vò rượu 2 lít khoảng 50 cái tiền đồng.

- Yên tâm, cứ mang lên, ta sẽ thanh toán.

- Cảm tạ sự hào phóng của ngài.

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, “hắn” theo chỉ dẫn đi về căn phòng số 3.

“Két...”

“Két...”

“Hắn” mở nhẹ cánh cửa và rồi cũng nhẹ nhàng đóng lại. Ở một căn phòng tồi tàn, lỡ mạnh tay để xảy ra hư hỏng thứ gì thì chắc chắn phải đền tiền, bởi thế nên “hắn” tự giác nhẹ tay.

Lần đầu cười ngựa, “hắn” bị ê mông và vô cùng mệt. Cho nên vừa vào phòng, “hắn” ngã người lên giường và ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Quá trình quý dị

Trong bóng tối của màn đêm, giữa căn phòng gỗ đã mục nát phần lớn, một cậu bé đang chăm chú làm công việc của mình.

Nó cẩn thận dùng một que gỗ tách ra gân của một loại lá cây hình lục giác màu tím than. Sau đó cẩn trọng dùng đôi tay đã được bao bọc bởi một tấm vải nhỏ cầm lên, và cho gân lá loài cây này vào một vò rượu.

“Phốc...”

Khi vừa tiếp xúc với bờ mặt rượu, thứ gân lá này phùng cháy dữ dội, bốc lên ngọn lửa màu tím xinh đẹp và có cảm giác ma quái.

“Hặc... Hặc... Hặc...”

Vừa cháy, nó lại vừa phát ra âm thanh ghê rợn. Âm thanh đủ làm những kẻ nhát gan nhụt chí quay đầu bỏ chạy. Và ở trong đêm tối, ở giữa một căn phòng leo lét ánh đèn càn khiến người yếu tim bị dọa chết khiếp.

Và khi nó dùng tất cả tiềm năng mà bùng cháy dữ dội lần cuối, nó lại phát ra âm thanh ai oán.

“Óa á... Óa á...”

Cậu bé không hề rời mắt khỏi vò rượu, cậu ta dường như không biết sợ là gì, cậu vẫn cứ chăm chăm đắm chìm trong sự ma quỷ ấy. Đợi đến khi gân lá biến hóa, và hóa thành một làn khói xanh thắm có hình một khuôn mặt quỷ, cậu bỗng cười gằn.

Tay trái lấy tốc độ tên bắn chụp thẳng tới, ở giữa đường đi, các ngón tay xòe ra, cả bàn tay hóa trào.

“Phốc...”

“Xèo...”

Nhìn tám vãi trên bàn tay trái vẫn một màu trắng, cậu bé giật mình thốt lên trong nghi ngờ:

- Hụt?

“Hặc... Hặc... Khặc... Óa á... Óa á...” – Một âm thanh ở bên trái vọng lại.

- Khốn khiếp.

Cậu tức giận gầm nhỏ một tiếng. Khuôn mặt tràn đầy sự tức giận, hai mắt cậu lóe lên, lần này cả thân hình của cậu lướt tới vị trí của làn khói xanh ma quái ấy. Hai tay mở rộng hết cỡ ra hai bên, bàn tay úp xuống. Một giây sau, hai tay được kéo vào, hai bàn tay cọ xát, lòng bàn tay đối mặt nhau, tay trái nằm dưới, tay phải nằm trên.

Hai bàn tay đang đặt vắt ngang trước ngực bỗng được đưa lên trước mặt. Và rồi cả hai lòng bàn tay quay hết một vòng tròn. Lúc này đây, tay phải lại nằm ở ngoài.

“Xoẹt...”

Khi tới gần làn khói, hai tay tách ra, từ khuỷu tay đến ngón tay của tay trái dựng đứng, còn từ khuỷu tay đến ngón tay của tay phải lại nằm ngang. Trong nháy mắt, các ngón tay đang ép sát vào sau lại chuyển biến. Ngón cái gập vào trong khi bốn ngón kia lại xòe ra, trông cực kỳ kỳ cục.

Ngay lúc xòe ra, trong 8 khe hở giữa các ngón tay, một thứ chất lỏng màu đen bắn thẳng vào làn khói xanh.

Làn khói ở chính giữa nhận lấy sự giáp công từ hai mặt.

“Xèo... Xèo... Xèo...”

Cả làn khói mặt quỷ đột nhiên vụn vụn, khuôn mặt quỷ đó trở nên dữ tợn như đang chịu sự thống khổ. Nó phát ra từng tiếng kêu rên chói tai.

“A... Á... Á...”

Tiếp theo đó, nó như đã mất hết sức lực mà chầm chậm rơi xuống.

- Ngay lúc này!

Cậu bé hét lên một tiếng, đồng thời cậu đứng tại chỗ, tay phải chụp về vò rượu nằm trên bàn.

Ở khoảng cách 3 mét, vò rượu bỗng dựng bay lên khỏi mặt bàn, lao nhanh về hướng bàn tay phải của cậu.

Cách không cầm vật!

Cậu cầm lấy vò rượu, đưa nó hứng lấy làn khói.

“Phốc...”

- Ta hận... Ta hận...

Trước khi chìm vào vò rượu, làn khói mở miệng nói tiếng người.

“Két...”

Âm thanh nhức răng vang lên. Và khi làn khói chìm cả vào rượu, một mùi vị thơm ngát xen lẫn vị đắng đắng của rượu gạo bốc lên.

Người được mùi thơm, thân thể cậu bé không khỏi loạng choạng như muốn ngã. Song cậu bé phản ứng rất nhanh, hai chân đạp nhẹ vào mặt sàn nhà, vững vàng đứng thẳng. Cùng lúc một tấm vải đỏ không biết từ đâu nằm trong tay trái cậu, cậu chụp lên vò rượu, niêm phong lại cả vò.

Làm xong đến đây, cầm vò rượu, cậu bé thồn thức:

- Cuối cùng cũng đã xong. Bây giờ chỉ còn chờ gió đông.

Cậu bé đó chính là “hấn”. Mà những thứ “hấn” vừa làm chính là các bước điều chế một loại chất lỏng. Chất lỏng này coi như thuốc cũng được mà xem như thứ vớ vẩn cũng xong. Tác dụng của nó chỉ có một, đó là hấp dẫn một loại pokemon đặc biệt.

Chính vì các bước điều chế đầy bí ẩn lại tràn đầy quỷ dị nên đến giờ vẫn chưa ai có thể chế ra. Nhưng đó cũng chỉ là chuyện của hôm nay, vào ngày mai chắc hẳn là sẽ có một người có thể chế ra. Xong thật đáng tiếc cho kẻ đó, “hấn” đã đi trước một bước, “hấn” sẽ bắt được pokemon ấy trước kẻ đó và cái kẻ xui xẻo kia chỉ có thể lãng phí tiền bạc mà chẳng được gì.

Vâng, “hấn” đến nơi này với hai mục đích chính.

Thứ nhất, cướp lấy trứng Butterfree loại Tượng cấp. Hiển nhiên nếu quả trứng ấy rơi vào tay những kẻ có thực lực mạnh mẽ thì “hấn” không ngu đi tìm chết. Kẻ bị cướp chính là người phục vụ ở quán rượu Ocean, kẻ mà khi “hấn” tới quán rượu Ocean, gã đã bị lão Perli đuổi cổ.

Theo kịch bản phát triển của thế giới này, nếu không có sự can thiệp của “hấn”, kẻ đó đã trộm được lọ thuốc tiến hóa Butterfree, và một lần tình cờ, gã đó lại trộm được một quả trứng Butterfree loại Tượng cấp hiếm có từ khu rừng Alyta. Và đến vài năm sau, gã ta là một nhà huấn luyện pokemon nổi tiếng. Trong những năm sau ấy, gã ta được mệnh danh là nhà huấn luyện trẻ tuổi có tiềm năng thứ hai của nhân loại.

Đáng thương thay “hấn” là biến cố cho nên vận mệnh của kẻ đó đã bị “hấn” hủy diệt từ bước đầu.

Thứ hai chính là vì một con pokemon đặc biệt loại Tượng cấp. Buồn cười nhất là con pokemon này sinh sống ở ngay tại ngôi làng Ylrez mà không ai phát hiện. Đầu tiên là bởi vì nó xuất quỷ nhập thần, nó có những kỹ năng cần thiết để lẩn trốn con người, nó lại có dáng vẻ bình thường chả gây chú ý. Tiếp theo là do không có bao nhiêu nhà huấn luyện pokemon có thực lực vượt qua nó du lịch tới đây. Dĩ nhiên một ngôi làng nhỏ kề bên một khu rừng cũng chả mấy hấp dẫn so với những vùng đất gần kề cấm địa.

Dù bởi những lý do nào đó “hấn” không hề biết, mà ở vùng này xuất hiện 2 con pokemon loại Tượng cấp. Và vì thế mà 2 con người trẻ tuổi có cơ hội vươn mình thay đổi số phận. Song nếu “hấn” đã biết, thì hai kẻ kia chỉ có thể thất vọng mà khóc ròng trong sâu khổ.

Việc này không thể trách “hấn”. Có trách thì trách ông trời.

...

Dưới ánh trăng mờ ảo, “hấn” nép cả thân mình vào một chiếc thùng nhỏ, bàn tay nắm chặt quả pokemon vừa mua.

Qua một cái lỗ nhỏ trên thân thùng, vài ánh sáng nhạt nhòa chiếu vào bên trong, tôn lên vẻ lộng lẫy của quả pokemon. Những sắc màu vàng và cam đan xen tỏa sáng trên quả pokemon ấy. Tất nhiên đây không phải là một quả pokemon bình thường ở vỉa hè của tầng lớp bình dân, đây là một quả pokemon thế hệ V3 của Từ tộc, thứ hàng không bán trên thị trường, nó chính là một trong những thứ “hấn” mua được từ quán rượu AZN Club.

Với niềm kiêu ngạo bất bại trên không trung, Từ tộc cũng không quá đắm chìm vào đó, mà liên tục tìm cách cải thiện. Và bởi thế, để cho tốc độ tăng cao, họ không ngừng tìm cách cắt giảm trọng lượng tất cả đồ vật mang trên cơ thể, cả ba lỗ, túi tiền và cả những quả pokemon. Đồ của Từ tộc chính là có đặc trưng nhẹ và bền.

Dẫu thế vấn đề bền không phải là đặc điểm riêng của những quả pokemon xuất phát từ Từ tộc mà là điểm chung của tất cả các quả pokemon. Khi bị đánh bại, pokemon thường không chết ngay mà còn vài hơi thở yếu ớt, khi tình trạng của chúng xấu như thế, những quả pokemon được cải biến qua nhiều thế hệ sẽ tự động kéo chúng trở vào để đảm bảo mạng sống của chúng.

Thế nhưng nếu quả pokemon đó bị ngoại lực làm vỡ, pokemon trong đó sẽ chết. Vì thế, để tránh tình trạng tồi tệ ấy phát sinh, các tộc đều cố gắng cải thiện độ bền của những quả pokemon. Cho đến nay, dù bị ba chục quả bom oanh tạc liên tục thì quả pokemon tốt nhất hiện nay vẫn không nứt mẻ gì cả.

Ngoài ra, để tránh bị kẻ khác đánh cắp trong tình huống nhà huấn luyện không hề hay biết, những quả pokemon tiên tiến còn được tích hợp với bộ báo động đặc thù, thậm chí còn có những quả pokemon chỉ mở khi có đúng dấu vân tay của nhà huấn luyện.

Trong đêm khuya lạnh giá, khi sương rơi thấm đẫm lá cây, khi mọi người đã yên giấc ngủ, tại một cánh đồng, một vò rượu liên tục phun trào những hương thơm nứt mũi.

Theo thời gian, mùi thơm lan tràn ra xung quanh.

“Xoạt...”

Một tiếng vang đột nhiên xuất hiện từ phía trước thu hút sự chú ý của “hắn”.

Và khi nhìn thấy kẻ gây ra tiếng động, “hắn” không hề bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Đội Lập Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.